

Přehled zpráv

O NEKONEČNOSTI ÚKLIDU	15
1.4.2020 Vlasta ~ str. 53 ~ Fejeton	
Ekonom Tomáš Sedláček o karanténě: Mnozí ušetří. A naučíme se být sami sebou	15
1.4.2020 extra.cz ~ str. 00 ~ Celebrity <i>Rudolf Šindelář</i>	
Ekonomické dopady	17
2.4.2020 ČT 24 ~ str. 14 ~ 20:00 90' ČT24	
Čína: největší dodavatel roušek na světě	18
2.4.2020 ČT 24 ~ str. 16 ~ 20:00 90' ČT24	
Krise nabídky i poptávky nám zkomplikuje cestu z krize, očekává ekonom Mejstřík	19
2.4.2020 ČRo - plus.cz ~ str. 00 ~ Ekonomické	
Nikdo v New Yorku nebral nebezpečí kvůli nedostatku informací vážně	19
2.4.2020 respekt.cz ~ str. 00 ~	
Šimon Hlinovský: „Slova o pražské kavárně jsou mýtus.“	23
3.4.2020 inspirante.cz ~ str. 00 ~ Inspirace <i>Ivana Recmanová</i>	
Drží opatř Slovinška druhý Orbán, který zemi žene do rukou armády? Pád demokracie je fantom, říká politolog	24
4.4.2020 denikn.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>Magdalena Slezáková</i>	
Češi jsou tři týdny v karanténě. Chybí jim kamarádi nebo třeba vnučata	29
5.4.2020 Prima ~ str. 12 ~ 18:55 Velké zprávy	
Česko	32
5.4.2020 respekt.cz ~ str. 00 ~ <i>Respekt</i>	
Neotevřou-li se hranice, můžeme se rozloučit s pivem	32
6.4.2020 enviweb.cz ~ str. 00 ~	
Prestížní výzkumné granty	33
6.4.2020 Respekt ~ str. 40 ~ Agenda	

Od Adorna k Habermasovi	33
6.4.2020 cdk.cz ~ str. 00 ~	
Vznikla na příkaz komunistické vlády, oblíbená je ale dodnes. Kofola má 60 let	34
6.4.2020 ČRo - ostrava.cz ~ str. 00 ~ Historie	
Projev Alžběty II.? Nikdo nečekal, že by dala najevo nevoli vůči krokům Johnsona, myslí si historička. 34	34
6.4.2020 irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Zprávy ze světa <i>Martina Mašková, Jaromír Marek, Věra Luptáková</i>	
Projev Alžběty II.? Nikdo nečekal, že by dala najevo nevoli vůči krokům Johnsona, ať by byly jakékoli, myslí si historička	35
6.4.2020 ČRo - plus.cz ~ str. 00 ~ Zahraniční	
Neotevřou-li se hranice, můžeme se rozloučit s pivem.....	36
6.4.2020 zeleni.cz ~ str. 00 ~	
Půlce domácností klesl příjem. Aby nepřibýlo sto tisíc exekucí, varuje Prokop	38
6.4.2020 aktualne.cz ~ str. 00 ~ Názory <i>David Klimeš</i>	
Na komplikace způsobené koronavirem zemřel historik Jan Křen.....	41
7.4.2020 novinky.cz ~ str. 00 ~ <i>Novinky</i>	
AUTOŘI.....	41
7.4.2020 Xantypa ~ str. 18 ~ Autoři	
Na komplikace způsobené koronavirem zemřel historik Jan Křen.....	42
7.4.2020 novinky.cz ~ str. 00 ~ Domácí	
VÁLEČNOU EKONOMIKU SPOLEČNOST DLOUHO NEVYDRŽÍ. KATASTROFOU BY BYL ROZPAD EU ..	42
7.4.2020 Hospodářské noviny ~ str. 18 ~ Autorská strana	
Zemřel historik Jan Křen, zaměřoval se na česko-německé vztahy	45
7.4.2020 denik.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>ČTK</i>	
Zemřel historik Jan Křen, zaměřoval se na česko-německé vztahy	46
7.4.2020 prazsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Praha <i>ČTK</i>	
Válečnou ekonomiku společnost dlouho nevydrží. Riziko rozpadu EU se každým dnem zvyšuje, varuje ekonom Ondřej Schneider.....	46
7.4.2020 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Petr Honzejek</i>	

O osmi výzkumných projektech s granty od MŠ	50
7.4.2020 Haló noviny ~ str. 12 ~ Mozaika zajímavostí	
Zemřel historik Jan Křen. S nemocí covid-19 se léčil v Nemocnici Na Bulovce	51
7.4.2020 irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Věda ČTK	
Zemřel historik a disident Jan Křen. Měl koronavirus.....	52
7.4.2020 echoprime.cz ~ str. 00 ~ Homepage, Události Echo24, kk	
Zemřel historik Jan Křen, v Nemocnici Na Bulovce se léčil s nemocí covid-19	52
7.4.2020 zpravy.iDNES.cz ~ str. 00 ~ Domácí iDNES.cz, ČTK	
Kvůli koronaviru zemřel historik Křen. Ovlivnil Havla, usiloval o česko-německé smíření.....	53
7.4.2020 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ nab	
Historik a disident Jan Křen zemřel. Zaměřoval se na česko-německé vztahy	54
7.4.2020 ct24.cz ~ str. 00 ~ Domácí volfovat	
Zemřel historik Jan Křen. Odborník na česko-německé vztahy měl nemoc covid-19	55
7.4.2020 aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domácí ČTK	
Zemřel historik a disident Jan Křen. Měl koronavirus.....	56
7.4.2020 echo24.cz ~ str. 00 ~ Domov, Homepage, Krátké zprávy Echo24, kk	
Historik a disident Jan Křen zemřel na komplikace spojené s koronavirem. Bylo mu 89 let	57
7.4.2020 lidovky.cz ~ str. 00 ~ Lidé ČTK	
Soumrak papírových indexů. Další fakulta UK je ruší	58
7.4.2020 iforum.cuni.cz ~ str. 00 ~	
Koronakrise může EU zefektivnit, ale také snížit její význam v očích států	59
8.4.2020 euractiv.cz ~ str. 00 ~ Aktuálně v EU Ondrej Plevak	
Zemřel historik a disident Jan Křen	61
8.4.2020 Právo ~ str. 05 ~ Zpravodajství (zr, ČTK)	
Zemřel disident, chartista a historik Jan Křen.....	61
8.4.2020 tyden.cz ~ str. 00 ~ Domácí ČTK	
Zemřel historik Jan Křen (†89), měl covid-19. Podepsal Chartu 77, od Havla dostal medaili	62
8.4.2020 blesk.cz ~ str. 00 ~ Koronavirus	

ČTK

My Street Films: rozhovor s Terezou Pickovou	63
8.4.2020 protisedi.cz ~ str. 00 ~	
Hnutí ANO si přivlastnilo Prymulu	64
8.4.2020 Deník N ~ str. 03 ~ Koronavirus JAN WIRNITZER	
Náš člověk Roman Prymula, chlubí se web ANO. „Je snadné přivlastnit si úspěch nestraníka,“ říká expertka	66
8.4.2020 denikn.cz ~ str. 00 ~ Česko Jan Wirmitzer	
Beneš, Singer, Švejnar a další. Jak z krize, bude vládě radit nový NERV	68
9.4.2020 tydenikhrot.cz ~ str. 00 ~ ByznysPolitika David Tramba	
Vláda schválila nový NERV. Radit v něm budou šéf ČEZ Beneš nebo Jonák z Coca-Coly	69
9.4.2020 lidovky.cz ~ str. 00 ~ Domov Ivana Pečinková	
Dres měním TEPRVE POTŘETÍ	71
9.4.2020 Magazín Deník Ženy ~ str. 06 ~ ROZHOVOR ILONA SMEJKALOVÁ	
Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost	75
10.4.2020 kurzy.cz ~ str. 00 ~ Investice	
Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost	76
10.4.2020 casopisczechindustry.cz ~ str. 00 ~	
Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost	77
10.4.2020 mpo.cz ~ str. 00 ~	
Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost	78
10.4.2020 moderniobec.cz ~ str. 00 ~	
Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost	78
10.4.2020 roklen24.cz ~ str. 00 ~ Zprávy Online Roklen24	
Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost	80
11.4.2020 businessinfo.cz ~ str. 00 ~	
Ministr Havlíček: Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost	81
11.4.2020 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~	

PV

Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost	82
11.4.2020 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>doc. Ing. Karel Havlíček, Ph.D., MBA</i>	
Koronavir má v Libereckém kraji 173 lidí, přibyli tři	83
11.4.2020 nasejablonecko.cz ~ str. 00 ~ Zdravotnictví <i>Archiv KÚ Libereckého kraje</i>	
KoroNERV navrhuje novelu zákona pro odklad odvodu DPH	84
11.4.2020 seznamzpravy.cz ~ str. 00 ~ Koronavirus, Záchrana byznysu, Stalo se <i>ČTK</i>	
Nový NERV pro novou krizi	85
11.4.2020 Lidové noviny ~ str. 06 ~ Ekonomika <i>IVANA PEČINKOVÁ</i>	
Koronavir má v Libereckém kraji 173 lidí, jeden přibyl v Jilemnici.....	86
11.4.2020 nasepojizeri.cz ~ str. 00 ~ <i>Naše Pojizeří / www.nasepojizeri.cz</i>	
Ekonomové navrhuji odložení úhrady DPH minimálně do ledna 2021	88
11.4.2020 echo24.cz ~ str. 00 ~ Domov, Byznys, Krátké zprávy <i>Echo24, čtk</i>	
Koronavir má v Libereckém kraji 173 lidí, přibyli tři.....	90
11.4.2020 nasejablonecko.cz ~ str. 00 ~ <i>Petr Ježek, Štěpánka Filipová, Nová Ves, Velké Hamry, Zlatá Olešnice, Malá Skála, Josefův Důl, Železný Brod</i>	
Univerzita Karlova si připisuje další vědecké úspěchy.....	92
12.4.2020 nejbusiness.cz ~ str. 00 ~	
Řešení ekonomických problémů.....	92
12.4.2020 ČT 1 ~ str. 02 ~ 19:00 Události	
„Klidně to napálím.“ Hned po Velikonocích bych otevřel školy, čímž uvolníme i rodiče, říká Tůma.....	93
13.4.2020 echo24.cz ~ str. 00 ~ Domov, Homepage, Krátké zprávy, Byznys <i>Daniel Kaiser</i>	
Čínští komunisté tahají za nos celý svět. I s pomocí WHO, která je zároveň jejich obětí. A my s ní	95
13.4.2020 denikn.cz ~ str. 00 ~ Komentáře <i>Michael Romancov</i>	
„Klidně to napálím.“ Hned po Velikonocích bych otevřel školy, čímž uvolníme i rodiče, říká Zdeněk Tůma	97
13.4.2020 echoprime.cz ~ str. 00 ~ Homepage, Rozhovory, Eseje <i>Daniel Kaiser</i>	
Takhle to dál nejde.....	101
13.4.2020 FINMAG ~ str. 40 ~ Rozhovor <i>Michal Kašpárek</i>	

Studio N: Činští komunisté lhali. WHO to šířila dál. Obětí je celý svět.....	105
14.4.2020 denikn.cz ~ str. 00 ~ Nezařazené <i>Filip Titlbach</i>	
Odešel Jan Křen, velký Středoevropan.....	105
14.4.2020 Lidové noviny ~ str. 11 ~ Názory <i>TOMÁŠ KAFKA</i>	
Rudá armáda dobývala Vídeň dva týdny. Rakousko pak vyšlo z války jako Hitlerova oběť	106
14.4.2020 aktualne.cz ~ str. 00 ~ Zahraničí <i>Martin Novák</i>	
Nahradí virtuální influenceři ty živé? Polygonová umělkyně Lil Miquela vtrhla na hudební scénu s novým singlem.....	108
14.4.2020 ČRo - wave.cz ~ str. 00 ~ Hudba <i>Marek Zavřel</i>	
OBLÍBENOST SE KOUPIT NEDÁ.....	109
14.4.2020 Ona DNES ~ str. 06 ~ O mně <i>LUCIE ŠILHOVÁ</i>	
Daniel Prokop: Takhle to dál nejde	111
15.4.2020 finmag.cz ~ str. 00 ~ Kaleidoskop <i>Michal Kašpárek</i>	
Roušky jako volební lístky. Znojmo zásobilo všech 34 tisíc občanů	113
16.4.2020 Veřejná správa ~ str. 16 ~ Dobrá praxe <i>Lucie Sýkorová</i>	
NERV: Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost	116
17.4.2020 cfoworld.cz ~ str. 00 ~ <i>alí</i>	
Národní ekonomická rada vlády: Jak zvládnout ekonomické dopady krize	117
17.4.2020 ceskapozice.cz ~ str. 00 ~ Téma <i>Ivana Pečínková</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	119
17.4.2020 trebicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	122
17.4.2020 havlickobrodsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	125
17.4.2020 denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	128
17.4.2020 pardubicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	131

17.4.2020 orlicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy
Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí..... 134

17.4.2020 zlinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy
Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí..... 137

17.4.2020 moravskoslezsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy
Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí..... 140

17.4.2020 brnensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy
Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí..... 143

17.4.2020 slovacky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy
Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí..... 146

17.4.2020 zatecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy
Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí..... 149

17.4.2020 kromerizsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy
Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí..... 152

17.4.2020 prazsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy
Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí..... 156

17.4.2020 olomoucky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy
Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí..... 159

17.4.2020 litomericky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy
Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí..... 162

17.4.2020 prostejovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy
Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí..... 165

17.4.2020 rakovnický.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy
Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí..... 168

17.4.2020 karvinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy
Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí..... 171

17.4.2020 opavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy
Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	174
17.4.2020 bruntalsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	177
17.4.2020 rokycansky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	180
17.4.2020 benesovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	183
17.4.2020 ceskolipsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	186
17.4.2020 ceskokrumlovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	189
17.4.2020 zdarsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	192
17.4.2020 svitavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	195
17.4.2020 chomutovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	15
17.4.2020 jicinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	15
17.4.2020 hradecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	17
17.4.2020 domazlicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	18
17.4.2020 hodoninsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	19
17.4.2020 breclavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	19

17.4.2020	znojensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....		23
17.4.2020	fm.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....		24
17.4.2020	vyskovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....		29
17.4.2020	krkonosky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....		32
17.4.2020	karlovarsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....		32
17.4.2020	kolinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....		33
17.4.2020	strakonicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....		33
17.4.2020	jihlavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....		34
17.4.2020	rychnovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....		34
17.4.2020	nachodsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....		35
17.4.2020	jablonecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....		36
17.4.2020	plzensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....		38
17.4.2020	mostecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....		41
17.4.2020	teplicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	41
17.4.2020 hranicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	42
17.4.2020 novojcinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	42
17.4.2020 boleslavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	45
17.4.2020 berounsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	46
17.4.2020 chrudimsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	46
17.4.2020 decinsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	50
17.4.2020 pelhrimovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	51
17.4.2020 jindrichohradecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	52
17.4.2020 pisecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	52
17.4.2020 kladensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	53
17.4.2020 chebsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	54
17.4.2020 sokolovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	55
17.4.2020 kutnohorsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	56
17.4.2020 klatovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy	

Ilona Smejkalová

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	57
17.4.2020 liberecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	58
17.4.2020 pribramsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	59
17.4.2020 nymbursky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	61
17.4.2020 sumpersky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	61
17.4.2020 melnický.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	62
17.4.2020 valassky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	63
17.4.2020 ceskobudejovicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	64
17.4.2020 blanensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	66
17.4.2020 ustecky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	68
17.4.2020 taborsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	69
17.4.2020 tachovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	71
17.4.2020 prachaticky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	75
17.4.2020 podripsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí.....	76
17.4.2020 prerovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Pro ženy <i>Ilona Smejkalová</i>	
Na nočním stolku	77
18.4.2020 Lidové noviny ~ str. 02 ~ Příloha - Relax <i>LKH</i>	
Andrea Petříková: Pandemie mi dělá čáru přes rozpočet.....	78
20.4.2020 nymbursky.denik.cz ~ str. 00 ~ Lidé odvedle <i>Miroslav Jilemnický</i>	
„Zákon nezná možnost uzavřít hranice směrem ven.“ Zákaz cestovat mají v Evropě jen Češi a Belgičané	78
20.4.2020 irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z domova <i>Barbora Chaloupková</i>	
Uzavřené hranice Česka už řeší soud.....	80
20.4.2020 Hospodářské noviny ~ str. 01 ~ Titulní strana <i>Markéta Šrajbrová</i>	
Uzavření hranic už řeší soud. Podle některých právníků je krok vlády v rozporu s Listinou práv	81
20.4.2020 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Markéta Šrajbrová</i>	
Stát selhává v pomoci těm, na které krize dolehne nejvíc. Mohli by podpořit vládu silné ruky, varuje sociolog Prokop.....	82
20.4.2020 modernirizeni.iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Ondřej Houska</i>	
VZPOURA CHUDÝCH.....	83
20.4.2020 Hospodářské noviny ~ str. 08 ~ Panorama <i>Ondřej Houska</i>	
Novou členkou Národní ekonomické rady vlády se stala zakladatelka Zásilkovny Simona Kijonková....	84
21.4.2020 logistika.iHned.cz ~ str. 00 ~ <i>ČTK, rn</i>	
Starosta Prahy 6: Stovka jednorázových roušek od státu nám moc nepomůže.....	85
21.4.2020 flowee.cz ~ str. 00 ~ https://www.facebook.com/flowee.cz/	
Michael Kubín.....	86
22.4.2020 Lidové noviny ~ str. 18 ~ Poslední strana <i>jn</i>	
Václav Štětka: Brexit ohrožuje britskou vědu, z univerzit odcházejí špičkoví badatelé	88
22.4.2020 vedavyzkum.cz ~ str. 00 ~ Rozhovory <i>Vědavyzkum.cz</i>	
next.....	90
22.4.2020 vedavyzkum.cz ~ str. 00 ~	

Před 150 lety se narodil Vladimír Uljanov zvaný Lenin. Pro mnoho Rusů bohužel dodnes „věčně živý“	92
22.4.2020 denikn.cz ~ str. 00 ~ Komentáře <i>Michael Romancov</i>	
„Český elf“ Kartous u Xavera drtil PL, když ale došlo na velký průšvih ČT nebo Pekarové, najednou bylo ticho.....	92
23.4.2020 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>kas</i>	
Online služby knihoven. A co na ně čtenáři?	93
23.4.2020 mistnikultura.cz ~ str. 00 ~ <i>Lenka Hanzlíková</i>	
Vladimír Ustyanovič: Politické střepy aneb Kdo je kdo z ekonomického týmu Ústředního krizového štábu.....	95
23.4.2020 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>PV</i>	
Kremelský poradce Medinskij sepsal seznam údajných pachatelů, kteří odstranili Koněvovu sochu.....	97
24.4.2020 ct24.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>svitakm</i>	
Co vlastně Kreml sleduje Koněvem a dalšími výpady proti Česku? Podporu zdejších odpůrců demokracie.....	101
24.4.2020 denikn.cz ~ str. 00 ~ Komentáře <i>Michael Romancov</i>	
Václav Moravec šokoval: „Jsem obhájcem Babiše!“ A pak přišla sranda z Václava Klause a lekce z etických principů ČT.....	105
24.4.2020 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>tle</i>	
Elizabeth Kopecká: Pomáhá Jágrovi s kladenským hokejem a sní o dráze zpěvačky	105
27.4.2020 berounsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Lidé odvedle <i>Rudolf Muzika</i>	
Elizabeth Kopecká: Pomáhá Jágrovi s kladenským hokejem a sní o dráze zpěvačky	106
27.4.2020 rakovnický.denik.cz ~ str. 00 ~ Lidé odvedle <i>Rudolf Muzika</i>	
Zpěvačka Zaelbeth pomáhá Jágrovi s hokejem	108
27.4.2020 Kladenský deník ~ str. 10 ~ Sport <i>RUDOLF MUZIKA</i>	
Až do konce.....	109
27.4.2020 Euro ~ str. 26 ~ Report/Koronavirus <i>Eliška Halaštová</i>	
Kdo rozhoduje o našem budoucím nákupu? My, nebo influencer?	111
27.4.2020 e15.cz ~ str. 00 ~ The Student Times <i>Tereza Růžičková</i>	
Elizabeth Kopecká: Pomáhá Jágrovi s kladenským hokejem a sní o dráze zpěvačky	113
27.4.2020 kladensky.denik.cz ~ str. 00 ~ Lidé odvedle <i>Rudolf Muzika</i>	

Nesmíme víc zatěžovat střední třídu	116
27.4.2020 týdenikhrot.cz ~ str. 00 ~ Rozhovory <i>Jan Brož</i>	
Koronavirová krize posílila Merkelovou i celou vládu. Koalice zažívá své znovuzrození, říká odborník	117
28.4.2020 irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Zprávy ze světa <i>Eliška Kubátová</i>	
Pořád jsem ve výcviku.....	119
28.4.2020 Týdeník Televize ~ str. 09 ~ Aktuálně	
Krajní pravice chce pandemii zneužít ve svůj prospěch. Krize ale zatím nahrává současným vládám..	122
28.4.2020 euractiv.cz ~ str. 00 ~ Aktuálně v EU <i>Ondrej Plevak</i>	
Agenti ruské GRU vraždí v Evropě, někdy i s diplomatickým krytím	125
28.4.2020 seznamzpravy.cz ~ str. 00 ~ Svět, Stalo se <i>Milan Rokos</i>	
Učitelé a ředitelé si zaslouží maximální podporu a péči	128
28.4.2020 rizeniskoly.cz ~ str. 00 ~	
Externí komunikaci Vodafonu povede Ondřej Luštinec.....	131
29.4.2020 mediaguru.cz ~ str. 00 ~	
Šéfem externí komunikace Vodafonu se stal Luštinec, zastupuje ho Šantorová	134
29.4.2020 MaM.cz ~ str. 00 ~ Lidé <i>Externí autor</i>	
Je unavená příroda i my, lidé	137
29.4.2020 Horácké noviny ~ str. 11 ~ Publicistika <i>Arnošt Pacola</i>	
Změny v externí komunikaci Vodafonu: do čela se posunul Ondřej Luštinec, jeho zástupcem se stává Kateřina Šantorová	140
29.4.2020 feedit.cz ~ str. 00 ~	
Vláda vítá čínské roušky, opozice se obrací k Tchaj-wanu. Obě země tu upevňují pozice	143
29.4.2020 denikn.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Jakub Zelenka</i>	
Tisková zpráva: Změny v externí komunikaci Vodafonu: do čela se posunul Ondřej Luštinec, jeho zástupcem se stává Kateřina Šantorová.....	146
30.4.2020 objevit.cz ~ str. 00 ~ <i>Kristýna Bezděková Zajímá se o tvůrčí psaní a online marketing. Studuje marketingovou komunikaci. Ve volném čase (kterého moc není) spravuje svůj blog</i>	
Zvyšte schodek i podpory, radí členové NERV vládě.....	149
30.4.2020 Hospodářské noviny ~ str. 04 ~ Události <i>Ondřej Leinert</i>	

Plné znění zpráv

O NEKONEČNOSTI ÚKLIDU

1.4.2020 Vlasta str. 53 Fejeton

Asi abych přestala nosit čocky, pomyslela jsem si tento týden, když jsem už podruhé doma uklízela a nechápala, odkud se pořád bere tolik špíny! Možná by bylo lepší zbavit se těch dvou dioptrií na dálku a drobký na podlaze prostě nevidět. Oč by byl život snazší. Takhle jen pořád dokola šůruju a trvalý výsledek žádný.

Je to frustrující, ty domácí práce.

Nikdy je nemáte hotové. Totiž hotové jste s nimi i z nich každou chvíli, ale přesto nikdy neskončí a vyžadují si novou a novou námahu, která – na rozdíl třeba od sportu – nečiní člověku žádnou radost. S výjimkou té, že je to hotové, ale u ošidnosti takového uspokojení už jsme byli...

Čili přemýšlela jsem nad tím, jak to udělat, aby se doma nedrobilo, nenosily se dovnitř kamínky na botách, nekapalo se nic po zemi, nesnášely se na ni moje vlasy, na nábytek aby nesedal prach, sanitární keramika aby měla samočisticí funkci, nádobí aby se samo sdužovalo do dřezu a prádlo aby se samočinně vyžehlilo.

Vymyslela jsem několik řešení.

Zprvė nikoho k ničemu nepouštět, ideálně vůbec do bytu nevpustit živou duši kromě mé, poněvadž bordel mi tam přece dělají zásadně ostatní! Ale to je blbost. Mám děti. Kam bych je asi vyhnala? A navíc: přece předčasně nezhyju na osamění? Za to mi ten pořádek nestojí.

Zadruhé: více zapojit do úklidu ostatní členy rodiny. Ale to přesně vím, jak dopadne: neustále jim to budu muset připomínat, pořád je budu muset buzerovat, já budu za tu protivnou a zlou – a stejně budu mít nakonec pocit, že bych to sama udělala líp. Takže taky nic.

Zatřetí pořídím účinné pomocníky: myčku místo dřezu, sušičku místo žehličky, automatický vysavač s místem pod skříní. No, jenže to všechno já si už jednou vyzkoušela: do myčky budu muset kupovat drahé tablety. Věčně nám bude scházet nádobí. Věčně se budeme dohadovat, kdo ho z myčky vyndá. Přijdeme o půlku skleniček. A všechno, co je ze dřeva, z plastu, teflonu, smaltu či tenkého porcelánu stejně budu muset mýt v ruce.

Sušička je skvělý pomocník, ale o polovinu oděvů nás připraví, protože se z nich postupně stane prádlo dětské. Šmejdící luxík otrhá třásně z koberců, strhne dlouhou záclonu a ještě mu budeme muset odstraňovat vše z cesty a přenášet ho přes prahy, až si jednoho dne uvědomíme, že se na to můžeme vyprdnout. Nemluvě o tom, kolik všechny tyhle srandičky stojí.

Takže: jednoduše vyplážnu z očí ty čocky. Svět se mi příjemně rozmaže, šmouhy splynou se vzorem podlah a vana sjednotí svůj tón. Nebudu si ničít lak na nehtech úklidovými prostředky a záda ohýbáním nad hadrem, koštětem a kýblem. A nic mě nebude trápit.

Možná smítka vyšlápnutá bosou nohou, ale tak prostě budu chodit v ponožkách! Návštěvy k nám postupně přestanou docházet a práce bude ještě míň. A až si v tom svém chlívěčku zestárnu, přestanou být vidět na podlaze i šedivé vlasy!

No, jenže: budu já na to mít odvalu? ... Přestat si ty vlasy barvit?! *

EVA KADLČÁKOVÁ Absolventka žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Působila v rozhlasových a televizních médiích a v reklamě. Dnes pracuje v Českém rozhlase. Její fejetony můžete slyšet o víkendech v pořadu Kolotoč na Dvojce anebo na stanici Český rozhlas České Budějovice.

Foto popis|

Ekonom Tomáš Sedláček o karanténě: Mnozí ušetří. A naučíme se být sami sebou

1.4.2020 extra.cz str. 00 Celebrity

Rudolf Šindelář

Je to vlastně nepředstavitelné, mávnutím proutku celá společnost přejde do mírně postapokalyptického režimu, nastane přepnutí do jakéhosi spořicího režimu. Nedozírné důsledky na ekonomiku shrnuje téměř každý článek, není divu, něco podobného se za našeho života nestalo, jestli vůbec někdy nastal takto globální halt.

A tak využijme situaci, se kterou se stejně nedá nic moc jiného dělat. Já osobně se chystám podívat se po dlouhé době na vy(k)lidněné Staroměstské náměstí, být bez turistů turistou ve svém vlastním městě a projít si Královskou cestu. Možná se dokonce podívám až na Václavák. Chci vidět zavřenou večerní Prahu bez všudypřítomných zurčících hospod a dunění divadel a vábení popcornu z multikin. Svět se scvrkne v jakési své nutné minimum. Jo a s gusem si projdu Karlův most.

Suspenze kvaltu

Podívejme se na to z té pozitivní strany. Svět si udělá šábés. Města se uklidní. Člověk se suspenduje a vrátí zpět trochu do své kůže, do svých vlastních lidských rozměrů. Za chvíli se nám dost pravděpodobně začne stýskat po turistech, až zjistíme, jak je to město bez nich pusté. Vyřeší se problém s vyhrožováním a rušením letadlových linek z Číny. Možná si po pár týdnech sebeostrakizace dokonce začneme vážit globalizace, jejíž výhody pro nás byly tak automatické, že jsme na ně skoro zapomněli.

Kdo je Tomáš Sedláček:

Část svého dětství prožil ve Finsku a Dánsku, kde byl jeho otec reprezentantem Československých aerolinií (dnes ČSA). Sedláček v těchto zemích navštěvoval mezinárodní školy s angličtinou jako vyučovací řečí.

V roce 2001 se stal doktorem filozofie na Karlově univerzitě v Praze a spolujednatel společnosti e-Merit. Později se účastnil programu Yale World Fellows na Yale University ve Spojených státech. Studentský časopis Yale Economic Review uvedl v roce 2006 jeho profil v článku o pěti mladých perspektivních ekonomech pobývajících v USA. V lednu 2009 se stal členem Národní ekonomické rady vlády (NERV), kde se stal v červnu 2011 garantem pro veřejné finance. Sedláček působí jako hlavní makroekonomický stratég ČSOB. Přednáší ekonomii a dějiny ekonomických teorií na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a také na University of New York in Prague. V březnu 2011 se stal členem správní rady Nadačního fondu proti korupci.

Sedláček je ženatý, s manželkou Markétou mají syna Kryštofa.

V minulosti byl poradcem prezidenta Václava Havla (2001–2003).

A hlavně: budeme mít čas na své děti. Budeme mít čas na své blízké, tak jako kdysi. Předpokládám, že čas se zpomalí a bude se vléct a táhnout líně jako med. Budeme se opět zvat na návštěvy domů a vařit si navzájem večeře. Uvědomujete si, jak rychle a bez vděku jsme se naučili chodit do restaurací a nechat, aby nám vařil někdo jiný? Ekonomika si odpočine a leckde se vyčistí zamořený vzduch. Člověk se stáhne ze svého

širokosáhlého rozcapení po celém světě zpět do svého přirozeného prostoru. Čeští funkční alkoholici si zkusí, jaké to je, být bez hospod, bez večerního točeného piva. Možná vzroste porodnost. Bude čas na přečtení všech těch knížek. Na dodělání všech projektů, které člověk odsouval. Bude víc času na přemýšlení, na večerní černé hodinky, jak o nich zpívají Suchý a Šlitr.

Vláda a podniky konečně pořádně pohnou s prací z domova. Pamětníci si vzpomenou, jak vypadala naše města před otevřením hranic. Uvědomíme si hezky, jak je naše vyspělá společnost křehká. Vymyslí se nové formy málo nebo zcela bezkontaktního pozdravu. Zlepší se vědecká spolupráce. Můžete po večerech začít s novými koníčky, nenechte si karanténu protéct mezi prsty. Přestanou problémy s rušením nočního klidu. Jistě zjistíme, že život bez večerního kulturního programu má i svá kouzla. Bude čas, plno času. A budeme doma. Hodně doma. Prostě nás nepochybně čeká zážitek života.

Mnozí ušetří. Kritici konzumu budou mít své jaro milosti, odpůrci velkých davů a hluku budou mít žně. Pro ty, kteří si stěžují na příliš rychlé tempo moderního života, máte měsíc svého života. Z velkých měst se stanou sousedské vesnice. Z globální vesnice zbude jen vesnice (ale s připojením na internet).

Masivní vykojení do klidu

Člověk má být vždy rád, když jej něco vykojí z automatické rutiny, a toto je opravdu masivní vykojení, vykojení do klidu. Najednou budeme muset vyplnit ono prázdno sami sebou, to prázdno, které nastane, když umlkne múza a hluk lidí, když ze života odpadne ona sportovní, umělecká, společenská, cestovní a jiná „nadstavba“, se kterou jsme se tak sžili. Možná se naučíme být více sami se sebou, sami sebou. Možná se naučíme lépe kontemplovat, a když ne, bude aspoň čas na vytřídění oněch fotek, nastřádaných za tolik let.

A pak ta radost, až se to všechno zase rozjede. A zase budeme díky své povětšinou zbytečné práci vědět, jaký máme životní smysl, a budeme se moct vrátit k zahlcení onoho vnitřního hlasu, který nejvíce mluví v klidný podvečer, na sklonku dne.

Publikováno se souhlasem Tomáše Sedláčka (původní text pro Hospodářské noviny)

URL| <https://www.extra.cz/ekonom-tomas-sedlacek-vyhody-nevyhod-aneb-nenechte-si-karantenu-protect-mezi-prsty>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[extra.cz](https://www.extra.cz) (*Celebrity*)

Ekonomické dopady

2.4.2020 ČT 24 str. 14 20:00 90' ČT24

Michal KUBAL, moderátor

Akcí na celém světě padají nejvíc za 33 let. Tohle jsou burzovní indexy napříč kontinenty. Americký, panevropský a taky čínský. Ekonomové předpovídají mnohem tvrdší dopady pandemie, než byla krize v roce 2009. Říkáme to opakovaně. Spojené státy přicházejí s rekordním záchranným balíkem. A ten balík má hodnotu dvou bilionů 200 miliard dolarů. Dvou bilionů. To je přes 55 bilionů korun. Jde o nejrozsáhlejší ekonomické opatření v historii Spojených států. Přesto analýzy očekávají nejhlubší recesi v americké poválečné historii. Tady je finanční krize v roce 2008. To je vidět tady. Ta letošní má ovšem být násobně horší. To je tady naznačený předpokládaný vývoj. Hrubý domácí produkt podle odhadů ve druhém čtvrtletí klesne o víc než třetinu, konkrétně 34 %. Ondřej Ditrych, ředitel Ústavu mezinárodních vztahů z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, dobrý večer.

Ondřej DITRYCH, ředitel, Ústav mezinárodních vztahů

Dobrý večer.

Plné znění zpráv

Čína: největší dodavatel roušek na světě

2.4.2020 ČT 24 str. 16 20:00 90' ČT24

Michal KUBAL, moderátor

To všechno uvidíme doufejme v listopadu. Pojdme se teď přemístit tam, kde to všechno začalo. Oficiálně na přelomu prosince a ledna, neoficiálně mnohem dřív. Vypadá to, že minimálně v polovině listopadu loňského roku. Čína podle Washingtonu nadále uvádí falešnou statistiku. Peking v současnosti hlásí necelých 3,5 tisíce mrtvých. Dřív obvinil Spojené státy, že virus rozšířili američtí vojáci. Napětí mezi oběma zeměmi dál trvá. Potom, co se situace v zemi částečně zklidnila, stala se Čína hlavním dodavatelem roušek a respirátorů na celém světě, v některých případech ale nefunkčních. Poptávce přizpůsobuje i svůj průmysl, přesto ekonomické vyhlídky této země nejsou některé dobré.

Barbora ŠÁMALOVÁ, zpravodajka ČT ve východní Asii

Život v Číně se opatrně vrací do zajetých kolejí, ale k normálu má daleko. Většina měst a provincií snížila pohotovost. Mezi pár výjimkami, kde pořád platí nejvyšší stupeň, je Peking. Pocit bezpečí je křehký, například 1 okres se 600 000 obyvateli znovu zakázal vycházení. Trvají obavy z druhé vlny, přestože do Číny už nesmějí cizinci a kvůli omezení mezinárodních spojů se snížil počet vracejících se Číňanů. Propaganda neustále opakuje záběry prezidenta na inspekci v průmyslové provincii Če Ťiang, aby zdůraznila, že to nejhorší je pryč a ekonomika se probouzí. Vyhlídky nejsou dobré. Analytici letos očekávají růst 1 až 2 % a největší skeptici dokonce žádný. To se nestalo 44 let. Vývoj v Evropě a v Americe nepomáhá. Klesá poptávka, firmy ruší objednávky, hrozí, že až 60 000 000 Číňanů přijde o práci. Nejhorší jsou na tom migranti. Čím dál tím víc ekonomů vyzývá vládu, aby nejchudším rodinám vyplatila finanční pomoc v hotovosti. Psychické následky toho, čím si lidé prošli, pravděpodobně přetrvávají dlouho. Posttraumatický stres, úzkost a deprese jsou časté mezi zdravotníky, uzdravenými pacienty i těmi, kdo přišli o svoje nejbližší.

Michal KUBAL, moderátor

V Praze stále Ondřej Ditrych, ředitel Ústavu mezinárodních vztahů. O vítězi se asi mluvit nedá, ale která země podle vás vyjde z téhle pandemie s nejmenšími ztrátami?

Ondřej DITRYCH, **Fakulta sociálních věd** UK

Může to být Čína.

Michal KUBAL, moderátor

Je to kvůli tomu, že vlastně první může nastartovat znovu svoji výrobu?

Michal KUBAL, moderátor

Může nastartovat svoji výrobu, nicméně, zdá se, že nebo jen je pravděpodobné, že uvolnění těch opatření mohlo souviset právě s tím, že jaksí převážila určitá ekonomická racionalita a ekonomické hledisko a může se samozřejmě stát i že přijde ta zmiňovaná druhá vlna. Na druhé straně, nemusí to znamenat, pokud relativně Čína posílí, Spojené státy budou přinuceny dále se v pokračujícím trendu vyklízet svoji pozici na mezinárodním poli, že to bude vývoj dlouhodobý, protože přece jen ty otevřené kvalitní systémy zároveň vykazují vyšší schopnost adaptace na nějakém dalším časovém měřítku.

Ondřej DITRYCH, **Fakulta sociálních věd** UK

Změní se podle vás třeba struktura světové ekonomiky? Hodně se mluví o tom, že některé odvětví, například zdravotní pomůcky, klíčové ochranné prostředky, by se měly přesunout, řekněme, do národních zdrojů, že ten zisk nebude to definitivní, podle čeho se bude posuzovat, bude se vyrábět.

Ondřej DITRYCH, **Fakulta sociálních věd** UK

To si myslím, že je velice pravděpodobné. Je to vnímáno velice problematicky, například ve Spojených státech, kolik se jim těch zdravotnických pomůcek, léků se dováží včetně země, která je čím dál více považována za amerického rivala. Dovedu si ovšem představit scénáře, kdy ta proměna globální kapitalistické ekonomiky toků, komodit, zboží, ale i lidí může být regulována, ať už tím, že jaksí začnou vyrůstat nové zdi a překážky a dojde k jakési zásadnější transformaci toho liberálního ekonomického řádu. Tak, a to si myslím, že je scénář optimističtější v tuto chvíli, vznikne nějaký společný režim uspořádání, koordinace, mechanismus, ve kterém je ta globální cirkulace, která je zásadní a velice důležitá pro řadu i národních státních ekonomik, včetně naší koneckonců, tak bude nějak ovšem koordinovaně regulována. Jinými slovy ty paralely. Buď bude vypadat jako po první světové válce nebo po druhé světové válce.

Krise nabídky i poptávky nám zkomplikuje cestu z krize, očekává ekonom Mejstřík

2.4.2020 ČRo - plus.cz str. 00 Ekonomické

Přední čeští ekonomové hledají cestu, jak by se Česko mohlo vyrovnat s dopady pandemie COVID-19 na tuzemskou ekonomiku. Ve středu se sešla pracovní skupina ekonomů při krizovém štábu pod vedením Jana Švejnara, vznikl také nový think-tank KOROnerv-20.

„V tuto chvíli, kdy vláda přijímá chvatně nejrůznější opatření, řada z nás došla k názoru, že nelze jednom sedět,“ říká na Plusu člen obou expertních skupin, ekonom Michal Mejstřík z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Vláda pro ekonomy zřídila přístup ke všem podkladům, které momentálně na vládě i pro parlament vznikají. „A to v té nejúplnější možné podobě tak, abychom měli možnost sledovat ten tep v realitě a k tomu přidávat své nápady.“

„Tak jsme se shodli na výtkách vůči plošnému uplatňování odsouvání dluhů. Vláda zareagovala na náš názor a ve velmi krátké době se podařilo tyto věci zkorigovat. Takže tento návrh, který půjde do parlamentu, se bude týkat jen případů poptávky postižených subjektů.“

Před experty stojí zásadní problém, co s očekávaným propadem poptávky, který může mít pro Česko coby exportní zemi zásadní negativní dopady.

„Například i Čína, první země, kde se koronavirus objevil, se snaží některé postižené nabídkové systémy oživit. To se jí podařilo, ale nenachází dostatek poptávky, takže nemá komu dodávat.“ Obdobná situace je prý i u nás. „Kdybychom v tuto chvíli otevřeli hranici a třeba všechny restaurace, umíte si představit, kolik by získaly zákazníků, když celá řada států zakázala jakýkoliv pohyb svých občanů?“ „Takže poptávková komplikace bude velice silná. Proto říkáme, že je krize nejen na nabídkové straně, ale i na té poptávkové, což nám bude komplikovat východ z této krize,“ očekává ekonom Michal Mejstřík.

URL| <http://plus.rozhlas.cz/krize-nabidky-i-poptavky-nam-zkomplikuje-cestu-z-krize-ocekava-ekonom-mejstrik-8174835>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:

ČRo - plus.cz (*Ekonomické*), ČRo - plus.cz (*Ekonomické*)

Nikdo v New Yorku nebral nebezpečí kvůli nedostatku informací vážně

2.4.2020 respekt.cz str. 00

Se Zuzanou Boehmovou o pandemii koronaviru v USA, prezidentu Trumpovi a telefonátech, které se neobjedou bez slz

Spojené státy mají podle aktuálních čísel nejvíce nakažených virem na světě a nemoci COVID-19 tam podlehl přes čtyři tisíce lidí. Kritická situace panuje zejména v New Yorku, ale velké problémy hlásí i řada dalších velkoměst. Test na koronavirus už podstoupilo více než milion lidí, což je ale méně než tři procenta populace. Prezident Donald Trump sice na začátku týdne otočil a přiznal závažnost krize, nicméně otázka je, zda to bude stačit na zvládnutí epidemie. „USA situaci podcenily, Trumpova administrativa měla do roku 2018 tým, který měl na starosti pandemickou přípravu, ale v rámci škrtnů ho zrušila,“ říká Zuzana Boehmová, konzultantka mezinárodních rozvojových projektů žijící v New Yorku.

Jak je v tuto chvíli možné shrnout aktuální situaci ve Spojených státech?

Spojené státy jsou zemí, která si musí rychle zvykat na to, že není tak výjimečná, jak si myslela. Poprvé je opravdu vidět, že americký zdravotní systém je nefunkční a že zde chybí základní sociální zabezpečení. Problémy jsou i jinde – lidé nemají placenou nemocenskou a chodí šířit nákazu do práce. Nefunguje ani silné veřejnoprávní zpravodajství, lidé spoléhají na informace často tendenčních kabelových televizí.

Co konkrétně podcenila současná administrativa, nebo přímo prezident Trump?

Americký prezident opakovaně vystoupil v televizi a lhal, podceňoval nebezpečí, šířil ničím nepodložené teorie. Když se v lednu začaly objevovat první případy, nepřišlo žádné testování v odpovídajícím rozsahu. Testy nebyly, i když Trump všude tvrdil, že jsou. Fakticky neměli zdravotníci k dispozici skoro nic. Ač se o novém koronaviru leccos neví, jeho exponenciální nakažlivost byla známá už v lednu, stejně jako bylo jasné, že se v Číně infikovalo otřesné procento zdravotního personálu, a že je potřeba agresivně začít vyrábět, nakupovat a distribuovat zdravotní materiál a ochranné pomůcky a chystat nemocnice. V lednu ještě čas na prevenci byl. Nikdo ale neudělal nic.

Zuzana Boehmová • Autor: archiv ZB

Nyní jsme na začátku dubna v pokročilém stadiu pandemie. V České republice platí karanténa a lidé na veřejnosti musí chodit s rouškou na obličeji. Jak vypadá každodenní život ve Spojených státech, nosí se tam také roušky?

Moje zkušenost je z posledních pár týdnů z New Yorku. Ještě před dvěma týdny roušky skoro nikdo nenosil. Dnes už v New Yorku musejí být lidé doma, ale v dalších státech je to jinak. Nemocniční systém v New Yorku je zcela přehlcen, sanitky ani pohotovost nestíhají. Lidé umírají i v čekárnách. Problematické také je, že spolu jednotlivé státy soutěží v nákupch základních zdravotních potřeb, v konkurencích na nákup ventilátorů. Zdravotní personál si nicméně nabízí pomoc přes hranice, zdravotníci z jiných států se hlásí na pomoc New Yorku. Jižanské státy, kam se nákaza teprve šíří, ale zavádějí opatření jen pomalu.

Jak obyvatelé New Yorku reagovali ve chvílích, kdy číslo nakažených začalo závratně narůstat?

Přišlo mi, že kvůli nedostatku informací nikdo nebral nebezpečí vážně. Ne každý asi sleduje zprávy z Evropy a Asie. Ve velké budově, kde s dětmi bydlíme, se mi podlamovala kolena pokaždé, když k nám někdo přistoupil do výtahu a pár dalších lidí se ještě přicpalo a bez rukavic našukalo svá patra. Všimla jsem si, že lidé nakupují elektroniku a nosí si větší nákupy, ale připravovali se jen na to, že budou sedět doma – ne na to, že se musejí chránit před onemocněním, nebo že by měli promyslet kam se uchýlit, pokud takovou možnost mají. Všichni předpokládali, že jich osobně se nemoc týkat nebude.

Jak to vypadalo?

Přišlo mi nepochopitelné, proč zrovna v téhle situaci musí všichni ještě honem do posilovny a podávat si tam činky; proč se musí ve strachu, že studio zavřou, ještě honem nacpat na sdílené gumové žíněnky na jógu. Proč nejsou radši s dětmi doma, proč chodí na frekventovaná hřiště, kde je všechno z plastu a zasloužilo by dezinfikovat každý den i před pandemií? Slabost se tu nenosí, takže i když jsem třeba tlačila na manžela, aby už nechodil do práce, nebylo to pro něj snadné, protože všichni ostatní chrabře nadále docházeli - jsou přece mladí a zdraví.

Čtete také: Srážka alfa samce se realitou

V USA se ozývají hlasy, které uvažují o karanténě tří amerických států – New Yorku, New Jersey a Connecticutu. Na rozdíl od České republiky mluvíme o řádově větším počtu lidí, jen v newyorské metropoli žije asi devět milionů lidí. Jak by mohla karanténa New York postihnout?

Problém je, že se informace neustále mění. Donald Trump prohodil, že zvažuje karanténu a izolaci dvou států a části Connecticutu, guvernér státu New York Andrew Cuomo, který se stává respektovanou tvářou krize, chvíli na to zpochybnil, zda by to bylo vůbec možné či legální. Ozvaly se další státy, kterým by podobná opatření mohla hrozit, a prezident Trump si to rozmyslel. Ve městě by asi zavládl zmatek. Není jasné, co by to znamenalo, co

by se stalo se zásobami, co by se stalo s lidmi, kteří sem dojíždějí za prací, jestli by někde stáli vojáci. A podobně nepromyšlená prohlášení jsou jednou z mnoha ukázek špatného vedení.

V čem je New York nejzranitelnější?

Kombinuje se zde několik rizikových faktorů. Obrovská koncentrace obyvatel, minimum volných prostranství, spoleh na hromadnou dopravu, přes půl milionu nedokumentovaných lidí, kteří propadají sítím všech ochranných či preventivních opatření, a také velká hladina chudoby, která nutí lidi chodit do zaměstnání, i když tím riskují. Dále nedostatečný počet zdravotníků, lůžek, složitý systém soukromých a veřejných nemocnic - a stejně jako jinde v USA také „pod-pojištění“ a to, že lidé nemají své praktické lékaře. Až když je úplně nejhůř, jdou na pohotovost.

Koronavirus může být pro USA fatální právě kvůli zdravotnímu pojištění. Podle některých zpráv nemocnice v řadě případů nepřijímají lidi, kteří mají symptomy koronaviru, když pojištění nemají. Nemluví se o výjimkách v souvislosti s koronavirem?

Skoro 28 milionů lidí bylo ještě před pandemií nepojištěných, většinou proto, že si pojištění nemohou dovolit. Pojištění je v USA vázané na práci, takže když teď masově lidé přicházejí o zaměstnání, bude nepojištěných ještě mnohem víc. O výjimkách se mluví, hlavně o bezplatném testování. Zdravotní zařízení sice říkají, že budou dělat výjimky, a kdo potřebuje péči, může přijít. Jak to funguje v praxi, není jasné, a lidé se na to zřejmě bojí spoléhat. Léčba může stát mnoho desítek tisíc dolarů, a i když jste v USA pojištěni, není pobyt v nemocnici ani zdaleka zadarmo.

<https://www.youtube.com/watch?v=hs2jL1daub4>

A co přistěhovalci a lidé bez domova?

Představte si to nejhorší a vynásobte deseti. To budou nejmocně zanedbané oběti. A nezapomeňte, že jak přistěhovalci, tak i lidé bez domova mají děti. Jak má rodina bez domova zůstat doma? Sociálně nejslabší to postihne tragicky, o tom se málo mluví. Každý den myslím na paní, která u nás jednou za dva týdny uklízí, v USA žije už 20 let a má čtyři děti, jedno z nich postižené. Já jí sice můžu stejnou platbu posílat dál, ale z toho určitě nevyžijí.

Donald Trump řekl, že test na koronavirus podstoupilo více než milion lidí, což je ale méně než tři procenta populace, a USA tak zaostávají nejen za premiánskou Jižní Koreou, ale i Itálií. V jaké fázi je nyní testování?

Před pár týdny skoro žádné testy k dispozici nebyly. Lidem politici i média sice doporučovali, ať volají svým lékařům, ti ale nevěděli, kam je mají dále odkazovat. Pohotovosti se nejdříve snažily vyloučit všechno ostatní, než sáhly k nedostatkovým testům, a testovali jen ty, kdo byli v Číně či Iránu. I v době, kdy se nákaza už dávno volně šířila. V New Yorku se teď situace změnila a testuje se hodně, jinde v USA zase pořád velmi málo. Ale pokud lidé zvládají situaci doma, spíš se jen odhaduje, jestli COVID-19 měli, nebo ne. Místní se pořád ještě neorientují v tom, co mají při příznacích dělat – z prvních zpráv určitě leckdo nabyl dojmu, že má zůstat doma a hodně si mýt ruce, protože jim stejně nikdo nepomůže.

Podle prognóz může v USA zemřít až 200 tisíc lidí, což zní nepředstavitelně. Myslíte si, že se tento scénář naplní? A jsou i v USA rizikovou skupinou především senioři?

Obávám se, že se scénář naplní. Rizikovou skupinou jsou podle statistik lidé s vysokým tlakem, s cukrovkou, onemocněním ledvin, záněty spojenými s obezitou – a aspoň jednu z těchto komorbidit má snad polovina USA. Ale umírají i zcela zdraví lidé.

Při práci pro OSN a Světovou banku jste objela kus světa jako poradkyně s projekty, které se věnují veřejnému zdraví. Předpokládala jste tuhle zranitelnost?

Jako člověku, který pracoval na pandemických plánech a přípravě na epidemie chřipek H1N1 a H5N1 v několika rozvojových zemích, a kdo byl v době krize eboly v západní Africe, mi bylo už od února jasné, že New York směřuje šiléným směrem. Metra jezdila s přeplávanými vagony, školy byly otevřené, chodilo se do práce, hygienická opatření byla nedostatečná, a hlavně – nebyl nedostatek pravdivých informací. Dlouho se například lpělo na tom, že se člověk nemá dotýkat obličeje, jako by to byl všelék. Sdílet ale splachovací a kohoutek na záchodě třeba se stovkou kolegů v open-space kanceláři, kde pak všichni po umytí rukou zavírají stejnou klikou – před tím nikdo nevaroval. Výzvy typu „Nechodte do práce, pokud jste nemocní“ jsou naprosto zbytečné, když miliony lidí nemají žádnou nemocenskou a žijí z týdenního platu na týdenní plat. Komukoli se základním chápáním principů epidemiologie muselo být už několik týdnů před „výbuchem“ zcela jasné, že se řítí katastrofa a virus se šíří.

Polní nemocnice v Central parku • Autor: Lokman Vural Elibol / AFP / Prof

Někteří obyvatelé New Yorku doslova prchají z města, mnohdy do svých letních sídel, například na Floridu. To se ale přirozeně nelíbí tamním obyvatelům. Vy sama jste se přesunula z New Yorku do Atlanty, která leží ve státě Georgia.

Chápu, že se jim to nelíbí. Věřím ale, že by udělali to samé. Naše situace je komplikovaná, nemáme v Americe trvale žádné příbuzné, moje rodina je v Praze a manželova je z Jeruzaléma. Jeho rodiče jsou ale momentálně v Atlantě, kde tchán učí semestr na univerzitě. Z New Yorku jsem chtěla odjet co nejdříve, ale máme dvě malé

děti, jedno z nich bylo po vážném úrazu teprve pár týdnů zpátky ve školce a oba pracujeme. Já jsem navíc sedm měsíců těhotná. Zvažovala jsem i Prahu, ale takový přesun není snadný, a v době, kdy jsme se rozhodovali, nebylo ještě úplně jasné, jak dobře bude Česko situaci zvládat. Atlanta je rozlehlejší než New York, je tu více zeleně, uměla jsem si představit, že se občas během krize podíváme s dětmi do přírody, kde nikdo kolem nebude. A že se nákaza bude šířit pomaleji. Ale samozřejmě to byl risk, sleduji zdravotní systémy z pohledu čísel: počet lůžek, lékař na tisíc obyvatel, teď samozřejmě i počet ventilátorů, mateřská úmrtnost, kojenecká úmrtnost, a tak dále. Georgia není ideální, zdravotní systém je už teď zahlcen a máme strach. Stát nepřijal zatím žádná tvrdá opatření. Ta přijímáme my sami.

Jaké rozdíly jsou mezi opatřeními v Georgii a těmi, která přijal New York?

New York zaspal, ale teď guvernér Cuomo dělá, co může a co dovede. Opatření jsou v New Yorku teď – měřeno mým pohledem – adekvátní. Georgia je pár týdnů pozadu, což je hrozné sledovat. Cítím se, jako bychom přijeli z budoucnosti. Lidé stále chodí normálně nakupovat, tankují bez rukavic. Školy jsou zavřené, doporučuje se zůstat doma, ale povinné to není. Kraj Dougherty, kde žije 89 502 lidí, již zaznamenal 26 úmrtí. Z toho mi vstávají vlasy na hlavě. Ale Georgia teď nikoho netrápí, ve zprávách je New York. Zoufale se tu projevuje, že v Americe je zásek vůči silnému centrální řízení nebo koordinaci. Teď bude tenhle nedostatek stát spoustu životů.

Donald Trump mění názor • Autor: REX / Shutterstock Editorial / Profimedia

A co nálada lidí?

Synům přes video pokračují kroužky ve školce, rodiče si volají, jsme v kontaktu s přáteli, kteří nemohli z města odjet. Na pozadí zpívající paní učitelky slyšíme z ulic sanitky. Málokterý telefonát s blízkými se obejde bez slz. Všichni mají samozřejmě obavy. Každý známe někoho, kdo je nemocný, všichni známe někoho, kdo neví, jak zaplatí 1. dubna nájem. A kdy se zase uvidíme, to prostě nevíme.

Jak z USA vůbec hodnotíte český „tvrdý“ přístup, uzavřené prostory, celoplošnou karanténu a roušky?

Samozřejmě se mi nelíbí, když politici lžou, mlží a dezinformují, aby zakryli přešlapy. Tendence k autoritářskému řízení se mi nelíbí ani v Evropě, ani mimo ni. Tvrdá opatření jsou ale na místě. Ve Washington Postu byl nedávno článek o akci roušky pro všechny v České republice. Je to smysluplné a důležité opatření. V USA lidé takto vynalézaví nejsou, Američané všechno hned vyhadzují, sami si nic neopraví, neznám nikoho, kdo by měl doma šicí stroj. I knoflík si nechávají chodit přišít do čistíren. Objevuje se nicméně spousta lidí, kteří jsou ochotni pomáhat – vozí jídla do nemocnic, krmí potřebné, posílají peníze. Američané jsou ochotní k charitě. Řekla bych ale, že Češi jsou zdravě skeptičtí k tomu, co říkají politici, a že vědí, že v důsledku se musejí postarat sami o sebe, což jim teď pomůže.

Díváte se na některé české nařízení vyloženě kriticky?

Z profesního hlediska naprosto nemohu souhlasit s vládním zákazem partnerů u porodu. Data jasně ukazují, že stres během porodu je škodlivý a napětí vede ke komplikacím. Emocionální podpora při porodu vede k prokazatelně lepšímu a kratšímu průběhu, i podle WHO - a také k lepšímu poporodnímu skóre novorozenců. V neposlední řadě partneři často pomáhají personálu, který je přetížen, i když není pandemie, včetně poporodní péče. New York, který je na tom mnohem hůře než Česko, tohle opatření zkusil, a na tlak odborníků i lidskoprávních organizací bylo za pár dní zrušeno. Partneři mohou být i u císařských řezů. Doufám, že česká vláda svůj postoj na základě faktů co nejdříve přehodnotí. Reprodukční zdraví sleduji po celém světě, tohle je opravdu přešlap.

Která země ve světě podle vás zvládá pandemickou situaci nejlépe?

Tchaj-wan nebo Jižní Korea, země, které mají silnou infrastrukturu veřejného zdravotnictví, zkušenost s pandemiemi jako SARS, a země, které investovaly do přípravy a reagovaly rychle. V Evropě Německo. Ale Česká republika teď také na situaci reaguje dobře.

Na začátku listopadu mají ve Spojených státech proběhnout prezidentské volby. Může jejich výsledek ovlivnit aktuální situace a kroky současné vlády?

I když Trump pokazil kolem příprav na pandemii, co se dalo, vzrostly mu preference, zřejmě proto, že lidé mají tendenci se shlukovat za svými vůdci v čase krize. Nebo proto, že je pořád v televizi. Nechápu to. Pandemie v USA se už teď dá považovat za zcela nezvládnutou, ale jeho příznivci ho neopouštějí. Hodně roste popularita guvernéra New Yorku, ale ten podle svých slov do prezidentských voleb na posledních chvíli nevstoupí.

Zuzana Boehmová (39) vystudovala **Fakultu sociálních věd** v Praze a magisterské studium na Johns Hopkins University. Pracovala v OSN a Světové bance, několik let také jako poradkyně pro přípravu a zmírňování dopadů pandemie na rozvojové země. Přes deset let pracuje v oblasti veřejného zdravotnictví zaměřené na ženské zdraví, a analyzuje ekonomický dopad genderových nerovností. Žije v New Yorku.

URL| <https://www.respekt.cz/rozhovor/nikdo-v-new-yorku-nebral-kvuli-nedostatku-informaci-nebezpeci-vazne>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
respekt.cz

Šimon Hlinovský: „Slova o pražské kavárně jsou mýtus.“

3.4.2020 inspirante.cz str. 00 Inspirace

Ivana Recmanová

Se vzrůstajícím počtem nemocných s novým typem koronaviru se v ulicích měst také objevují dobrovolníci Českého červeného kříže. Tento týden se k nim přidá i Šimon Hlinovský, předseda místní skupiny v Praze. V první linii není jen mezi zdravotnickými dobrovolníky – již v roce 2019 si spolu s dalšími lidmi nechal svoji podobiznu zvětšit na billboard se slovy: „Stydím se za svého premiéra.“

Takhle otevřený však nebyl celý život.

„Do doby, než jsem se v roce 2002 zapojil do Červeného kříže, jsem byl spíše introvertní. Když nám starší spolužačky z gymnázia přišly o něm do třídy vyprávět, přihlásil jsem se a změnilo se to,“ vypráví. S postupem času se ve školním zdravotnickém kroužku začal zapojovat do vedení, působil jako figurant na soutěžích první pomoci a jeho tým postupně vyhrával okresní i krajská kola. V roce 2009 stihl spolu s ostatními spolužáky založit místní skupinu Českého červeného kříže v Praze 1 a následně rozšířit činnost i v Praze 13, kde se Červený kříž zapojuje do veřejné události Bezpečná třináctka. To vše zvládl jako autista. Svým kolegům se se svým autismem nesvěřil, protože se mu o tom nechtělo mluvit, takže se k tomu neměli ani jak postavit. Přesto se tím však netají a letos vystoupil například na konferenci ke Dni Aspergerova syndromu v Poslanecké sněmovně.

I přesto, že je do první pomoci a s tím souvisejících věcí zapálený, nešel po maturitě studovat zdravotnický obor a vybral si politologii na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Proč?

„Politika mě zajímala od malička a věděl jsem, že se jí chci věnovat,“ vysvětluje. V současné době sice pracuje mimo obor – jako procesní specialista ve společnosti SAP –, politikou se přesto zabývá ve volném čase, mimo jiné jako účastník protivládních demonstrací a administrátor různých facebookových skupin zaměřených na politické diskuse. Na veřejných akcích Červeného kříže o politice samozřejmě nemluví, protože Červený kříž je striktně apolitický. Nebojí se jít ani do ostřejších střetů, což dokazuje jeho častá účast v pořadu Máte slovo. S pobavením však dodává, že po nějaké době mu dramaturgové sdělili, že by si měl dát půl roku pauzu, než do studia opět zavítá.

Kvůli pandemii se bohužel v současné době nemohou diváci účastnit natáčení pořadu. Život se obyvatelům České republiky částečně změnil a někteří otevřeně vyjadřují svoji nespokojenost s tím, jak vláda tuto situaci řeší a jak se k ní staví prezident. Protože byla vzhledem k nouzovému stavu výrazně omezena svoboda shromažďování, protesty se nekonají. Nezměnilo se však to, že se lidé o politice stále hádají doma nebo na internetu.

„Nemyslím si, že by platila slova o takzvané pražské kavárně, skupině zajištěných lidí z Prahy, která jako jediná protesty proti vládě organizuje. Do protestů se zapojili i lidé z jiných obcí, ale nemělo to takový ohlas jako ty pražské, protože těch se zúčastnilo nejvíc lidí,“ vysvětluje svůj pohled na kritiku. Ačkoliv se o tzv. „pražské kavárně“ traduje, že je zahleděna do sebe, Hlinovský jezdí do mimopražských regionů, například do Ostravy a do Havlíčkova Brodu. Tam prý Červený kříž pořádá skvělé plesy. A i když nesouhlasí s tím, jak premiér Babiš a prezident Zeman svou funkci vykonávají, dovede je ocenit.

„Líbí se mi, že Babiš jezdí mezi lidmi. Zeman to také dělal, ale už s tím přestal. Nelíbí se mi však, že když přijedou mezi lidi, mluví na ně populisticky. Říkají jim jen to, co chtějí slyšet.“

Neměli by si však z toho vzít příklad i další politici a jezdit také mezi občany?

„Oni to dělají, ale tam nechodí tolik lidí, opravdu jen ti, kteří si chtějí popovídat, názorových oponentů je tam procentuálně méně.“

V současné situaci pomáhají především znevýhodnění lidé – podle průzkumu společnosti Behavio nyní častěji dobrovolníci ženy než muži a v médiích se objevily informace o Vietnamcích, Romech a Kurdech, kteří zadarmo ušili a rozdali ústenky. Co takoví autisté?

„V Červeném kříži jich máme docela dost, ale nemám po ruce žádné statistiky, které by uváděly, kolik se jich zapojilo do pomoci. Já se až do tohoto týdne nemohl do aktivit Červeného kříže zapojit ze zdravotních důvodů, ale od soboty půjdu mezi lidi. Červený kříž pomáhá především seniorům, já budu pomáhat s registrací nových dobrovolníků a rozdávat jim letáčky s informacemi i ústenky a další ochranné pomůcky.“ Paradoxně nikdy se svými svěřenci neprobíral speciální první pomoc pro autisty a vlastně se mu speciálních instrukcí například ohledně psychického zhroucení autistů nedostalo. „Nepřemýšlel jsem o tom hlouběji, ale myslím, že by něco takového stálo za to do výuky zařadit. Jsou ovšem i speciální kurzy první psychické pomoci, na které chodí někteří členové humanitární jednotky, a tam už se to možná bere,“ říká.

V době, kdy byly zrušeny plesy, tak může být Šimonu Hlinovskému útěchou jídlo, konkrétně recept na malajské kuře. Přivezl si ho od malajské delegace z mezinárodního letního tábora Červeného kříže v rakouském Langenloisu, kterého se mohl jako každý zúčastnit jen jednou v životě. I tak se tam vždy rád vrací alespoň na závěrečný večer.

Foto: archiv Šimona Hlinovského

URL| <https://inspirante.cz/index.php/2020/04/03/simon-hlinovsky-slova-o-prazske-kavarne-jsou-mytus/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
inspirante.cz

Drží opratě Slovinska druhý Orbán, který zemi žene do rukou armády? Pád demokracie je fantom, říká politolog

4.4.2020 denikn.cz str. 00 Svět
Magdalena Slezáková

„Během koronavirové pandemie se Janšovo Slovinsko přes noc mění ve vojenský stát,“ bije na poplach nedávný titulek v chorvatském týdeníku Nacional. Po pádu předchozí vlády a návratu politického matadora Janeze Janši do vrcholné státní funkce se vrací varování před uzurpací moci a pádem demokracie. Jsou obavy z „orbánizace Slovinska“ namístě? Ptali jsme se odborníka na současnou slovinskou politiku Mira Hačka.

Miro Haček je známý slovinský politolog. Působí na Lublaňské univerzitě, kde vedl Katedru politologie při **Fakultě sociálních věd**, teď stojí v čele Centra pro analýzu správně-politických procesů a institucí tamtéž. Zabývá se současnou slovinskou politikou a je šéfredaktorem Žurnálu srovnávací politiky (JCP).

Slovinsko mám nesmírně ráda a přiznávám, že mě ten článek trochu znepokojil. Co se to u vás děje?

Kdyby ten titulek byl pravdivý, máme na kahánku. Jenže není. Politicky se věci mají tak, že necelý měsíc máme novou vládu, koalici mezi dvěma pravicovými nebo středněpravými stranami a dvěma střednělevými. (Premiérem je od 13. března Janez Janša. Kromě jeho Slovinské demokratické strany, SDS a lidovců NSi – Nové Slovinsko-Křesťansko-lidová strana – tvoří vládní koalici středolevé SMC, Strana moderního středu premiéra Mira Cerara, a DeSUS, Demokratická strana důchodců Slovinska, pozn. red.)

A novou vládu máme, protože předchozí premiér Marjan Šarec v lednu podal demisi.

Marjan Šarec

Někdejší herec a politický satirik v roce 2010 vstoupil do komunální a o pár let později i do celostátní politiky. V roce 2014 založil vlastní stranu Kandidátka Marjana Šarce, LMŠ. Před třemi lety postoupil do druhého kola prezidentských voleb, kde ho porazil nynější prezident Borut Pahor.

Marjan Šarec. Foto: Government.ru

Následující rok, v červnu 2018, skončila LMŠ druhá za Janšovou SDS v parlamentních volbách. Kontroverzní Janša marně hledal partnery do provozuschopné koalice, a Šarec se tak stal předsedou pracně sestavené koalice pěti stran, která navíc musela spoléhat na podporu opoziční socialistické Levice.

Koalice byla křehká a nepříliš funkční. Poslední hřebíček do rakve jí zasadilo odstoupení ministra financí, který se s premiérem dostal do sporu ohledně státních kompenzací ztrát ve zdravotnictví. Na konci letošního ledna tak Marjan Šarec podal demisi.

Šarec neudělal absolutně nic, aby nás připravil na nadcházející pandemii. Ve skladech jsme měli 1700 roušek, takže prakticky nulu. S novou, Janšovou vládou okamžitě přišly články od některých novinářů, kteří je vydali i v zahraničí: že vláda je velmi autoritativní a zneužívá situace. Ve Slovinsku máme řadu novinářů, kteří nejsou ani tak novináři jako spíš političtí aktivisté.

Abychom si dobře rozuměli: platí to pro obě strany, levici stejně jako pravici. Slovinská mediální scéna není skutečně demokratická a nebyla posledních několik let. Skóre Slovinska v mezinárodních žebříčkách kleslo a hlavně pro mediální krajinu platí, že je velmi nevyvážená.

Nicméně kamarádka Slovinka mi včera napsala, že se rozhoduje o zákoně, který by policii povoloval vstup do domácností občanů bez důvodu.

A zmínila, že občan by musel nejprve dát svůj písemný souhlas? Protože to bylo součástí toho zákona také. Týkal se nynějších karanténních opatření. (Slovinsko vyhlásilo stav epidemie 12. března. Výjimečný stav ještě vyhlášen nebyl, přestože ho vláda zvažovala, pozn. red.)

Jak víte, do Slovinska se ještě pořád vracejí lidé, kteří pobývali v cizině, v Itálii, Německu, Španělsku a podobně. Navrátilci musí na čtrnáct dní do státem řízených karanténních středisek, zřízena byla například v hotelech. Vláda navrhovala alternativu, kdy by mohli jít do domácí karantény. Ale museli by podepsat souhlas s tím, že by je úřady během těch dvou týdnů monitorovaly a kontrolovaly. Kdo by nesouhlasil, pro toho by byla domácí karanténa vyloučená.

Přečtěte si také Koronavirus na Balkáně: v Chorvatsku se přidalo zemětřesení, Slovinci testují čtyřikrát víc než Češi

Ale zákon neprošel, neměl dostatečnou podporu. Nakonec se o něm ani nehlasovalo v parlamentu, protože vládní koalice návrh sama stáhla.

Neprošel ani další kritizovaný návrh – že na hranice pošlou vojáky a dají armádě mimořádné pravomoci. V obranném výboru parlamentu pro něj hlasovalo 11 poslanců z 19, což nestačilo. Konkrétně se jednalo o aktivaci článku 37.a Zákona o obraně.

Ano, vláda chtěla k obraně hranice nasadit armádu. Přesněji na dobu tří měsíců a pouze pod kontrolou a dohledem policie. A hlavně pouze v maximálním rozmezí pět kilometrů od hranice s Chorvatskem, které se migrační krize týká. Hranic s jinými sousedy (Itálie, Rakousko a Maďarsko, pozn. red.) se to týkat nemělo.

Článek 37.a Zákona o obraně (výjimečné pravomoci armády):

(1) Jestliže to bezpečnostní okolnosti vyžadují, Státní sbor (slovinský parlament, pozn. red.) může na návrh vlády dvoutřetinovou většinou hlasů přítomných poslanců rozhodnout, že příslušníci armády a policie, výjimečně, při širším střežení státní hranice, v souladu s plány a po předchozím rozhodnutí vlády..., jsou pověřeni také:

1. upozorňováním,
2. vypravováním,
3. dočasným omezováním pohybu osob,
4. spoluprací při ovládání skupin a davů.

(2) Pověření z předchozího odstavce tohoto článku vykonávají pod podmínkami, které jsou předepsané pro policisty.

(3) O vykonaných pověřeních z prvního odstavce... neprodleně uvědomí policii.

(4) Státní sbor v aktu z prvního odstavce... určí lhůtu, v níž příslušníci Slovinské armády vykonávají pověření... a která smí trvat jen po dobu nezbytnou pro provedení, nikoli však delší než tři měsíce. Období... se za stejných podmínek může opět prodloužit.

Jak už jste říkala, aktivace tohoto článku v parlamentu neprošla. Výbor má devatenáct členů; jedenáct hlasovalo pro – poslanci vládní koalice plus jedna opoziční strana (nacionalistická SNS, Slovinská národní strana, pozn. red.) Ostatní opoziční strany hlasovaly proti, celkem sedmi hlasy, a jeden poslanec se zdržel. (Proti hlasovaly Kandidátka Marjana Šarce, Levice a sociální demokraté, zdržel se poslanec SAB, Strany Alenky Bratuškové. Bratušková byla premiérkou v letech 2013–2014, pozn. red.)

Na potřebnou dvoutřetinovou většinu třinácti hlasů to tudíž bylo málo. Pokud se rozhodování nadále odehrává v parlamentu, pak si parlament pořád drží kontrolu a mluvit o ohrožení demokracie není namístě. Není to jako v Maďarsku, kde vláda rozhoduje bez parlamentu.

Když už zmiňujete Maďarsko, poprvé jsme spolu mluvili předloni v červnu, těsně po parlamentních volbách. Janšova SDS tehdy hrála migrační kartu a její kampaň burcovala, že „Teď jde o Slovinsko! Bez bezpečnosti se zhroutí vše! Na Slovinsko kráčí 50 000 migrantů, kteří Slovinsko mají za cílovou zemi. Za každého ilegálního migranta dá Slovinsko 1963 eur.“ Řekl jste mi tehdy, že „migrační politika SDS se velmi podobá migrační politice zemí Visegrádské čtyřky, přísná kontrola a obrana hranice“. A také že nevěříte, že „tu vládne nějaký reálný strach, že by se Slovinsko mohlo v politickém slova smyslu stát druhým Maďarskem“ – protože už tehdy byl Janša srovnáván s Viktorem Orbánem. Dnes se o „orbánizaci“ Slovinska mluví znovu.

V Maďarsku parlament odstavili a rozhodnutí jsou teď v rukách vlády, respektive Viktora Orbána. Nic takového se ve Slovinsku nestalo. Parlament funguje, standardně zasedá a drží si rozhodovací pravomoc. Vláda pořád potřebuje všechny své návrhy nechat schválit poslanci a často jí to nevychází, viz oba už zmíněné případy. Důležité je také vědět, že Janšova vláda má v parlamentu jen 51 hlasů z celkových 90. Potřebuje pro veškerá závažná rozhodnutí dvoutřetinovou většinu a tu nedostává.

Tohle žádná velká hrozba demokracii není. Aspoň zatím.

Slovinský premiér Janez Janša se svým maďarským protějškem Viktorem Orbánem na summitu Evropské lidové strany v březnu 2018. Foto: EPP, Wikimedia CC BY 2.0

Co to znamená? Že v budoucnu může být?

Kdo ví. Asi to bude záviset na vývoji pandemie. Jestli se věci zhorší, obávám se, že možné je všechno – nejen ve Slovinsku, ale i v těch nejdemokratičtějších státech Evropy. A můžeme se dočkat velmi radikálních omezení, která zasáhnou do našich nejzákladnějších práv.

Ostatně už teď jsou u nás opatření celkem striktní. Dramaticky se omezil pohyb – vycházet ven nezakázali, pořád můžete do práce nebo za nevyhnutelnými pochůzkami a cvičením. Ale limitovaní jsme hodně. (Od začátku tohoto týdne Slovinsko přitlačilo a vláda dočasně zakázala volný pohyb a shromažďování lidí na veřejném prostranství stejně jako cestování mezi občinami, obdobou českých okresů. Policejní kontroly posílá zejména teď o víkend, pozn. red.) Už teď jsou některá naše práva, třeba právo na shromažďování, omezena.

Těmi striktními opatřeními jste mi připomněl dění kolem NIJZ, Národního ústavu pro veřejné zdraví. Ředitel NIJZ Ivan Eržen v úterý řekl, že „takto drastická opatření nebyla třeba, protože většina lidí se předchozími opatřeními vzorně řídila“. Den nato vláda vyměnila tři členy rady NIJZ. Sám Eržen přitom řídí NIJZ dočasně. Původní ředitelka Nina Pirnatová musela minulý týden skončit, protože podle ministra zdravotnictví Tomaže Gantara (DeSUS) ústav pod jejím vedením „chybně odhadl situaci a Slovinsko zameškalo klíčové období, kdy by (proti epidemii) mohlo zasáhnout dřív. Se správnými opatřeními jsme se o týden nebo deset dní opozdili“. A už předtím, těsně po svém jmenování, vyměnila infektoložku Tatjanu Lejko Zupancovou za „odbornou spolupracovnici“ strany DeSUS Mateju Lesarovou.

Jenže on je to pokaždé stejný scénář. Jakmile jedna vláda střídá druhou, každá si dosazuje svoje lidi, kteří té dané koalici co nejvíc vyhovují. Ve Slovinsku existuje 171 vysokých pozic ve veřejné správě, o jejichž obsazení mohou rozhodnout politici. Například generální ředitel policie. Dělal to všechny vlády a zajímavé je, že u levicových to takový rozruch nebudilo. Nicméně na obsazení těch 171 postů mají politici právo a z politického hlediska v tom žádný problém nevidím.

Hodně problémů naopak vidím z hlediska expertního, protože ti lidé by neměli být jen politicky vhodní, ale měli by to být také odborníci. A velmi často nejsou. NIJZ má sedmičlennou radu, která ho řídí a vybírá ředitele. (Čtyři členy jmenuje vláda, dvěma členy je zastoupen ZZS, Slovinský ústav zdravotního pojištění, a sedmý člen zastupuje zaměstnance, pozn. red.) Ti tři především odvolání členové patřili k předchozí vládě a nebyli to odborníci. Nahradili je dva lékaři (jeden podpořil prezidentskou kandidátku SDS Romanu Tomcovou, pozn. red.) a jeden právník (spolu s matkou a kandidátkou SDS provozují lékařskou kliniku Heliks, pozn. red.).

Já osobně s ředitelem Erzenem souhlasím, že opatření jsou možná až příliš striktní. Například jste doteď nemohla nakoupit zahradnické a farmářské potřeby. Sazenice, nástroje atd. Proč? Pracovat na vlastní zahradě nebo pozemku bylo povoleno, ale co jste k tomu potřebovala, to už jste koupit nemohla. V otevřených obchodech se přitom prodávaly květiny, což je zvláštní.

Očividně některá ta protiepidemická opatření nebyla vůbec promyšlená. Ale zrovna před pár minutami jsem četl, že prodej zahradnických potřeb se od pátku znovu povoluje. To znamená, že se něco vyhlásilo, pak se ukázalo, že to nedává moc smysl, kritika se vyslyšela a něco se změnilo. A takhle by to podle mě mělo fungovat. Někdo vyjádří názor a není za to potrestán. A některé z těch názorů jsou nakonec vyslyšeny a politika se změní tam, kde je to zapotřebí. Proč poškozovat ekonomiku tam, kde se vážně poškozovat nemusí.

Víte, proč jsem se zase ptala na Viktora Orbána? Protože se vyšetřovalo obvinění, že SDS přijala peníze právě z Maďarska. A z podnikatelských kruhů kolem Orbána putovaly peníze do médií, které jsou s SDS spjaté, jako Nova24TV nebo Demokracija. Poukazuje se na podobnost protimigrační politiky, mluví se o Janšově a Orbánově blízkosti, o armádě na hranicích.

Ano, auditní soud na žádost státního zastupitelství prošetřoval financování volební kampaně SDS v loňských volbách do Evropského parlamentu, právě kvůli veřejnému obvinění, že SDS přijala peníze z Maďarska. Což by bylo protizákonné. Nicméně žádné transakce z Maďarska neobjevil.

Přečtěte si také O Švédsku se píšou nespravedlivé polopravdy, lidé se tu před virem dobře chrání, tvrdí český lékař v Göteborgu

Jinak s tou radikální rétorikou zatíženou na migraci je to samozřejmě ze strany SDS pravda. Ale zazníť by tu mělo, že Slovinsko má velmi malou armádu. Jen nějakých šest sedm tisíc aktivních vojáků, většina je navíc nasazena v Kosovu a Bosně a Hercegovině. A nejenže je malá, ale není ani v vůbec žádné kondici, léta je podfinancovaná. Takže slovinská armáda není něco, čeho bychom se měli nějak zvlášť obávat.

U migrační krize je zase důležité říct, že lidí, kteří v jejím rámci přicházejí do Slovinska, přibývá. V roce 2018 byla čísla poměrně nízká, ale loni a letos narostla o zhruba 60 %. Slovinsko-chorvatskou hranici překračuje čím dál víc migrantů. Chorvatsko je na jejich cestě z Bosny a Hercegoviny moc nebrzdí, mají tam teď své vlastní problémy.

Přečtěte si také Tisíce migrantů zadržují vojáci se psy i domobrana. Reportáž z řeckého pohraničí, kde lidem došel soucit s „barbary“

Kvůli pandemii?

Rozhodně nepomohla. K té armádě na hranici si ještě musíme říct, že slovinská policie je teď dost oslabená. S pandemií má plné ruce práce, teď ještě musí kontrolovat omezení pohybu – i po minulém víkendu, kdy si spousta Slovinců vyrazila na výlet k moři. Koronavirus se navíc nevyhýbá ani policistům a část z nich je momentálně v karanténě, takže tím méně lidí má policie k dispozici.

Vojáci na hranici měli podle vlády ulevit tam nasazeným policistům. Mělo jich být několik set s tím, že by plně podléhali velení policistů a měli mít zakázáno nosit zbraň. Opoziční strany měly vlastní obavy, to pětikilometrové maximum vzniklo právě na základě jejich připomínek. Ale nakonec návrh stejně neprošel, i když ho jedna z opozičních stran podpořila. Jen upřesním, že vojáci se na hranici už pohybují a mají povoleno asistovat policii. Ale jen tím, že situaci pozorují a v případě potřeby přivolají policisty; nemají právo migrující lidi zadržet.

Nebýt pandemie, jistě bychom teď viděli mnohem větší politizaci migrační krize – do Slovinska v posledních měsících nelegálně přichází tisíc až dva tisíce lidí. Ale vláda má plné ruce práce s pandemií. Hlavní obava asi je, že příchozí ještě víc napnou už tak napnutý systém. Musíte je zachytit, otestovat. Když se to podaří, kde izolovat ty, u nichž se koronavirus prokáže? Teď už nejde nechat lidi vejít, přejít tiše Slovinsko a pak hranici s Rakouskem nebo Itálií, jako se to dělo loni.

Janez Janša na archivním snímku z roku 2010. Foto. EPP, WikimediaCC BY 2.0

Abychom nezapomněli: jméno Janez Janša zná snad každý Slovinc ať už na kojence a batolata. SDS je beze všech pochyb jeho strana, vede ji od poloviny devadesátých let. Ale jak byste ho popsali Čechům?

Janez Janša patří k vůbec nejstarším politikům ve Slovinsku – ne věkově (61 let, pozn. red.), ale délkou kariéry. Na scéně je od samého začátku, dokonce ještě před ním, protože byl jednou z klíčových figur v boji za nezávislost.

Aféra JBZT

Janšu, tehdy mj. reportéra časopisu Mladina, zatkl se třemi kolegy v květnu 1988 za články kritické vůči Jugoslávské lidové armádě. Záminkou se stalo zveřejnění plánů na zatýkání slovinských disidentů. Čtveřici za „vyzrazení vojenských tajemství“ odsoudili na šest měsíců až čtyři roky odnětí svobody. Tzv. proces proti čtveřici nebo aféra JBZT (podle příjmení odsouzených Janša, Borštner, Tasić a Zavrl) vyvolal v Socialistické republice Slovinsko obrovské pobouření a rozničil tzv. slovinské jaro, které nakonec vedlo až k vystoupení z jugoslávské federace a vyhlášení samostatnosti v červnu 1991.

30 let od afery JBZT: prelomen sodni proces poenotil ljudi razlicnih prepričanaj in vzbudil težnje po neodvisni Sloveniji <https://t.co/Q6AL99VBif> pic.twitter.com/fLuXCP0QHo

— PortalPolitikis (@PortalPolitikis) May 30, 2018

Za samostatného Slovinska je Janez Janša už potřetí premiérem (2004–2008, 2012–2013, 2020–?). Stál v čele vlády, když Slovinsko v roce 2008 předsedalo EU, a jestli se něco nezmění, bude v jejím čele i při příštím slovinském předsednictví napřesrok. Není pochyb, že ve Slovinsku neexistuje politik s většími politickými zkušenostmi, navíc se silnými politickými vazbami na úrovni EU. Patří mezi lídry Evropské lidové strany.

Ale zároveň je to politik velmi kontroverzní. Má za sebou hned několik obvinění, a dokonce ho stíhali a odsoudili v korupčním skandálu Patria. Nakonec ho ale zprostili obvinění, takže řečí zákona je čistý. (Podezřelá objednávka obrněných transportérů od finské firmy Patria. Janšu odsoudili na dva roky a trest si začal odpykávat v červnu 2014, poté co Ústavní soud zamítl jeho odvolání. Pak však své rozhodnutí začal přezkoumávat, Janša byl v prosinci 2014 propuštěn z vězení a v dubnu 2015 zproštěn všech obvinění, načež proces proti němu vypršel, pozn. red.)

Nelibost u části Slovinců vzbuzuje i Janšův politický styl. V porovnání s Marjanem Šarcem nebo předchozím premiérem Miro Cerarem je mnohem autoritativnější, pevněji svoji funkci sedlá. Politikou je pohlcený a na rozdíl od Šarce neustále něco dělá, takže od něj můžeme čekat mnohem větší politický dopad. Což samozřejmě znamená i větší riziko, že udělá něco špatně. Už teď se najde hodně Slovinců včetně řady novinářů, kteří Janšu nemohou vystát a nejradši by ho viděli za mřížemi. Ostatně, předchozí vlády měly jedinou jasnou politickou agendu: anti-Janša. Žádné reformy, které by byly zapotřebí.

Přečtěte si také Srbská balada o krvavé košili. Protesty v Bělehradu vyprávějí příběh země, kterou dusí bláto

Kvůli Janšovým aférám?

Taky. Ale roli hraje i to, že politika prorostla i do oblastí, které jí nepřísluší. Do určitých částí veřejného sektoru, ekonomiky a nezisku, kam by takový přístup mít neměla. Politizace státu. Slovinsku chybí seriózní privatizace, pořád je tu hodně státních nebo na státních penězích závislých společností, zájmy se kříží s lobbíngem. Vládnou obavy – jestli podložené, zatím nevíme –, že Janšova vláda nějaké ty firmy rozprodá, možná rozhodne o přerušení projektů jako třeba železnice do Kopru, se kterými se pojí spousta státních peněz.

Takže „orbánizace Slovinska“ podle vás pořád neplatí?

Orbánizaci Slovinska pořád pokládám, stejně jako před dvěma lety, za politického fantoma. Janez Janša v žádném případě nemá prostředky a nástroje, aby udělal to samé, co udělal Viktor Orbán v Maďarsku. Možná jsou naopak namísto obavy z orbánizace ze strany levice, i když vlády v uplynulých deseti letech nebyly moc výkonné.

Každopádně tak či tak: řekl bych, že pro strach z orbánizace Slovinska není důvod. Alespoň teď. Slovinsko pořád má dostatek kontrolních mechanismů, aby takový pokus zastavilo, z Janšovy strany nebo z kterékoli jiné.

Co bude v budoucnu... kdo ví? Nesmíme ale zapomenout, že ve vládě teď nesedí jen Janšova SDS. Kromě ní jsou tam ještě tři další strany. A všechny vědí, že další volby nejsou zase tak daleko (červen 2022). Do té doby se může stát hodně věcí, jistě. Ale vládní strany teď musí myslet také na to, aby mohly za ty dva roky nabídnout voličům výsledky. A zůstaly tak u moci.

Ale nebývá to tak, že ne všichni voliči ty výsledky potřebují? Že volby často rozhodují šikovné slogany a emoce? Fidesz si část veřejného mínění v Maďarsku zvládl zpracovat skvěle, i když samozřejmě měl dost času.

Teď to vypadá, že si SDS stojí dobře. Nedávný průzkum veřejného mínění jí ukázal podporu 35 %, nejvyšší za mnoho let. A když se zkoumalo veřejné mínění ohledně vládních opatření proti pandemii, asi čtyři pětiny lidí je schvalovaly a jedna pětina kritizovala jako příliš přísná.

Myslím, že je úplně normální, že jakákoli vláda se krize pokusí využít ve svůj prospěch a nabrat na ní podporu voličů. Když krizi dobře zvládne a pomůže ji lidem překlenout, mělo by se to podepsat i na následujících volbách. Ale jak říkám, do června 2022 zbývá ještě hodně času.

URL| <https://denikn.cz/333070/drzi-oprate-slovinska-druhy-orban-ktery-zemi-zene-do-rukou-armady-pad-demokracie-je-fantom-rika-politolog/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikn.cz (Svět)

Češi jsou tři týdny v karanténě. Chybí jim kamarádi nebo třeba vnoučata

5.4.2020 Prima str. 12 18:55 Velké zprávy

Eva PERKAUSOVÁ, moderátorka

Podle aktuálních informací je v Česku 4543 nakažených koronavirem. 96 pacientů se vyléčilo a 67 nemoci podlehl. Už 3 týdny u nás platí karanténa a omezení pohybu. A tak jsme se lidí ptali, jak tento mimořádný stav zvládají, co během nově nabytého času dělají, i na to, co jim chybí nejvíce.

redaktor

Studenti.

Simona DOČKALOVÁ, redaktorka

Studentům chybí nejvíce kontakt se spolužáky a kamarády a překvapivě i škola.

anketa

Upřímně nám to opravdu vadí, protože sice jako to ve škole úplně nemusíme, ale jsme tam s těma lidma dohromady, je to pro nás důležitý.

anketa

Nedělám nic, no. Tréninky mi zrušili, ven skoro taky nemůžu, můžu si jít tak maximálně zaběhat a to je vše, co můžu dělat.

anketa

Já jenom hraju. Já vylezu ven jenom na nákup. To je tak vše. Už mně z toho hrabe.

Jan KULHÁNEK, psycholog

Děti absenci přímého kontaktu s kamarády dneska nahrazují telefonováním a různými videohovory, hodně záleží, jaká je atmosféra doma, v rodině, pokud jsou rodiče vynervovaní nebo depresivní z toho, jak jsou prostě zasaženi toutle situací, tak se to nějak, ty nálady, přenáší i na děti.

redaktor

Rodiče a děti.

Simona DOČKALOVÁ, redaktorka

Rodiče teď musí především vyplnit dětem přebytek volného času.

anketa

Snažíme se být víceméně doma, ale chodíme i dopoledne, i odpoledne ven, protože ty děti prostě chtějí jít na ten písek.

anketa

Doma je to těžší, ale tak musíme pořád spolu vyměřet nějaký hry, anebo vaří ona hrozně ráda, takže koukáme na vaření nebo vaříme spolu, koukáme na pohádky.

anketa

Musíme vstávat, musíme mít režim, tak já se vzbudím, jdu si dělat úkoly, když máme čas, tak hrajeme nějaké hry, ale moc často se to nestává, spíš koukáme na televizi popravdě.

anketa

No, kvůli tomu jsem koupil i xbox.

anketa

Doufám, že to nebude prodlouženo do konce dubna.

Jan KULHÁNEK, psycholog

Na katastrofické scénáře je vždycky dost času a že je potřeba spíš věřit tomu, že i přes různé trable a pro někoho i velké trable to nakonec se bude ubírat prostě dobrým směrem a dobře to dopadne.

redaktor

Starší lidé a důchodci.

Simona DOČKALOVÁ, redaktorka

Starším lidem podle našeho průzkumu nejvíce chybí blízcí, například vnoučata.

anketa

My máme dvouletého vnoučka, nebyli jsme na jeho narozeninách. To je jediné, co mi velmi vadí.

anketa

Hodně se díváme na televizi, respektive stahujeme si filmy, to jsme dřív nedělali.

anketa

My jsme v důchodu, takže my se flákáme doma na balkoně. Manžel je plašan, ten pořád sleduje televizi a pořád otravuje a pořád něco, myje si ruce, pořád je v koupelně, dezinfikuje pořád, bez roušky nevyleze ani do schránky.

Jan KULHÁNEK, psycholog

Když už pak sledujeme zprávy, tak je dobrý si vybírat nějaká zaběhlá média, doporučuju v tomhle směru míň sjíždět sociální sítě, kde jsou leckdy ty zprávy takový extrémní nebo vytržený z kontextu.

Simona DOČKALOVÁ, redaktorka

Psycholog Jan Kulhánek taky připomíná, že v případě potřeby se lidé mohou obracet na psychology, terapeuty nebo sociální pracovníky online z domova. Česká asociace pro psychoterapii začala před týdnem s online projektem Pomoc psychologa. Využít ji může jak veřejnost, tak například lidé v první linii, tedy zdravotníci, záchranáři nebo třeba hasiči. Krajské štáby a Simona Dočkalová, televize Prima.

Eva PERKAUSOVÁ, moderátorka

U tématu ještě zůstaneme a ve vysílání už vítám sociologa z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Petra Soukupa. Pane doktore, dobrý večer. Co je pro vás jako sociologa, tedy vědce na karanténě nejzajímavější?

Petr SOUKUP, sociolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Nejzajímavější je těžko sdělit, ale já bych ocenil asi 3 momenty, který jsou takový relativně opravdu zajímavý a překvapivý. Jednak vidím velké sepětí mezi lidmi, lidé si pomáhají, šíjí roušky a dělají různé další věci. Další, co třeba zaznělo i konkrétně v té předchozí reportáži, je vidět obrovská vynalézavost. To, že například papírna ve Štětí prostě ubytuje i lidi, aby nemusela zastavit provoz, to je úžasná věc, a pak samozřejmě jsou vidět bohužel i stinné stránky, ne zas tak moc překvapivé, jako jsou třeba velké hackerské útoky, které lze považovat za úplné zvrstvení v této situaci.

Eva PERKAUSOVÁ, moderátorka

Vláda chce zítra jednat o prodloužení karantény na dalších 30 dní, jaký to podle vás bude mít dopad na společnost a na chování lidí? Dojde podle vás k nějakým nevratným změnám ve společnosti?

Petr SOUKUP, sociolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

K nevratným změnám v zásadě asi nedojde úplně, nebo respektive pokud k nim dochází, tak k nim dochází už teď bez ohledu na to, jestli se prodlouží karanténa, ale spíš očekávám, že v nějakém krátkodobějším horizontu, to znamená řádově půl až 1 rok, lidé budou poměrně masivně měnit své chování. Ať už budou různě jinak nakupovat, než to dělali, budou dělat jiné věci už, taky z důvodu, že budou různá omezení, očekávám ale, a řekl bych, že veškeré historické zkušenosti mě vedou k tomu, že to je správné očekávání, že dlouhodobě, to znamená v horizontu nějakých letech, se lidé zase vrátí zpátky, což je možná i škoda, protože by mělo nastat nějaké poučení, nějaká katarze, a to nejspíš nenastane.

Eva PERKAUSOVÁ, moderátorka

Pane doktore, děkujeme vám a přeji klidný večer.

Česko

5.4.2020 [respekt.cz](http://www.respekt.cz) str. 00

Respekt

Česko porušilo platné právo, když odmítlo naplňovat povinné kvóty na přijímání uprchlíků. Rozhodl o tom Soudní dvůr Evropské unie. Česko tak prohrálo svůj spor s Evropskou komisí, stejně jako Polsko a Maďarsko. Proti rozhodnutí Soudního dvora EU už není žádná možnost odvolání. Zemím ale z prohry neplyne žádná bezprostřední sankce. Evropská komise nejdříve musí posoudit, jestli a jak by mohly země, které odmítly respektovat uprchlické kvóty, prohřešek napravit. Pokud předloží nějaké řešení a Česko, Polsko a Maďarsko by ho odmítly, obrátila by se opět na Soudní dvůr EU, aby těmto státům uložil zaplatit pokutu. Obvykle se jedná o finanční sankci za každý den, kdy daný stát nenaplní konečný rozsudek. Kvůli žádosti o kompenzace za nesplnění povinností však mohou Češi, Poláci a Maďary zažalovat i ostatní státy EU.

AUDIT

Odpověď na audit Evropské komise se odkládá

Premiér Andrej Babiš (ANO) odmítl únorovou auditní zprávu Evropské komise o svém údajném střetu zájmů, obsahující výzvu ke „stoprocentním korekcím“ dotací pro holding Agrofert, kauza se tím však neuzavřela. Česko mělo Evropské komisi formálně odpovědět do 5. dubna. Nouzový stav v zemi však ministerstvu pro místní rozvoj, které agendu spravuje, umožnil zažádat o odklad. Ministryně pro místní rozvoj Klára Dostálová (ANO) oznámila, že na reakci získala čas až do 5. června.

VYSOKÉ ŠKOLY

On-line přijímačky

Ministerstvo školství hledá způsoby, jak administrativně i logisticky ulevit školám zasaženým plošným přerušením výuky, k němuž došlo 11. března. Jedním z navrhovaných řešení by měla být úprava podmínek přijímacích zkoušek na vysoké školy, které by mohly proběhnout po internetu, stejně jako státní zkoušky a obhajoby disertačních prací. Ministerstvo školství vypracovalo návrh zákona, podle nějž by se přijímací zkoušky na vysoké školy mohly konat prezenčně nejdříve 15 dní po jejich znovuotevření. Školy by také mohly prodloužit akademický rok, přičemž by studentům neúčtovaly poplatky například za příliš dlouhé studium. Náklady související se změnou by měly pokrýt rozpočty ministerstva školství a ministerstva sociálních věcí.

VÝZKUM

Prestižní výzkumné granty

Ministerstvo školství se v soutěži ERC CZ rozhodlo podpořit trojici vědců ze tří fakult Univerzity Karlovy, kteří se budou zabývat táním ledovců, výzkumem náboženství ve střední Evropě i teoretickou informatikou. Tým z Přírodovědecké fakulty UK pod vedením Marka Stibala se bude moci věnovat tání a uvolňování metanu z grónského ledovce. Finanční podpora, jíž bude výzkumná skupina disponovat, dosahuje 58 milionů korun. Sedmimilionový grant obdržel Zdeněk Dvořák z Matematicko-fyzikální fakulty UK na projekt nazvaný Algoritmy a složitost v rámci a nad omezenou expanzí. **Fakulta sociálních věd** UK získala projektovou podporu ve výši 12 milionů korun, jež může využít ke zkoumání náboženských praktik ve střední a východní Evropě po roce 1989. Projekt zastřešuje antropolog Alessandro Testa.

URL| <https://www.respekt.cz/tydenik/2020/15/cesko>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[respekt.cz](http://www.respekt.cz)

Neotevřou-li se hranice, můžeme se rozloučit s pivem

6.4.2020 [enviweb.cz](http://www.enviweb.cz) str. 00

O řešení ekonomických dopadů pandemie Covid-19 mluvil spolupředseda Zelených Michal Berg v on-line debatě s profesorkou Danuší Nerudovou, rektorkou Mendelovy univerzity v Brně, a ekonomickým expertem Zelených Jaromírem Baxou, který je vědeckým pracovníkem na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Podívejte se na video nebo si přečtěte to nejzajímavější z debaty. Nacházíme se v bezprecedentní situaci, kdy kvůli ochraně zdraví [...]

URL| <http://www.enviweb.cz/rss/215867>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

enviweb.cz

Prestižní výzkumné granty 6.4.2020 Respekt str. 40 Agenda

VÝZKUM

Ministerstvo školství se v soutěži ERC CZ rozhodlo podpořit trojici vědců ze tří fakult Univerzity Karlovy, kteří se budou zabývat táním ledovců, výzkumem náboženství ve střední Evropě i teoretickou informatikou. Tým z Přírodovědecké fakulty UK pod vedením Marka Stibala se bude moci věnovat tání a uvolňování metanu z grónského ledovce. Finanční podpora, jíž bude výzkumná skupina disponovat, dosahuje 58 milionů korun. Sedmimilionový grant obdržel Zdeněk Dvořák z Matematicko-fyzikální fakulty UK na projekt nazvaný Algoritmy a složitost v rámci a nad omezenou expanzí. **Fakulta sociálních věd** UK získala projektovou podporu ve výši 12 milionů korun, jež může využít ke zkoumání náboženských praktik ve střední a východní Evropě po roce 1989. Projekt zastrešuje antropolog Alessandro Testa. X

Od Adorna k Habermasovi 6.4.2020 cdk.cz str. 00

Studie ke vztahu kritické teorie a náboženství Doporučená cenaCenaPro předplatitele

Monografie přináší hlubší analýzu vztahu k náboženství u dvou klíčových autorů frankfurtské školy – tradice, jež se hlásí k osvícenskému rozumu. Seznamuje tak čtenáře s aktuálním vývojem v oblasti dialogu rozumu a víry. Autor ukazuje, že první generace kritické teorie se i přes svůj racionalistický ateismus v mnohém inspiroje judeokřesťanskou tradicí. Tento vztah přitom autor považuje za tak úzký, že Adornovo dílo nazývá „kontemplativní eschatologií“, tj. považuje ji za druh neteistické „teologie“. V kontrastu s touto četbou je pak analyzováno pozdní dílo Habermasovo. Ten ve 21. století začal hovořit o „postsekulárním obratu“, a namísto dříve běžné ateistické kritiky se snaží vypracovat program vzájemného dialogu rozumu a náboženství. Kniha Habermasův přístup podrobuje kritice v tom smyslu, že pochybuje, zda se v tradici kritické teorie skutečně jedná o „postsekulární obrat“, či daleko spíše o nové, mnohem důslednější oddělení od náboženských tradic.

Karel Hlaváček vystudoval mezinárodní politiku na Vysoké škole ekonomické v Praze a sociologii na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval jako sociolog a politolog v Parlamentním institutu Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, absolvoval roční stáž na Goethově univerzitě ve Frankfurtu nad Mohanem, kde se věnoval psaní předkládané publikace. V současnosti působí jako odborný asistent na Katedře sociologie FF OU v Ostravě. Věnuje se mimo jiné reflexi náboženství a kritické teorii.

URL| <https://www.cdk.cz/knihy/quaestiones-quodlibetales/od-adorna-k-habermasovi>

Vznikla na příkaz komunistické vlády, oblíbená je ale dodnes. Kofola má 60 let

6.4.2020 ČRo - ostrava.cz str. 00 Historie

Vznikla na příkaz komunistické vlády, oblíbená je ale dodnes. Před 60ti lety namíchali výzkumníci v Česku první Kofolu - kolový nápoj z domácích surovin. Kofola se do obchodů dostala až po několika letech bádání. Měla napodobit americké kolové nápoje populární na západ od našich hranic. Sirup se dlouhá léta vyráběl v Galeně v Opavě-Komárově, po Sametové revoluci recepturu koupil soukromý výrobce. Receptura zůstává tajná i v současnosti.

Dva roky trvalo týmu kolem docenta Zdeňka Blažka, než vymyslel speciální sirup KOFO, ze kterého se Kofola dodnes vyrábí. Právě sirup je pro výrobu klíčový – obsahuje tajnou směs bylin a jeho přesné složení zná jen šest lidí. Jedním z nich je šéf kontroly kvality a vývoje společnosti Kofola Petr Pravda.

„Je tam cukr, jsou tam ovocné koncentráty a tu chuť dodává karamelizovaný cukr a hlavně bylinné extrakty. Je tam 14 přírodních látek a ty jsou vyvážené tak, aby chutnaly jako Kofola,“ prozrazuje Pravda.

U zrodu Kofoly stál kromě docenta Blažka taky Jaroslav Knapp – bývalý opavský farmaceut, který spolu s kolegy dokázal rozjet velkovýrobu budoucího prodejního hitu. Kofolu dříve vyráběly různé sodovkárny po celé zemi, které pro ni vymýšlely i vlastní etikety. Dnes je výroba jednotná a přísně kontrolovaná. Podle Petra Pravdy se ale receptura od roku 1960 prakticky nezměnila.

„Receptura je prostě daná, zamčená, s tou nesmíme nic dělat. Naším úkolem není vylepšovat to, co tehdy farmaceuti vymysleli, ale udržet kvalitu a nezkatit to,“ dodává Pravda.

S čím člověk vyroste...

Před revolucí populární nápoj u nás ale musel v 90. letech bojovat o přežití. Trh zaplavily zahraniční výrobky včetně těch, které chtěl režim před desítkami let zkopírovat. Kofole ale pomohlo, že se lidé začali vracet ke značkám, které znali z minulosti.

„Taková ta nostalgie po různých značkách, které byly spojené hlavně s příjemnou částí života, s nějakým životním stylem. S čím člověk vyroste, už mu potom v životě zůstává,“ připomíná vedoucí katedry marketingové komunikace **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Denisa Hejlová.

Kofolu taky zachránil prodej licence na výrobu sirupu v roce 1998 do rukou řeckého rodáka Kostase Samarase.

URL| <http://ostrava.rozhlas.cz/vznikla-na-prikaz-komunisticke-vlady-oblibena-je-ale-dodnes-kofola-ma-60-let-8177574>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

ČRo - ostrava.cz (*Historie*)

Projev Alžběty II.? Nikdo nečekal, že by dala najevo nevoli vůči krokům Johnsona, myslí si historička

6.4.2020 irozhlas.cz str. 00 Zprávy ze světa
Martina Mašková, Jaromír Marek, Věra Luptáková

Britská královna Alžběta II. pronesla v neděli večer poselství k národu. Stalo se tak vůbec počtvrté v historii, kdy s podobným projevem vystoupila. Podle historičky Johany Klusek z Univerzity Karlovy to byl projev spíše symbolický a státnický. Panovnice ve své řeči vyzvala ke společnému odhodlání. V analýze Českého rozhlasu Plus také zaznělo, že je více než jisté, že impulz k vystoupení panovnice vzešel z Downing Street 10.

Během zhruba čtyřminutové řeči panovnice poděkovala těm, kteří pracují tzv. „v první linii“, i těm, kteří zůstávají doma. Vyzvala ke společnému odhodlání a vyjádřila přání, že příští generace uvidí tu současnou ještě silnější než ty předchozí. Zmínila i svůj první takovýto projev, kdy ještě jako mladá následnice trůnu v roce 1940 během druhé světové války promluvila k dětem.

Historička Johana Klusek z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy tvrdí, že to byl projev spíše symbolický a státnický, rozhodně ale nejde číst jako nějakou akci proti britskému premiérovi Borisovi Johnsonovi.

„Nedá se očekávat, že by (královna, pozn. red.) projevila nějakou neochotu nebo nevoli proti krokům Borise Johnsona, ať by byly jakékoli,“ říká Johana Klusek ve vysílání Českého rozhlasu Plus. Je prý víc než jisté, že impulz k vystoupení panovnice vzešel z Downing Street 10 a byl dopředu konzultován s administrativou v Buckinghamském paláci.

„Vláda dělá vše, co je možné, a snaží se vyhnout jakýmkoli dalším kiksům, k jakým došlo zhruba před třemi týdny,“ dodává. Historičce projev Alžběty II. připomíná ty, které královna pronáší pravidelně o Vánocích, tedy vždy 24. prosince.

Johnson v nemocnici

Podle nedělních dat Univerzity Johnse Hopkinse bylo v Británii 42 500 případů nákazy a přes 4300 obětí.

„Zvládá to podobě jako jiné státy, jeden rozdíl tady ale je: Londýnské nemocnice se už musejí rozhodovat, které pacienty připojí k dechové podpoře, a které ne. Je to jedno ze strašných rozhodnutí, a to v situaci, kdy nejsme v nějakém válečném stavu. Podobně se to děje v Itálii nebo ve Španělsku, a to vzhledem k velkému počtu nemocných, hlavně starých lidí.“

Každopádně se život Britů podle historičky zastavil. Lidé mohou jít na nákup nebo do práce, ale nic moc víc. Další zprávou nedělního večera byl převoz Borise Johnsona do nemocnice kvůli komplikací spojených s nemocí covid-19. Johnson podstoupil v neděli rutinní testy poté, co u něj už 10. až 11. den přetrvávají vysoké teploty.

URL| https://www.irozhlas.cz/zpravy-svet/alzbeta-ii-projev-kralovna-panovnice-rec-historicka-johana-klusek-johnson_2004061157_tkr

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
[irozhlas.cz \(Zprávy ze světa\)](https://www.irozhlas.cz/zpravy-svet/alzbeta-ii-projev-kralovna-panovnice-rec-historicka-johana-klusek-johnson_2004061157_tkr), [irozhlas.cz \(Zprávy ze světa\)](https://www.irozhlas.cz/zpravy-svet/alzbeta-ii-projev-kralovna-panovnice-rec-historicka-johana-klusek-johnson_2004061157_tkr)

Projev Alžběty II.? Nikdo nečekal, že by dala najevo nevoli vůči krokům Johnsona, ať by byly jakékoli, myslí si historička

6.4.2020 ČRo - plus.cz str. 00 Zahraniční

Britská královna Alžběta II. pronesla v neděli večer poselství k národu. Stalo se tak vůbec počtvrté v historii, kdy s podobným projevem vystoupila.

Během zhruba čtyřminutové řeči panovnice poděkovala těm, kteří pracují tzv. „v první linii“, i těm, kteří zůstávají doma. Vyzvala ke společnému odhodlání a vyjádřila přání, že příští generace uvidí tu současnou ještě silnější než ty předchozí. Zmínila i svůj první takovýto projev, kdy ještě jako mladá následnice trůnu v roce 1940 během druhé světové války promluvila k dětem.

Historička Johana Klusek z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy tvrdí, že to byl projev spíše symbolický a státnický, rozhodně ale nejde číst jako nějakou akci proti britskému premiérovi Borisu Johnsonovi.

„Nedá se očekávat, že by (královna) projevila nějakou neochotu nebo nevoli proti krokům Borise Johnsona, ač by byly jakékoli,“ říká Johana Klusek ve vysílání Českého rozhlasu Plus. Je prý víc než jisté, že impuls k vystoupení panovnice vzešel z Downing Street 10 a byl dopředu konzultovaný s administrativou v Buckinghamském paláci.

„Vláda dělá vše, co je možné, a snaží se vyhnout jakýmkoli dalším kiksům, k jakým došlo zhruba před třemi týdny,“ dodává. Historičce projev Alžběty II. připomíná ty, které královna pronáší pravidelně o Vánocích, tedy vždy 24. prosince.

Johnson v nemocnici

Podle nedělních dat Univerzity Johnse Hopkinse bylo v Británii 42 500 případů nákazy a přes 4 300 obětí.

„Zvládá to podobně jako jiné státy, jeden rozdíl tady ale je: Londýnské nemocnice se už musejí rozhodovat, které pacienty připojí k dechové podpoře a které ne. Je to jedno ze strašných rozhodnutí, a to v situaci, kdy nejsme v nějakém válečném stavu. Podobně se to děje v Itálii nebo ve Španělsku, a to vzhledem k velkému počtu nemocných, hlavně starých lidí.“

Každopádně se život Britů podle historičky zastavil. Lidé mohou jít na nákup nebo do práce, ale nic moc víc. Další zprávou nedělního večera byl převoz Borise Johnsona do nemocnice kvůli komplikacím spojeným s nemocí COVID-19.

Redaktor zahraniční redakce Českého rozhlasu Jaromír Marek přidává informaci z britského tisku, podle kterého má prý Johnson jen podstoupit rutinní testy poté, co u něj už 10. až 11. den přetrvávají vysoké teploty. V pátek lidem na Twitteru sice oznamoval, že se cítí líp, ale byl také viditelně pohublý.

Víc si poslechněte v audiozáznamu.

URL| <http://plus.rozhlas.cz/projev-alzbety-ii-nikdo-necekal-ze-dala-najevo-nevoli-vuci-krokom-johnsona-byly-8177178>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:

ČRo - plus.cz (*Zahraniční*), ČRo - plus.cz (*Zahraniční*)

Neotevřou-li se hranice, můžeme se rozloučit s pivem

6.4.2020 zeleni.cz str. 00

O řešení ekonomických dopadů pandemie Covid-19 mluvil spolupředseda Zelených Michal Berg v on-line debatě s profesorkou Danuší Nerudovou, rektorkou Mendelovy univerzity v Brně, a ekonomickým expertem Zelených Jaromírem Baxou, který je vědeckým pracovníkem na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Podívejte se na video nebo si přečtete to nejzajímavější z debaty.

Nacházíme se v bezprecedentní situaci, kdy kvůli ochraně zdraví obyvatel došlo k obrovskému ekonomickému útlumu. Vláda se sice dopouští pochybení a přehmatů, ale je třeba jí i ocenit za to, jakým způsobem se jí šíření nemoci Covid-19 podařilo zpomalit. Stále se nacházíme v situaci, kdy je na prvním místě ochrana lidí před nákazou, ale je třeba myslet i na dobu, kdy budeme moci omezení a zákazy zmírnit a začít obnovovat hospodářství.

Problémy opravdových i fiktivních OSVČ

Příkladů nedomyšlených opatření najdeme mnoho. Např. v případě tzv. „kurzarbeitu“, tedy pomoci zaměstnavatelům s placením mzdy zaměstnancům, pro které nemají práci a tudíž by je jinak propustili, schválila

vláda návrh až 31. března. Tedy ve stejný den, ke kterému již mnoho zaměstnanců výpověď dostalo. Přitom o možnosti zavést „kurzarbeit“ se mluvilo již při ekonomické krizi z let 2008-2009, ve které velmi dobře ochránila německé zaměstnance a nejedná se o nový koncept.

Dalším přehmatem je v legislativě neexistující pojem „hrubý příjem“ a nevhodně nastavené parametry pomoci u osob samostatně výdělečně činných (OSVČ). Obecně pomoc OSVČ je nastavená tak, že na ní mnoho lidí nedosáhne. Zde je markantní rozdíl oproti pomoci firmám, kde je „záchranná síť“ mnohem hustší. Vzhledem k tomu, v jak nové situaci se nacházíme a jak rychle je třeba jednat, jsou chyby pochopitelné a vládě slouží ke cti, že si je uvědomuje a je ochotná o změnách parametrů jednat.

Než se však podaří systém vyladit, hrozí, že mnoho lidí propadne sítím sociální pomoci příliš hluboko. Některým možná „zlomí vaz“ to, že přistoupili na „zaměstnání“ jako OSVČ. Takové smlouvy totiž firmy bez problémů a prodlevy vypovídají, protože pracovníci v tzv. „švarcsystému“ nejsou na rozdíl od klasických zaměstnanců na trhu práce nijak chráněni. Zatímco Danuše Nerudová doufá, že si lidé výhody skutečného zaměstnaneckého poměru uvědomí, a to pomůže švarcensberským eliminovat zdola, Jaromír Baxa se domnívá, že výhodnější doba pro vyjednání zaměstnaneckého poměru byla v době téměř plné zaměstnanosti před pandemií.

Sociální systém nechává až příliš mnoho lidí padnout až na dno

I za normální situace byli chudobou ohroženi rodiče samoživitelé. Pokud nyní pobírají 60 % mzdy v rámci ošetřovného, může pro ně být 40% výpadek příjmu doslova likvidační. Zde by měl zafungovat sociální systém jako automatický stabilizátor. Z obavy ze zneužívání dávek je však nastaven tak restriktivně, že nechává lidi propadnout „až na dno“ a teprve tam se jim – při mnohem větších nákladech pro společnost – snaží pomoci, uvádí Jaromír Baxa. Jedná se např. o oddlužení formou osobního bankrotu, který je však i po nedávné reformě stále příliš restriktivní, mnoho lidí na něj zbytečně nedosáhne, a je tak „odsouzeno“ k doživotní exekuci.

Danuše Nerudová i Jaromír Baxa se shodli, že těm nejohroženějším skupinám by neváhali pomoci zasláním přímé adresné finanční podpory v hotovosti, tzv. „helicopter money“, ale pochybují o politické průchodnosti tohoto opatření.

Po fázi řešení urgentní zdravotní krize navrhuje Danuše Nerudová věnovat se i nastavení daňového systému: „Daň z příjmu musí začít plnit redistribuční funkci, kterou teď neplní. Je potřeba se zaměřit na střední třídu, protože to je třída, která si od roku 2005 polepšila relativně nejméně a relativně málo ve srovnání se všemi ostatními.“

Jaromír Baxa doplňuje, že je potřeba zamýšlet se nad daňovým mixem z hlediska poznatků založených na datech a říci si, co od daňového systému chceme. Zároveň zpochybňuje smysluplnost spousty daňových výjimek, například u daně z příjmu právnických osob. Problematická je podle obou expertů i snaha vlády zabránit na celoevropské úrovni harmonizovat sazby základu daně z příjmu právnických osob. Politici by podle něj měli víc naslouchat odborníkům, aby věděli, jaké důsledky jimi navrhovaná opatření budou mít.

Co krize dala a vzala

Pandemie nám ukázala zranitelnost globálních dodavatelských řetězců i „soběstačnosti“ v zásobování potravinami, po které řada politiků volá. Soběstačnost v zemědělské produkci v tomto případě není ohrožena nedostatkem půdy či suchem, ale absencí zahraničních pracovníků, kteří každoročně sází a sklízí zeleninu a ovoce. A to nejen u nás, ale i v mnoha evropských zemích. „V honbě a za levnou pracovní silou jsme předali výrobní kapacity a nyní se ukazuje, že v případě krize můžeme čelit výpadkům nejen v zelenině, ale i např. u generických léčiv,“ říká Danuše Nerudová a varuje, že pokud se nepodaří otevřít hranice pro zahraniční pracovníky během léta, bude ohrožena sklizeň chmelu a tím potažmo i výroba piva.

Mělo by tedy dojít k přehodnocení pojmu soběstačnost, a to tak, že znamená nejen kapacitu přírodních, ale i lidských zdrojů. Ukazuje se to i ve zdravotnictví a v sociálních službách, kde dlouhodobé podfinancování vedlo k odchodu např. lékařů i sester do zahraničí. A právě Rakousko a Německo kvůli dojížděcímu zdravotnickému personálu z Česka pro něj žádalo o výjimky ze zákazu vycestovat, neboť by jinak byla ohrožena stabilita jejich zdravotnického systému.

Krize nám také ukázala, kolik aktivit lze bez problémů přesunout na do online prostoru. Jedná se zejména o různá pracovní setkání, lze tedy očekávat, že se v nejméně v příštích dvou letech významně sníží přeshraniční cestování. Danuše Nerudová poukázala i na to, že krize odhalila některé absurdity dosavadního fungování, konkrétně letadla „duchů“ brázdící evropské nebe, aby nepřišly o lukrativní sloty na letištích.

U leteckých společností lze také očekávat, že do nich budou vstupovat národní vlády, formou „rekapitalizace“, aby zabránili jejich úpadku. I česká vláda by si měla definovat, do kterých podniků by mohla dočasně finančně vstoupit, pokud by se ocitly v ekonomickém ohrožení. To je ovšem dlouhodobější opatření, naopak velmi rychle je možné firmám pomoci tím, že se jim odloží platby DPH, což je levný, čistě administrativní

nástroj, jak udržet ve firmách peníze, když jim kvůli výpadku tržeb schází. Vládní opatření odkládající splatnost silniční daně považuje Danuše Nerudová za marginální, neboť může trochu pomoci jen dopravcům.

Jaká musí být budoucnost? Odolná a udržitelná

Oba diskutující se shodli, že v dlouhodobém horizontu může být současná krize představovat změnu, jak ekonomického myšlení, tak větší roli státu v ekonomice. Velmi důležité bude, aby se navrhovaná ekonomická opatření ještě více zaměřila i na dlouhodobé problémy, kterým čelíme, včetně klimatické krize. Udržitelnost a vyšší odolnost ekonomiky, včetně udržitelnosti daňového systému, musí být jednou z priorit ekonomické obnovy země.

Seznam všech debat a videa z nich najdete na stránce

URL| <https://www.zeleni.cz/neotevrou-li-se-hranice-muzeme-se-rozloucit-s-pivem/>

Půlce domácností klesl příjem. Aby nepřibýlo sto tisíc exekucí, varuje Prokop

6.4.2020 aktualne.cz str. 00 Názory
David Klimeš

Tým sociologa Daniela Prokopa zveřejnil výsledky vůbec prvního průzkumu, který sleduje dopad krize na obyvatele a jejich chování. Tým sociologa Daniela Prokopa

Po úderu koronaviru už jsme se dočkali několika šetření, která zkoumala, jak lidé věří politikům, případně jak hodnotí protikrizové kroky. Jak ale lidé osobně reagují na krizi, jsme dosud nevěděli. Mění to až výzkum sociologů z PAQ Research. V projektu Život během pandemie, na kterém spolupracují s think-tankem IDEA, se každé dva týdny chtějí ptát vzorku stejných 3000 respondentů, jak se mění jejich zaměstnání či příjem domácnosti, ve které žijí.

Právě zveřejněná data, jejichž sběr probíhal minulý týden, ukazují, jak na zemi dopadla vládní opatření - 26 procent lidí se silně či velmi silně obává ztráty práce. Výrazněji pak osoby samostatně výdělečně činné (39 procent) než zaměstnanci (25 procent). Velmi razantně je pak obavami zasažen především segment obchodu a služeb (37 procent), který silně poškozují epidemiologická restrikce.

Přestože statistiky nezaměstnanosti zatím krizi nezachycují a jen pět procent respondentů v průzkumu říká, že v posledních dvou březnových týdnech přišlo o práci, mění se už samotná její intenzita. Deset a méně hodin týdně před propuknutím krize pracovalo jen pět procent lidí, dnes už je to čtvrtina.

Na náraz se už intenzivně připravují i české domácnosti. Snížení příjmů přiznala již více než polovina z nich, každá šestá už má pak vážný problém, protože přišla o více než polovinu příjmů. Nejvíce jsou postiženy rodiny živnostníků a také domácnosti, které se už před krizí nacházely pod hranicí chudoby (29 procent). Do této kategorie mohou podle sociologů patřit i lidé, kteří pracovali na dohodu, částečně na černo nebo byli závislí na dalších příjmech, jako je výživné či jiné obdobné dávky.

Zhruba 38 procent domácností má úspory, které by jim při výpadku příjmů stačily maximálně na měsíc provozu. Ani týden by nevydrželo 12 procent z nich. U domácností pod hranicí chudoby je pak poměr extrémní - dvě třetiny by nevystačily ani měsíc. Málo úspor mají také ti, kdo přišli o velkou část příjmů. Naopak více než třetina domácností má úspory na půl roku.

Lidé už také přemýšlejí, které své obvyklé výdaje sníží. Hlavním trendem je omezování nákupu spotřebních věcí, dále výrazné snižování částek utrácených za jídlo či hledání nové práce. Přestože i před krizí měly některé domácnosti problémy se splácením, nyní má již 16 procent z nich problém splácet hypotéku, nájem, úvěr či jiné pravidelné výdaje.

Pane Prokope, podle vašeho průzkumu pracuje už rovných 26 procent lidí maximálně deset hodin týdně. Je vůbec možné dlouhodobě držet čtvrtinu populace v takto omezené práci? A koho to vlastně nejvíce postihne?

Skupinu s poklesem pracovní aktivity tvoří podle mého tři typy lidí. Za prvé osoby, které nějak přišly o práci i výdělek - tedy samostatně výdělečně činní. Dále lidé pracující na dohodu o provedení práce a také menší část zaměstnanců, kteří přišli o většinu práce a příjmů. Těm musí stát pomoci, aby se nepropadli do zadlužení.

Další množinu představují zaměstnanci, kteří úvazek ještě mají, ale nepracují, protože část firem přišla o zakázky. V těchto případech je zase třeba pomoci firmám, aby nemusely propouštět.

A za třetí jsou zde lidé, kteří přešli na ošetřovné. Jeho výše ale části chudých domácností a samoživitelkám nemusí stačit.

Je možné situaci takových lidí nějak zlepšit, aniž bychom ustoupili ze současné míry restrikcí?

Debatujme třeba o zavření škol. To je téma samo o sobě. Karanténní opatření respektuji, je ale otázka, zda by nebylo lepší školu po měsíci zase otevřít a školní rok protáhnout do července. Nutnost zůstat doma by to sice vždy nevyřešilo, ale kvůli menšímu tlaku na domácí výuku by mohla část rodičů více pracovat z domova a byli by po této stránce flexibilnější také v červenci.

A možná by to pomohlo i dětem. Rodiče mají velmi rozdílnou kapacitu jim pomáhat, což jen může dále zvýšit nerovnosti ve vzdělávání.

Debatuje se o plošné a rychlé či naopak cílené a pomalejší pomoci. Nakonec to ale může být také rychlé, cílené, ovšem zcela nelogické jako u původně navrhované pomoci živnostníkům dle tržeb v předkrizových měsících. Jak by jim bylo možné pomoci lépe a také spravedlivěji?

Aktuální návrh pomoci živnostníkům je určitě lepší než absurdní podmínění propadem příjmů v prvním kvartálu letošního roku. První podpory kvůli zmiňované rychlosti prostě musí být plošnější. Ale do budoucna si lze také představit systém se zpětným vyhodnocením nárokovosti. Například že se samostatně výdělečně činným, kterým jen krátkodobě poklesl příjem a nakonec dosáhnou za rok 2020 vysokých zisků, přičte pomoc příští rok k odvodům. Což je řešení, které by kombinovalo rychlost se zacílením.

Mezi živnostníky jsou totiž lidé s malými příjmy v karanténou postižených službách, kteří mají úspory maximálně na měsíc. Takových je podle našeho výzkumu třetina. Ale existují také jejich vysokopříjmové protějšky a pseudoživnostníci pracující v IT a dalších oborech. Ti mají díky dlouhodobě malým odvodům i nízkým daním polštář podstatně větší: zhruba 40 procentům samostatně výdělečně činných osob v našem výzkumu stačí úspory na rok.

Vláda se navíc tváří, jako by nevěděla, že hodně lidí žije i z dohod o provedení práce...

Ano, zapomínáme na lidi, kteří pracují na dohody. Sem patří část chudších, například matek samoživitelek. Ty podle našeho šetření často zasáhl výpadek příjmů a měla by se jich podle mne týkat stejná pomoc jako u živnostníků.

Šestnáct procent domácností teď deklaruje pokles svých příjmů na polovinu. Některé z nich pak přišly i o víc. Jak interpretovat toto číslo? Je to úspěch, že tak málo, nebo neúspěch, že tak hodně?

Častěji to říkají samostatně výdělečně činní, občas zaměstnanci. U té druhé kategorie to krom těch, kdo přišli zcela o práci, mohou být také lidé, kteří očekávají redukci úvazku, odklad mzdy či třeba ještě nezískali ošetřovné...

... ale bude mezi nimi nejspíše také část lidí s prekarizovanými úvazky. Lidově řečeno dohodářů a těch, kteří dostávají něco na ruku. Což je častější třeba mezi lidmi v exekucích.

Náš výzkum ukazuje, že kromě pracovníků z obchodu a služeb takto velký výpadek příjmů deklaruje okolo 25 až 30 procent lidí z domácností, které žijí pod hranicí chudoby, a podobný počet samoživitelek. To opravdu může znamenat, že krize už zasáhla prekarizovanou práci. Tohle zjištění signalizuje velký problém, i kdyby se

nakonec celková čísla měnila nebo se ukázala jako nepřesná, protože část lidí to ještě nemá do detailu spočítané a jsou před výplatou. Na zmiňovaném velkém propadu se mohou u některých lidí podílet i výpadky v platbě výživného. Tak hluboko náš výzkum nejde - ale stát by to myslím měl zkoumat a analyzovat.

U vládních opatření se často vedle designu zdůrazňuje i rychlost, aby domácnosti nezůstaly bez příjmů a neupadly do dluhové spirály. Reaguje vláda včas, když 38 procent domácností má rezervu na měsíc či méně?

Myslím, že mohla být rychlejší. A to se týká i firem. Podle mne by krom složitých opatření, jako jsou úvěry či kurzarbeit, výrazně pomohlo rychlé odložení sociálních odvodů za zaměstnance. To by mělo okamžitý účinek a pomohlo by to získat čas. Odvody jsou pro firmy obrovskou zátěží a řada podniků střední velikosti tak může mít s penězi problém už při měsíčním výpadku příjmů. Odklad už mohl dávno přijít. To samé se týká dalších povinností - většinou živnostníků budeme posílat 25 tisíc, ale zároveň od části z nich vybíráme DPH a odvody. Nevím, proč bychom tyto platby neměli odložit.

Jak velkým problémem se může stát splácení závazků, od hypoték až po spotřební úvěry?

Asi 16 procent respondentů z těch 2600, kteří se účastnili druhé vlny našeho výzkumu, říká, že jejich domácnost má problém splácet některé závazky. Ne vždy v důsledku krize, ale častěji to jsou ti, kterým vypadly příjmy. Týká se to i zhruba desetiny lidí, jejichž domácnost měla před krizí příjem nad mediánem.

Zhruba čtyři procenta uvedla, že v rámci řešení krize zvažují půjčky od bank a dalších společností. To je zdánlivě malé číslo a kvůli statistické chybě se může pohybovat mezi dvěma a šesti procenty, ale počet těchto lidí se může rozšiřovat a jsou to ti, kteří mohou na půjčky hodně doplatit.

Na to si musíme dát pozor - aby nám tady za chvíli nepřibýlo dalších sto tisíc lidí v exekuci.

Pomůže moratorium na splácení podnikatelských a spotřebitelských úvěrů? Nenabízejí se lepší možnosti, jak rychle ochránit podnikatele a spotřebitele?

Jeho širokým rozsahem si nejsem jist. Podle mne je spíše třeba urychleně regulovat podnikatelské úvěry. V jejich rámci jsou totiž ve srovnání s těmi spotřebitelskými možné dosti predátorské praktiky. Dále je myslím třeba nějak omezit vyhlášení exekucí či zvýšit limity pro dražbu nemovitostí. Dosud jsou u nás totiž možné úplné absurdity. Například fakt, že exekuce plně zabavují daňový bonus, což poškozují matky samoživitelky a chudé, kteří kvůli tomu nevyčerpají slevy na dani. Změna těchto věcí je relativně rychlá a snadná. Doufám, že se na ní již pracuje, protože to pomůže, aby se třeba i jen půlroční hospodářský propad neprojevil dalším nárůstem předlužení a exekucí.

Stát vymýšlí spoustu nových pomocí. Jsou ale některé stávající nástroje, kterých by mohl erár hned a ve velkém využít?

Podle mého je nutné flexibilněji přidělovat okamžitou mimořádnou pomoc. Při povodni a požáru máte takto nárok až na 51 tisíc. Epidemie by se dala brát stejně. A to je myslím i úkol na další měsíce, kdy se vyčerpají ta nynější plošná opatření.

Daniel Prokop (* 1984)

Působí na **Fakultě sociálních věd** UK a ve své sociologické agentuře PAQ Research. Zabývá se volebními výzkumy, sociálními problémy či vzděláváním. Za seriál analytických článků o české společnosti "Úvod do praktické sociologie" získal v roce 2016 Novinářskou cenu. Letos vydal knihu Slepé skvrny: o chudobě, vzdělávání, populismu a dalších výzvách české společnosti.

URL| <https://nazory.aktualne.cz/polovine-domacnosti-klesl-prijem-aby-nam-nepribylo-sto-tisic/r-0216ec4a77ed11ea95caac1f6b220ee8/>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 4 titulech:

aktualne.cz (*Názory*), aktualne.cz (*Názory*), aktualne.cz (*Názory*), aktualne.cz (*Názory*)

Na komplikace způsobené koronavirem zemřel historik Jan Křen

7.4.2020 novinky.cz str. 00

Novinky

Ve věku 89 let zemřel historik a signatář Charty 77 Jan Křen. Podle České televize podlehl komplikacím způsobeným koronavirem. Křen byl vysokoškolský pedagog, který se specializoval na česko-německé vztahy a dějiny 20. století.

Podle zpravodaje České televize zemřel Křen v Nemocnici Na Bulovce.

V době normalizace byl v disentu, v letech 1946-1969 byl členem KSČ. Ze strany byl vyloučen kvůli nesouhlasu s okupací vojsky zemí varšavské smlouvy.

Po roce 1989 byl jedním ze zakladatelů Institutu mezinárodních studií při **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Napsal několik oceňovaných knih o česko-německých vztazích. V roce 2002 obdržel od Václava Havla medaili Za zásluhy a v roce 2000 německý Velký kříž za zásluhy.

URL| <https://www.novinky.cz/domaci/clanek/na-komplikace-zpusobene-koronavirem-zemrel-historik-jan-kren-40319772>

AUTOŘI

7.4.2020 Xantypa str. 18 Autoři

Rani Tolimat

vystudoval politologii na **Fakultě sociálních věd** UK, pracuje jako překladatel a novinář. Přeložil řadu hudebních životopisů a autobiografií (Bruce Springsteen, George Harrison, Neil Young, Kim Gordon, Max Cavalera apod.), dále romány Irvina Welshe, Sarah Perry, Khalida Hosseiniho nebo Kevina Wilsona. Jako novinář píše střídavě o hudbě a digitálních technologiích.

Hraje v kapele Los Culos. Pro Xantypu připravil životní příběh Leonarda Cohena u příležitosti vydání jeho biografie.

Lenka Dobešová Trubačová

vystudovala Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy. V současné době studuje doktorské studium na Fakultě humanitních studií UK. Je odbornicí v oblasti masmédií a kultury. Ráda cestuje a navštěvuje baletní představení po celé Evropě. Dlouhodobě spolupracuje s Tanečními aktualitami, kam píše především reportáže, recenze na taneční představení a rozhovory s baletními umělci. Pro Xantypu napsala příběh slavného ukrajinského tanečníka Sergeje Polunina.

Miluše Válková

vystudovala španělštinu na Univerzitě J. E. Purkyně v Brně. Překládá ze španělštiny a do španělštiny, má za sebou několik literárních překladů. Je spoluautorkou průvodce

SVATOJAKUBSKÁ CESTA.

Jako novinářka se zaměřuje především na Španělsko. Tato země je její celoživotní láskou, neustále se tam vrací a její historii, kulturu, umění, přírodní krásy i současný život přibližuje na stránkách novin a časopisů. V Xantypě nás provede dnem pasteve ovcí v Katalánsku.

Foto popis|

Na komplikace způsobené koronavirem zemřel historik Jan Křen

7.4.2020 novinky.cz str. 00 Domáci

Ve věku 89 let zemřel historik a signatář Charty 77 Jan Křen. Podle zpravodaje České televize podlehl komplikacím způsobeným koronavirem. Křen byl vysokoškolský pedagog, který se specializoval na česko-německé vztahy a dějiny 20. století.

Křenův syn Vladimír Křen ČTK potvrdil, že jeho otec zemřel na infekčním oddělení Nemocnice Na Bulovce s nemocí covid-19. Do zařízení byl převezen z domova pro seniory v pražské Michli, kde se nákaza koncem března vyskytla. Z tohoto domova zemřelo na toto onemocnění šest lidí.

V době normalizace byl v disentu, v letech 1946–1969 byl členem KSČ. Ze strany byl vyloučen kvůli nesouhlasu s okupací vojsky zemí Varšavské smlouvy.

Po roce 1989 byl jedním ze zakladatelů Institutu mezinárodních studií při **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Napsal několik oceňovaných knih o česko-německých vztazích. V roce 2002 obdržel od Václava Havla medaili Za zásluhy a v roce 2000 německý Velký kříž za zásluhy.

URL| <https://www.novinky.cz/domaci/535854-na-komplikace-zpusobene-koronavirem-zemrel-historik-jan-kren.html>

VÁLEČNOU EKONOMIKU SPOLEČNOST DLOUHO NEVYDRŽÍ. KATASTROFOU BY BYL ROZPAD EU

7.4.2020 Hospodářské noviny str. 18 Autorská strana

NEKOREKTNOST PETRA HONZEJKA

Žijeme v době válečné ekonomiky, společnost to nepřijme déle než na několik měsíců, varuje Ondřej Schneider ze Světové banky. Nejde podle něj o to, jestli bude propad pět, nebo 10 procent, nezáleží ani na deficitu. Hlavní je udržet při životě co nejvíce firem a zachovat příjmy lidí, aby nedocházelo k sériovým bankrotům. Vláda se podle Schneidera bohužel chová chaoticky, jedná pomalu a byrokraticky. „Nechápu například, proč jednoduše neodpustí firmám zdravotní a sociální pojištění,“ říká ekonom.

* HN: Jak rychle se z krize můžeme dostat? Nehrozí dlouhodobá deprese jako ve 20. a 30. letech minulého století?

Dlouhodobou depresí bych nestrašil. Ve 20. letech veřejná politika nebyla vůbec připravena přijímat opatření, která by zmírnila krizi. A naopak k ní přispěla. Doufám, že tyhle chyby opakovat nebudeme. To, co prožíváme, je brutální vnější šok, který můžeme kompenzovat zapojením státu. Ve střednědobém výhledu je však pravděpodobné, že současná krize zvýší roli národních států a vlád. Bude to mít vliv na zpomalení, či dokonce zvrácení některých aspektů ekonomické globalizace. Ale to byl vlastně trend už před krizí.

* HN: Jsme jako otevřená ekonomika ohroženi uzavřením hranic více než jiné země?

Česko je hodně otevřená ekonomika a tento model se nám posledních 30 let vyplácel. Překážky v mezinárodním obchodě, bariéry a tarify tak jdou proti bytostným zájmům české ekonomiky. Musíme si uvědomit, kde stojíme: jsme členy Evropské unie, což je trh s 500 miliony obyvatel a hrubým domácím produktem okolo 18 bilionů eur. Pokud se podaří udržet vnitřní trh EU bez vážnějších překážek, budeme schopni se s krizí vyrovnat mnohem dříve. Problém by ale byl, kdyby došlo k dezintegraci evropského trhu a německá vláda řekla

Volkswagenu: „Podívejte, jste německá firma a musíte se starat o Německo.“ Z toho plyne, že jako Česko se musíme bránit proti snahám segmentovat evropský trh a vracet se zpátky do éry nacionalismu.

* HN: Povede se evropský trh udržet? Schengen prakticky přestal existovat, objevují se vzájemná obviňování mezi zeměmi, kdo za co může, nacionalistické kruhy říkají, když už jsme hranice zavedli, nechme to tak.

To je dlouhodobě moje největší obava. Je to v krátké době už třetí šok pro evropskou integraci a vůbec pro liberální uspořádání ekonomiky, kterou svět vybuďoval po roce 1990. Nejdříve přišla finanční krize, pak migrační krize a teď toto. A samozřejmě na každou krizi existuje falešně jednoduché řešení. Tedy zavřít hranice, starat se jen o sebe a vyřešit si to na vlastním písečku. Globálně jsme už před touto krizí viděli, s jakou lehkostí se vztyčují bariéry mezi Spojenými státy, Čínou, Evropskou unií. V tomto ohledu nevidím naději na změnu a postupně se smírám s tím, že místo jednoho propojeného světa s minimem obchodních překážek vzniknou tři velké obchodní bloky – kolem USA, kolem Číny a kolem EU –, které se budou různě střetávat. Ovšem kdyby dezintegrace postoupila o stupeň níž na evropskou úroveň, byla by to pro nás katastrofa. Pravděpodobnost takového vývoje je malá, ale roste, zvláště když se krizi nepodaří vyřešit do konce roku.

* HN: Bývalí šéfové České národní banky Tůma a Hampl v článku pro HN zastávali názor, že se to s omezeními v boji proti nákaze přehání, protože si můžeme zničit ekonomiku, což pak může znamenat i to, že nebudou peníze na zdravotnictví. Souhlasíte?

Jejich článek má racionální jádro, ale podle mého názoru byl vystaven příliš vyhraněně. Je nesporné, že náklady na boj proti pandemii jsou a budou obrovské, nesrovnatelné třeba s výdaji na boj s kardiovaskulárními nemocemi, na které každý rok umírají desetitisíce lidí a my to respektujeme jako cenu za náš způsob života. Pandemie koronaviru je jiná v tom, jak je nová a jak rychle postupuje. Nemůžeme si tedy být jistí, že levnější strategie boje proti ní by neodsoudila k smrti statisíce lidí. A v takové situaci se projevuje přirozený odpor lidí k riziku. Známe to i z jednodušších situací, kdy jsou lidé ochotni platit za pojištění proti události, která má hodně nízkou pravděpodobnost.

* HN: A co je tedy na názoru pánů Tůmy a Hampla racionálního?

Mají pravdu v tom, že si nemůžeme zničit ekonomiku. Pak by nebyly peníze na léčení čehokoliv a další nákaza obyčejné chřipky by nás zdecimovala. Sám si myslím, že současné nastavení restrikcí nemůže trvat více než několik měsíců. Kdyby současný stav trval ještě v červnu, tak se nálada změní a lidé sami budou chtít, aby se opatření uvolnila i za cenu obětí. Celkově si však myslím, že teď na začátku epidemie stále víme tak málo, že je rozumné spíše chybovat na straně přehnané opatrnosti a snažit se nákazu držet co nejniž. Nakonec existují studie, jak reagovala americká města na španělskou chřipku v letech 1918 až 1920. A ukázalo se, že ta, která byla přísnější, z toho vyšla lépe a rychleji se vzpamatovala i z ekonomické krize.

* HN: Kritizujete vládu za postup při záchranných ekonomických opatřeních. Co je největší problém?

Hlavně to, že má tendenci vládnout přes tiskové konference. Každý den někdo vystoupí, řekne nějaké opatření a pak se dva nebo tři dny zuřivě vyjasňuje, co tím vlastně myslel, kdo má nárok na co a jak to bude fungovat. To je tak chaotické, že to mezi lidmi vyvolává pochopitelnou podrážděnost. Vláda by měla dělat opatření, která jsou pokud možno co nejjednodušší a bude je schopná administrovat. Místo toho vyžaduje od lidí různá potvrzení, jestli mají děti v zavřených školách nebo jestli dosáhli takového či makového příjmu. Aby to fungovalo, měla by dát lidem peníze okamžitě a nárok zkontrolovat ex post. Třeba u obratu stačí, aby se to zkontrolovalo přes daňová priznání za rok. Příští rok bude přece vidět, jak kdo byl ve skutečnosti postižen, a může to zúradovat.

* HN: To zní, jako byste říkal, že vláda má neomezené prostředky a že se nemá dívat napravo nalevo a sypat peníze.

Do smrti budu téhle vládě vyčítat, že jsme do této situace vstoupili s deficitem veřejných financí. Měli jsme do ní vstupovat s přebytkem a byli bychom na tom mnohem lépe. To je tragická chyba hospodářské politiky, na kterou jsme upozorňovali čtyři roky, a vláda to ignorovala. Jestli ale teď někdo začíná vykládat, že se musí chovat s péčí řádného hospodáře, tak mě to prostě irituje. Nyní má vláda jedinečnou příležitost být užitečná a místo sekýrování lidí s formuláři jim má pomoci. Může si za levno půjčit, pomoci lidem, kteří mají akutní problémy způsobené okolnostmi zcela mimo jejich kontrolu. U naší vlády vidíme bohužel pořád mentální

nastavení daňových úředníků. Sice umí zavést EET, ale nejsou schopni zásadního náhledu, co vláda může a má dělat. To je úplně špatně.

* HN: Firmy říkají, že by chtěly odpustit zdravotní a sociální pojištění. Je to cesta?

Samozřejmě! Naprosto nechápu odpor vlády proti tomuto kroku. Mělo to být už dávno. Je to okamžitý transfer na místo, kde to potřebujete. Vůbec nerozumím tomu, jak vláda uvažuje.

* HN: Když mluvíte o jednoduchosti – není teď čas na to, zkusit něco jako nepodmíněný příjem?

Ne. Pokud něco nechceme, tak založit nyní další nárokové dávky, u kterých nebude jasné, že jsou výjimečné. Máme kurzarbeit, máme jiné prostředky. Cílem je udržet strukturu pracovního trhu, aby se lidé mohli vrátit do práce. Nechceme vytvářet systém, který by vedl k tomu, že by lidé začali přemýšlet o tom, že se do práce vůbec nemusí vrátit.

* HN: Jakým deficitem to v Česku skončí? Nebo je to úplně jedno?

Je to úplně jedno. Ale co jedno není: s deficitem za rok 2020 se musí zacházet jako s výjimkou. Tedy nestavět výhled fiskální politiky na propadu z roku 2020, jako se o to teď snaží ministerstvo financí. Toto je jednorázová rána, příští rok musí být deficit zase v normálním intervalu. Nemůžeme přece říct, že tohle je nový standard, z něhož budeme pomalu klesat po půlprocentech HDP. Vždyť je to jednoduché: letos nešetřete, na krizi reagujte rychle, velkoryse, půjčte si, ale netvařte se, že je to něco, co takhle bude fungovat dál!

* HN: Musíme se tím ale stresovat? Máme menší dluh než jiné země – u nás je to 30 procent HDP, u Německa 60. Můžeme si půjčovat za levno.

Jasně že nemáme taková omezení jako finančně slabší nebo zadluženější státy. Tak buďme rádi. Ale uvědomme si, že tohle přece není poslední krize, která nás potká. Když vám vyhoří dům, tak jeden rok máte mizerné cash flow, půjčíte si na opravu, ale přece si příští rok nebudete stejně nebo podobné peníze půjčovat zas. To byste při dalším požáru za pár let, dejme tomu stodoly, na tom byl bídně.

* HN: Měl by se stát připravovat na převzetí velkých firem, které budou krachovat?

To je až někde na třetí úrovni důležitosti. V USA v letech 2009 a 2010 americká vláda vstoupila do velkých bank i do automobilek, kapitálově je posílila, stabilizovala a za čtyři roky je prodávala zpět. Ale to jsou specifika amerického kapitálového trhu. V Česku nevidím firmu, které by se to mohlo týkat. Ano, velké firmy se mohou dostat do potíží, ale v Česku se to řeší zpravidla přes bankovní sektor, ne přes kapitálový trh. Takže pokud se nám podaří vyhnout se aktuálním šíleným nápadům, tedy třeba na pozastavení splácení úvěrů na půl roku, tak by banky měly být schopny firmám v potížích vyhovět.

* HN: Proč je pozastavení splácení úvěrů šílený nápad?

Protože se zmrazí úvěrový trh. Banky budou mít nulové či malé příjmy ze splátek a nebudou logicky poskytovat nové úvěry. A to nechceme. Co když se navíc za půl roku zjistí, že pozastavené úvěry lidé nesplácejí? Najednou budeme řešit banky, krize se přenesení do finančního sektoru a bude ještě hlubší. Vláda nemá přenášet řešení problému na banky. Vláda je tou entitou, která se má nyní zadlužovat. Ať pomáhá firmám přímo.

* HN: Má ČNB srazit úroky na nulu?

Mohla by. Bylo by to rozumné. Ale nebude to mít velký vliv. Klíčové bude, jestli se kreditní systém nezasekne.

* HN: Nejsou teď vlastně znemožněny veškeré reformní plány do budoucna?

Ano, velká krize, jako je ta letošní, většinou úplně přenastaví priority vlády. Velké reformy budou u ledu. Zapomeňme třeba na důchodovou reformu. Teď má vláda konečně dobrou výmluvu, proč ji nedělat. Ale dobrý vedlejší účinek krize je v tom, že v přímém přenosu vidíme, které součásti státu jsou užitečné a které vůbec

nepotřebujeme, které jen otravují. Takže tlak zdola by mohl být. A je jasné, že třeba zdravotnictví bude potřebovat lepší financování a organizaci. A také bude růst tlak na digitalizaci veřejné správy.

* HN: Které části státu podle vás jen otravují?

Myslím, že třeba výkony ministerstva průmyslu jsou groteskní. Vůbec není schopné administrovat pomoc podnikatelům. Nebo ministerstvo pro místní rozvoj – divím se, že ještě vůbec existuje. Jde o byrokratické úřady, které nemají na ekonomiku vůbec žádný efekt.

* HN: Kdo na téhle krizi vydělá?

Obávám se, že vydělají státy, pro které je ochrana zdraví či soukromí obyvatel méně důležitá. Tedy státy, jež mají tendenci být autoritativní. Teď jsme na úrovni válečné ekonomiky. Vláda nařizuje lidem spoustu věcí, které byly před měsícem nepředstavitelné. A to se lépe dělá ve společnostech, kde má vláda represivní nástroje, a když lidé neposlouchají, jdou do vězení. To je samozřejmě zlé. Pokud bychom navíc žili ve světě, kde se takové věci jako současná pandemie budou dít pravidelně, změní se i struktura naší společnosti. Bude mnohem represivnější. Liberální ekonomika funguje dobře ve světě, který rizika zvládá, kde se dodržují kontrakty. Ale pokud se rizika dostanou nad nějakou hladinu, tyto principy přestanou fungovat a budeme se vracet do stavu, kdy funkce státu je primárně obranná, a tudíž i represivní. Doufejme, že se to nestane.

Ondřej Schneider (56) Vystudoval Vysokou školu ekonomickou v Praze, v roce 1993 promoval na Cambridge University, Faculty of Economics and Politics, a poté absolvoval program Ph. D. v Center for Economic Research and Graduate Education na Univerzitě Karlově v Praze. Působil mimo jiné jako výzkumný pracovník v americké National Bureau of Economic Research v Cambridge, absolvoval stáž v Mezinárodním měnovém fondu ve Washingtonu, byl také členem představenstva společnosti ČEZ. Od srpna 1996 do února 1998 byl poradcem ministra průmyslu a obchodu pro ekonomiku. Působil i jako hlavní ekonom společnosti Patria Finance. Přednášel na Georgetown University ve Washingtonu a na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, s níž nadále spolupracuje. Od roku 2008 žije na předměstí Washingtonu. V Americe působí jako poradce Mezinárodního měnového fondu a Světové banky. Je ekonomem v Institutu mezinárodních financí (Institute of International Finance) **FSV UK**.

O autorovi| petr.honzejk@economia.cz

Foto autor| Foto: archiv HN

Zemřel historik Jan Křen, zaměřoval se na česko-německé vztahy

7.4.2020 denik.cz str. 00 Česko

ČTK

Ve věku 89 let dnes v Praze zemřel historik Jan Křen, který se zaměřoval na česko-německé vztahy. ČTK to sdělil Jiří Pešek z Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy. Křen byl v roce 1970 kvůli nesouhlasu se vstupem vojsk Varšavské smlouvy vyloučen z komunistické strany a jako disident a signatář Charty 77 se podílel na přípravě bytových seminářů podzemní univerzity. Od prezidenta Václava Havla v roce 2002 obdržel medaili Za zásluhy.

"Křen po druhé světové válce vstoupil do KSČ, na přelomu 40. a 50. let vystudoval historii. Do roku 1970 působil jako vedoucí katedry historie na Vysoké škole politické a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Věnoval se studiu dějin první republiky, KSČ a československého odboje za druhé světové války.

V době uvolnění v 60. letech se jako jeden z prvních českých historiků začal věnovat tématu odsunu Němců z Československa po druhé světové válce. Po vyloučení z KSČ pracoval jako dělník, patří k zakladatelům samizdatových Historických studií.

V 80. letech Křenovi v exilovém nakladatelství Sixty-Eight Publishers poprvé vyšla jedna z jeho stěžejních prací Konfliktní společenství. Češi a Němci 1780-1918. Později byla vydána také v Německu. Za svoji knihu Dvě století střední Evropy byl Křen v roce 2006 oceněn cenou Magnesia Litera v kategorii naučné literatury.

Po revoluci v roce 1989 patřil Křen k zakladatelům Institutu mezinárodních studií nově založené **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a byl jeho prvním ředitelem. Byl také jedním z iniciátorů založení a předsedou Česko-německé komise historiků, angažoval se v Česko-německém fondu budoucnosti. Jako hostující profesor působil na univerzitách v Brémách, Berlíně a Marburgu. V roce 2000 obdržel Velký kříž za zásluhy Řádu za zásluhy Spolkové republiky Německo.

URL| https://www.denik.cz/z_domova/zemrel-historik-jan-kren-20200407.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[denik.cz \(Česko\)](https://www.denik.cz)

Zemřel historik Jan Křen, zaměřoval se na česko-německé vztahy

7.4.2020 prazsky.denik.cz str. 00 Praha
ČTK

Ve věku 89 let dnes v Praze zemřel historik Jan Křen, který se zaměřoval na česko-německé vztahy. ČTK to sdělil Jiří Pešek z Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy. Křen byl v roce 1970 kvůli nesouhlasu se vstupem vojsk Varšavské smlouvy vyloučen z komunistické strany a jako disident a signatář Charty 77 se podílel na přípravě bytových seminářů podzemní univerzity. Od prezidenta Václava Havla v roce 2002 obdržel medaili Za zásluhy.

"Křen po druhé světové válce vstoupil do KSČ, na přelomu 40. a 50. let vystudoval historii. Do roku 1970 působil jako vedoucí katedry historie na Vysoké škole politické a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Věnoval se studiu dějin první republiky, KSČ a československého odboje za druhé světové války.

V době uvolnění v 60. letech se jako jeden z prvních českých historiků začal věnovat tématu odsunu Němců z Československa po druhé světové válce. Po vyloučení z KSČ pracoval jako dělník, patří k zakladatelům samizdatových Historických studií.

V 80. letech Křenovi v exilovém nakladatelství Sixty-Eight Publishers poprvé vyšla jedna z jeho stěžejních prací Konfliktní společenství. Češi a Němci 1780-1918. Později byla vydána také v Německu. Za svoji knihu Dvě století střední Evropy byl Křen v roce 2006 oceněn cenou Magnesia Litera v kategorii naučné literatury.

Po revoluci v roce 1989 patřil Křen k zakladatelům Institutu mezinárodních studií nově založené **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a byl jeho prvním ředitelem. Byl také jedním z iniciátorů založení a předsedou Česko-německé komise historiků, angažoval se v Česko-německém fondu budoucnosti. Jako hostující profesor působil na univerzitách v Brémách, Berlíně a Marburgu. V roce 2000 obdržel Velký kříž za zásluhy Řádu za zásluhy Spolkové republiky Německo.

URL| https://prazsky.denik.cz/zpravy_region/zemrel-historik-jan-kren-20200407.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[prazsky.denik.cz \(Praha\)](https://prazsky.denik.cz)

Válečnou ekonomiku společnost dlouho nevydrží. Riziko rozpadu EU se každým dnem zvyšuje, varuje ekonom Ondřej Schneider

7.4.2020 iHNed.cz str. 00
Petr Honzejik

Žijeme v době válečné ekonomiky, společnost to nepřijme déle než na několik měsíců, varuje Ondřej Schneider ze Světové banky. Nejde podle něj o to, jestli bude propad pět, nebo deset procent, nezáleží ani na deficitu. Hlavní je udržet při životě co nejvíc firem a zachovat příjmy lidí, aby nedocházelo k sériovým bankrotům. Vláda

se podle Schneidera bohužel chová chaoticky, jedná pomalu a byrokraticky. "Nechápu například proč jednoduše neodpustí firmám zdravotní a sociální pojištění." říká ekonom. Za největší riziko považuje vzestup ekonomického nacionalismu a autoritářství.

HN: Čísla o nezaměstnanosti v USA jsou bezprecedentní. Neukazuje to, že kvůli pandemii spadneme ekonomicky ještě hlouběji, než jsme zatím tušili?

Čísla jsou strašlivá, ale dělat odhady, kde budeme za dva měsíce, je těžké. Před dvěma týdny jsme si nedokázali představit, v jaké budeme situaci dnes, a za tři týdny to může být zase úplně jinak. Nezaměstnanost dál poroste, ale neměli bychom ztrácet nervy a projektovat poslední tři týdny do budoucna se stejným trendem.

V USA za dva poslední týdny milion lidí ztratilo práci, ale to neznamená, že budou stejně rychle přibývat dál. Většina z toho milionu jsou lidé, jejichž pracovní kontrakt byl přerušen v důsledku opatření vlády. Všem je navíc jasné, že vláda investuje obrovské částky, dělá psí kusy, aby pomohla. Takže i ti, kdo by za normálních okolností ani na pracovní úřad nešli, protože mají krátkodobé úvazky, teď na pracovní úřad jdou, protože vědí, že peníze dostanou celkem rychle a bez administrativních potíží. Ti lidé jsou teď doma a každý den čekají, jestli se situace nezlepší a nebudou se moci vrátit do práce. Pokud se krizi podaří zvládnout do dvou měsíců, tak to bude jen krátkodobý výkyv a lidé se do práce se vrátí. Pesimismus bych brzdil.

HN: Kam může ekonomika spadnout?

O tom rozhodne v první řadě šíření viru, takže lepší odpověď nám dnes asi dají epidemiologové než ekonomové. Ale čistě aritmeticky můžeme odhadnout letošní propad americké ekonomiky na pět až deset procent HDP. V Česku to může být podobné. První kvartál byl jakž takž, druhý bude příšerný. Ale když se podaří ve třetím kvartálu propad ekonomiky zastavit a ve čtvrtém by došlo k nějakému růstu, tak to realisticky může vyjít na minus pět, šest, sedm procent. Je to horší než rok 2009 a pro země, které neprošly transformačním otřesem jako my ve střední a východní Evropě, to bude nejhorší rok od druhé světové války. Ale pořád mluvíme o prudkém, ale krátkém propadu, který bychom měli zvládat lépe než vleklou několikaletou krizí.

Klíčové tedy bude, jak rychle se nám podaří krizi zvládnout. Tedy do jaké míry vládní programy v Česku, v Evropě nebo v Americe dokážou zabránit panice a udržet fungující struktury trhu práce, tak aby se lidé mohli vrátit do práce. Samotný HDP je statistický koncept, lidé potřebují práci, firmy potřebují mít na mzdy. Jestli letos klesne HDP o pět nebo deset procent, je vlastně jedno. Hlavní je uchovat strukturu trhu, zachovat co nejvíc firem při životě. A zachovat příjmy lidí, aby nedocházelo k sériovým bankrotům. Vlády to budou muset dělat lépe, než to dělají dosud. Chápu, že je to těžké, je to vlastně válečná ekonomika, ale jde to o dost hůř, než jsme si mysleli, že to půjde.

HN: Jak rychle se z toho můžeme dostat? Nehrozí dlouhodobá deprese jako ve 20. a 30. letech minulého století?

Dlouhodobou deprezi bych nestránil. My jsme teď v úplně jiné situaci. Ve dvacátých letech veřejná politika nebyla vůbec připravená přijímat opatření, která by zmírnila krizi. A naopak k ní přispěla. Doufám, že tyhle chyby opakovat nebudeme. To, co prožíváme, je brutální vnější šok, který můžeme kompenzovat zapojením státu.

Ve střednědobém výhledu je ale pravděpodobné, že současná krize zvýší roli národních států a vlád. Bude to mít vliv na zpomalení, či dokonce zvrácení některých aspektů ekonomické globalizace. Ale to vlastně byl trend už před krizí.

HN: Jsme jako otevřená ekonomika ohroženi uzavřením hranic více než jiné země?

Česko je hodně otevřená ekonomika a tento model se nám posledních 30 let vyplácel. Překážky v mezinárodním obchodě, bariéry a tarify tak jdou proti bytostným zájmům české ekonomiky. Musíme si ale uvědomit, kde stojíme: jsme členem Evropské unie, což je trh s 500 miliony obyvatel a hrubým domácím produktem okolo 18 bilionů eur. Pokud se podaří udržet vnitřní trh EU bez vážnějších překážek, budeme schopni se s krizí vyrovnat mnohem dříve. Problém by ale byl, kdyby došlo k dezintegraci evropského trhu a německá vláda řekla Volkswagenu: "Podívejte jste německá firma a musíte se starat o Německo." Z toho plyne,

že jako Česko se musíme bránit proti snahám segmentovat evropský trh a vracet se zpátky do éry nacionalismu.

HN: Povede se evropský trh udržet? Schengen prakticky přestal existovat, objevují se vzájemná obvinění mezi zeměmi, kdo za co může, nacionalistické kruhy říkají, když už jsme hranice zavedli, nechme to tak.

To je dlouhodobě moje největší obava. Je to v krátké době už třetí šok pro evropskou integraci a vůbec pro liberální uspořádání ekonomiky, kterou svět vybuďoval po roce 1990. Nejdřív přišla finanční krize, pak migrační krize a teď toto. A samozřejmě na každou krizi existuje falešně jednoduché řešení. Tedy zavřít hranice, starat se jen o sebe a vyřešit si to na vlastním písečku. Globálně jsme už před touto krizí viděli, s jakou lehkostí se vztyčují bariéry mezi Spojenými státy, Čínou, Evropskou unií. V tomto ohledu nevidím naději na změnu a postupně se smírám s tím, že místo jednoho propojeného světa s minimem obchodních překážek vzniknou tři velké obchodní bloky - kolem USA, kolem Číny a kolem EU, které se budou různě střetávat. Ovšem kdyby dezintegrace postoupila o stupeň níž na evropskou úroveň, byla by to pro nás katastrofa. Pravděpodobnost takového vývoje je malá, ale roste, zvláště když se krizi nepodaří vyřešit do konce roku.

HN: Je teď výhodné, že nemáme euro?

Koruna za poslední měsíc oslabil zhruba o deset procent, což prospívá především cash flow exportérů. Jestli je to dobře pro celou ekonomiku, je jiná otázka. Mám obavy, že až příliš lehko naskakujeme na strategii oslabování měny jako univerzálního léku. To z nás v rámci EU, ale i světové ekonomiky dělá pořád něco jako "B tým". Fixuje to postavení naší ekonomiky jako dodavatelské, béčkové části evropského trhu a Evropské unie, která konkuruje spíše přes ceny než přes kvalitu produkce. Příklad z historie se nabízí: Italové to tak dělali čtyřicet let. Lira každých pár let oslabovala znovu, znovu a znovu. A že by to nějak pomohlo vyšší dynamice italské ekonomiky, to tedy ne. Devalvace je návyk, vlastně snižuje tlak na inovace. Pokud se chceme srovnávat s Německem, tak to, že nemáme euro, není dobře.

HN: Bývalí šéfové České národní banky Tůma a Hampl v článku pro HN zastávali názor, že se to s omezeními v boji proti nákaze přehání, protože si můžeme zničit ekonomiku, což pak může znamenat i to, že nebudou peníze na zdravotnictví. Souhlasíte?

Ten článek má racionální jádro, ale podle mého názoru byl vystavěn příliš vyhraněně. Je nesporné, že náklady boje proti pandemii jsou a budou obrovské, nesrovnatelné třeba s výdaji na boj s kardiovaskulárními nemocemi, na které každý rok umírají desetitisíce lidí a my to respektujeme jako cenu za náš způsob života. Pandemie koronaviru je jiná v tom, jak je nová a jak rychle postupuje. Nemůžeme si tedy být jistí, že levnější strategie boje proti ní by neodsoudila k smrti statisíce lidí. A v takové situaci se projevuje přirozený odpor lidí k riziku. Známe to i z jednodušších situací, kdy lidé jsou ochotni platit za pojištění proti události, která má hodně nízkou pravděpodobnost.

Pánové Tůma a Hampl mají pravdu v tom, že si nemůžeme zničit ekonomiku. Pak by nebyly peníze na léčení čehokoli a další nákaza obyčejné chřipky by nás zdecimovala. Sám si myslím, že současné nastavení restrikcí nemůže trvat víc než několik měsíců. Kdyby současný stav trval i v červnu, tak se nálada změní a lidé sami budou chtít, aby se opatření uvolnila i za cenu obětí.

Cekově si ale myslím, že teď na začátku epidemie stále víme tak hrozně málo, že je rozumné spíš chybovat na straně přehnané opatrnosti a snažit se nákazu držet co nejniž. Nakonec existují studie, jak reagovala americká města na španělskou chřipku v letech 1918-20. A ukázalo se, že ta, která byla přísnější, z toho vyšla lépe a rychleji se vzpamatovala i z ekonomické krize.

HN: Co je problémem v postupu české vlády při záchranných opatřeních?

Hlavně to, že má tendenci vládnout přes tiskové konference. Každý den někdo vystoupí, řekne nějaké opatření a pak se dva nebo tři dny zuřivě vyjasňuje, co tím vlastně myslel, kdo má nárok na co a jak to bude fungovat. To je tak chaotické, že to mezi lidmi vyvolává pochopitelnou podrážděnost. Vláda by měla dělat opatření, která jsou pokud možno co nejjednodušší a bude je vůbec schopná administrovat. Místo toho vyžaduje od lidí různá potvrzení, jestli mají děti v zavřených školách nebo jestli dosáhli takového nebo makového příjmu. Aby to fungovalo, měla by dát lidem peníze okamžitě a nárok zkontrolovat ex post. Třeba u obratu stačí, aby se to

zkontrolovalo přes daňová přiznání za rok. Příští rok bude přece vidět, jak kdo byl ve skutečnosti postižený a může se to zúradovat.

HN: To zní jako byste říkal, že vláda má neomezené prostředky a že se nemá dívat napravo nalevo a sypat peníze.

Většinou jsem fiskálně omezitelný. A do smrti budu téhle vládě vyčítat, že jsme do této situace vstoupili s deficitem veřejných financí. Měli jsme do ní vstupovat s přebytkem a byli bychom na tom mnohem lépe. To je tragická chyba hospodářské politiky, na kterou jsme upozorňovali čtyři roky a vláda to ignorovala. Jestli ale teď někdo začíná vykládat, že se musí chovat s péčí řádného hospodáře, tak mě to prostě irituje. Teď má vláda jedinečnou příležitost být užitečná a místo sekýrování lidí s formuláři jim má pomoci. Může si za levno půjčit, pomoci lidem, kteří mají akutní problémy způsobené okolnostmi zcela mimo jejich kontrolu. U naší vlády vidíme bohužel pořád mentální nastavení daňových úředníků. Sice umí zavést EET, ale nejsou schopni zásadního náhledu, co vláda může a má dělat. To je úplně špatně.

HN: Firmy říkají, že by chtěly odpustit zdravotní a sociální pojištění. Je to cesta?

Samozřejmě! Naprosto nechápu odpor vlády proti tomu. mělo to být už dávno. Je to okamžitý transfer na místo, kde to potřebujete. Vůbec nerozumím tomu, jak vláda uvažuje.

Vystudoval Vysokou školu ekonomickou v Praze, v roce 1993 promoval na Cambridge University, Faculty of Economics and Politics, a poté absolvoval program Ph.D. v Center for Economic Research and Graduate Education na Univerzitě Karlově v Praze. Působil mimo jiné jako výzkumný pracovník v americké National Bureau of Economic Research v Cambridge, absolvoval stáž v Mezinárodním měnovém fondu ve Washingtonu, byl také členem představenstva společnosti ČEZ. Od srpna 1996 do února 1998 byl poradcem ministra průmyslu a obchodu pro ekonomiku. Působil i jako hlavní ekonom společnosti Patria Finance. Přednášel na Georgetown University ve Washingtonu a na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, s níž nadále spolupracuje. Od roku 2008 žije na předměstí Washingtonu. V Americe působí jako poradce Mezinárodního měnového fondu a Světové banky. Je ekonomem v Institutu mezinárodních financí (Institute of International Finance) **FSV UK**.

HN: Když mluvíte o jednoduchosti - není teď čas na to zkusit něco jako nepodmíněný příjem?

Ne. Pokud něco nechceme, tak založit teď další nárokové dávky, u kterých nebude jasné, že jsou vyjímečné. Máme kurzarbeit, máme jiné prostředky. Cíl je udržet strukturu pracovního trhu, aby se lidé mohli vrátit do práce. Nechceme vytvářet systém, který by vedl k tomu, že by lidé začali přemýšlet o tom, že se do práce vůbec nemusí vrátit.

HN: Jakým deficitem to v Česku skončí? Nebo je to úplně jedno?

Je to úplně jedno. Ale co jedno není: S deficitem za rok 2020 se musí zacházet jako s výjimkou. Tedy nastavět výhled fiskální politiky na propadu z roku 2020, jako se o to teď snaží ministerstvo financí. Toto je jednorázová rána, příští rok musí být deficit zase v normálním intervalu. Nemůžeme přece říct, že tohle je nový standard, ze kterého budeme pomalu klesat po půl procentech HDP. Vždyť je to jednoduché: Letos nešetřete, na krizi reagujte rychle velkoryse, půjčte si, ale netvařte se, že je to něco, co takhle bude fungovat dál!

HN: Musíme se s tím ale stresovat? Máme menší dluh než jiné země, u nás je to 30 procent HDP, u Německa 60. Můžeme si půjčovat za levno.

Jasně že nemáme taková omezení jako finančně slabší nebo zadluženější státy. Tak budme rádi. Ale uvědomme si, že tohle přece není poslední krize, která nás potká. Když vám vyhoří dům, tak jeden rok máte mizerné cash flow, půjčíte si na opravu, ale přece si příští rok nebudete stejné nebo podobné peníze půjčovat zas. To byste při dalším požáru za pár let, dejme tomu stodoly, na tom byl bídně.

HN: Měl by stát připravovat na převzetí velkých firem, které budou krachovat?

To je až někde na třetí úrovni důležitosti. V USA v roce 2009 a 2010 americká vláda vstoupila do velkých bank i do automobilek, kapitálově je posílila, stabilizovala a za čtyři roky je prodávala zpět. Ale to jsou specifika

amerického kapitálového trhu. V Česku nevidím firmu, které by se to mohlo týkat. Ano, velké firmy se mohou dostat do potíží, ale v Česku se to řeší zpravidla přes bankovní sektor, ne přes kapitálový trh. Takže pokud se nám podaří vyhnout aktuálním šíleným nápadům, tedy třeba ty na pozastavení splácení úvěrů na půl roku, tak banky by měly být schopné firmám v potížích vyhovět.

HN: Proč je to pozastavení splácení úvěrů šílený nápad?

Protože se zmrazí úvěrový trh. Banky budou mít žádné nebo malé příjmy ze splátek a nebudou logicky poskytovat nové úvěry. A to nechceme. Co když se navíc za půl roku zjistí, že pozastavené úvěry lidi nesplácejí? Najednou budeme řešit banky, krize se přenesou do finančního sektoru a bude ještě hlubší. Vláda nemá přenášet řešení problému na banky. Vláda je tou entitou, která se má nyní zadlužovat. Ať pomáhá firmám přímo.

HN: Má ČNB srazit úroky na nulu?

Mohla by. Bylo by to rozumné. Ale nebude to mít velký vliv. Klíčové bude, jestli se kreditní systém nezasekne.

HN: Nejsou teď vlastně znemožněny veškeré reformní plány do budoucna?

Ano, velká krize, jako je ta letošní, většinou úplně přenastaví priority vlády. Velké reformy budou u ledu. Zapomeňme třeba na důchodovou reformu. Teď má vláda konečně dobrou výmluvu, proč ji nedělat. Ale dobrý vedlejší účinek krize je v tom, že v přímém přenosu vidíme, které součásti státu jsou užitečné a které vůbec nepotřebujeme, které jen otravují. Takže tlak zezdola by mohl být. A je jasné, že třeba zdravotnictví bude potřebovat lepší financování a organizaci. A také tlak na digitalizaci veřejné správy bude růst.

HN: Které části státu podle vás jen otravují?

Myslím, že třeba výkony ministerstva průmyslu jsou groteskní. Vůbec není schopno administrovat pomoc podnikatelům. Nebo ministerstvo pro místní rozvoj - to se vůbec divím, že ještě existuje. Jde o byrokratické úřady, které nemají pro ekonomiku vůbec žádný efekt.

HN: Kdo na téhle krizi vydělá?

Obávám se, že vydělají státy, pro které je ochrana zdraví či soukromí obyvatel méně důležitá. Tedy státy, které mají tendenci být autoritativní. Teď jsme na úrovni válečné ekonomiky. Vláda nařizuje lidem spoustu věcí, které byly před měsícem nepředstavitelné. A to se lépe dělá ve společnostech, kde vláda má represivní nástroje, a když lidé neposlouchají, jdou do vězení. To je samozřejmě zlé.

Pokud bychom navíc žili ve světě, kde se takové věci jako současná pandemie budou dít pravidelně, tak se změní i struktura naší společnosti. Bude mnohem represivnější. Liberální ekonomika funguje dobře ve světě, který rizika zvládá, kde se dodržují kontrakty. Ale pokud se rizika dostanou nad nějakou hladinu, tak tyto principy přestanou fungovat a budeme se vracet se do stavu, kdy funkce státu je primárně obranná, a tudíž i represivní. Doufejme, že se to nestane.

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66747180-valecnou-ekonomiku-spolecnost-dlouho-nevydrzi-riziko-rozpadu-eu-se-kazdym-dnem-zvysuje-varuje-ekonom-ondrej-schneider>

O osmi výzkumných projektech s granty od MŠ

7.4.2020 Haló noviny str. 12 Mozaika zajímavostí

Granty ve výši desítek milionů korun získala trojice vědců z Univerzity Karlovy. Jejich projekty uspěly v soutěži ERC CZ vyhlašované ministerstvem školství. Peníze přispějí k výzkumu tání ledovců či zkoumání náboženství ve střední Evropě. Ministerstvo rozdělilo mezi osm projektů z různých univerzit a akademických pracovišť téměř 277 milionů korun, uvedl mluvčí univerzity Václav Hájek.

Program ERC CZ cílí na vědecké projekty, které jejich autoři předložili do výzev Evropské výzkumné rady, ale nezískaly podporu, byť byly dobře hodnoceny.

Jedním z nich byl Marek Stibal z Přírodovědecké fakulty UK. Nyní díky ERC CZ dostal 58 milionů korun. Využije je na zkoumání tání grónského ledovce a následné uvolňování metanu.

Sedmimilionový grant má Zdeněk Dvořák z Matematicko-fyzikální fakulty. Uspěl s projektem nazvaným Algoritmy a složitost v rámci a nad omezenou expanzí. Dvořák se věnuje výzkumu teoretické informatiky.

Zkoumáním náboženského vyznání a praktik ve střední a východní Evropě po roce 1989 se zabývá Alessandro Testa, který pracuje na **Fakultě sociálních věd**. V grantové soutěži dostal 8,5 milionu korun. »Jedná se o první takto prestižní grant udělený humanitnímu

projektu na UK,« podotkl Hájek.

Z dalších pracovišť pak například 40milionový grant míří do Biologického centra Akademie věd ČR v Českých Budějovicích. Peníze umožní týmu, který vede Jan Hřček, zkoumat na několika druzích octomilek a parazitických vosiček vztah mezi vnitrodruhovou variabilitou a druhovou rozmanitostí společenstev. »Tyto dva procesy se dosud studují zvláště, ačkoliv je dostatek předpokladů pro jejich vzájemnou propojenost, jelikož populace druhů, které ztratí variabilitu, jsou pravděpodobně

více ohroženy vyhynutím,« popsal vědec. Vědci chtějí zjistit a popsat podobu vztahu mezi těmito úrovněmi rozmanitosti.

Na vlastnosti 2D materiálů jako jsou černý fosfor či silicen se zaměří tým Zdeňka Sofera z Vysoké školy chemickotechnologické v Praze. Sofer řekl, že výsledky výzkumu, na který má přes 25 milionů korun, mohou být využity třeba pro uchování energie baterií či zdroje světla jako jsou hybridní LED diody. Zmínil i »potenciální

« v nanoelektronice.

Dva granty dostali také vědci z Masarykovy univerzity v Brně, jeden putuje na tamní Vysoké učení technické.

Foto popis| Uhlíkové alotropy s různou rozměrovostí: (a) fullerén (0D), (b) uhlíková nanotrubička (1D), (c) grafén (2D), (d) grafit (3D)

Zemřel historik Jan Křen. S nemocí covid-19 se léčil v Nemocnici Na Bulovce

7.4.2020 irozhlas.cz str. 00 Věda
ČTK

Ve věku 89 let v úterý v Praze zemřel historik Jan Křen, který se zaměřoval na česko-německé vztahy. Informoval o tom Jiří Pešek z Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy. Křen byl v roce 1970 kvůli nesouhlasu se vstupem vojsk Varšavské smlouvy vyloučen z komunistické strany a jako disident a signatář Charty 77 se podílel na přípravě bytových seminářů podzemní univerzity. Od prezidenta Václava Havla v roce 2002 obdržel medaili Za zásluhy.

Vladimír Křen uvedl, že jeho otec v úterý zemřel na infekčním oddělení Nemocnice Na Bulovce s nemocí covid-19, kterou způsobuje nový typ koronaviru. Do nemocnice byl převezen z domova pro seniory v Michli, kde se nákaza objevila na konci března.

Křen po druhé světové válce vstoupil do KSČ, na přelomu 40. a 50. let vystudoval historii. Do roku 1970 působil jako vedoucí katedry historie na Vysoké škole politické a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Věnoval se studiu dějin první republiky, KSČ a československého odboje za druhé světové války.

V době uvolnění v 60. letech se jako jeden z prvních českých historiků začal věnovat tématu odsunu Němců z Československa po druhé světové válce. Po vyloučení z KSČ pracoval jako dělník, patří k zakladatelům samizdatových Historických studií.

V 80. letech Křenovi v exilovém nakladatelství Sixty-Eight Publishers poprvé vyšla jedna z jeho stěžejních prací Konfliktní společenství. Češi a Němci 1780–1918. Později byla vydána také v Německu. Za svoji knihu Dvě století střední Evropy byl Křen v roce 2006 oceněn cenou Magnesia Litera v kategorii naučné literatury.

Po revoluci v roce 1989 patřil Křen k zakladatelům Institutu mezinárodních studií nově založené **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a byl jeho prvním ředitelem. Byl také jedním z iniciátorů založení a předsedou Česko-německé komise historiků, angažoval se v Česko-německém fondu budoucnosti.

Jako hostující profesor působil na univerzitách v Brémách, Berlíně a Marburgu. V roce 2000 obdržel Velký kříž za zásluhy Řádu za zásluhy Spolkové republiky Německo.

URL| https://www.irozhlas.cz/veda-technologie/veda/jan-kren-zemrel-historik_2004071856_cen

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
[irozhlas.cz \(Věda\)](https://www.irozhlas.cz), [irozhlas.cz \(Věda\)](https://www.irozhlas.cz)

Zemřel historik a disident Jan Křen. Měl koronavirus

7.4.2020 [echoprime.cz](https://www.echoprime.cz) str. 00 [Homepage](#), [Události](#)
Echo24, kk

Ve věku 89 let zemřel historik, disident a vysokoškolský pedagog prof. Jan Křen. Zemřel dnes kolem poledne v Nemocnici Na Bulovce na komplikace spojené s koronavirem. Informaci přinesl na Twitteru šéf zahraničního zpravodajství ČT Michal Kubal. Zprávu o historikově úmrtí potvrdil ČTK Jiří Pešek z Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy. Profesor Jan Křen se specializoval na česko-německé vztahy, byl mj. autorem knihy Konfliktní společenství o vztazích Čechů a Němců.

Vystudoval historii na Fakultě společenských věd Vysoké školy politické ÚV KSČ (1953). V letech 1946–1969 byl členem KSČ. Do roku 1970 působil jako vedoucí katedry historie na VŠP a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Věnoval se studiu dějin I. republiky, KSČ a československého odboje za 2. světové války. Z jeho rozsáhlého díla o čs. emigraci na Západě za II. světové války mohly ovšem vyjít jen první dva svazky. Pro nesouhlas s okupací byl vyloučen ze strany, v roce 1970 musel opustit své pracoviště a až do roku 1989 pracoval jako dělník-čerpač u podniku Vodní zdroje. Stal se jedním ze zakládajících signatářů Charty 77, publikoval v samizdatu a významně se podílel na přípravě bytových seminářů podzemní univerzity.

Po revoluci se stal jedním ze zakladatelů Institutu mezinárodních studií nově založené **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a jeho prvním ředitelem. Byl rovněž jedním z iniciátorů založení Česko-německé komise historiků, jejímž cílem je prostřednictvím zkoumání společných dějin Čechů a Němců přispět ke vzájemnému porozumění a pochopení minulosti a jejíž české sekci deset let předsedal. Angažoval se rovněž v Česko-německém fondu budoucnosti. Jeho kniha Konfliktní společenství o vztazích Čechů a Němců se dočkala několika vydání v obou zemích.

Jako hostující profesor působil na univerzitách v Brémách (1983–1984), Berlíně (1990–1991) a Marburgu (1998). Za svoji knihu Dvě století střední Evropy byl v roce 2006 oceněn cenou Magnesia Litera v kategorii naučné literatury a v roce 2007 polskou Cenou Wacława Felczaka a Henryka Wereszyckého, udělovanou za díla v oblasti historie. V roce 2000 obdržel Velký kříž za zásluhy od německého prezidenta a od roku 2002 je nositelem Medaile Za zásluhy.

URL| <http://echoprime.cz/a/SgYwy>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[echoprime.cz \(Homepage, Události\)](https://www.echoprime.cz)

Zemřel historik Jan Křen, v Nemocnici Na Bulovce se léčil s nemocí covid-19

7.4.2020 [zpravy.iDNES.cz](https://www.zpravy.idnes.cz) str. 00 [Domácí](#)
iDNES.cz, ČTK

Ve věku 89 let v Praze v úterý zemřel historik Jan Křen. Podle jeho syna Vladimíra se léčil na infekčním oddělení na pražské Bulovce s nemocí covid-19. Jako první informaci o úmrtí potvrdil Jiří Pešek z Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy.

Vladimír Křen uvedl, že jeho otec zemřel na infekčním oddělení Nemocnice na Bulovce, kde se léčil s nemocí covid-19, kterou způsobuje nový typ koronaviru. Do nemocnice byl převezen z domova pro seniory v Michli, kde se nákaza objevila na konci března.

Jan Křen se zaměřoval na česko-německé vztahy. V roce 1970 byl kvůli nesouhlasu se vstupem vojsk Varšavské smlouvy vyloučen z komunistické strany a jako disident a signatář Charty 77 se podílel na přípravě bytových seminářů podzemní univerzity. Od prezidenta Václava Havla v roce 2002 obdržel medaili Za zásluhy.

Křen jako mladý po druhé světové válce vstoupil do KSČ, na přelomu 40. a 50. let vystudoval historii. Do roku 1970 působil jako vedoucí katedry historie na Vysoké škole politické a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Věnoval se studiu dějin první republiky, KSČ a československého odboje za druhé světové války.

V době uvolnění v 60. letech se jako jeden z prvních českých historiků začal věnovat tématu odsunu Němců z Československa po druhé světové válce. Po vyloučení z KSČ pracoval jako dělník, patří k zakladatelům samizdatových Historických studií.

V 80. letech Křenovi v exilovém nakladatelství Sixty-Eight Publishers poprvé vyšla jedna z jeho stěžejních prací Konfliktní společenství. Češi a Němci 1780-1918. Později byla vydána také v Německu. Za svoji knihu Dvě století střední Evropy byl Křen v roce 2006 oceněn cenou Magnesia Litera v kategorii naučné literatury.

Po revoluci v roce 1989 patřil Křen k zakladatelům Institutu mezinárodních studií nově založené **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a byl jeho prvním ředitelem. Byl také jedním z iniciátorů založení a předsedou Česko-německé komise historiků, angažoval se v Česko-německém fondu budoucnosti.

Jako hostující profesor působil na univerzitách v Brémách, Berlíně a Marburgu. V roce 2000 obdržel Velký kříž za zásluhy Řádu za zásluhy Spolkové republiky Německo.

Foto:

Ve věku 89 let zemřel historik Jan Křen.
Profimedia.cz

URL| https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/jan-kren-historik-umrti-covid-19-koronavir.A200407_215835_domaci_lesa

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[zpravy.iDNES.cz](https://www.idnes.cz) (*Domáci*)

Kvůli koronaviru zemřel historik Křen. Ovlivnil Havla, usiloval o česko-německé smíření

7.4.2020 parlamentnilisty.cz str. 00
nab

Ve věku 89 let dnes v Praze zemřel historik Jan Křen, který se zaměřoval na česko-německé vztahy. Někdejší člen KSČ a později signatář Charty 77 zemřel dnes kolem poledne v Nemocnici Na Bulovce na komplikace spojené s koronavirem, zprávu o historikově úmrtí potvrdil ČTK Jiří Pešek z Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy. Křen byl vlivným inspirátorem česko-německé politiky Václava Havla, od kterého v roce 2002 dostal státní vyznamenání.

Jan Křen vystudoval historii na Fakultě společenských věd Vysoké školy politické ÚV KSČ (1953). V letech 1946–1969 byl členem KSČ. Do roku 1970 působil jako vedoucí katedry historie na VŠP a na Filozofické

fakultě Univerzity Karlovy. Věnoval se studiu dějin první republiky, KSČ a československého odboje za druhé světové války.

Pro nesouhlas s okupací byl vyloučen ze strany, v roce 1970 musel opustit své pracoviště a až do roku 1989 pracoval jako dělník-čerpač u podniku Vodní zdroje.

Stal se jedním ze zakládajících signatářů Charty 77, publikoval v samizdatu a významně se podílel na přípravě bytových seminářů podzemní univerzity. Svými názory na česko-německé vztahy v disentu velmi ovlivnil Václava Havla, který je poté jako prezident začal uvádět do praxe.

Po revoluci se stal jedním ze zakladatelů Institutu mezinárodních studií nově založené **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a jeho prvním ředitelem. Byl rovněž jedním z iniciátorů založení Česko-německé komise historiků, jejímž cílem je prostřednictvím zkoumání společných dějin Čechů a Němců přispět ke vzájemnému porozumění a pochopení minulosti a jejíž české sekci deset let předsedal.

Angažoval se rovněž v Česko-německém fondu budoucnosti. Jeho kniha Konfliktní společenství o vztazích Čechů a Němců se dočkala několika vydání v obou zemích.

Od prezidenta Václava Havla v roce 2002 obdržel medaili Za zásluhy.

URL | <http://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Kvuli-koronaviru-zemrel-historik-Kren-Ovlivnil-Havla-usiloval-o-cesko-nemecke-smireni-619843>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
parlamentnilisty.cz

Historik a disident Jan Křen zemřel. Zaměřoval se na česko-německé vztahy

7.4.2020 ct24.cz str. 00 Domácí
volfovat

Ve věku 89 let zemřel historik Jan Křen, který se zaměřoval na česko-německé vztahy. Úmrtí oznámil Jiří Pešek z Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy, informaci později potvrdil historikův syn Vladimír. Křen byl v roce 1970 kvůli nesouhlasu se vstupem vojsk Varšavské smlouvy vyloučen z komunistické strany a jako disident a signatář Charty 77 se podílel na přípravě bytových seminářů podzemní univerzity. Od prezidenta Václava Havla v roce 2002 obdržel medaili Za zásluhy.

Vladimír Křen uvedl, že jeho otec v úterý zemřel na infekčním oddělení Nemocnice Na Bulovce s nemocí COVID-19. Do nemocnice byl převezen z domova pro seniory v Michli, kde se nákaza objevila na konci března.

Jan Křen po druhé světové válce vstoupil do KSČ, na přelomu 40. a 50. let vystudoval historii.

Do roku 1970 pak působil jako vedoucí katedry historie na Vysoké škole politické a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Věnoval se studiu dějin první republiky, KSČ a československého odboje za druhé světové války.

V době uvolnění v 60. letech se jako jeden z prvních českých historiků začal věnovat tématu odsunu Němců z Československa po druhé světové válce.

V disentu

Kvůli nesouhlasu se vstupem vojsk Varšavské smlouvy do Československa byl Křen vyloučen z komunistické strany. Poté pracoval jako dělník, patřil k zakladatelům samizdatových Historických studií. Také podepsal Chartu 77 a podílel se na přípravě bytových seminářů podzemní univerzity.

V 80. letech Křenovi v exilovém nakladatelství Sixty-Eight Publishers poprvé vyšla jedna z jeho stěžejních prací Konfliktní společenství: Češi a Němci 1780–1918. Později byla vydána také v Německu. Za svoji knihu Dvě století střední Evropy byl Křen v roce 2006 oceněn cenou Magnesia Litera v kategorii naučné literatury.

Odkaz

Benešovo likvidování německé otázky, odejít musely tři miliony Němců

Po revoluci v roce 1989 patřil Křen k zakladatelům Institutu mezinárodních studií nově založené **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a byl jeho prvním ředitelem. Byl také jedním z iniciátorů založení a předsedou Česko-německé komise historiků, angažoval se v Česko-německém fondu budoucnosti.

Jako hostující profesor působil na univerzitách v Brémách, Berlíně a Marburgu. V roce 2000 obdržel Velký kříž za zásluhy od německého prezidenta. V roce 2002 mu Václav Havel udělil medaili Za zásluhy.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/3073288-zemrel-historik-a-disident-jan-kren-zameroval-se-na-cesko-nemecke-vztahy>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskatelevize.cz

Zemřel historik Jan Křen. Odborník na česko-německé vztahy měl nemoc covid-19

7.4.2020 aktualne.cz str. 00 Domáci
ČTK

Křen byl v roce 1970 kvůli nesouhlasu vyloučen z komunistické strany, stal se disidentem a signatářem Charty 77. Ve věku 89 let v Praze zemřel historik Jan Křen,

Vladimír Křen uvedl, že jeho otec dnes zemřel na infekčním oddělení Nemocnice na Bulovce s nemocí covid-19, kterou způsobuje nový typ koronaviru. Do nemocnice byl převezen z domova pro seniory v Michli, kde se nákaza objevila na konci března. Zdroj z magistrátu, který je dobře obeznámený se situací, v pondělí ČTK řekl, že s onemocněním zemřelo šest klientů domova a víc než 30 dalších je koronavirem nakaženo.

Křen jako mladý po druhé světové válce vstoupil do KSČ, na přelomu 40. a 50. let vystudoval historii. Do roku 1970 působil jako vedoucí katedry historie na Vysoké škole politické a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Věnoval se studiu dějin první republiky, KSČ a československého odboje za druhé světové války.

V době uvolnění v 60. letech se jako jeden z prvních českých historiků začal věnovat tématu odsunu Němců z Československa po druhé světové válce. Po vyloučení z KSČ pracoval jako dělník, patří k zakladatelům samizdatových Historických studií.

V 80. letech Křenovi v exilovém nakladatelství Sixty-Eight Publishers poprvé vyšla jedna z jeho stěžejních prací Konfliktní společenství. Češi a Němci 1780-1918. Později byla vydána také v Německu. Za svoji knihu Dvě století střední Evropy byl Křen v roce 2006 oceněn cenou Magnesia Litera v kategorii naučné literatury.

Po revoluci v roce 1989 patřil Křen k zakladatelům Institutu mezinárodních studií nově založené **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a byl jeho prvním ředitelem. Byl také jedním z iniciátorů založení a předsedou Česko-německé komise historiků, angažoval se v Česko-německém fondu budoucnosti.

Jako hostující profesor působil na univerzitách v Brémách, Berlíně a Marburgu. V roce 2000 obdržel Velký kříž za zásluhy Řádu za zásluhy Spolkové republiky Německo.

URL| <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/ve-veku-89-let-zemrel-historik-jan-kren/r~a230116678e211ea9d74ac1f6b220ee8/>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 3 titulech:

[aktualne.cz \(Domáci\)](#), [aktualne.cz \(Domáci\)](#), [aktualne.cz \(Domáci\)](#)

Zemřel historik a disident Jan Křen. Měl koronavirus

7.4.2020 echo24.cz str. 00 Domov, Homepage, Krátké zprávy

Echo24, kk

Ve věku 89 let zemřel historik, disident a vysokoškolský pedagog prof. Jan Křen. Zemřel dnes kolem poledne v Nemocnici Na Bulovce na komplikace spojené s koronavirem. Informaci přinesl na Twitteru šéf zahraničního zpravodajství ČT Michal Kubal. Zprávu o historikově úmrtí potvrdil ČTK Jiří Pešek z Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy. Profesor Jan Křen se specializoval na česko-německé vztahy, byl mj. autorem knihy *Konfliktní společenství o vztazích Čechů a Němců*.

Ve věku 89 let zemřel historik, disident a vysokoškolský pedagog prof. Jan Křen. Zemřel dnes kolem poledne v Nemocnici Na Bulovce na komplikace spojené s koronavirem. Informaci přinesl na Twitteru šéf zahraničního zpravodajství ČT Michal Kubal. Zprávu o historikově úmrtí potvrdil ČTK Jiří Pešek z Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy. Profesor Jan Křen se specializoval na česko-německé vztahy, byl mj. autorem knihy *Konfliktní společenství o vztazích Čechů a Němců*.

Vystudoval historii na Fakultě společenských věd Vysoké školy politické ÚV KSČ (1953). V letech 1946–1969 byl členem KSČ. Do roku 1970 působil jako vedoucí katedry historie na VŠP a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Věnoval se studiu dějin I. republiky, KSČ a československého odboje za 2. světové války. Z jeho rozsáhlého díla o čs. emigraci na Západě za II. světové války mohly ovšem vyjít jen první dva svazky. Pro nesouhlas s okupací byl vyloučen ze strany, v roce 1970 musel opustit své pracoviště a až do roku 1989 pracoval jako dělník-čerpač u podniku Vodní zdroje. Stal se jedním ze zakládajících signatářů Charty 77, publikoval v samizdatu a významně se podílel na přípravě bytových seminářů podzemní univerzity.

Po revoluci se stal jedním ze zakladatelů Institutu mezinárodních studií nově založené **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a jeho prvním ředitelem. Byl rovněž jedním z iniciátorů založení Česko-německé komise historiků, jejímž cílem je prostřednictvím zkoumání společných dějin Čechů a Němců přispět ke vzájemnému porozumění a pochopení minulosti a jejíž české sekci deset let předsedal. Angažoval se rovněž v Česko-německém fondu budoucnosti. Jeho kniha *Konfliktní společenství o vztazích Čechů a Němců* se dočkala několika vydání v obou zemích.

Jako hostující profesor působil na univerzitách v Brémách (1983–1984), Berlíně (1990–1991) a Marburgu (1998). Za svoji knihu *Dvě století střední Evropy* byl v roce 2006 oceněn cenou Magnesia Litera v kategorii naučné literatury a v roce 2007 polskou Cenou Wacława Felczaka a Henryka Wereszyckého, udělovanou za díla v oblasti historie. V roce 2000 obdržel Velký kříž za zásluhy od německého prezidenta a od roku 2002 je nositelem Medaile Za zásluhy.

URL| <http://echo24.cz/a/SgYwy>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:

[echo24.cz \(Domov, Homepage, Krátké zprávy\)](#), [echo24.cz \(Domov, Homepage, Krátké zprávy\)](#)

Historik a disident Jan Křen zemřel na komplikace spojené s koronavirem. Bylo mu 89 let

7.4.2020 lidovky.cz str. 00 Lidé
ČTK

Ve věku 89 let v úterý v Praze zemřel historik Jan Křen, který se zaměřoval na česko-německé vztahy. ČTK to sdělil Jiří Pešek z Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy.

Křen byl v roce 1970 kvůli nesouhlasu se vstupem vojsk Varšavské smlouvy vyloučen z komunistické strany a jako disident a signatář Charty 77 se podílel na přípravě bytových seminářů podzemní univerzity. Od prezidenta Václava Havla v roce 2002 obdržel medaili Za zásluhy.

Vladimír Křen uvedl, že jeho otec v úterý zemřel na infekčním oddělení Nemocnice na Bulovce s nemocí covid-19, kterou způsobuje nový typ koronaviru. Do nemocnice byl převezen z domova pro seniory v Michli, kde se nákaza objevila na konci března. Zdroj z magistrátu, který je dobře obeznámený se situací, v pondělí ČTK řekl, že s onemocněním zemřelo šest klientů domova a víc než 30 dalších je koronavirem nakaženo. Smutná zpráva: Zemřel profesor Jan Křen (1930), historik a disident. Zemřel 7. 4. 2020 kolem poledne v nemocnici Na Bulovce na komplikace spojené s koronavirem.

Pro mě osobně jeden z nejlepších pedagogů, jaké jsem kdy zažil.

Upřímnou soustrast rodině! pic.twitter.com/bjxJCWJqob— Michal Kubal (@MichalKubal) April 7, 2020

Historik prof. Jan Křen je nedoceněný

Křen po druhé světové válce vstoupil do KSČ, na přelomu 40. a 50. let vystudoval historii. Do roku 1970 působil jako vedoucí katedry historie na Vysoké škole politické a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Věnoval se studiu dějin první republiky, KSČ a československého odboje za druhé světové války.

V době uvolnění v 60. letech se jako jeden z prvních českých historiků začal věnovat tématu odsunu Němců z Československa po druhé světové válce. Po vyloučení z KSČ pracoval jako dělník, patří k zakladatelům samizdatových Historických studií.

V 80. letech Křenovi v exilovém nakladatelství Sixty-Eight Publishers poprvé vyšla jedna z jeho stěžejních prací Konfliktní společenství. Češi a Němci 1780-1918. Později byla vydána také v Německu. Za svoji knihu Dvě století střední Evropy byl Křen v roce 2006 oceněn cenou Magnesia Litera v kategorii naučné literatury.

Po revoluci v roce 1989 patřil Křen k zakladatelům Institutu mezinárodních studií nově založené **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a byl jeho prvním ředitelem. Byl také jedním z iniciátorů založení a předsedou Česko-německé komise historiků, angažoval se v Česko-německém fondu budoucnosti.

Jako hostující profesor působil na univerzitách v Brémách, Berlíně a Marburgu. V roce 2000 obdržel Velký kříž za zásluhy Řádu za zásluhy Spolkové republiky Německo.

Foto:
Historik Jan Křen (na snímku z 22. ledna 2008).
ČTK

URL| https://www.lidovky.cz/lide/ve-veku-89-let-zemrel-historik-a-disident-jan-kren-zameroval-se-na-cesko-nemecke-vztahy.A200407_180402_lide_ele

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
[lidovky.cz \(Lidé\)](#), [lidovky.cz \(Lidé\)](#)

Soumrak papírových indexů. Další fakulta UK je ruší

7.4.2020 iforum.cuni.cz str. 00

V pondělí 6. dubna vstoupilo v platnost opatření děkana Lékařské fakulty v Plzni Univerzity Karlovy (LFP UK), které od akademického roku 2020/21 ruší papírové indexy. LFP UK se tak zařadila k dalším fakultám univerzity, pro které se klasické studijní indexy staly nadbytečnými. Před dvanácti lety se výsledky zkoušek a zápočtů začaly na Univerzitě Karlově zadávat do centrálního elektronického systému.

Evidence studijních povinností dnes probíhá tak, že se každý student na začátku semestru přihlásí do Studijního informačního systému (SIS), zvolí si zde předměty, jež plánuje absolvovat, během zkouškového období si zarezervuje termín zkoušky či zápočtu a vyučující sem poté zanesou výsledky. Tištěné indexy se tak dublují se záznamy v SIS a logicky se od jejich užívání ustupuje.

Rozhodnutí, zda je zrušit či zachovat, je v kompetenci vedení jednotlivých fakult. Jako první se jich v roce 2007 rozhodla vzdát Fakulta humanitních studií UK a postupně ji následovalo dalších šest fakult (FAF, FF, PedF, FSV, FTVS, MFF). Čtyři fakulty (PF, PŘF, 3. LF UK, KTF) jich pak využívají jen minimálně.

Plošné vydávání indexů není nutné

Studenti si zde indexy pořizují buď z vlastního rozhodnutí, nebo jsou povinné pouze u doktorandů kvůli potvrzení od školitelů mimo UK, kteří nemají do SIS přístup. „Nicméně i toto se u nás vyřeší a plánujeme indexy zrušit také u doktorského studia,“ vysvětluje proděkan pro studium a výuku David Marx z 3. lékařské fakulty UK, která ukončila plošné vydávání indexů v roce 2013.

„Rozhodnutí předcházela narůstající nespokojenost s těžkopádností užívání papírových indexů. Například koncem semestru musela řada studentů obíhat učitele se žádostí o dopsání zápočtů, při nepřítomnosti učitele pak indexy „čekaly“ na jednom pracovišti a blokoval se tak hladký průběh zapisování na dalších místech. Negativní postoj k papírovým indexům převládl ve studentské anketě i v akademickém senátu. Zájemci si mohou index zakoupit a vést dobrovolně, nicméně je jich minimum – maximálně čtyři až pět ročně,“ shrnuje David Marx.

Podobně postupovala také Přírodovědecká a Právnická fakulta UK. I zde je možnost pořizování indexů dobrovolná, na právech jí využívá pár desítek lidí, na přírodovědě letos pouze čtyři. Při kontrole studia je rozhodný stav výsledků zaznamenaných v SIS.

Stačí nám SIS

„V průběhu let 2006-2018 jsme neustále pracovali na elektronizaci studia a zavádění nejrůznějších funkcionalit SIS. Tištěné indexy jsme přestali vydávat od akademického roku 2017/2018,“ vzpomíná Jitka Vindušková, tehdejší proděkanka pro studium FTVS UK, dnes odborná asistentka na katedře atletiky.

„Začaly být nadbytečné, jakmile byl zápis výsledků studia primárně povinný do SIS. Referenti studijního oddělení kontrolovali plnění studijních povinností podle SIS, studenti si mohli kontrolovat výsledky přes webové rozhraní v SIS a všichni měli studijní průkazku s fotografií, která nahradila index jakožto doklad totožnosti,“ vysvětluje Vindušková s tím, že negativní ohlasy nezaznamenali ani ze strany pedagogů ani studentů. Stejně hladce proběhlo zrušení i na **fakultách sociálních věd**, humanitních studií, farmaceutické, filozofické, pedagogické a matematicko-fyzikální.

Co si myslí studenti

Lékařská fakulta v Hradci Králové realizovala v roce 2018 na toto téma mezi studenty a vedoucími jednotlivých pracovišť anketu. Zúčastnili se jí všechna pracoviště a dvě třetiny studentů českých programů. Pro zachování tištěných indexů se vyslovilo 61 procent pracovišť a 63 procent studentů. „Asi jediný přínos papírového indexu vidím v kontrole zápisu výsledku zkoušky, protože se již několikrát stalo, že vyučující zadal do SIS jinou známku, než kterou ten samý den zapsal studentovi do indexu. Tato výhoda je však lehce nahraditelná například podpisem dokumentu u konce zkoušky, kterým obě strany – zkoušející i student – její výsledek stvrdí,“ říká Pavel Petraš, prezident Asociace studentů medicíny LF UK v Hradci Králové. Vedení fakulty každopádně výsledek průzkumu akceptovalo a indexy se zde používají dál.

Zásah do výuky

Papírová evidence studia nepřináší jen zbytečnou byrokracii, ale může i negativně ovlivnit průběh semestru, na což upozornila pedagogická komise akademického senátu 2. LF UK. „Nastal problém s tím, že výuka volitelných předmětů nemohla začít dříve než ve třetím týdnu akademického roku kvůli zápisu studentů do ročníku, jenž musí za stávajících podmínek proběhnout osobně na studijním oddělení právě zapsáním předmětů od indexu. V

reakci na to podala komise návrh kolegiu děkana na zrušení indexů, jež s ní souhlasilo. Čistě elektronický zápis do dalšího ročníku taktéž usnadní práci studijnímu oddělení," říká Ondřej Hubálek, místopředseda akademického senátu 2. LF UK a oficiálního studentského spolku Motolák.

Podle slov proděkana pro studium a akademické kvalifikace Romana Kodeta již vedení fakulty identifikovalo nebezpečí, která by mohla z této změny plynout. „Konkrétně je nutné předejít možnému poškození studenta, jenž nebude mít žádný doklad v případě neuskutečněného nebo chybného zápisu data či výsledku do SIS ze strany pedagoga. Bude nutno dobře popsat práva a povinnosti vyučujících i studentů v procesu zapisování splněných studijních povinností, definovat, kdo je zodpovědný za případné nedostatky, a upravit postup pro řešení eventuálních neshod," říká Roman Kodet.

Indexy bez známek

Podobně se téma indexů řeší i na 1. LF UK – nyní se nachází v určité mezifázi, jak tvrdí člen tamního akademického senátu David Novotný, jenž současně zastupuje studenty v kolegiu děkana. „Podle nových předpisů je povinné do indexu zapisovat pouze lékařské záznamy o vstupní preventivní prohlídce a očkování. Tradičně se však používá především jako průkaz totožnosti u zkoušek a pro zapisování výsledků zkoušek a zápočtů. To však již podle nových předpisů není nikde zakotveno, pravidla mluví o „zapsání výsledku na žádost studenta“. Bude asi chvíli trvat, než vykrystalizuje nějaká podoba toho, jak se bude index používat konkrétně, jaké procento studentů ho bude poctivě nosit na každou zkoušku a kdo se rozhodne ho nepoužívat vůbec. Zatím jsou vyučující zvyklí na starý systém a diví se, když student chce absolvovat zkoušku bez indexu," říká David Novotný.

Zatím s nimi počítáme

Na dvou fakultách Univerzity Karlovy – Evangelické teologické a Husitské teologické jsou indexy stále součástí studentského života, na Lékařské fakultě v Plzni se to změní od nového akademického roku.

„Návrh na zrušení tištěných indexů jsem podávala panu proděkanovi na základě zjištění, že jsme jedna z posledních fakult, která tištěné indexy stále má. Kolegium na svém zasedání návrh podpořilo a podpořili jej i dotazovaní studenti. Akademický senát návrh schválil na svém únorovém zasedání," řekla Foru vedoucí studijního oddělení LF UK v Plzni Martina Buriánková.

„V souvislosti se současnou epidemiologickou situací a distančním zkoušením jsme požádali Akademický senát, zda by opatření děkana o zrušení tištěných indexů mohlo vejít v platnost podpisem pana děkana. Akademický senát návrh schválil minulý týden per rollam," dodala.

V platnost pak opatření děkana Lékařské fakulty v Plzni vstoupilo v pondělí 6. dubna 2020.

Ať už přežitek, nebo tradice, indexy univerzitní obec nerozdělují. Žádná z fakult, která se odhodlala je zrušit, svého kroku nelituje. Spokojený je ovšem i druhý tábor. Indexy poskytují výhodu dvojí kontroly, pokud by došlo k problémům se zápisy do SIS, a oproti elektronickému systému mají ještě jeden bonus – vyvolávají emoce a u absolventů nostalgické vzpomínky a hrdost. „Kde jinde najdete pohromadě tolik podpisů významných osobností české medicíny?" shrnuje člen kolegia děkana 1. LF UK Martin Vejražka.

URL| <https://forum.cuni.cz/IFORUM-16661.html>

Koronakrize může EU zefektivnit, ale také snížit její význam v očích států

8.4.2020 euractiv.cz str. 00 Aktuálně v EU

Ondřej Plevak

Koronavirová krize je zkouškou, na kterou nebyl připravený téměř nikdo. Jejím dopadům se patrně nevyhne ani budoucí způsob fungování Evropské unie. Možných scénářů je více.

Velké téma současnosti představuje rozsah, způsob a včasnost reakce Evropské unie na pandemii koronaviru. Debatuje se o tom, co EU dělat může, co ne, a jestli ji členské státy k řešení nové krize vůbec potřebují. Nedávná online diskuse organizovaná think-tankem EUROPEUM a Institutem mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (IMS **FSV UK**) se snažila najít odpovědi na otázky, jestli Unie zvládla vhodně reagovat na krizi, a především jak se jejím vlivem do budoucna promění.

„Opakovala se reakce EU jako v jiných krizích, začátek nezachytila. Potom do toho ale instituce nastoupily poměrně vehementně,“ poznamenal analytik ČRo Plus Filip Nerad s tím, že nyní Evropská komise v podstatě každý den přichází s nějakým opatřením, doporučením či investičním balíkem. Doplnil, že exekutiva podle něj dělá maximum s ohledem na to, co jí primární právo a členské státy dovolí, a soustředí se především na řešení ekonomických dopadů.

Jak uvedl odborník na právní aspekty Evropské unie Ivo Šlosarčík z IMS **FSV UK**, Unie dělá to, co umí, a co je v jejím „genetickém kódu“. „Zdravotnická politika tam není, zde má EU málo pravomocí a zkušeností. Jde jí ale utrácení peněz, v tom dobrém smyslu, a ochrana vnitřního trhu. První reakce byla přesně v této linii. Víc jsme čekat nemohli,“ podotkl.

Podle ředitele Odboru koordinace evropských politik na Úřadu vlády ČR Štěpána Černého není fér říkat o Evropské komisi, že nebyla připravena, protože na současnou situaci nebyl připraven nikdo, možná s výjimkou východoasijských zemí.

„Evropská komise do značné míry opravdu dělá, co jí členské státy dají za úkol,“ uvedl a dodal, že nová předsedkyně dostala před vypuknutím krize pověření zabývat se klimatickou politikou a několika dalšími úkoly, na kterých také začala pracovat.

„Velmi by mě zajímalo, který stát žádal, aby EK navrhovala legislativu, která bude nějakým způsobem zlepšovat krizový management. Kdo by říkal něco takového v prosinci, tomu by se asi zbytek Evropy vysmál,“ řekl Černý.

Všichni diskutující se shodli na tom, že v této chvíli je příliš brzy na to hodnotit, jak se krizi podařilo zvládnout. Vhodný čas podle nich přijde na podzim.

<https://euractiv.cz/section/aktualne-v-eu/linksdossier/koronavirus-ohrozuje-evropu-jak-eu-bojuje-s-pandemií/>
Zrychlení nekonečné debaty o rozpočtu?

Jedním z témat debaty byl i víceletý finanční rámec EU, na jehož budoucí podobě se členské státy a unijní instituce nedokáží už dlouhou dobu shodnout. Otázka moderátora Tomáše Weisse z IMS **FSV UK** směřovala na to, jestli krize vyjednávání ještě zpomalí, nebo naopak kvůli naléhavosti nových výdajů na potlačení dopadů krize urychlí.

Diskutující zmínili, že se spekuluje o možném vzniku úplně nového návrhu dlouhodobého rozpočtu, který by mohl klást větší důraz na kohezní politiku, a tím pádem se zamlouvat „kohezním“ zemím včetně Česka. Filip Nerad zmínil, že pro státy jako Dánsko, Německo či Rakousko, které volají po střednějším rozpočtu, bude zároveň v současné situaci daleko těžší svůj postoj obhájit. Vyjednávání by se tak mohlo odblokovat.

Zásadní otázku představuje také změna priorit rozpočtu. „Uvidíme, jak moc koronavirová krize přispěje k ‚odzelenění‘ či menšímu ‚zelenání‘ rozpočtu. Zda tou kapitolou, kde se bude dát nejnádhleji ‚řezat‘, nebude právě životní prostředí a klimatická změna,“ poznamenal Šlosarčík. Podle Černého je už teď jasné, že bude zelená agenda muset počkat, úplně z radaru ale nezmizí. U narychlo vytvořené nové verze rozpočtu dle jeho slov zároveň hrozí riziko, že se udělá nějaká chyba, které by se dalo v běžně dlouhém vyjednávacím procesu předejít.

<https://euractiv.cz/section/klima-a-zivotni-prostredi/news/ochrana-klimatu-musi-byt-soucasti-planu-pro-zotaveni-evropske-ekonomiky-shoduji-se-premieri-eu/>

Budoucí fungování EU se může ubírat více směry

Klíčovou otázkou zůstávají dopady krize na budoucí fungování Unie. „Myslím si, že se EU bude snažit navrhovat koordinační mechanismy, aby se zamezilo negativním dopadům jednostranných opatření, které přijímaly všechny vlády,“ předpověděl Černý. Nelze podle něj moc pochybovat o tom, že mezi státy bude po takové koordinaci politická poptávka.

Nerad se s ostatními shodl, že EU se nejlépe dokáže připravovat na krize, které už proběhly. Jako příklad dal finanční a migrační krizi. „Nyní bude tlak na to více zkoordinovat spolupráci ve zdravotnické oblasti,“ řekl analytik a bývalý zpravodaj v Bruselu.

Ivo Šlosarčík svým kolegům oponoval s tím, že tento průběh je sice možný, podle něj se však EU bude soustředit na něco jiného. Zaměří se dle jeho slov na řešení ekonomických následků, případně se bude

pokoušet zemím více mluvit do průmyslové nebo sociální politiky. „Mluví se o evropském kurzarbeitu nebo o evropském schématu pojištění v nezaměstnanosti. Sem EU zaměří svoji pozornost, politika veřejného zdraví podle mě bude až druhá v pořadí,“ podělil se o svůj názor expert.

Šlosarčík pak nabídl ještě třetí potenciální scénář. „Krise povede k tomu, že státy budou brát EU méně vážně, dojde k ‚renacionalizaci‘ mnoha dosavadních evropských politik týkajících se například mobility lidí. Ale zatím nevíme, jak to ve skutečnosti dopadne,“ uzavřel odborník.

<https://euractiv.cz/section/aktualne-v-eu/opinion/krize-ukazala-jak-vypada-suverenita-v-praxi-vinu-ale-schyta-eu/>

URL| <https://euractiv.cz/section/aktualne-v-eu/news/koronakrize-muze-eu-zefektivnit-ale-take-snit-jej-vyznam-v-ocich-statu/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

euractiv.cz (*Aktuálně v EU*)

Zemřel historik a disident Jan Křen

8.4.2020 Právo str. 05 Zpravodajství
(zr, ČTK)

Ve věku 89 let zemřel historik, vysokoškolský pedagog a disident Jan Křen. Syn Vladimír Křen sdělil, že jeho otec zemřel včera na infekčním oddělení Nemocnice na Bulovce s nemocí covid-19. Do nemocnice byl převezen z domova pro seniory v Michli, kde se nákaza objevila na konci března.

Specializoval se na česko-německé vztahy, dějiny první republiky, čs. odboje za druhé světové války a KSČ. Z KSČ byl vyloučen kvůli nesouhlasu s okupací 1968, psal v samizdatu a byl zakládajícím členem Charty 77. Do roku 1970 vedl katedru historie na VŠP a na Filozofické fakultě UK. Do roku 1989 pracoval jako dělník.

Po revoluci spoluzaložil a vedl Institut mezinárodních studií na **Fakultě sociálních věd** UK. Podílel se na založení Česko-německé komise historiků, v čele její české části stál do roku 2000. V roce 2000 obdržel Velký kříž za zásluhy od německého prezidenta a v roce 2002 od prezidenta Václava Havla Medaili za zásluhy II. stupně.

Foto popis|

Zemřel disident, chartista a historik Jan Křen

8.4.2020 tyden.cz str. 00 Domáci
ČTK

Ve věku 89 let v úterý v Praze zemřel historik Jan Křen, který se zaměřoval na česko-německé vztahy. Oznámil to Jiří Pešek z Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy a poté potvrdil Křenův syn Vladimír. Křen byl v roce 1970 kvůli nesouhlasu se vstupem vojsk Varšavské smlouvy vyloučen z komunistické strany a jako disident a signatář Charty 77 se podílel na přípravě bytových seminářů podzemní univerzity. Od prezidenta Václava Havla v roce 2002 obdržel medaili Za zásluhy.

Vladimír Křen uvedl, že jeho otec v úterý zemřel na infekčním oddělení Nemocnice na Bulovce s nemocí covid-19, kterou způsobuje nový typ koronaviru. Do nemocnice byl převezen z domova pro seniory v Michli, kde se nákaza objevila na konci března. Zdroj z magistrátu, který je dobře obeznámený se situací, v pondělí řekl, že s onemocněním zemřelo šest klientů domova a víc než 30 dalších je koronavirem nakaženo.

Křen jako mladý po druhé světové válce vstoupil do KSČ, na přelomu 40. a 50. let vystudoval historii. Do roku 1970 působil jako vedoucí katedry historie na Vysoké škole politické a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Věnoval se studiu dějin první republiky, KSČ a československého odboje za druhé světové války.

V době uvolnění v 60. letech se jako jeden z prvních českých historiků začal věnovat tématu odsunu Němců z Československa po druhé světové válce. Po vyloučení z KSČ pracoval jako dělník, patří k zakladatelům samizdatových Historických studií.

V 80. letech Křenovi v exilovém nakladatelství Sixty-Eight Publishers poprvé vyšla jedna z jeho stěžejních prací Konfliktní společenství. Češi a Němci 1780-1918. Později byla vydána také v Německu. Za svoji knihu Dvě století střední Evropy byl Křen v roce 2006 oceněn cenou Magnesia Litera v kategorii naučné literatury.

Po revoluci v roce 1989 patřil Křen k zakladatelům Institutu mezinárodních studií nově založené **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a byl jeho prvním ředitelem. Byl také jedním z iniciátorů založení a předsedou Česko-německé komise historiků, angažoval se v Česko-německém fondu budoucnosti.

Jako hostující profesor působil na univerzitách v Brémách, Berlíně a Marburgu. V roce 2000 obdržel Velký kříž za zásluhy Řádu za zásluhy Spolkové republiky Německo.

URL| https://www.tyden.cz/rubriky/domaci/zemrel-disident-chartista-a-historik-jan-kren_541940.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[tyden.cz](https://www.tyden.cz) (*Domáci*)

Zemřel historik Jan Křen (†89), měl covid-19. Podepsal Chartu 77, od Havla dostal medaili

8.4.2020 [blesk.cz](https://www.blesk.cz) str. 00 Koronavirus
ČTK

S nemocí covid-19 zemřel v úterý v Nemocnici Na Bulovce historik Jan Křen (†89). Smutnou zprávu potvrdil jeho syn Vladimír. Do nemocnice známého vědce, jenž se zaměřoval na česko-německé vztahy a jenž se jak disident a signatář Charty 77 podílel na přípravě bytových seminářů podzemní univerzity, převezli z domova seniorů v Michli. Od prezidenta Václava Havla v roce 2002 obdržel medaili Za zásluhy.

Vladimír Křen uvedl, že jeho otec v úterý zemřel na infekčním oddělení Nemocnice na Bulovce s nemocí covid-19, kterou způsobuje nový typ koronaviru. Do nemocnice byl převezen z domova pro seniory v Michli, kde se nákaza objevila na konci března. Zdroj z magistrátu, který je dobře obeznámený se situací, v pondělí ČTK řekl, že s onemocněním zemřelo šest klientů domova a víc než 30 dalších je koronavirem nakaženo.

Křen jako mladý po druhé světové válce vstoupil do KSČ, na přelomu 40. a 50. let vystudoval historii. Do roku 1970 působil jako vedoucí katedry historie na Vysoké škole politické a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Věnoval se studiu dějin první republiky, KSČ a československého odboje za druhé světové války.

V době uvolnění v 60. letech se jako jeden z prvních českých historiků začal věnovat tématu odsunu Němců z Československa po druhé světové válce. Po vyloučení z KSČ pracoval jako dělník, patří k zakladatelům samizdatových Historických studií.

V 80. letech Křenovi v exilovém nakladatelství Sixty-Eight Publishers poprvé vyšla jedna z jeho stěžejních prací Konfliktní společenství. Češi a Němci 1780–1918. Později byla vydána také v Německu. Za svoji knihu Dvě století střední Evropy byl Křen v roce 2006 oceněn cenou Magnesia Litera v kategorii naučné literatury.

Po revoluci v roce 1989 patřil Křen k zakladatelům Institutu mezinárodních studií nově založené **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a byl jeho prvním ředitelem. Byl také jedním z iniciátorů založení a předsedou Česko-německé komise historiků, angažoval se v Česko-německém fondu budoucnosti.

Jako hostující profesor působil na univerzitách v Brémách, Berlíně a Marburgu. V roce 2000 obdržel Velký kříž za zásluhy Řádu za zásluhy Spolkové republiky Německo, v roce 2002 pak dostal od Václava Havla medaili Za zásluhy.

URL| <https://www.blesk.cz/clanek/640152/zemrel-historik-jan-kren-89-mel-covid-19-podepsal-chartu-77-od-havla-dostal-medaili>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
blesk.cz (Koronavirus), blesk.cz (Koronavirus)

My Street Films: rozhovor s Terezou Pickovou

8.4.2020 protisedi.cz str. 00

Tereza Picková je studentkou Sociologie a antropologie na **Fakultě sociálních věd**. Do soutěže námětů My Street Films 2019 se přihlásila s námětem na animované ztvárnění své Svatojakubské pouti do Santiaga de Compostela. Jaké jsou její zkušenosti z workshopů My Street Films? Jak se změnil její pohled na dokumentární a filmovou tvorbu? A má animace své místo v dokumentu?

O čem je tvůj film?

Krátký animovaný film, který nese název "PEREGRINO" je vizuálním ztvárněním mé bakalářské práce, která se zabývá Svatojakubskou poutí do Santiaga de Compostela. Antropologickou perspektivou tělesnosti nahlížím na změny poutníkovy těla, které je zásadním prostorem prožívání. Ukazují se zkušenosti nejen fyzické, ale i psychické, sociální a spirituální. Každý krok, který poutník udělá, ho mění, a právě to je něco, co se dá pěkně vykreslit.

Natočit film je komplexní věc. Proč ses přihlásila do workshopu?

Se svou bakalářskou prací jsem trávila poměrně dost času; koneckonců, ušla jsem kvůli ní téměř 300 km. Napsat práci je sice hezká věc, chtěla jsem ale, aby se to, co jsem se v ní pokoušela sdělit, dostalo k lidem v přístupnějším žánru (bakalářská práce není, ruku na srdce, první volba pro volnočasovou literaturu). Navíc jsem si přála, aby se k tomu, jak jsem pout' zachytila, mohli vyjádřit sami poutníci, protože právě jim je film věnován, a jim by měl dávat smysl. A krátký animovaný film je přitažlivý žánr, který není spoután jazykem ani národností (jako poutničení), a dává autorům bezmezný pole působnosti pro vyjádření čehokoli, co má být řečeno, či spíše nakresleno.

Jak změnila konzultace s lektory Ivem Bystřičanem a Violou Ježkovou proces Tvé tvorby a je nutné takovým procesem projít?

Konzultace změnila původní představy o mém filmu značně. Protože studuji školu, která má s filmovou tvorbou pramálo společného (Sociologii a antropologii se zaměřením na kvalitativní výzkum na **Fakultě sociálních věd**), konzultace s Ivem a Violou pro mě byly naprosto zásadní. Celý proces od přihlášení se na workshopy po výsledný film se nesl v duchu "skoč a plav", a nebyť konzultací, pravděpodobně se v tom utopím. Ivo s Violou mě uvedli do filmové logiky dokumentu, pomohli mi nalézt způsob, jak sdělit to důležité, a zároveň mě v tvorbě nijak neomezovali či ji netlačili konkrétním směrem. Navíc mi neskutečně pomohli zapůjčenou technikou, a tak jsem mohla spolu s Martinem Letákem, který se stal v tomto projektu mistrem zvuku, strávit mnoho dní naplněných lovením nejrůznějších zvuků po lesích, loukách i kuchyních. Takový proces je samozřejmě nutný, je ale především zajímavý a zábavný.

Zvolila jsi neobvyklý formát pro dokumentární film, a sice animaci. Proč?

Animace je pro mě ideálním žánrem, nemá totiž absolutně žádné limity, kromě představivosti autora a jeho schopností ovládat tužku a zvolený animační program. Animace může být vážná i veselá, pro děti i dospělé, a přesto bude vždy trochu odlehčená a pohádková, což se u běžných dokumentů vždy povést nemusí. Umožňuje autorovi vizualizovat abstraktní procesy, dát jim tvar a barvu. Ve filmu jsem mohla nakreslit jaké to je, tahat s sebou na zádech nůši plnou démonů, nebo jak se cítí nohy, které se vymanily ze strnulosti a vydaly se na cestu. Jediná potíž s animací je žánr dokumentárního filmu; v animaci vidíme autorskou interpretaci prožitků, a ne "objektivní" záběry toho, co se stalo. Myslím si, že v tomto smyslu lidé animaci méně věří.

Změnilo se po absolvování workshopů My Street Films tvé vnímání filmu, ať už dokumentárního či hraného?

Rozhodně ano. Z toho mála, které jsem se stihla naučit; nejen o animaci, ale o scénáři, režii, střihu (zde bych ráda podotkla, že konzultantem střihu byl v rámci workshopů také Adam Patyk, jehož pomoc byla též obrovská), zvuku a postprodukci jsem pochopila, kolik práce dá film, ať už dokumentární či hraný. Největším darem bylo poznání, že takový projekt člověk nemůže dělat sám, potřebuje tým (i když třeba jen dvoučlenný), a konečně jsem pochopila, proč jsou na konci filmů vždycky titulky tak dlouhé. Po absolvování workshopů jsem

také začala více sledovat animované filmy a často teď myslím na autory, kteří je snímek po snímku nakreslili. Myslím, že teď dokážu jejich práci ocenit ještě více.

Budeš na tuto konkrétní zkušenost tvorby nějak navazovat i v budoucnu?

Ano, dokonce už se tak děje. Workshopy posílily mé sebevědomí v oblasti vizuální tvorby, a tak teď pracuji na dvou projektech; jedním je série propagačních animací pro mou fakultu, druhým projektem je kreslený videoklip k písni "Medvěd je Panna" od kapely DOTmy. Každý projekt je jiný, oba nicméně vycházejí ze zkušeností, které jsem nabrala na workshopech. Přes kontakty, které jsem v My Street Films navázala, jsem navíc začala pracovat na spolupráci animátorů s mou fakultou. V budoucnu tak doufám v opětovné provázání mého studijního oboru a animace jako žánrem výstupu některého z probíhajících výzkumů; ideálně od některého z mých spolužáků, protože bych jim podobnou zkušenost moc přála.

Kromě workshopů pro vybrané účastníky se v rámci programu konaly také semináře s hosty z řad dokumentaristů. Co tě na těchto seminářích nejvíce zaujalo a proč?

Na antropologii (a sociologii) je skvělá jedna věc; můžete jí nahlížet na cokoli, a najdete ji pod každým kamenem, který zvednete. A s dokumentární tvorbou je to vlastně podobné. Dokumentární film se dá točit téměř o všem, stačí najít to správné hledisko, zajímavý úhel pohledu, rámec interpretace. Podobně jako antropologie se i dokumentární filmy snaží dávat hlas těm, kdo ho nemají, umožňují jim být slyšeni. Hosté, kteří nám přišli ukázat svou tvorbu, byli každý úplně jiný, a přesto dělali své filmy se stejným nasazením a chutí sdělit něco důležitého. Tahle paralela mě moc baví.

URL| <https://protisedi.cz/my-street-films-rozhovor-s-terezou-pickovou/>

Hnutí ANO si přivlastnilo Prymulu

8.4.2020 Deník N str. 03 Koronavirus

JAN WIRNITZER

Náměstek ministra zdravotnictví Roman Prymula hodlá řešit, proč jej ANO zařadilo do sekce Naši lidé. Hnutí Andreje Babiše na dotazy nereaguje.

Epidemiolog Roman Prymula, náměstek ministra zdravotnictví a šéf projektu „chytré karantény“, je jedním z nejdůležitějších lidí v ANO – pokud si otevřete webové stránky hnutí, přesvědčuje vás o tom jednak sekce Lidé, kde se zobrazuje seznam ministrů (a Prymuly), tak o kousek vedle šířeji pojatá skupina Naši lidé. V obou případech je Prymula uváděn jako šéf Ústředního krizového štábu, jímž už přes týden není.

Může se to zdát jako drobný detail, nelze očekávat, že zrovna tyto části webu hnutí budou čelit náporu přístupů. Vybízí to ale k úvaze, nakolik se z epidemiologa vytíženého koronavirovou nákazou stala součást marketingu ANO.

Na webu vlády Prymula obdobným způsobem prezentován není. O tom, že se jím hnutí pochlubí na svém webu, epidemiolog předem nevěděl. „Budu se o tom bavit, proč tam jsem. Nevím to,“ řekl v prvotní reakci v rozhovoru pro DTV. „Pracuji pro český stát, jsem zcela apolitický,“ dodal. Pro Deník N doplnil, že „nikam nevstoupil a nikam nekandiduje“. V úterý Prymula poznamenal, že dosud „měl poměrně hodně práce“, čímž odkázal na spouštění pilotní fáze takzvané chytré karantény (výběrového opatření, které má zmírnit plošná omezení související s epidemií). Zároveň Deníku N řekl, že pokud by byl prezentován coby součást týmu lidí řešících pandemii, bylo by to správně, mezi ministry je ale řazen chybně. „Pokud s tím je (tento) problém, samozřejmě tam zavolám,“ řekl.

Redakce Deníku N se v pondělí ve 14 hodin obrátila na mluvčího ANO Martina Vodičku s dotazem, na čí popud se Prymula na webu hnutí objevil a proč epidemiologa nepožádali o souhlas. Mluvčí uvedl, že to zjistí, poté už ale nereagoval a do úterní závěrky tohoto textu nezvedal telefon.

Hlavní manažer hnutí Jan Richter Deníku N o víkendu řekl, že Prymula na webu figuruje coby náměstek ministra zdravotnictví, který je ústřední postavou v boji s koronavirem. „Chtěli jsme ho proto na našem webu představit a vybrali jsme k tomuto účelu sekci obecně nazvanou „Naši lidé“, kde jsou ministři, hejtmani, europoslanci či primátoři, někteří z nich nestraníci,“ sdělil.

Na dotaz DTV, zda je člověkem hnutí ANO, nicméně Prymula jasně odpověděl, že není.

Prymulovo zviditelnění přichází v době, kdy ANO v posledních dnech na veřejnosti prakticky neukazuje dříve takřka všudypřítomného premiéra Andreje Babiše.

„Z výzkumů víme, že pan Prymula má mnohem vyšší důvěryhodnost než pan premiér, jehož obliba rapidně klesla po nesrozumitelných vyjádřeních. Lidé si jich všímali, kritizovali je. To byl možná důvod, proč v posledních týdnech nebyl premiér Babiš tolik vidět,“ říká Denisa Hejlová z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Zařazení Prymuly na stránkách ANO může být podle Hejlové právě jedním z projevů marketingové taktiky. „ANO je známé tím, že marketingové výzkumy bedlivě sleduje, samo je zadává – a co víc, také se podle nich chová,“ soudí žena, která na fakultě vede katedru marketingové komunikace a public relations.

ANO se podle ní na rozdíl od ostatních stran naučilo převést do praxe postřehy z výzkumů. V tomto případě taktiku „vystavovat“ spíše populárnější tvář než tu, která sbírá minusové body.

KDYŽ BUDE NEÚSPĚŠNÝ, LZE SE JEJ ZBAVIT

Hejlová soudí, že Prymula má výhodu i v tom, že je veřejností vnímaný jako odborník. „Obecně v krizi vzrostla důvěra v akademiky, na rozdíl od politiků či novinářů, jak ukázal například nový výzkum Edelman Barometer. Má to ale i tu stránku, že úspěchy náměstka bez politické příslušnosti si lze snadno přivlastnit. A pokud bude nakonec neúspěšný, lze se jej poměrně snadno zbavit,“ soudí šéfkyně katedry.

Zatímco ještě na konci roku 2017 při skládání vlády preferoval šéf ANO na ministra zdravotnictví Adama Vojtěcha se slovy, že „je na rozdíl od Prymuly absolutně čístej“, teď Babišův PR tým vkládá na premiérův facebookový účet jedno video za druhým ze série Otázka pro Romana Prymulu, která vychází i na webu vlády. Epidemiolog v nich odpovídá na dotazy kolující ve veřejném prostoru. To nejsledovanější na Babišově facebookovém účtu vidělo 291 tisíc lidí, běžně mají sledovanost v řádu vyšších desítek tisíc.

Na dotaz, zda premiér a ANO Prymulu marketingově využívají, přikyvuji i politologové Lubomír Kopeček a Josef Mlejnek.

„Je to zjevné,“ soudí Kopeček, který působí na Masarykově univerzitě v Brně, nad webovými stránkami hnutí. „Přínosy pro hnutí jsou jasné: ztotožnění s člověkem, který se těší při zvládnutí koronavirové pandemie největší důvěře,“ říká. Tím, že Prymula spadá do kategorie úřednických, nikoliv politických náměstků, vnímá jeho zařazení na web ANO problematicky, dodává ale, že není formálně stanovená hranice, co je v tomto případě přes čáru.

„Je dobré vnímat, že není žádná přímá a viditelná vůle Romana Prymuly být spojován s ANO. Zjevně se tak jeho využívání děje v šedé zóně, která se podle mne nedá nijak v rámci stávajících právních předpisů postihnout. Jediný, kdo by to, mohl eliminovat, by byl Prymula, kdyby to co dělá ANO, označil za nepřijatelné,“ soudí Kopeček.

Podle Mlejníka je samozřejmé, že Babiš využívá Prymulu i politicky ve smyslu skvělého odborníka, kterého má po ruce. Všimá si ale dalšího pohledu. „Zrovna jsou ve sporu kvůli promožení populace, tak nevím, jak tento román dopadne,“ řekl Deníku N politolog z Univerzity Karlovy.

PROMOŘIT, ČI NEPROMOŘIT?

Mlejnek narážel na to, že Prymula v rozhovoru pro DTV řekl, že počítá se záměrným promožením české populace koronavirem způsobujícím nemoc Covid-19. To byla změna proti dosavadním vyjádřením politiků a opatřením směřujícím k co největšímu zpomalení šíření choroby. A premiér Babiš i ministr vnitra Jan Hamáček promožování také vzápětí odmítli.

Ke komunikačnímu šumu mohlo dojít z prostého důvodu: Babišovo rozhodnutí vyzdvihnout Prymulu a udělat z něj „protivirového generála“ sice mohlo být marketingovou sázkou na odborníka, zároveň ale neslo riziko, že epidemiolog se svými veřejnými vyjádřeními narazí na to, co přes politiky průchozí nebude.

Původní plán státu na zvládnutí krizového stavu byl jiný: podle vládních dokumentů měl v čele štábu zasednout šéf ČSSD Hamáček a Prymula měl být neviditelným (ovšem klíčovým) členem, který by navrhoval důležitá opatření. Tím, kdo by je uváděl v život, měnil či zamítal, by byla vláda, která by komunikovala navenek.

Při pohledu na Prymulovu životní dráhu není jeho nynější využití hnutím ANO prvním okamžikem, kdy se epidemiolog ocitl blízko politiky. Nemá daleko k ČSSD, která o něj v minulosti usilovala.

V roce 2014 na něj na své kandidátce v senátních volbách mysleli Zemanovci, kteří dokonce ohlásili, že je povede i do dalších, komunálních voleb v Hradci Králové. Půl roku před volbami do Senátu si ale tehdejší šéf tamní fakultní nemocnice politickou dráhu rozmyslel. Tehdy řekl, že je z politiky vyléčen a své místo v ní nevidí.

Úspěchy náměstka bez politické příslušnosti si lze snadno přivlastnit. A pokud bude neúspěšný, lze se jej poměrně snadno zbavit.

Denisa Hejlová expertka na marketing

O autorovi| JAN WIRNITZER, redaktor S PŘÍSPĚNÍM HANY MAZANCOVÉ.

Foto autor| FOTO: GABRIEL KUČHTA, DENÍK N

Foto popis| „Pokud s tím je problém, samozřejmě tam zavolám.“

Náš člověk Roman Prymula, chlubí se web ANO. „Je snadné přivlastnit si úspěch nestraníka,“ říká expertka

8.4.2020 denikn.cz str. 00 Česko

Jan Wirtitzer

Hnutí ANO přestalo odpovídat na dotazy, jak se epidemiolog Roman Prymula ocitl na webu hlavní politické síly v zemi coby jeden z „našich lidí“. Prymula Deníku N řekl, že zatím byl vytižený prací na protivirových opatřeních, s hnutím ale bude o prezentaci své osoby mluvit. Odborníci to považují za marketingový tah ANO.

Epidemiolog Roman Prymula, náměstek ministra zdravotnictví a šéf projektu „chytré karantény“, je jedním z nejdůležitějších lidí v ANO – pokud si otevřete webové stránky hnutí, přesvědčuje vás o tom jednak sekce Lidé, kde se zobrazuje seznam ministrů (a Prymuly), tak o kousek vedle šířeji pojatá skupina Naši lidé. V obou případech je Prymula uváděn jako šéf Ústředního krizového štábu, jímž už přes týden není.

Může se to zdát jako drobný detail, nelze očekávat, že zrovna tyto části webu hnutí budou čelit náporu přístupů. Vybízí to ale k úvaze, nakolik se z epidemiologa vytiženého koronavirovou nákazou stala součást marketingu ANO.

Na webu vlády Prymula obdobným způsobem prezentován není. O tom, že se jím hnutí pochlubí na svém webu, epidemiolog předem nevěděl. „Budu se o tom bavit, proč tam jsem. Nevím to,“ řekl v prvotní reakci v rozhovoru pro DVTV. „Pracuji pro český stát, jsem zcela apolitický,“ dodal. Pro Deník N doplnil, že „nikam nevstoupil a nikam nekandiduje“.

V úterý Prymula poznamenal, že dosud „měl poměrně hodně práce“, čímž odkázal na spouštění pilotní fáze takzvané chytré karantény (výběrového opatření, které má zmírnit plošná omezení související s epidemií). Zároveň Deníku N řekl, že pokud by byl prezentován coby součást týmu lidí řešících pandemii, bylo by to správně, mezi ministry je ale řazen chybně. „Pokud s tím je (tento) problém, samozřejmě tam zavolám,“ řekl.

Přečtěte si také Řídí operaci, jakou Česko ještě nezažilo. Kdo je Roman Prymula, kterého Babiš vyslal, aby vedl válku s koronavirem

Redakce Deníku N se v pondělí ve 14 hodin obrátila na mluvčího ANO Martina Vodičku s dotazem, na čí popud se Prymula na webu hnutí objevil a proč epidemiologa nepožádali o souhlas. Mluvčí přislíbil, že to zjistí, poté už ale nereagoval a do úterní uzávěrky tohoto textu nezvedal telefon.

Hlavní manažer hnutí Jan Richter Deníku N o víkendu řekl, že Prymula na webu figuruje coby náměstek ministra zdravotnictví, který je ústřední postavou v boji s koronavirem. „Chtěli jsme ho proto na našem webu představit a vybrali jsme k tomuto účelu sekci obecně nazvanou ‚Naši lidé‘, kde jsou ministři, hejtmani, europoslanci či primátoři, někteří z nich nestraníci,“ sdělil.

Na dotaz DVTV, zda je člověkem hnutí ANO, nicméně Prymula jasně odpověděl, že není.

Prymulovo zviditelnění přichází v době, kdy ANO v posledních dnech na veřejnosti prakticky neukazuje dříve takřka všudypřítomného premiéra Andreje Babiše.

Společnost Kantar CZ ve výzkumu konaném pro ČT na přelomu března a dubna zjistila, že Roman Prymula je s nárůstem nej důvěryhodnějším představitelem státu. Nyní mu důvěřuje 37 % lidí, ve výzkumu konaném o dva týdny dříve to bylo 40 %. Naopak Andrej Babiš za tutéž dobu spadl z 27 na 19 %.

Tři čtvrtiny lidí hodnotí opatření vlády proti koronaviru jako odpovídající. To naznačuje, že veřejnost může mít poměrně vysokou důvěru ve vládu jako celek, aniž by ji měla v osobu premiéra.

„Z výzkumů víme, že pan Prymula má mnohem vyšší důvěryhodnost než pan premiér, jehož obliba rapidně klesla po nesrozumitelných vyjádřeních. Lidé si jich všimli, kritizovali je. To byl možná důvod, proč v posledních týdnech nebyl premiér Babiš tolik vidět,“ říká Denisa Hejlová z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Zařazení Prymuly na stránkách ANO může být podle Hejlové právě jedním z projevů marketingové taktiky. „ANO je známé tím, že marketingové výzkumy bedlivě sleduje, samo je zadává – a co víc, také se podle nich chová,“ soudí žena, která na fakultě vede katedru marketingové komunikace a public relations.

ANO se podle ní na rozdíl od ostatních stran naučilo převést do praxe postřehy z výzkumů. V tomto případě taktiku „vystavovat“ spíše populárnější tvář než tu, která sbírá minusové body.

„Když bude neúspěšný, lze se jej zbavit“

Hejlová soudí, že Prymula má výhodu i v tom, že je veřejností vnímán jako odborník. „Obecně v krizi vzrostla důvěra v akademiky, na rozdíl od politiků či novinářů, jak ukázal například nový výzkum Edelman Barometer. Má to ale i tu stránku, že úspěchy náměstka bez politické příslušnosti si lze snadno přivlastnit. A pokud bude nakonec neúspěšný, lze se jej poměrně snadno zbavit,“ soudí šéfka katedry.

Zatímco ještě na konci roku 2017 při skládání vlády preferoval šéf ANO na ministra zdravotnictví Adama Vojtěcha se slovy, že „je na rozdíl od Prymuly absolutně čistý“, teď Babišův PR tým vkládá na premiérův facebookový účet jedno video za druhým ze série Otázka pro Romana Prymulu, která vychází i na webu vlády. Epidemiolog v nich odpovídá na dotazy kolující ve veřejném prostoru.

To nejsledovanější na Babišově facebookovém účtu vidělo 291 tisíc lidí, běžně mají sledovanost v řádu vyšších desítek tisíc.

Přečtěte si také Nakaženým osvěžíme paměť. Není cílem chytit úplně každého, vysvětluje chytrou karanténu Prymula

Na dotaz, zda premiér a ANO Prymulu marketingově využívají, přikyvují i politologové Lubomír Kopeček a Josef Mlejnek.

„Je to zjevné,“ soudí Kopeček, který působí na Masarykově univerzitě v Brně, nad webovými stránkami hnutí. „Přínosy pro hnutí jsou jasné: ztotožnění s člověkem, který se těší při zvládnutí koronavirové pandemie největší důvěře,“ říká. Tím, že Prymula spadá do kategorie úřednických, nikoliv politických náměstků, vnímá jeho zařazení na web ANO problematicky, dodává ale, že není formálně stanovená hranice, co je v tomto případě přes čáru.

„Je dobré vnímat, že není žádná přímá a viditelná vůle Romana Prymulu být spojován s ANO. Zjevně se tak jeho využívání děje v šedé zóně, která se podle mne nedá nijak v rámci stávajících právních předpisů postihnout. Jediný, kdo by to mohl eliminovat, by byl samotný Prymula, kdyby to, co dělá ANO, označil za nepřijatelné,“ soudí Kopeček.

Podle Mlejnika je samozřejmé, že Babiš využívá Prymulu i politicky ve smyslu skvělého odborníka, kterého má po ruce. Všimá si ale dalšího pohledu. „Zrovna jsou ve sporu kvůli promoření populace, tak nevím, jak tento román dopadne,“ řekl Deníku N politolog z Univerzity Karlovy.

Promořit, či nepromořit?

Mlejnek narážel na to, že Prymula v rozhovoru pro DTV řekl, že počítá se záměrným promořením české populace koronavirem způsobujícím nemoc Covid-19. To byla změna proti dosavadním vyjádřením politiků a

opatření směřujícím k co největšímu zpomalení šíření choroby. A premiér Babiš i ministr vnitra Jan Hamáček promořování také vzápětí odmítli.

Ke komunikačnímu šumu mohlo dojít z prostého důvodu: Babišovo rozhodnutí vyzdvihnout Prymulu a udělat z něj „protivirového generála“ sice mohlo být marketingovou sázkou na odborníka, zároveň ale neslo riziko, že epidemiolog se svými veřejnými vyjádřeními narazí na to, co přes politiky průchozí nebude.

Původní plán státu na zvládnutí krizového stavu byl jiný: podle vládních dokumentů měl v čele štábu zasednout Hamáček a Prymula měl být neviditelným (ovšem klíčovým) členem, který by navrhoval důležitá opatření. Tím, kdo by je uváděl v život, měnil či zamítal, by byla vláda, která by (spolu s mediální skupinou štábu, která ale nevznikla) komunikovala navenek.

Přečtěte si také Babiš v krizi posílil. Hamáček sice zaujal, ale ČSSD nemá kde brát voliče, říká autor výzkumu

Komunikační šumy řeší v krizovém stavu i jiné země. „Při přijímání nových opatření a komunikaci s veřejností v následujících dnech je důležité myslet především na dvě věci – více věcných informací o přijatých opatřeních a méně návrhů, jejichž kontury ještě nejsou jasné, a více rozvahy a uklidňování veřejnosti,“ vyjádřila slovenská prezidentka Zuzana Čaputová.

Při pohledu na Prymulovu životní dráhu není jeho nynější využití hnutím ANO prvním okamžikem, kdy se epidemiolog ocitl blízko politiky. Nemá daleko k ČSSD, která o něj v minulosti usilovala.

V roce 2014 na něj na své kandidátce v senátních volbách mysleli Zemanovci, kteří dokonce ohlásili, že je povede i do dalších, komunálních voleb v Hradci Králové. Půl roku před volbami do Senátu si ale tehdejší šéf tamní fakultní nemocnice politickou dráhu rozmyslel. Tehdy řekl, že je z politiky vyléčen a své místo v ní nevidí.

S přispěním Hany Mazancové.

URL| <https://denikn.cz/335535/nas-clovek-roman-prymula-chlubi-se-web-ano-je-snadne-privlastnit-si-uspech-nestranika-rika-expertka/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikn.cz (Česko)

Beneš, Singer, Švejnar a další. Jak z krize, bude vládě radit nový NERV

9.4.2020 tydenikhrot.cz str. 00 ByznysPolitika

David Tramba

Šéfové největších bank, známí ekonomové, překvapivě i šéf ČEZ Daniel Beneš. Tato jména se objevila na seznamu 15 osobností, které zasednou v Národní ekonomické radě vlády.

Členy Národní ekonomické rady vlády (NERV) dnes kabinet Andreje Babiše jmenoval do funkce. Ale nebudou v ní jen ekonomové, zasednou zde také šéfové největších českých společností. Na seznamu, který se redakci týdeníku Hrot podařilo získat, je šéf České spořitelny Tomáš Salomon, ředitel Komerční banky Jan Juchelka, investor z Rockaway Capital Jakub Havrlant i reprezentant skupiny PPF Ladislav Bartoníček. Tým top manažerů v Radě doplní šéf ČEZ Daniel Beneš, člen vedení Škody Auto Bohdan Wojnar a ředitel vnějších vztahů Coca-Cola v Česku Petr Jonák.

Druhou početnou skupinu v NERV tvoří právě ekonomové. Jmenovitě třeba Jan Švejnar, Tomáš Sedláček, Lukáš Kovanda i náš redakční kolega, ekonom Miroslav Zámečník. Zato zde chybí dříve zmiňovaná ekonomka Ilona Švihlíková. „Přiznám se, že o tom nic nevím,“ uvedla ke své neúčasti v nové radě.

Podle předkládací zprávy se má NERV zaměřit především na opatření v oblasti podpory podnikatelského prostředí a zaměstnanosti, finančního sektoru a veřejných financí, tak, aby stát byl schopen dostát zajišťování

poskytování veřejných statků a současně zmírnil negativní dopady propadu reálné ekonomiky. Další činností NERV by mělo být zhodnocení a návrh opatření v oblasti snižování regulatorní zátěže a zlepšování institucionálního prostředí v České republice a zvyšování její konkurenceschopnosti na světovém trhu.

NERV volně naváže na fungování poradního orgánu téhož jména, který působil v období od ledna 2009 do srpna 2013. Tedy v době předchozí ekonomické krize a následného období stagnace české ekonomiky. Tehdy však v radě jednoznačně převažovali ekonomové.

Nominovaní členové Národní ekonomické rady vlády

TOMÁŠ SALOMON – generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna

JAN JUCHELKA – generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka

MIROSLAV SINGER – hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB

VLADIMÍR DLOUHÝ – prezident Hospodářské komory ČR

JAN ŠVEJNAR – ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku

ŠTĚPÁN JURAJDA – profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace

DANIEL BENEŠ – předseda představenstva a generální ředitel ČEZ

BOHDAN WOJNAR – člen představenstva, Škoda Auto

PETR JONÁK – ředitel vnějších vztahů Coca-Cola

MIROSLAV ZÁMEČNÍK – ekonom, analytik týdeníku Hrot, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance

LUKÁŠ KOVANDA – hlavní ekonom Czech Fund

TOMÁŠ SEDLÁČEK – ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog

DANIEL PROKOP – sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK

JAKUB HAVRLANT – zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital

LADISLAV BARTONÍČEK – menšinový akcionář PPF, předseda dozorčí rady O2 Czech Republic

URL| <https://www.tydenikhrot.cz/clanek/benes-singer-svejnar-a-12-dalsich-vlada-dnes-jmenuje-cleny-rady-nerv>

Vláda schválila nový NERV. Radit v něm budou šéf ČEZ Beneš nebo Jonák z Coca-Coly

9.4.2020 lidovky.cz str. 00 Domov
Ivana Pečínková

Vláda ve čtvrtek podle informací serveru Lidovky.cz na druhý pokus vybrala, kdo jí bude radit se zvládnutím důsledků koronavirové krize. První pokus ztroskotal na postojích koaliční ČSSD, která chtěla do obnoveného NERVu prosadit své lidi.

Seznam členů obnovené Národní ekonomické rady vlády (NERV), poradního tělesa, které vzniklo v lednu 2009 kvůli tehdejší celosvětové recesi, měl kabinet na jednacím stole už v pondělí. Předkladatel návrhu, vicepremiér a ministr průmyslu a obchodu a dopravy Karel Havlíček (za ANO), ovšem narazil na odpor svého vicepremiérského kolegy a ministra vnitra Jana Hamáčka (ČSSD). Ten chtěl ve vlivné radě vidět své lidi.

Vláda chce obnovit poradní orgán NERV. V týmu má být generální ředitel ČEZ i člen představenstva Škody Auto

Sestava, kterou vláda posvětila ve čtvrtek, je oproti původnímu návrhu rozšířena o čtyři lidi. Nově příchozím hlavním makroekonomickým stratémem ČSOB Tomášem Sedláčkem se posílilo zastoupení bank. V radě již sedí nejvyšší šéfové České spořitelny a Komerční banky Tomáš Salomon a Jan Juchelka. Dalším přírůstkem je třeba Ladislav Bartoníček, který stál od brzkého počátku u budování impéria PPF. Vláda se shodla na tom, že chce do NERVu dodatečně také docentku Univerzity Jana Ámose Komenského Ilonu Švihlíkovou, s níž však musí její nominaci nejprve projednat.

Minulý týden vznikl ekonomický poradní tým Ústředního krizového štábu, v němž sedí především akademičtí ekonomové a jehož vedením byl pověřen profesor Jan Švejnar. Ten je i mezi členy obnoveného NERVU, stejně jako profesor Štěpán Jurajda. Při krizovém štábu vzniká další poradenský tým s názvem Dopady, v němž by měli být zástupci jednotlivých ministerstev, patrně na úrovni náměstků ministrů. Vicepremiér Havlíček na dotaz serveru Lidovky.cz ke vztahům mezi poradními orgány uvedl, že NERV, který bude spadat pod něj, bude nadřazený všem.

Složení obnoveného týmu NERV

1. Tomáš Salomon, generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna
2. Jan Juchelka, generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka
3. Miroslav Singer, hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB
4. Vladimír Dlouhý, prezident Hospodářské komory ČR
5. Jan Švejnar, ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku
6. Štěpán Jurajda, profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace
7. Daniel Beneš, předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ, a.s.
8. Bohdan Wojnar, člen představenstva, Škoda Auto
9. Petr Jonák, ředitel vnějších vztahů Coca-Cola
10. Miroslav Zámečník, nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance
11. Lukáš Kovanda, hlavní ekonom Czech Fund
12. Tomáš Sedláček, ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog
13. Daniel Prokop, sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK

14. Jakub Havrlant, zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital

15. Ladislav Bartoníček, předseda dozorčí rady O2 Czech Republic

zdroj: usnesení vlády z 9. 4. 2020

Foto:
Generální ředitel ČEZ Daniel Beneš.
Tomáš Krist, MAFRA

URL| https://www.lidovky.cz/domov/vlada-schvalila-novy-nerv-radit-v-nem-budou-sef-cez-benes-nebo-sociolog-prokop.A200409_131651_In_domov_sei

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
lidovky.cz (*Domov*), lidovky.cz (*Domov*)

Dres měním TEPRVE POTŘETÍ

9.4.2020 Magazín Deník Ženy str. 06 ROZHOVOR
ILONA SMEJKALOVÁ

S NOVINÁŘKOU A MODERÁTKOU MARKÉTOU FIALOVOU O SITUACI KOLEM KORONAVIRU, SOUČASNÉ PRÁCI PRO CNN PRIMA NEWS A DŮLEŽITOSTI PODÁVÁNÍ INFORMACÍ V SOUVISLOSTECH.

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. Sešly jsme se ve čtvrtek dvanáctého března a už jen najít v Praze uprostřed silící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnu kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

* Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují?

U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

* Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera?

První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

* Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější?

Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

* Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje?

Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spousta zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

* CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh?

Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

* Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybuje v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice.

Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až jí začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

* V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky?

Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přefekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

* Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela?

To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

* No – a?

Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

* Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje.

Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevěšmnou, že jste svůj dres převlékla.

* Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala.

A vám ty zprávy přijdou veselé?

* Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí?

Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

* I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem?

Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

* Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální.

Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

* V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit?

V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv.

* Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle?

No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

* Prý jste v mládí pracovala i na horách?

Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

* Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde?

Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

* Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy...

Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

* Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší.

Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

* Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk?

Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc. •

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971)

se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra

TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli.

Foto autor| FOTO: PETRA FICOVÁ

Foto popis| STYLING: RUTH ŠARYSKÁ • MAKE-UP: VLAĐKA HOLANOVÁ • ZA PROSTOR PRO FOCENÍ DĚKUJEME CAFE PRAGOVKA

Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost

10.4.2020 kurzy.cz str. 00 Investice

Dopady pandemie koronaviru na ekonomiku bude řešit expertní tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), který se dosud scházel jako neformální

Publikováno:

10.4.2020

Autor:

Dopady pandemie koronaviru na ekonomiku bude řešit expertní tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), který se dosud scházel jako neformální poradní orgán premiéra. Vláda schválila návrh vicepremiéra pro hospodářství a ministra průmyslu, obchodu a dopravy Karla Havlíčka na obnovení činnosti NERV, rada oficiálně zastřeší a prováže činnost řady nově vzniklých expertních týmů.

„NERV bude mít za úkol identifikovat problémy ve fungování ekonomiky veřejného sektoru, konkurenceschopnosti české ekonomiky a připraví doporučení u strategických dokumentů, zejména Hospodářské strategie ČR, založené na dlouho budované vizi Česká republika: Země pro budoucnost,“ říká vicepremiér a ministr průmyslu, obchodu a dopravy Karel Havlíček a dodává: „Tým se zaměří především na opatření v oblasti podpory podnikatelského prostředí a zaměstnanosti, finančního sektoru a veřejných financí, tak, aby stát byl schopen dostát zajišťování poskytování veřejných statků a současně zmírnit negativní dopady propadu reálné ekonomiky.“

NERV by měl rovněž vyhodnotit funkčnost nastavených záchranných opatření vlády. Na tomto základě by pak měl navrhnout opatření, která je možné realizovat v souvislosti s přípravou rozpočtu na rok 2021 s výhledem na roky 2022 a 2023. Činnost NERV bude v gesci vicepremiéra pro hospodářství Karla Havlíčka, za podpory Úřadu vlády a Ministerstva průmyslu a obchodu. Kromě dříve uváděných členů NERVu, byla do tohoto poradního orgánu navržena také ekonomka Ilona Švihlíková, která už je členkou týmu ekonomů v rámci Ústředního krizového štábu (ÚKŠ).

„NERV, který bude pod úřadem vlády a místopředsedou vlády pro hospodářství bude pod sebou koncentrovat ostatní expertní skupiny v resortech včetně ekonomické pracovní skupiny na ÚKŠ. Taky proto ve vládním NERV mají být i lidé z těchto skupin, například Jan Švejnar, Štěpán Jurajda či výše zmiňovaná Ilona Švihlíková. Hospodářská politika musí být řízena z jednoho místa, z vlády. Ale bude mít řadu pracovních skupin,“ doplňuje vicepremiér Havlíček.

Kabinet tak jmenoval následující členy Národní ekonomické rady vlády:

TOMAŠ SALOMON - generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna JAN
JUCHELKA - generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka MIROSLAV SINGER - hlavní
ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB VLADIMÍR DLOUHÝ - prezident Hospodářské komory
ČR JAN ŠVEJNAR - ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku
ŠTĚPÁN JURAJDA - profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace DANIEL
BENEŠ - předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ BOHDAN WOJNAR - člen představenstva,
Škoda Auto PETR JONÁK - ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola MIROSLAV ZÁMEČNÍK - nezávislý

ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance LUKÁŠ KOVANDA - hlavní ekonom Czech Fund TOMÁŠ SEDLÁČEK - ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog DANIEL PROKOP - sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK JAKUB HAVRLANT - zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital LADISLAV BARTONÍČEK - předseda dozorčí rady O2 Czech Republic ILONA ŠVIHLÍKOVÁ - ekonomka, členka týmu ekonomů ÚKŠ

URL| <https://www.kurzy.cz/zpravy/539584-narodni-ekonomicka-rada-vlady-obnovila-cinnost/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[kurzy.cz](https://www.kurzy.cz) (*Investice*)

Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost

10.4.2020 casopisczechindustry.cz str. 00

Dopady pandemie koronaviru na ekonomiku bude řešit expertní tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), který se dosud scházel jako neformální poradní orgán premiéra. Vláda schválila návrh vicepremiéra pro hospodářství a ministra průmyslu, obchodu a dopravy Karla Havlíčka na obnovení činnosti NERV, rada oficiálně zastřeší a prováže činnost řady nově vzniklých expertních týmů.

„NERV bude mít za úkol identifikovat problémy ve fungování ekonomiky veřejného sektoru, konkurenceschopnosti české ekonomiky a připraví doporučení u strategických dokumentů, zejména Hospodářské strategie ČR, založené na dlouho budované vizi Česká republika: Země pro budoucnost,“ říká vicepremiér Karel Havlíček a dodává: „Tým se zaměří především na opatření v oblasti podpory podnikatelského prostředí a zaměstnanosti, finančního sektoru a veřejných financí, tak, aby stát byl schopen dostát zajišťování poskytování veřejných statků a současně zmírnit negativní dopady propadu reálné ekonomiky.“

NERV by měl rovněž vyhodnotit funkčnost nastavených záchranných opatření vlády. Na tomto základě by pak měl navrhnout opatření, která je možné realizovat v souvislosti s přípravou rozpočtu na rok 2021 s výhledem na roky 2022 a 2023. Činnost NERV bude v gesci vicepremiéra pro hospodářství Karla Havlíčka, za podpory Úřadu vlády a Ministerstva průmyslu a obchodu. Kromě dříve uváděných členů NERVu, byla do tohoto poradního orgánu navržena také ekonomka Ilona Švihlíková, která už je členkou týmu ekonomů v rámci Ústředního krizového štábu (ÚKŠ).

„NERV, který bude pod úřadem vlády a místopředsedou vlády pro hospodářství bude pod sebou koncentrovat ostatní expertní skupiny v resortech včetně ekonomické pracovní skupiny na ÚKŠ. Taky proto ve vládním NERV mají být i lidé z těchto skupin, například Jan Švejnar, Štěpán Jurajda či výše zmiňovaná Ilona Švihlíková. Hospodářská politika musí být řízena z jednoho místa, z vlády. Ale bude mít řadu pracovních skupin,“ doplňuje vicepremiér Havlíček.

Kabinet jmenoval následující členy Národní ekonomické rady vlády:

TOMAŠ SALOMON - generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna
JAN JUCHELKA - generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka
MIROSLAV SINGER - hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB
VLADIMÍR DLOUHÝ - prezident Hospodářské komory ČR
JAN ŠVEJNAR - ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku
ŠTĚPÁN JURAJDA - profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace
DANIEL BENEŠ - předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ
BOHDAN WOJNAR - člen představenstva, Škoda Auto
PETR JONÁK - ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola
MIROSLAV ZÁMEČNÍK - nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance
LUKÁŠ KOVANDA - hlavní ekonom Czech Fund
TOMÁŠ SEDLÁČEK - ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog
DANIEL PROKOP - sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK
JAKUB HAVRLANT - zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital
LADISLAV BARTONÍČEK - předseda dozorčí rady O2 Czech Republic
ILONA ŠVIHLÍKOVÁ - ekonomka, členka týmu ekonomů ÚKŠ

Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost

10.4.2020 mpo.cz str. 00

Publikováno: 10.4.2020 Autor:

Dopady pandemie koronaviru na ekonomiku bude řešit expertní tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), který se dosud scházel jako neformální poradní orgán premiéra. Vláda schválila návrh vicepremiéra pro hospodářství a ministra průmyslu, obchodu a dopravy Karla Havlíčka na obnovení činnosti NERV, rada oficiálně zastřeší a prováže činnost řady nově vzniklých expertních týmů.

„NERV bude mít za úkol identifikovat problémy ve fungování ekonomiky veřejného sektoru, konkurenceschopnosti české ekonomiky a připraví doporučení u strategických dokumentů, zejména Hospodářské strategie ČR, založené na dlouho budované vizi Česká republika: Země pro budoucnost,“ říká vicepremiér a ministr průmyslu, obchodu a dopravy Karel Havlíček a dodává: „Tým se zaměří především na opatření v oblasti podpory podnikatelského prostředí a zaměstnanosti, finančního sektoru a veřejných financí, tak, aby stát byl schopen dostát zajišťování poskytování veřejných statků a současně zmírnit negativní dopady propadu reálné ekonomiky.“

NERV by měl rovněž vyhodnotit funkčnost nastavených záchranných opatření vlády. Na tomto základě by pak měl navrhnout opatření, která je možné realizovat v souvislosti s přípravou rozpočtu na rok 2021 s výhledem na roky 2022 a 2023. Činnost NERV bude v gesci vicepremiéra pro hospodářství Karla Havlíčka, za podpory Úřadu vlády a Ministerstva průmyslu a obchodu. Kromě dříve uváděných členů NERVu, byla do tohoto poradního orgánu navržena také ekonomka Ilona Švihlíková, která už je členkou týmu ekonomů v rámci Ústředního krizového štábu (ÚKŠ).

„NERV, který bude pod úřadem vlády a místopředsedou vlády pro hospodářství bude pod sebou koncentrovat ostatní expertní skupiny v resortech včetně ekonomické pracovní skupiny na ÚKŠ. Taky proto ve vládním NERV mají být i lidé z těchto skupin, například Jan Švejnar, Štěpán Jurajda či výše zmiňovaná Ilona Švihlíková. Hospodářská politika musí být řízena z jednoho místa, z vlády. Ale bude mít řadu pracovních skupin,“ doplňuje vicepremiér Havlíček.

Kabinet tak jmenoval následující členy Národní ekonomické rady vlády:

TOMAŠ SALOMON - generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna

JAN JUCHELKA - generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka

MIROSLAV SINGER - hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB

VLADIMÍR DLOUHÝ - prezident Hospodářské komory ČR

JAN ŠVEJNAR - ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku

ŠTĚPÁN JURAJDA - profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace

DANIEL BENEŠ - předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ

BOHDAN WOJNAR - člen představenstva, Škoda Auto

PETR JONÁK - ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola

MIROSLAV ZÁMEČNÍK - nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance

LUKÁŠ KOVANDA - hlavní ekonom Czech Fund

TOMÁŠ SEDLÁČEK - ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog

DANIEL PROKOP - sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK

JAKUB HAVRLANT - zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital

LADISLAV BARTONIČEK - předseda dozorčí rady O2 Czech Republic

ILONA ŠVIHLÍKOVÁ - ekonomka, členka týmu ekonomů ÚKŠ

Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost

10.4.2020 moderniopec.cz str. 00

Dopady pandemie koronaviru na ekonomiku bude řešit expertní tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), který se dosud scházel jako neformální poradní orgán premiéra.

Vláda schválila návrh vicepremiéra pro hospodářství a ministra průmyslu, obchodu a dopravy Karla Havlíčka na obnovení činnosti NERV, rada oficiálně zastřeší a prováže činnost řady nově vzniklých expertních týmů.

„ NERV bude mít za úkol identifikovat problémy ve fungování ekonomiky veřejného sektoru, konkurenceschopnosti české ekonomiky a připraví doporučení u strategických dokumentů, zejména Hospodářské strategie ČR, založené na dlouho budované vizi Česká republika: Země pro budoucnost, “ uvedl vicepremiér a ministr průmyslu, obchodu a dopravy Karel Havlíček a dodal: „ Tým se zaměří především na opatření v oblasti podpory podnikatelského prostředí a zaměstnanosti, finančního sektoru a veřejných financí, tak, aby stát byl schopen dostát zajišťování poskytování veřejných statků a současně zmírnit negativní dopady propadu reálné ekonomiky. “

NERV by měl rovněž vyhodnotit funkčnost nastavených záchranných opatření vlády. Na tomto základě by pak měl navrhnout opatření, která je možné realizovat v souvislosti s přípravou rozpočtu na rok 2021 s výhledem na roky 2022 a 2023. Činnost NERV bude v gesci vicepremiéra pro hospodářství Karla Havlíčka, za podpory Úřadu vlády ČR a Ministerstva průmyslu a obchodu.

Kromě dříve uváděných členů NERVu, byla do tohoto poradního orgánu navržena také ekonomka Ilona Švihlíková, která už je členkou týmu ekonomů v rámci Ústředního krizového štábu (ÚKŠ).

„ NERV, který bude pod úřadem vlády a místopředsedou vlády pro hospodářství bude pod sebou koncentrovat ostatní expertní skupiny v resortech včetně ekonomické pracovní skupiny na ÚKŠ. Taky proto ve vládním NERV mají být i lidé z těchto skupin, například Jan Švejnar, Štěpán Jurajda či výše zmiňovaná Ilona Švihlíková. Hospodářská politika musí být řízena z jednoho místa, z vlády. Ale bude mít řadu pracovních skupin, “ doplnil vicepremiér Karel Havlíček.

ZE KTERÝCH OSOBNOSTÍ NERV SESTÁVÁ?

Vláda jmenovala následující členy Národní ekonomické rady vlády:

- * Tomáš Salomon – generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna;
- * Jan Juchelka – generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka;
- * Miroslav Singer – hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB;
- * Vladimír Dlouhý – prezident Hospodářské komory ČR;
- * Jan Švejnar – ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku;
- * Štěpán Jurajda – profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace;
- * Daniel Beneš – předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ;
- * Bohdan Wojnar – člen představenstva, Škoda Auto;
- * Petr Jonák – ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola;
- * Miroslav Zámečník – nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance;
- * Lukáš Kovanda – hlavní ekonom Czech Fund;
- * Tomáš Sedláček – ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog;
- * Daniel Prokop – sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK;
- * Jakub Havrlant – zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital;
- * Ladislav Bartoníček – předseda dozorčí rady O2 Czech Republic;
- * Ilona Švihlíková – ekonomka, členka týmu ekonomů Ústředního krizového štábu.

/tz/

URL| <https://www.moderniopec.cz/narodni-ekonomicka-rada-vlady-obnovila-cinnost/>

Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost

10.4.2020 roklen24.cz str. 00 Zprávy Online

Roklen24

Dopady pandemie koronaviru na ekonomiku bude řešit expertní tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), který se dosud scházel jako neformální poradní orgán premiéra. Vláda schválila návrh vicepremiéra pro hospodářství a ministra průmyslu, obchodu a dopravy Karla Havlíčka na obnovení činnosti NERV, rada oficiálně zastřeší a prováže činnost řady nově vzniklých expertních týmů.

„NERV bude mít za úkol identifikovat problémy ve fungování ekonomiky veřejného sektoru, konkurenceschopnosti české ekonomiky a připraví doporučení u strategických dokumentů, zejména Hospodářské strategie ČR, založené na dlouho budované vizi Česká republika: Země pro budoucnost,“ říká vicepremiér a ministr průmyslu, obchodu a dopravy Karel Havlíček a dodává: „Tým se zaměří především na opatření v oblasti podpory podnikatelského prostředí a zaměstnanosti, finančního sektoru a veřejných financí, tak, aby stát byl schopen dostát zajišťování poskytování veřejných statků a současně zmírnit negativní dopady propadu reálné ekonomiky.“

NERV by měl rovněž vyhodnotit funkčnost nastavených záchranných opatření vlády. Na tomto základě by pak měl navrhnout opatření, která je možné realizovat v souvislosti s přípravou rozpočtu na rok 2021 s výhledem na roky 2022 a 2023. Činnost NERV bude v gesci vicepremiéra pro hospodářství Karla Havlíčka, za podpory Úřadu vlády a Ministerstva průmyslu a obchodu. Kromě dříve uváděných členů NERVu, byla do tohoto poradního orgánu navržena také ekonomka Ilona Švihlíková, která už je členkou týmu ekonomů v rámci Ústředního krizového štábu (ÚKŠ).

„NERV, který bude pod úřadem vlády a místopředsdou vlády pro hospodářství bude pod sebou koncentrovat ostatní expertní skupiny v resortech včetně ekonomické pracovní skupiny na ÚKŠ. Taky proto ve vládním NERVu mají být i lidé z těchto skupin, například Jan Švejnar, Štěpán Jurajda či výše zmiňovaná Ilona Švihlíková. Hospodářská politika musí být řízena z jednoho místa, z vlády. Ale bude mít řadu pracovních skupin,“ doplňuje vicepremiér Havlíček.

Vláda tak jmenovala následující členy Národní ekonomické rady vlády:

TOMAŠ SALOMON - generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna

JAN JUCHELKA - generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka

MIROSLAV SINGER - hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB

VLADIMÍR DLOUHÝ - prezident Hospodářské komory ČR

JAN ŠVEJNAR - ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku

ŠTĚPÁN JURAJDA - profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace

DANIEL BENEŠ - předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ

BOHDAN WOJNAR - člen představenstva, Škoda Auto

PETR JONÁK - ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola

MIROSLAV ZÁMEČNÍK - nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance

LUKÁŠ KOVANDA - hlavní ekonom Czech Fund

TOMÁŠ SEDLÁČEK - ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog

DANIEL PROKOP - sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK

JAKUB HAVRLANT - zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital

LADISLAV BARTONÍČEK - předseda dozorčí rady O2 Czech Republic

ILONA ŠVIHLÍKOVÁ - ekonomka, členka týmu ekonomů ÚKŠ

URL| <http://roklen24.cz/a/SmcmB>

Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost

11.4.2020 businessinfo.cz str. 00

Témata Analýzy a statistiky Dotace a financování Konkurenceschopnost

Česká republika

Dopady pandemie koronaviru na ekonomiku bude řešit expertní tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), který se dosud scházel jako neformální poradní orgán premiéra. Vláda schválila návrh vicepremiéra pro hospodářství a ministra průmyslu, obchodu a dopravy Karla Havlíčka na obnovení činnosti NERV, rada oficiálně zastřeší a prováže činnost řady nově vzniklých expertních týmů.

„NERV bude mít za úkol identifikovat problémy ve fungování ekonomiky veřejného sektoru, konkurenceschopnosti české ekonomiky a připraví doporučení u strategických dokumentů, zejména Hospodářské strategie ČR, založené na dlouho budované vizi Česká republika: Země pro budoucnost,“ říká vicepremiér a ministr průmyslu, obchodu a dopravy Karel Havlíček a dodává: „Tým se zaměří především na opatření v oblasti podpory podnikatelského prostředí a zaměstnanosti, finančního sektoru a veřejných financí, tak, aby stát byl schopen dostát zajišťování poskytování veřejných statků a současně zmírnit negativní dopady propadu reálné ekonomiky.“

NERV by měl rovněž vyhodnotit funkčnost nastavených záchranných opatření vlády. Na tomto základě by pak měl navrhnout opatření, která je možné realizovat v souvislosti s přípravou rozpočtu na rok 2021 s výhledem na roky 2022 a 2023. Činnost NERV bude v gesci vicepremiéra pro hospodářství Karla Havlíčka, za podpory Úřadu vlády a Ministerstva průmyslu a obchodu. Kromě dříve uváděných členů NERVu, byla do tohoto poradního orgánu navržena také ekonomka Ilona Švihlíková, která už je členkou týmu ekonomů v rámci Ústředního krizového štábu (ÚKŠ).

„NERV, který bude pod úřadem vlády a místopředsedou vlády pro hospodářství bude pod sebou koncentrovat ostatní expertní skupiny v resortech včetně ekonomické pracovní skupiny na ÚKŠ. Taky proto ve vládním NERV mají být i lidé z těchto skupin, například Jan Švejnar, Štěpán Jurajda či výše zmiňovaná Ilona Švihlíková. Hospodářská politika musí být řízena z jednoho místa, z vlády. Ale bude mít řadu pracovních skupin,“ doplňuje vicepremiér Havlíček.

Vláda tak jmenovala následující členy Národní ekonomické rady vlády:

TOMAŠ SALOMON – generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna

JAN JUCHELKA – generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka

MIROSLAV SINGER – hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB

VLADIMÍR DLOUHÝ – prezident Hospodářské komory ČR

JAN ŠVEJNAR – ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku

ŠTĚPÁN JURAJDA – profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace

DANIEL BENEŠ – předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ

BOHDAN WOJNAR – člen představenstva, Škoda Auto

PETR JONÁK – ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola

MIROSLAV ZÁMEČNÍK – nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance

LUKÁŠ KOVANDA – hlavní ekonom Czech Fund

TOMÁŠ SEDLÁČEK – ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog

DANIEL PROKOP – sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK

JAKUB HAVRLANT – zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital

LADISLAV BARTONÍČEK – předseda dozorčí rady O2 Czech Republic

ILONA ŠVIHLÍKOVÁ – ekonomka, členka týmu ekonomů ÚKŠ

URL| <https://www.businessinfo.cz/clanky/narodni-ekonomicka-rada-vlady-obnovila-cinnost/>

Ministr Havlíček: Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost

11.4.2020 parlamentnilisty.cz str. 00

PV

Dopady pandemie koronaviru na ekonomiku bude řešit expertní tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), který se dosud scházel jako neformální poradní orgán premiéra. Vláda schválila návrh vicepremiéra pro hospodářství a ministra průmyslu, obchodu a dopravy Karla Havlíčka na obnovení činnosti NERV, rada oficiálně zastřeší a prováže činnost řady nově vzniklých expertních týmů.

„NERV bude mít za úkol identifikovat problémy ve fungování ekonomiky veřejného sektoru, konkurenceschopnosti české ekonomiky a připraví doporučení u strategických dokumentů, zejména Hospodářské strategie ČR, založené na dlouho budované vizi Česká republika: Země pro budoucnost,“ říká vicepremiér a ministr průmyslu, obchodu a dopravy Karel Havlíček a dodává: „Tým se zaměří především na opatření v oblasti podpory podnikatelského prostředí a zaměstnanosti, finančního sektoru a veřejných financí, tak, aby stát byl schopen dostát zajišťování poskytování veřejných statků a současně zmírnit negativní dopady propadu reálné ekonomiky.“

NERV by měl rovněž vyhodnotit funkčnost nastavených záchranných opatření vlády. Na tomto základě by pak měl navrhnout opatření, která je možné realizovat v souvislosti s přípravou rozpočtu na rok 2021 s výhledem na roky 2022 a 2023. Činnost NERV bude v gesci vicepremiéra pro hospodářství Karla Havlíčka, za podpory Úřadu vlády a Ministerstva průmyslu a obchodu. Kromě dříve uváděných členů NERVu, byla do tohoto poradního orgánu navržena také ekonomka Ilona Švihlíková, která už je členkou týmu ekonomů v rámci Ústředního krizového štábu (ÚKŠ).

„NERV, který bude pod úřadem vlády a místopředsedou vlády pro hospodářství bude pod sebou koncentrovat ostatní expertní skupiny v resortech včetně ekonomické pracovní skupiny na ÚKŠ. Taky proto ve vládním NERV mají být i lidé z těchto skupin, například Jan Švejnar, Štěpán Jurajda či výše zmiňovaná Ilona Švihlíková. Hospodářská politika musí být řízena z jednoho místa, z vlády. Ale bude mít řadu pracovních skupin,“ doplňuje vicepremiér Havlíček.

Vláda tak jmenovala následující členy Národní ekonomické rady vlády:

TOMAŠ SALOMON - generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna

JAN JUCHELKA - generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka

MIROSLAV SINGER - hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB

VLADIMÍR DLOUHÝ - prezident Hospodářské komory ČR

JAN ŠVEJNAR - ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku

ŠTĚPÁN JURAJDA - profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace

DANIEL BENEŠ - předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ

BOHDAN WOJNAR - člen představenstva, Škoda Auto

PETR JONÁK - ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola

MIROSLAV ZÁMEČNÍK - nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance

LUKÁŠ KOVANDA - hlavní ekonom Czech Fund

TOMÁŠ SEDLÁČEK - ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog

DANIEL PROKOP - sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK

JAKUB HAVRLANT - zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital

LADISLAV BARTONÍČEK - předseda dozorčí rady O2 Czech Republic

ILONA ŠVIHLÍKOVÁ - ekonomka, členka týmu ekonomů ÚKŠ

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/politika/politici-volicum/Ministr-Havlicek-Narodni-ekonomicka-rada-vlady-obnovila-cinnost-620289>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
parlamentnilisty.cz

Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost

11.4.2020 parlamentnilisty.cz str. 00

doc. Ing. Karel Havlíček, Ph.D., MBA

Dopady pandemie koronaviru na ekonomiku bude řešit expertní tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), který se dosud scházel jako neformální poradní orgán premiéra.

Vláda schválila návrh vicepremiéra pro hospodářství a ministra průmyslu, obchodu a dopravy Karla Havlíčka na obnovení činnosti NERV, rada oficiálně zastřeší a prováže činnost řady nově vzniklých expertních týmů. „NERV bude mít za úkol identifikovat problémy ve fungování ekonomiky veřejného sektoru, konkurenceschopnosti české ekonomiky a připraví doporučení u strategických dokumentů, zejména Hospodářské strategie ČR, založené na dlouho budované vizi Česká republika: Země pro budoucnost,“ říká vicepremiér a ministr průmyslu, obchodu a dopravy Karel Havlíček a dodává: „Tým se zaměří především na opatření v oblasti podpory podnikatelského prostředí a zaměstnanosti, finančního sektoru a veřejných financí, tak, aby stát byl schopen dostát zajišťování poskytování veřejných statků a současně zmírnit negativní dopady propadu reálné ekonomiky.“ NERV by měl rovněž vyhodnotit funkčnost nastavených záchranných opatření vlády. Na tomto základě by pak měl navrhnout opatření, která je možné realizovat v souvislosti s přípravou rozpočtu na rok 2021 s výhledem na roky 2022 a 2023. Činnost NERV bude v gesci vicepremiéra pro hospodářství Karla Havlíčka, za podpory Úřadu vlády a Ministerstva průmyslu a obchodu. Kromě dříve uváděných členů NERVu, byla do tohoto poradního orgánu navržena také ekonomka Ilona Švihlíková, která už je členkou týmu ekonomů v rámci Ústředního krizového štábu (ÚKŠ). „NERV, který bude pod úřadem vlády a místopředsedou vlády pro hospodářství bude pod sebou koncentrovat ostatní expertní skupiny v resortech včetně ekonomické pracovní skupiny na ÚKŠ. Taky proto ve vládním NERV mají být i lidé z těchto skupin, například Jan Švejnar, Štěpán Jurajda či výše zmiňovaná Ilona Švihlíková. Hospodářská politika musí být řízena z jednoho místa, z vlády. Ale bude mít řadu pracovních skupin,“ doplňuje vicepremiér Havlíček. Vláda tak jmenovala následující členy Národní ekonomické rady vlády: TOMAŠ SALOMON - generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna JAN JUCHELKA - generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka MIROSLAV SINGER - hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB VLADIMÍR DLOUHÝ - prezident Hospodářské komory ČR JAN ŠVEJNAR - ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku ŠTĚPÁN JURAJDA - profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace DANIEL BENEŠ - předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ BOHDAN WOJNAR - člen představenstva, Škoda Auto PETR JONÁK - ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola MIROSLAV ZÁMEČNÍK - nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance LUKÁŠ KOVANDA - hlavní ekonom Czech Fund TOMAŠ SEDLÁČEK - ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog DANIEL PROKOP - sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK JAKUB HAVRLANT - zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital LADISLAV BARTONÍČEK - předseda dozorčí rady O2 Czech Republic ILONA ŠVIHLÍKOVÁ - ekonomka, členka týmu ekonomů ÚKŠ

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/profily/doc-Ing-Karel-Havlicek-Ph-D-MBA-129086/clanek/Narodni-ekonomicka-rada-vlady-obnovila-cinnost-103323>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
parlamentnilisty.cz

Plné znění zpráv

Koronavir má v Libereckém kraji 173 lidí, přibyli tři

11.4.2020 nasejablonecko.cz str. 00 Zdravotnictví

Archiv KÚ Libereckého kraje

V Libereckém kraji evidují hygienici aktuálně 173 případů onemocnění Covid-19 způsobeného novým koronavirem. Oproti pátku se jedná o nárůst o tři osoby, jedna z toho přibyla v okrese Jablonec nad Nisou.

Nakažení konkrétně v okresech: Okres Liberec 64, okres Jablonec nad Nisou 70 (+1), okres Česká Lípa 5 a okres Semily 34 (+2) osob. Počet uzdravených: 8. Počet zemřelých: 2. Celkem bylo provedeno 2620 testů. Stav je ke dni 11. 4. 2020, 10:35.

V České republice je celkem 5 735 osob s prokázanou nákazou, 370 vyléčených osob a 123 obětí. Celkem provedeno 120 285 testů. Údaje jsou z 10. 4. 8:30. Informace k lokalitám na <http://mapaviru.cz>.

„Po více než týdnu přišel další telefonát z Krajské hygienické stanice, že máme v Jilemnici potvrzen třetí případ osoby (s trvalým pobytem v Jilemnici) s onemocněním Covid-19. Vše je bez komplikací, hygiena pochopitelně prověřuje všechny osoby, které byly s tímto naším dalším onemocněním v kontaktu. Počet testů, byť pomalu, roste. Je jen dobře, že se odhalují další případy. I nadále dodržujeme všechna hygienická opatření. Děkuji. Společně to zvládneme!," uvedl na svém profilu na sociální síti starosta Jilemnice Vladimír Richter.

Také v sobotu zasedal Krizový štáb Libereckého kraje

V neděli bude do všech pobytových zařízení sociálních služeb v kraji rozvezeno 8,5 tisíce rychlotestů pro pravidelné testování zaměstnanců ve čtrnáctidenních intervalech. S rozvozem po kraji pomůže HZS Libereckého kraje a Krajské ředitelství policie Libereckého kraje.

Liberecká Krajská hygienická stanice už před vypuknutím pandemie koronaviru pracovala na novém IT nástroji, který teď už měsíc používá v ostrém provozu. Od příštího týdne by zkušenosti měly využívat hygienické stanice i v dalších krajích. Policie České republiky se o víkend zaměřila na dodržování nařízení v nově otevřených hobbymarketech. Armáda České republiky v neděli mění vojáky, zajišťující ostrahu státních hranic.

Ochranných pomůcek a odběrových setů na test PCR máme na nejbližších deset dní dostatek, v pátek do skladu HZS přivezli 1300 ochranných obleků, v této komoditě je zásoba zatím nejmenší.

„Liberecký kraj děkuje všem pomáhajícím. Mezi nimi také jablonecké Malina-Safety s.r.o., která pro zajistila 4800 respirátorů FFP3, 32 setů kulek CA-10 a jednotek MedicAER s filtry P3 za milion korun. A k tomu zdarma přidali dalších 32 setů," potvrdil krajský úřad.

Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost

Dopady pandemie koronaviru na ekonomiku bude řešit expertní tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), který se dosud scházel jako neformální poradní orgán premiéra. Vláda schválila návrh vicepremiéra pro hospodářství a ministra průmyslu, obchodu a dopravy Karla Havlíčka na obnovení činnosti NERV, rada oficiálně zastřeší a prováže činnost řady nově vzniklých expertních týmů.

„NERV bude mít za úkol identifikovat problémy ve fungování ekonomiky veřejného sektoru, konkurenceschopnosti české ekonomiky a připraví doporučení u strategických dokumentů, zejména Hospodářské strategie ČR, založené na dlouho budované vizi Česká republika: Země pro budoucnost," řekl vicepremiér a ministr průmyslu, obchodu a dopravy Karel Havlíček a dodal: „Tým se zaměří především na opatření v oblasti podpory podnikatelského prostředí a zaměstnanosti, finančního sektoru a veřejných financí, tak, aby stát byl schopen dostát zajišťování poskytování veřejných statků a současně zmírnit negativní dopady propadu reálné ekonomiky."

NERV by měl rovněž vyhodnotit funkčnost nastavených záchranných opatření vlády. Na tomto základě by pak měl navrhnout opatření, která je možné realizovat v souvislosti s přípravou rozpočtu na rok 2021 s výhledem na roky 2022 a 2023. Činnost NERV bude v gesci vicepremiéra pro hospodářství Karla Havlíčka, za podpory Úřadu vlády a Ministerstva průmyslu a obchodu. Kromě dříve uváděných členů NERVu, byla do tohoto poradního orgánu navržena také ekonomka Ilona Švihlíková, která už je členkou týmu ekonomů v rámci Ústředního krizového štábu (ÚKŠ).

„NERV, který bude pod úřadem vlády a místopředsedou vlády pro hospodářství bude pod sebou koncentrovat ostatní expertní skupiny v resortech včetně ekonomické pracovní skupiny na ÚKŠ. Taky proto ve vládním

NERV mají být i lidé z těchto skupin, například Jan Švejnar, Štěpán Jurajda či výše zmiňovaná Ilona Švihlíková. Hospodářská politika musí být řízena z jednoho místa, z vlády. Ale bude mít řadu pracovních skupin," doplňuje vicepremiér Havlíček.

Vláda tak jmenovala následující členy Národní ekonomické rady vlády: * Tomáš Salomon - generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna * Jan Juchelka - generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka * Miroslav Singer - hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB * Vladimír Dlouhý - prezident Hospodářské komory ČR * Jan Švejnar - ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku * Štěpán Jurajda - profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace * Daniel Beneš - předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ * Bohdan Wojnar - člen představenstva, Škoda Auto * Petr Jonák - ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola * Miroslav Zámečník - nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance * Lukáš Kovanda - hlavní ekonom Czech Fund * Tomáš Sedláček - ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog * Daniel Prokop - sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK * Jakub Havrlant - zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital * Ladislav Bartoníček - předseda dozorčí rady O2 Czech Republic * Ilona Švihlíková - ekonomka, členka týmu ekonomů ÚKŠ

URL| <http://www.nasejablonecko.cz/jablonecko-aktualne/koronavir-ma-v-libereckem-kraji-173-lidi-pribyli-tri/?aktualitaId=64423>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
nasejablonecko.cz

KoroNERV navrhuje novelu zákona pro odklad odvodu DPH

11.4.2020 seznamzpravy.cz str. 00 Koronavirus, Záchrana byznysu, Stalo se
ČTK

Ekonomové z občanské iniciativy KoroNERV-20 navrhují novelu zákona, která by podnikatelům umožnila odklad odvodu daně z přidané hodnoty minimálně do ledna 2021.

V tiskové zprávě uvedli, že měsíčně se na DPH průměrně vybere 60 miliard korun a odklad by tyto peníze nechal podnikatelům, kteří tak mají mít více peněz na placení závazků a dalších věcí. Jde o jinou skupinu odborníků než tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), jejíž činnost ve čtvrtek obnovila vláda.

Členové KoroNERV-20 k 10. dubnu 2020 Mariana Čapková, sociální ekonomka, zastupitelka HMP

Radim Dohnal, ekonom, M&A poradce

Otakar Foltýn, bezpečnostní analytik

Marta Gellová, ekonomická diplomatka, EFPA ČR

Mojmír Hampl, ekonom, bývalý viceguvernér ČNB

David Havlíček, ekonom, finanční ředitel EGAP

Jiří Hlavenka, podnikatel, investor

Bob Kartous, VŠEM, autor knihy No Future

Petr Kolouch, ředitel pražské záchranné služby

Pavel Krejča, PR manažer

Jan Kvaček, ekonom a demograf, ředitel Nemocnice Na Bulovce

Michal Mejstřík, ekonom, profesor Univerzity Karlovy

Daniel Münich, ekonom, výkonný ředitel IDEA při CERGE-EI

Jiří Nekovář, ekonom, daňový expert, poradce

Danuše Nerudová, ekonomka, rektorka Mendelovy univerzity

Jan Procházka, ekonom, předseda představenstva EGAP

Tomáš Sedláček, ekonom, makrostratég ČSOB

Petr Smejkal, lékař, epidemiolog, IKEM

Petr Stuchlík, investor, finančník

Pavel Vyhnánek, ekonom, náměstek primátora HMP

Petr Zahradník, ekonom, expert na EU

Tereza Zavadilová, ekonomická novinářka

Lenka Zlámalová, ekonomická novinářka

Lukáš Zrůst, insolvenční správce se zvláštním oprávněním
Adam Zvonař, tajemník KoroNERV-20
Zdroj: TZ KoroNERV-20

„Poslanecká sněmovna schválila množství krizových zákonů, ale podle našeho názoru na jeden podstatný zapoměla. Již od minulého týdne apelujeme na vládu, aby se snažila ulehčit podnikatelům zejména tím, že jim něco z jejich povinností odpustí, což je dle našeho názoru mnohem vhodnější než povinnost důsledně vyžadovat a následně připustit vratku, odpustek nebo jakoukoliv jinou formu subvence,“ uvedli členové skupiny KoroNERV-20. Vláda by podle nich měla nadále také držet koncept odvodu DPH z vystavených faktur a nezavádět odvod jen z těch zaplacených.

KoroNERV-20 vznikl jako neformální občanská iniciativa ve druhé polovině března 2020. Primárním cílem skupiny je zmenšit dopady pandemie covid-19 na českou ekonomiku. Všichni členové se na platformě podílejí zdarma.

Členové NERV, které jmenovala vláda Tomáš Salomon, generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna

Jan Juchelka, generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka

Miroslav Singer, hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB

Vladimír Dlouhý, prezident Hospodářské komory ČR

Jan Švejnar, ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku

Štěpán Jurajda, profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace

Daniel Beneš, předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ

Bohdan Wojnar, člen představenstva, Škoda Auto

Petr Jonák, ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola

Miroslav Zámečník, nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance

Lukáš Kovanda, hlavní ekonom Czech Fund

Tomáš Sedláček, ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog

Daniel Prokop, sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK

Jakub Havrlant, zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital

Ladislav Bartoníček, předseda dozorčí rady O2 Czech Republic

Ilona Švihlíková, ekonomka, členka týmu ekonomů Ústředního krizového štábu

Zdroj: Ministerstvo průmyslu a obchodu

URL| <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/koronerv-navrhuje-novelu-zakona-pro-odklad-odvodu-dph-99482>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[seznamzpravy.cz](https://www.seznamzpravy.cz) (*Koronavirus, Záchrana byznysu, Stalo se*)

Nový NERV pro novou krizi

11.4.2020 Lidové noviny str. 06 Ekonomika

IVANA PEČINKOVÁ

V Národní ekonomické radě vlády zasednou bankéři, analytici i zástupci velkých firem

PRAHA Vláda ve čtvrtek na druhý pokus vybrala, kdo jí bude radit se zvládnutím hospodářských důsledků koronavirové krize. V šestnáctihlavém týmu zasedne i sedm lidí z mezinárodních finančních kruhů, mimo jiné zástupci největších bank působících v Česku. Všichni budou v radě působit bez nároku na odměnu.

Seznam nových členů NERV, poradního tělesa, které původně vzniklo v lednu 2009 kvůli tehdejší celosvětové recesi, měl kabinet na jednacím stole už v pondělí. První pokus ale ztroskotal na postojích koaliční ČSSD, jež chtěla do vlivné rady prosadit své lidi.

Hlavním úkolem rady má být vyhledávání možných problémů ve fungování ekonomiky nebo doporučení při přípravě strategických hospodářských dokumentů vlády. Rada by také měla vyhodnotit přijatá opatření kvůli šíření koronaviru a navrhnout další, související s přípravou státního rozpočtu na rok 2021.

Jediná žena v týmu

Sestava, kterou vláda posvětila ve čtvrtek, se oproti původnímu návrhu rozšířila o čtyři jména. Nově příchozím hlavním makroekonomickým stratémem ČSOB Tomášem Sedláčkem, který zasedal už v původním NERV, se posílilo zastoupení bank.

V radě již sedí nejvyšší šéfové České spořitelny a Komerční banky Tomáš Salomon a Jan Juchelka nebo hlavní ekonom Generali CEE Holding a bývalý guvernér České národní banky Miroslav Singer. Ten je zároveň také místopředsedou dozorčí banky Moneta Money Bank, v níž mezi rozhodující akcionáře patří globální investiční korporace BlackRock, která je světovou jedničkou ve správě aktiv (přes šest bilionů dolarů v roce 2018).

Druhým z původní sestavy z roku 2009 je prezident Hospodářské komory (HK ČR) Vladimír Dlouhý. Funkce v HK ČR je čestná, jeho hlavním zaměstnáním je mimo jiné poradenská činnost pro obří americkou investiční banku Goldman Sachs.

Vláda se shodla i na tom, že chce do NERV také docentku Univerzity Jana Amose Komenského Ilonu Švihlíkovou. Ta by se tak stala jedinou ženou v týmu. Podle ministra průmyslu a obchodu Karla Havlíčka (za ANO), do jehož gesce NERV spadá, se ale Švihlíková má teprve vyjádřit, zda se stane jeho členkou.

Novým přírůstkem je i předseda dozorčí rady O2 Czech Republic Ladislav Bartoníček, který stál od brzkého počátku u budování impéria PPF nejbohatšího Čecha Petra Kellnera a nyní je jeho minoritním akcionářem. Dalším zástupcem světa moderních technologií je Jakub Havrlant, majitel investiční skupiny Rockaway Capital. Ta je spojována s investičními zájmy tří dolarových miliardářů – Daniela Křetínského, Petra Kellnera a Patrika Tkáče, hlavy československé finanční skupiny J&T.

Podnikovou sféru v poradním sboru reprezentují také šéf ČEZ Daniel Beneš, Bohdan Wojnar ze škody Auto nebo Petr Jonák z Coca-Coly. V NERV bude také sociolog, Daniel Prokop z PAQ Research.

„Jsme přesvědčení, že jsou v radě všichni zástupci ekonomiky, které jsme tam potřebovali. Tento orgán musí být nezávislý,“ řekl Havlíček.

Minulý týden vznikl ekonomický poradní tým Ústředního krizového štábu, v němž sedí především akademičtí ekonomové a jehož vedením byl pověřen profesor Jan Švejnar. Ten je i mezi členy obnoveného NERV, stejně jako profesor Štěpán Jurajda i právě docentka Švihlíková.

Při krizovém štábu vzniká další poradenský tým s názvem Dopady, v němž by měli být zástupci jednotlivých ministerstev, patrně na úrovni náměstků ministrů. Havlíček na dotaz LN ke vztahům mezi poradními orgány uvedl, že NERV, který bude spadat přímo pod něj, bude nadřazený všem.

Foto popis| Složení obnoveného týmu Národní ekonomické rady vlády

Foto popis| Miroslav Singer hlavní ekonom Generali CEE Holding, místopředseda dozorčí rady Moneta Money Bank, bývalý guvernér ČNB

Foto popis| Vladimír Dlouhý prezident Hospodářské komory ČR, konzultant americké investiční banky Goldman Sachs

Foto popis| Jan Švejnar ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku

Foto popis| Štěpán Jurajda profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace

Foto popis| Daniel Beneš předseda představenstva a generální ředitel ČEZ

Foto popis| Bohdan Wojnar člen představenstva automobilky Škoda Auto

Foto popis| Petr Jonák ředitel vnějších vztahů společnosti Coca-Cola

Foto popis| Miroslav Zámečník nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance

Foto popis| Lukáš Kovanda hlavní ekonom Czech Fund

Foto popis| Ilona Švihlíková docentka ekonomie, přednáší na Univerzitě Jana Amose Komenského v Praze, zaměřuje se na mezinárodní ekonomické vztahy a globalizaci

Foto popis| Daniel Prokop sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK

Foto popis| Jakub Havrlant zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital

Foto popis| Ladislav Bartoníček předseda dozorčí rady O2 Czech Republic

Foto popis| Tomáš Sedláček ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog, někdejší poradce prezidenta Václava Havla

Foto popis| Tomáš Salomon generální ředitel a předseda představenstva České spořitelny

Foto popis| Jan Juchelka generální ředitel a předseda představenstva Komerční banky

Koronavir má v Libereckém kraji 173 lidí, jeden přibyl v Jilemnici

11.4.2020 nasepojizeri.cz str. 00

Naše Pojizeří / www.nasepojizeri.cz

V Libereckém kraji evidují hygienici aktuálně 173 případů onemocnění Covid-19 způsobeného novým koronavirem. Oproti pátku se jedná o nárůst o tři osoby, dvě z toho přibýly v okrese Semily, jedna je potvrzená starostou ve městě Jilemnice.

Nakažení konkrétně v okresech: Okres Liberec 64, okres Jablonec nad Nisou 70 (+1), okres Česká Lípa 5 a okres Semily 34 (+2) osob. Počet uzdravených: 8. Počet zemřelých: 2. Celkem bylo provedeno 2620 testů. Stav je ke dni 11. 4. 2020, 10:35.

V České republice je celkem 5 735 osob s prokázanou nákazou, 370 vyléčených osob a 123 obětí. Celkem provedeno 120 285 testů. Údaje jsou z 10. 4. 8:30. Informace k lokalitám na <http://mapaviru.cz>.

„Po více než týdnu přišel další telefonát z Krajské hygienické stanice, že máme v Jilemnici potvrzen třetí případ osoby (s trvalým pobytem v Jilemnici) s onemocněním Covid-19. Vše je bez komplikací, hygiena pochopitelně prověřuje všechny osoby, které byly s tímto naším dalším onemocněním v kontaktu. Počet testů, byť pomalu, roste. Je jen dobře, že se odhalují další případy. I nadále dodržujeme všechna hygienická opatření. Děkuji. Společně to zvládneme!“, uvedl na svém profilu na sociální síti starosta Jilemnice Vladimír Richter.

Také v sobotu zasedal Krizový štáb Libereckého kraje

V neděli bude do všech pobytových zařízení sociálních služeb v kraji rozvezeno 8,5 tisíce rychlotestů pro pravidelné testování zaměstnanců ve čtrnáctidenních intervalech. S rozvozem po kraji pomůže HZS Libereckého kraje a Krajské ředitelství policie Libereckého kraje.

Liberecká Krajská hygienická stanice už před vypuknutím pandemie koronaviru pracovala na novém IT nástroji, který teď už měsíc používá v ostrém provozu. Od příštího týdne by zkušenosti měly využívat hygienické stanice i v dalších krajích. Policie České republiky se o víkend zaměřila na dodržování nařízení v nově otevřených hobbymarketech. Armáda České republiky v neděli mění vojáky, zajišťující ostrahu státních hranic.

Ochranných pomůcek a odběrových setů na test PCR máme na nejbližších deset dní dostatek, v pátek do skladu HZS přivezli 1300 ochranných obleků, v této komoditě je zásoba zatím nejmenší.

„Liberecký kraj děkuje všem pomáhajícím. Mezi nimi také jablonecké Malina-Safety s.r.o., která pro zajistila 4800 respirátorů FFP3, 32 setů kukel CA-10 a jednotek MedicAER s filtry P3 za milion korun. A k tomu zdarma přidali dalších 32 setů,“ potvrdil krajský úřad.

Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost

Dopady pandemie koronaviru na ekonomiku bude řešit expertní tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), který se dosud scházel jako neformální poradní orgán premiéra. Vláda schválila návrh vicepremiéra pro hospodářství a ministra průmyslu, obchodu a dopravy Karla Havlíčka na obnovení činnosti NERV, rada oficiálně zastřeší a prováže činnost řady nově vzniklých expertních týmů.

„NERV bude mít za úkol identifikovat problémy ve fungování ekonomiky veřejného sektoru, konkurenceschopnosti české ekonomiky a připraví doporučení u strategických dokumentů, zejména Hospodářské strategie ČR, založené na dlouho budované vizi Česká republika: Země pro budoucnost,“ řekl vicepremiér a ministr průmyslu, obchodu a dopravy Karel Havlíček a dodal: „Tým se zaměří především na opatření v oblasti podpory podnikatelského prostředí a zaměstnanosti, finančního sektoru a veřejných financí, tak, aby stát byl schopen dostát zajišťování poskytování veřejných statků a současně zmírnit negativní dopady propadu reálné ekonomiky.“

NERV by měl rovněž vyhodnotit funkčnost nastavených záchranných opatření vlády. Na tomto základě by pak měl navrhnout opatření, která je možné realizovat v souvislosti s přípravou rozpočtu na rok 2021 s výhledem na roky 2022 a 2023. Činnost NERV bude v gesci vicepremiéra pro hospodářství Karla Havlíčka, za podpory Úřadu vlády a Ministerstva průmyslu a obchodu. Kromě dříve uváděných členů NERVu, byla do tohoto poradního orgánu navržena také ekonomka Ilona Švihlíková, která už je členkou týmu ekonomů v rámci Ústředního krizového štábu (ÚKŠ).

„NERV, který bude pod úřadem vlády a místopředsedou vlády pro hospodářství bude pod sebou koncentrovat ostatní expertní skupiny v resortech včetně ekonomické pracovní skupiny na ÚKŠ. Taky proto ve vládním NERV mají být i lidé z těchto skupin, například Jan Švejnar, Štěpán Jurajda či výše zmiňovaná Ilona Švihlíková. Hospodářská politika musí být řízena z jednoho místa, z vlády. Ale bude mít řadu pracovních skupin,“ doplňuje vicepremiér Havlíček.

Vláda tak jmenovala následující členy Národní ekonomické rady vlády:

- * Tomáš Salomon - generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna
- * Jan Juchelka - generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka
- * Miroslav Singer - hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB
- * Vladimír Dlouhý - prezident Hospodářské komory ČR
- * Jan Švejnar - ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku
- * Štěpán Jurajda - profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace
- * Daniel Beneš - předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ

- * Bohdan Wojnar - člen představenstva, Škoda Auto
 - * Petr Jonák - ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola
 - * Miroslav Zámečník - nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance
 - * Lukáš Kovanda - hlavní ekonom Czech Fund
 - * Tomáš Sedláček - ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog
 - * Daniel Prokop - sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK
 - * Jakub Havrlant - zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital
 - * Ladislav Bartoníček - předseda dozorčí rady O2 Czech Republic
 - * Ilona Švihlíková - ekonomka, členka týmu ekonomů ÚKŠ
- Související články

URL| <http://www.nasepojizeri.cz/semilsko-aktualne/koronavir-ma-v-libereckem-kraji-173-lidi-jeden-pribyl-v-jilemnici/?aktualitaId=64421>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
nasepojizeri.cz

Ekonomové navrhují odložení úhrady DPH minimálně do ledna 2021

11.4.2020 **echo24.cz** str. 00 **Domov, Byznys, Krátké zprávy**
Echo24, čtk

Ekonomové z občanské iniciativy KoroNERV-20 navrhují novelu zákona, která by podnikatelům umožnila odklad odvodu daně z přidané hodnoty (DPH) minimálně do ledna 2021. V tiskové zprávě uvedli, že měsíčně se na DPH průměrně vybere 60 miliard korun a odklad by tyto peníze nechal podnikatelům, kteří tak mají mít více peněz na placení závazků a dalších věcí. Jde o jinou skupinu odborníků než tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), jejíž činnost ve čtvrtek obnovila vláda.

Ekonomové z občanské iniciativy KoroNERV-20 navrhují novelu zákona, která by podnikatelům umožnila odklad odvodu daně z přidané hodnoty (DPH) minimálně do ledna 2021. V tiskové zprávě uvedli, že měsíčně se na DPH průměrně vybere 60 miliard korun a odklad by tyto peníze nechal podnikatelům, kteří tak mají mít více peněz na placení závazků a dalších věcí. Jde o jinou skupinu odborníků než tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), jejíž činnost ve čtvrtek obnovila vláda.

„Poslanecká sněmovna schválila množství krizových zákonů, ale podle našeho názoru na jeden podstatný zapoměla. Již od minulého týdne apelujeme na vládu, aby se snažila ulehčit podnikatelům zejména tím, že jim něco z jejich povinností odpustí, což je dle našeho názoru mnohem vhodnější, než povinnost důsledně vyžadovat a následně připustit vratku, odpustek nebo jakoukoliv jinou formu subvence,“ uvedli členové skupiny KoroNERV-20. Vláda by podle nich měla nadále také držet koncept odvodu DPH z vystavených faktur a nezavádět odvod jen z těch zaplacených.

KoroNERV-20 vznikl jako neformální občanská iniciativa ve druhé polovině března 2020. Primárním cílem skupiny je zmenšit dopady pandemie covid-19 na českou ekonomiku. Všichni členové se na platformě podílejí zdarma. Mezi členy patří mimo jiné analytička Týdeníku Echo Lenka Zlámalová, bývalý viceguvernér České národní banky (ČNB) Mojmír Hampl, ekonom a ředitel Nemocnice na Bulovce Jan Kvaček, ekonomové Michal Mejstřík a Tomáš Sedláček nebo šéf státní Státní Exportní garanční a pojišťovací společnosti (EGAP) Jan Procházka.

Členy vládou obnovené NERV jsou z ekonomů mimo jiné hlavní ekonom Generali CEE Holding a bývalý guvernér ČNB Miroslav Singer, profesor CERGE-EI a člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace Štěpán Jurajda, nebo Jan Švejnar, Miroslav Zámečník, Lukáš Kovanda a Tomáš Sedláček, který je i členem KoroNERV-20. Jedinou ženou je ekonomka Ilona Švihlíková. Hlavním úkolem NERV má být vyhledávání možných problémů ve fungování ekonomiky nebo doporučení při přípravě strategických hospodářských dokumentů vlády. Rada by

také měla vyhodnotit přijatá opatření kvůli šíření koronaviru a navrhnout opatření související s přípravou státního rozpočtu na rok 2021.

Vládní opatření, která mají za cíl zamezit dalšímu šíření nákazy onemocnění covid-19, zasáhla velkou část tuzemského hospodářství. S výraznými ztrátami počítají velké průmyslové firmy, malé a střední podniky, drobní živnostníci, ale i běžné domácnosti.

Členové KoroNERV-20 k 10.dubnu 2020

Mariana Čapková, sociální ekonomka, zastupitelka HMP

Radim Dohnal, ekonom, M&A poradce

Otakar Foltýn, bezpečnostní analytik

Marta Gellová, ekonomická diplomatka, EFPA ČR

Mojmír Hampl, ekonom, bývalý viceguvernér ČNB

David Havlíček, ekonom, finanční ředitel EGAP

Jiří Hlavenka, podnikatel, investor

Bob Kartous, VŠEM, autor knihy No Future

Petr Kolouch, ředitel pražské záchranné služby

Pavel Krejča, PR manažer

Jan Kvaček, ekonom a demograf, ředitel Nemocnice Na Bulovce

Michal Mejstřík, ekonom, profesor Univerzity Karlovy

Daniel Münich, ekonom, výkonný ředitel IDEA při CERGE-EI

Jiří Nekovář, ekonom, daňový expert, poradce

Danuše Nerudová, ekonomka, rektorka Mendelovy univerzity

Jan Procházka, ekonom, předseda představenstva EGAP

Tomáš Sedláček, ekonom, makrostratég ČSOB

Petr Smejkal, lékař, epidemiolog, IKEM

Petr Stuchlík, investor, finančník

Pavel Vyhnánek, ekonom, náměstek primátora HMP

Petr Zahradník, ekonom, expert na EU

Tereza Zavadilová, ekonomická novinářka

Lenka Zlámalová, ekonomická novinářka, Týdeník Echo, Echo24

Lukáš Zrůst, insolvenční správce se zvláštním oprávněním

Adam Zvonař, tajemník KoroNERV-20

Zdroj: TZ KoroNERV-20

Členové NERV, které jmenovala vláda

Tomáš Salomon, generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna

Jan Juchelka, generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka

Miroslav Singer, hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB

Vladimír Dlouhý, prezident Hospodářské komory ČR

Jan Švejnar, ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku

Štěpán Jurajda, profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace

Daniel Beneš, předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ

Bohdan Wojnar, člen představenstva, Škoda Auto

Petr Jonák, ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola

Miroslav Zámečník, nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance

Lukáš Kovanda, hlavní ekonom Czech Fund

Tomáš Sedláček, ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog

Daniel Prokop, sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK

Jakub Havrlant, zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital

Ladislav Bartoníček, předseda dozorčí rady O2 Czech Republic

Ilona Švihlíková, ekonomka, členka týmu ekonomů Ústředního krizového štábu

Zdroj: ministerstvo průmyslu a obchodu

Čtěte také: Vojtěch: Do restaurace nejdříve v květnu. V červnu bychom mohli sundat roušky

URL| <http://echo24.cz/a/SHUDu>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:

echo24.cz (*Domov, Byznys, Krátké zprávy*), echo24.cz (*Domov, Byznys, Krátké zprávy*)

Koronavir má v Libereckém kraji 173 lidí, přibyli tři

11.4.2020 nasejablonecko.cz str. 00

Petr Ježek, Štěpánka Filipová, Nová Ves, Velké Hamry, Zlatá Olešnice, Malá Skála, Josefův Důl, Železný Brod

V Libereckém kraji evidují hygienici aktuálně 173 případů onemocnění Covid-19 způsobeného novým koronavirem. Oproti pátku se jedná o nárůst o tři osoby, jedna z toho přibyla v okrese Jablonec nad Nisou.

Nakažení konkrétně v okresech: Okres Liberec 64, okres Jablonec nad Nisou 70 (+1), okres Česká Lípa 5 a okres Semily 34 (+2) osob. Počet uzdravených: 8. Počet zemřelých: 2. Celkem bylo provedeno 2620 testů. Stav je ke dni 11. 4. 2020, 10:35.

V České republice je celkem 5 735 osob s prokázanou nákazou, 370 vyléčených osob a 123 obětí. Celkem provedeno 120 285 testů. Údaje jsou z 10. 4. 8:30. Informace k lokalitám na <http://mapaviru.cz>.

„Po více než týdně přišel další telefonát z Krajské hygienické stanice, že máme v Jilemnici potvrzen třetí případ osoby (s trvalým pobytem v Jilemnici) s onemocněním Covid-19. Vše je bez komplikací, hygiena pochopitelně prověřuje všechny osoby, které byly s tímto naším dalším onemocněním v kontaktu. Počet testů, byť pomalu, roste. Je jen dobře, že se odhalují další případy. I nadále dodržujeme všechna hygienická opatření. Děkuji. Společně to zvládneme!“, uvedl na svém profilu na sociální síti starosta Jilemnice Vladimír Richter.

Také v sobotu zasedal Krizový štáb Libereckého kraje

V neděli bude do všech pobytových zařízení sociálních služeb v kraji rozvezeno 8,5 tisíce rychlotestů pro pravidelné testování zaměstnanců ve čtrnáctidenních intervalech. S rozvozem po kraji pomůže HZS Libereckého kraje a Krajské ředitelství policie Libereckého kraje.

Liberecká Krajská hygienická stanice už před vypuknutím pandemie koronaviru pracovala na novém IT nástroji, který teď už měsíc používá v ostrém provozu. Od příštího týdne by zkušenosti měly využívat hygienické stanice i v dalších krajích. Policie České republiky se o víkend zaměřila na dodržování nařízení v nově otevřených hobbymarketech. Armáda České republiky v neděli mění vojáky, zajišťující ostrahu státních hranic.

Ochranných pomůcek a odběrových setů na test PCR máme na nejbližších deset dní dostatek, v pátek do skladu HZS přivezli 1300 ochranných obleků, v této komoditě je zásoba zatím nejmenší.

„Liberecký kraj děkuje všem pomáhajícím. Mezi nimi také jablonecké Malina-Safety s.r.o., která pro zajistila 4800 respirátorů FFP3, 32 setů kukel CA-10 a jednotek MedicAER s filtry P3 za milion korun. A k tomu zdarma přidali dalších 32 setů,“ potvrdil krajský úřad.

Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost

Dopady pandemie koronaviru na ekonomiku bude řešit expertní tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), který se dosud scházel jako neformální poradní orgán premiéra. Vláda schválila návrh vicepremiéra pro hospodářství a ministra průmyslu, obchodu a dopravy Karla Havlíčka na obnovení činnosti NERV, rada oficiálně zastřeší a prováže činnost řady nově vzniklých expertních týmů.

„NERV bude mít za úkol identifikovat problémy ve fungování ekonomiky veřejného sektoru, konkurenceschopnosti české ekonomiky a připraví doporučení u strategických dokumentů, zejména Hospodářské strategie ČR, založené na dlouho budované vizi Česká republika: Země pro budoucnost,“ řekl vicepremiér a ministr průmyslu, obchodu a dopravy Karel Havlíček a dodal: „Tým se zaměří především na opatření v oblasti podpory podnikatelského prostředí a zaměstnanosti, finančního sektoru a veřejných financí, tak, aby stát byl schopen dostát zajišťování poskytování veřejných statků a současně zmírnit negativní dopady propadu reálné ekonomiky.“

NERV by měl rovněž vyhodnotit funkčnost nastavených záchranných opatření vlády. Na tomto základě by pak měl navrhnout opatření, která je možné realizovat v souvislosti s přípravou rozpočtu na rok 2021 s výhledem na roky 2022 a 2023. Činnost NERV bude v gesci vicepremiéra pro hospodářství Karla Havlíčka, za podpory Úřadu vlády a Ministerstva průmyslu a obchodu. Kromě dříve uváděných členů NERVu, byla do tohoto poradního orgánu navržena také ekonomka Ilona Švihlíková, která už je členkou týmu ekonomů v rámci Ústředního krizového štábu (ÚKŠ).

„NERV, který bude pod úřadem vlády a místopředsedou vlády pro hospodářství bude pod sebou koncentrovat ostatní expertní skupiny v resortech včetně ekonomické pracovní skupiny na ÚKŠ. Taky proto ve vládním NERV mají být i lidé z těchto skupin, například Jan Švejnar, Štěpán Jurajda či výše zmiňovaná Ilona Švihlíková. Hospodářská politika musí být řízena z jednoho místa, z vlády. Ale bude mít řadu pracovních skupin,“ doplňuje vicepremiér Havlíček.

Vláda tak jmenovala následující členy Národní ekonomické rady vlády:

- * Tomáš Salomon - generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna
- * Jan Juchelka - generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka
- * Miroslav Singer - hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB
- * Vladimír Dlouhý - prezident Hospodářské komory ČR
- * Jan Švejnar - ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku
- * Štěpán Jurajda - profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace
- * Daniel Beneš - předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ
- * Bohdan Wojnar - člen představenstva, Škoda Auto
- * Petr Jonák - ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola

- * Miroslav Zámečník - nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance
- * Lukáš Kovanda - hlavní ekonom Czech Fund
- * Tomáš Sedláček - ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog
- * Daniel Prokop - sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK
- * Jakub Havrlant - zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital
- * Ladislav Bartoníček - předseda dozorčí rady O2 Czech Republic
- * Ilona Švihlíková - ekonomka, členka týmu ekonomů ÚKŠ

URL| <http://www.nasejablonecko.cz/jablonecko-aktualne/koronavir-ma-v-libereckem-kraji-173-lidi-pribyly-tri/?aktualitaId=64423>

Univerzita Karlova si připisuje další vědecké úspěchy

12.4.2020 nejbusiness.cz str. 00

Vědci Univerzity Karlovy si připsali další významný úspěch. V soutěži ERC CZ pořádané Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy ČR, která je určena pro vynikající vědecké projekty, obdrželi její zástupci celkem tři granty. Jedná se o největší počet ze všech tuzemských vysokých škol.

Ocenění si odnášejí Marek Stibal z Přírodovědecké fakulty, Zdeněk Dvořák z Matematicko-fyzikální fakulty a Alessandro Testa z **Fakulty sociálních věd**.

Mgr. Marek Stibal, Ph. D. z PřF obdržel pětiletý ERC CZ Consolidator Grant ve výši 58 milionů korun na zkoumání tání grónského ledovce a následné uvolňování metanu, které by mohlo být velkým problémem vzhledem k celkovému globálnímu oteplování.

Doc. Mgr. Zdeněk Dvořák, Ph. D. z MFF získal rovněž ERC CZ Consolidator Grant za projekt s názvem Algoritmy a složitost v rámci a nad omezenou expanzí. Na jeho řešení obdržel přes 7 milionů korun. Zdeněk Dvořák působí na Informatickém ústavu Univerzity Karlovy, jehož hlavní náplní je výzkum v oblasti teoretické informatiky.

Dr. Alessandro Testa z FSV obdržel ERC CZ Starting Grant za projekt s názvem The Re-Enchantment of Central-Eastern Europe. Na jeho řešení získal přes 12 milionů korun. Jeho projekt je ukotven v tradici kritické a historické antropologie náboženských vyznání a praktik ve střední a východní Evropě po roce 1989 a je postaven na použití historiografických a etnografických metod. Jedná se o první takto prestižní grant udělený humanitnímu projektu na UK.

„Mám nesmírnou radost, že tři zástupci Univerzity Karlovy uspěli v grantovém řízení ministerstva školství a obdrželi významnou finanční podporu na rozvoj vědeckých projektů. Jedná se o velmi kvalitní vědecké projekty, které byly vysoce hodnoceny i na evropské úrovni. To, že naše univerzita uspěla s největším množstvím žádostí, je pro mě dalším pozitivním signálem, že věda na UK je kvalitní a její zástupci se dokáží prosadit v silné konkurenci, která ve vědě panuje jak v zahraničí, tak na domácí půdě“, uvedl rektor UK Tomáš Zima.

Program ERC CZ je určen na podporu kvalitních vědeckých projektů předložených do některé z výzev Evropské výzkumné rady. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR v aktuální páté výzvě podpořilo všech 8 projektů celkovou částkou bezmála 277 milionů korun.

Zdroj informací

Univerzita Karlova a NejBusiness.cz

URL| <https://www.nejbusiness.cz/zpravy/2020-04-12-univerita-karlova-si-pripisuje-dalsi-vedecke-uspechy>

Řešení ekonomických problémů

12.4.2020 ČT 1 str. 02 19:00 Události

Světlana WITOWSKÁ, moderátorka

S řešením ekonomických problémů v době koronavirové krize začne vládě pomáhat nový poradní orgán. Má mít 16 členů. Česká televize je oslovila s otázkou, co by mělo momentálně hospodářství pomoci nejvíc. Velká část z nich se shoduje, že stát by mohl odkládat platby záloh, a to jak na dani z příjmu, tak i DPH. Současně se mezi nimi objevují i návrhy na prodloužení některých opatření. Třeba kurzarbeit až na půl roku.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Podstatná bude podle NERVu i přímá pomoc jako selektivní negativní daň pro nejvíc postižené. Co se týče automobilového průmyslu, je důležité rozpochybovat dodavatelské řetězce, a to v rámci celé Evropské unie. Ty se navíc můžou změnit.

Bohdan WOJNAR, předseda představenstva, Škoda Auto

Ten bude probíhat rozdílným způsobem, rozdílně časem a samozřejmě dlouhodobě asi se nedá úplně vyloučit, že dojde k nějaké debatě nebo změnám v celém tom globálním řetězci, protože tato krize zdrav ukázala, jak jsme v tomto globálním světě nyní velice zranitelní, a zřejmě to může vést i k tomu, že v tom globálním pohledu mezi Čínou, USA, Evropou dojde k určitému přerozdělování dodavatelských řetězců.

Světlana WITOWSKÁ, moderátorka

Odborníci mluví taky o navýšení rámce pro úvěrování firem a kapacit Českomoravské záruční a rozvojové banky, která se za podniky postižené krizí zaručuje. Žádají i podobnou podporu velkých firem, které doteď výhodné úvěry čerpat nemohly. Peníze by podle nich měl stát dostat do ekonomiky i formou investic. Třeba do stavebnictví, které by se teď nemělo zastavit.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Někteří ale vidí i prostor pro větší změny, třeba digitalizaci české ekonomiky. Současně by neměly vznikat problémy mezi jednotlivými skupinami, které jsou zasaženy, například mezi živnostníky a zaměstnanci. Zaznívají i názory, že by se mohlo zvýšit ošetřovné, a to hlavně pro nízkopříjmové domácnosti.

Daniel PROKOP, sociolog, PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK

Lidé, kteří pracují na dohody o práci, popřípadě jsou nějaký nízkopříjmoví a vypadly jim příjmy, jako je výživné nebo se jim zredukovala část zaměstnání. A na to nemyslí ani ta podpora OSVČ, ani některé zatím jiná opatření. A nějak bysme to tady měli vymyslet, jak tyto lidi na dohodách a v té nestabilní práci podpořit, aby nespadli do chudoby, nepřišli případně v budoucnosti o bydlení a podobně.

Tomáš SALOMON, generální ředitel, předseda představenstva, Česká spořitelna

Kompenzovat příjmy, to je první část těch opatření. Druhá je potom odložit platby. Tam jak na straně daní, tak i případně sociálních a zdravotních odvodů, tak ale i například víte, že banky odkládají své pravidelné platby, které požadují od svých dlužníků.

„Klidně to napálím.“ Hned po Velikonocích bych otevřel školy, čímž uvolníme i rodiče, říká Tůma

13.4.2020 echo24.cz str. 00 Domov, Homepage, Krátké zprávy, Byznys
Daniel Kaiser

S protahováním karantény se z české ekonomické obce ozývají čím dál zoufalejší varování, že české hospodářství právě inkasuje rány, které budou vidět až později. První, kdo narušil dominanci epidemiologů, byli

už 20. března bývalý „Havlův“ guvernér ČNB Zdeněk Tůma a „klausovec“, další bývalý člen vedení centrální banky Mojmir Hampl. V Hospodářských novinách uveřejnili společný text pod provokativním titulkem Necháme v zájmu ochrany života umřít celou českou ekonomiku? Jak to Zdeněk Tůma vidí o tři týdny později?

S protahováním karantény se z české ekonomické obce ozývají čím dál zoufalejší varování, že české hospodářství právě inkasuje rány, které budou vidět až později. První, kdo narušil dominanci epidemiologů, byli už 20. března bývalý „Havlův“ guvernér ČNB Zdeněk Tůma a „klausovec“, další bývalý člen vedení centrální banky Mojmir Hampl. V Hospodářských novinách uveřejnili společný text pod provokativním titulkem Necháme v zájmu ochrany života umřít celou českou ekonomiku? Jak to Zdeněk Tůma vidí o tři týdny později?

Už v tom vykopávacím textu jste měli jistou pochybnost, jestli je náš koronavirus skutečně takový zabiják. Tady po dvaceti dnech pochybnosti ještě zesílily. Například smrtnost bude o řád menší, než se myslelo v půlce března. Takže neměl by ten exit přijít ještě daleko rychleji, nemělo by se na vládu tlačit víc?

Samozřejmě. V intelektuální rovině je to už dneska jasné. Když se podíváte do zdravotnické obce, máme tu společný článek fyzioterapeuta Pavla Koláře a imunologa Jaroslava Svobody, který riziko strukturovaně a dobře vysvětluje. Ozvaly se další hlasy, například rektora UK Tomáš Zimy, který je sám lékař, a řady dalších. Věřím, že když se zeptáte ředitelů nemocnic, zejména těch velkých v Praze, vesměs vám řeknou, že dnešní stav není udržitelný. Nemůžou dál odkládat běžnou péči. Budeme zachraňovat nemocné na Covid-19 a budou nám umírat pacienti na jiné, dnes zanedbávané diagnózy. I laikovi, jako jsem já, je zřejmé, že my ten virus nevyhladíme. A protože žádný efektivní lék tu do dvou měsíců asi mít nebudeme, tak nám nezbyvá, než se s virem naučit žít. To je už jasné jako facka.

Odhadovali jste – a článek vyšel 20. března – že ztráty mohou být 250 miliard korun respektive 5 procent HDP, s tím že váš odhad je asi ještě podhodnocený. Jak jste k té cifře vlastně došli?

Přiznám se, že to tehdy bylo hodně od boku. Chtěli jsme primárně zdůraznit, že ekonomické náklady budou velké a že by se to při dalším rozhodování mělo brát v potaz. A že bychom u těch restriktivních opatření neměli setrvat příliš dlouho, protože by pro českou ekonomiku mohla být zničující. Mezitím se to tedy opravdu posunulo. Dnes bych neodhadoval propad pět procent HDP, bude větší. Kolegové z OGRResearch, kteří již několik let dělají analýzy pro řadu centrálních bank, odhadují v druhém kvartálu letošního roku jak pro eurozónu, tak pro Spojené státy propad o třicet procent. Za celý rok by to mohlo být pro oba tyto regiony kolem pěti procent. Ovšem my jsme otevřená ekonomika vývozního typu, takže kdybychom v tomto rámci spadli oproti původním odhadům růstu za rok 2020 o deset procent, budu to považovat ještě za docela dobrý výsledek.

A jak dlouho v tom vašem odhadu trvá karanténa? Do konce dubna, konce května, ještě déle?

Největší propad a největší restrikce, zejména z pohledu karanténních opatření, se v tomto modelu odehrají na konci prvního a ve druhém čtvrtletí s tím, že každý týden navíc i během toho druhého kvartálu samozřejmě znamená další náklady. Ale zhruba odhadnuto oproti prvnímu kvartálu v tom druhém spadne ekonomika o třicet procent. Ve třetím kvartálu se ekonomika odrazí ode dna – a v tu chvíli bude strašně záležet na tom, jak efektivně vláda ekonomiku podpoří, jak rychle se jim do ekonomiky podaří dostat likviditu. Bez ní hrozí doslova destrukce řady firem a celých odvětví.

Zdeněk Tůma (1960) – český bankéř a ekonom. Vystudoval na VŠE, v druhé polovině 80. let pracoval v Prognostickém ústavu a po převratu učil na **Fakultě sociálních věd**. Od roku 1995 pracoval v Patria Finance; v roce 1998 odešel na pozici výkonného ředitele do Evropské banky pro obnovu a rozvoj v Londýně, kde si ho vyhlédl prezident Havel a jmenoval viceguvernérem ČNB. Po rezignaci Josefa Tošovského ho v prosinci 2000 přes odpor premiéra Zemana prosadil guvernérem ČNB. Odtud po deseti letech v roce 2010 odešel, byl kandidátem TOP 09 na primátora Prahy. Od roku 2011 pracoval pro KMPG, posledního půl roku je předsedou dozorčí rady ČSOB. Ženatý, tři děti.

Celý rozhovor se Zdeňkem Tůmou o koronavirové krizi a jejích dopadech na ekonomiku si přečtete na [Echoprime zde](#)

URL| <http://echo24.cz/a/SWgxC>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 5 titulech:

echo24.cz (*Domov, Homepage, Krátké zprávy, Byznys*), echo24.cz (*Ekonomika, Homepage*), echo24.cz (*Ekonomika, Homepage, Rozhovory*), echo24.cz (*Domov, Homepage, Krátké zprávy, Byznys*), echo24.cz (*Domov, Homepage, Krátké zprávy, Byznys*)

Čínští komunisté tahají za nos celý svět. I s pomocí WHO, která je zároveň jejich obětí. A my s ní

13.4.2020 denikn.cz str. 00 Komentáře
Michael Romancov

Komentář Michaela Romancova: Pokud jsou zprávy z Číny správné, začínají se město Wu-chan a provincie Chu-pej, v níž leží, po dvouměsíční karanténě postupně vracet do normálního života. Problém však je, že zprávám přicházejícím z Číny se příliš věřit nedá. Odborníci to sice tvrdí již řadu let, ale nic z toho, na co upozorňovali a pro co trpělivě a pečlivě shromažďovali důkazy, nemělo takovou sílu jako epidemie koronaviru, se kterou se svět potýká.

Zdá se, že se městské a provinční orgány čínské komunistické strany problém, který u nich vypukl, snažily tajit. Když to již nedokázaly a nákaza se vymkla kontrole, chovalo se zpočátku stejně i nejvyšší vedení ČLR. Rozsah a povaha problému začaly vyplouvat na povrch teprve v okamžiku, kdy se již nic jiného dělat nedalo. Uzavření jedenáctimilionového města do karantény zatím totiž nedokážou utajit a zamaskovat ani čínští komunisté.

Světová zdravotnická organizace (WHO) na základě informací, které z Číny oficiálně dostala, označila 30. ledna 2020 situaci stupněm „Ohrožení zdraví mezinárodního významu“. Tohoto termínu, který často bývá nahrazován mnohem přílehlavějším „globální stav zdravotní nouze“, se podle WHO používá v případě „mimořádné události, která rozhodně představuje riziko pro zdravotní situaci v jiných státech v důsledku mezinárodního šíření nemoci a případně vyžaduje koordinovanou mezinárodní reakci“. Jedenáctého března, když už byly příznaky choroby oznámeny ze všech kontinentů, vyhlásila pandemií.

Členské státy WHO jsou v případech, jakým je pandemie covid-19, povinny řídit se tzv. Mezinárodními zdravotními předpisy. Podle nich mají smluvní povinnost na vyhlášení globálního stavu zdravotní nouze rychle reagovat. Zároveň jim je však uložena povinnost předcházet situacím, které by k mezinárodnímu šíření nemoci mohly vést, přijímat opatření, která jim budou bránit a kontrolovat jejich dodržování. V případě, že takový stav nastane, mají reagovat způsobem, který je přiměřený naléhavosti situace a minimalizuje zásahy do mezinárodní dopravy a obchodu.

V tento okamžik je třeba zdůraznit několik důležitých a vzájemně souvisejících skutečností. Zaprvé: WHO je jednou ze specializovaných organizací fungujících v rámci OSN. Zadruhé: Čínská lidová republika je členem OSN od roku 1971. Zatřetí: Čínské úřady, minimálně ty ve Wu-hanu, věděly o problému nejspíše v prosinci 2019, až 20. ledna 2020 se k situaci ale vyjádřila i nejvyšší čínská místa. Začtvrté: WHO byla již v prosinci v souvislosti s koronavirem dotazována, později informována o řadě potenciálních problémů Tchaj-wanem. Zapáté: Tchaj-wan není členem OSN, a proto ani žádné její specializované organizace, od roku 1971.

Přečtěte si také Zmapoval chaos na čínském trhu s rouškami. Teď popisuje, jak se vydělává na neštěstí

Proč výše uvedený exkurz? Žijeme ve světě, kterému díky mimořádné hospodářské propojenosti říkáme svět zglobalizovaný. Podle Jana Karlase, autora knihy Mezinárodní organizace – systémy spolupráce mezi státy, představují mezinárodní organizace, spolu s takzvanými mezinárodními režimy (které se nemusí zakládat na smlouvách a nemusí mít vlastní organizační strukturu) hlavní nástroj mezinárodní spolupráce a globálního vládnutí. I když v mezinárodních vztazích neexistuje žádná vláda, přesto v nich lze identifikovat přítomnost určitých forem vládnutí, vycházejících z potřeby realizovat sdílené cíle.

Až dosud se mělo za to, že všechny státy do ekonomické globalizace zapojené a z ní profitující, což nepochybně platí pro ČLR, za minimální sdílený cíl považují co možná nejhladší pohyb zboží, surovin a kapitálu. Aby to bylo možné, musejí být zapojené státy ochotné a schopné plnit závazky, které na sebe vzaly. Bez sdílení informací a nezbytného minima důvěry to však nepřipadá v úvahu.

Vše nasvědčuje nejen tomu, že státní a stranické orgány ČLR minimálně po určitou dobu o problému lhaly, zkrlesovaly či zakrývaly fakta o výskytu nové choroby, ale že rovněž svým vlivem v mezinárodních organizacích efektivně zabránily tomu, aby se životně důležité informace prostřednictvím WHO dostaly podstatně dříve k ostatním členům mezinárodního společenství.

K tomuto tvrzení nás opravňuje oficiální postoj vlády Tchaj-wanu, tedy suverénního státu – je třeba zdůraznit, že suverénní neznamena totéž, co většinou mezinárodního společenství uznaný –, který kvůli sporům s ČLR není členem OSN, a nemůže se proto plnohodnotně podílet ani na práci jejích odborných organizací, WHO nevyjímaje.

Vláda Tchaj-wanu oficiálně sdělila, že WHO již v prosinci loňského roku informovala o přenosu nové nemoci „z člověka na člověka“, tedy v době, kdy čínské orgány sice již WHO informovaly rovněž, avšak tvrdily, že ještě „nebyl nalezen žádný přesvědčivý důkaz přenosu z člověka na člověka“. WHO na svých webových stránkách informovala o dodání „doplňujících detailních informací“ až 12. ledna. Teprve od tohoto okamžiku se naplno rozeběhl mechanismus, který WHO pro tyto případy má nastavený, a z problému lokálního se stal problém mezinárodní, respektive globální.

Přečtěte si také „Zuřící Trumpova pandemie“, nebo harmonie lidstva pod vedením Číny? Hlas Pekingu umí obojí

Nemůže být sporu, že včasné informování by vedlo k mnohem dřívějšímu přijetí příslušných opatření. Počet nakažených i mrtvých mohl být mnohem menší, o hospodářských a na ně navázaných sociálních škodách nemluvě. WHO je viníkem i obětí současného fungování systému mezinárodních vládních organizací.

Připomeňme v této souvislosti, že mezinárodní organizace začaly vznikat v 19. století a vznikaly proto, aby svým členům přinášely užitek. Problém však spočívá v tom, že se všichni neshodnou na tom, co tím užitek má být. Podle liberálních přístupů mezinárodní organizace podporují státy v jejich úsilí o spolupráci. S rostoucí spoluprací mezi státy roste i jejich vzájemná důvěra. Státy se tímto způsobem „socializují“ a začínají sdílet ideje a normy. Podle realistického přístupu, jenž se vůči liberalismu vymezuje, mezinárodní organizace odrážejí distribuci moci v systému mezinárodních vztahů a slouží posilování moci a bezpečnosti těch států, které je zřizují.

Poté co se rozhořel skandál kolem komunikace Bruce Aylwarda, dnes již bývalého asistenta ředitele, s Tchajwanci, uvedla WHO ve svém oficiálním prohlášení, že s tchajwanskými zdravotnickými odborníky spolupracuje, vyměňuje si s nimi a sdílí informace, ale otázka členství Tchaj-wanu ve WHO není v kompetenci jejích zaměstnanců, nýbrž pouze v kompetenci členských států. Do WHO však nemůže být přijat nikdo, koho neschválí OSN, a v OSN se nic podstatného nemůže odehrát bez souhlasu stálých členů Rady bezpečnosti, tedy i ČLR.

Přečtěte si také Wu-chan přežil, ale neztvrdil. Čekat v dešti na manželův popel bolí, i když vám zpívají o hrdinech v karanténě

Peking, navzdory vzrůstajícímu světovému pobouření nad způsobem, kterým na koronavirus reagoval, respektive nad – jak se zdá – stále pokračujícím zveřejňováním „nekorektních dat“, jak čínské informace označil v rozhovoru pro DTV Roman Prymula, však zatím žádné pochybení, natož vinu nepřiznává. Místo toho byla zahájena diplomatická a mediální ofenziva, která Čínu a prezidenta Si Ťin-pchinga představuje jako první oběť, respektive odhodlané a úspěšné bojovníky s koronavirem, kteří teď pomáhají celému světu. Ty státy, lépe ty představitelé, kteří oficiální čínská stanoviska vyvracejí či neakceptují, Čína kárá a nabádá, aby se vyvarovali náказы „politickým virem“, který brání spojit se a ruku v ruce čelit společným výzvám.

Nevíme, co všechno a kde ještě koronavirus způsobí, ale už se stal něčím, co ovlivnilo a ohrozilo životy jednoho každého z nás. Číňané ho nevymysleli a úmyslně nerozšířili, ale jeho průnik až k nám je nepochybně přímým důsledkem toho, jak čínští komunisté zemi vedou. V tomto ohledu se nepochybně jedná o „virus politický“, který již dlouhou dobu v Číně degraduje životní prostředí, vede k pronásledování lidskoprávních aktivistů nebo k „převýchově“ příslušníků národnostních menšin.

Tlak, který ČLR v souvislosti s Tchaj-wanem vyvíjí na WHO, je jen příslovečnou špičkou ledovce, který jsme náhle spatřili. Čínští vládcí chtějí posílit svou moc, nikdy nám nedůvěřovali a koronavirus snad bude příležitostí, abychom my (konečně) přestali věřit jim.

Autor je politický geograf, působí na **Fakultě sociálních věd** UK a Metropolitní univerzitě Praha.

V rubrice komentáře dáváme prostor různým úhlům pohledu, které nemusí vyjadřovat stanovisko redakce.

URL| <https://denikn.cz/339489/cinsti-komuniste-tahaji-za-nos-cely-svet-i-s-pomoci-who-ktera-je-zaroven-jejich-obeti-a-my-s-ni/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

denikn.cz (*Komentáře*)

„Klidně to napálím.“ Hned po Velikonocích bych otevřel školy, čímž uvolníme i rodiče, říká Zdeněk Tůma

13.4.2020 echoprime.cz str. 00 Homepage, Rozhovory, Eseje
Daniel Kaiser

S protahováním karantény se z české ekonomické obce ozývají čím dál zoufalejší varování, že české hospodářství právě inkasuje rány, které budou vidět až později. První, kdo narušil dominanci epidemiologů, byli už 20. března bývalý „Havlův“ guvernér ČNB Zdeněk Tůma a „klausovec“, další bývalý člen vedení centrální banky Mojmir Hampl. V Hospodářských novinách uveřejnili společný text pod provokativním titulkem Necháme v zájmu ochrany života umřít celou českou ekonomiku? Jak to Zdeněk Tůma vidí o tři týdny později?

S protahováním karantény se z české ekonomické obce ozývají čím dál zoufalejší varování, že české hospodářství právě inkasuje rány, které budou vidět až později. První, kdo narušil dominanci epidemiologů, byli už 20. března bývalý „Havlův“ guvernér ČNB Zdeněk Tůma a „klausovec“, další bývalý člen vedení centrální banky Mojmir Hampl. V Hospodářských novinách uveřejnili společný text pod provokativním titulkem Necháme v zájmu ochrany života umřít celou českou ekonomiku? Jak to Zdeněk Tůma vidí o tři týdny později?

Už v tom vykopávacím textu jste měli jistou pochybnost, jestli je náš koronavirus skutečně takový zabiják. Tady po dvaceti dnech pochybnosti ještě zesílily. Například smrtelnost bude o řád menší, než se myslelo v půlce března. Takže neměl by ten exit přijít ještě daleko rychleji, nemělo by se na vládu tlačit víc?

Samozřejmě. V intelektuální rovině je to už dneska jasné. Když se podíváte do zdravotnické obce, máme tu společný článek fyzioterapeuta Pavla Koláře a imunologa Jaroslava Svobody, který riziko strukturovaně a dobře vysvětluje. Ozvaly se další hlasy, například rektora UK Tomáš Zimy, který je sám lékař, a řady dalších. Věřím, že když se zeptáte ředitelů nemocnic, zejména těch velkých v Praze, vesměs vám řeknou, že dnešní stav není udržitelný. Nemůžou dál odkládat běžnou péči. Budeme zachraňovat nemocné na Covid-19 a budou nám umírat pacienti na jiné, dnes zanedbávané diagnózy. I laikovi, jako jsem já, je zřejmé, že my ten virus nevyhladíme. A protože žádný efektivní lék tu do dvou měsíců asi mít nebudeme, tak nám nezbyvá, než se s virem naučit žít. To je už jasné jako facka.

Odhadovali jste - a článek vyšel 20. března - že ztráty mohou být 250 miliard korun respektive 5 procent HDP, s tím že váš odhad je asi ještě podhodnocený. Jak jste k té cifře vlastně došli?

Přiznám se, že to tehdy bylo hodně od boku. Chtěli jsme primárně zdůraznit, že ekonomické náklady budou velké a že by se to při dalším rozhodování mělo brát v potaz. A že bychom u těch restriktivních opatření neměli setrvat příliš dlouho, protože by pro českou ekonomiku mohla být zničující. Mezitím se to tedy opravdu posunulo. Dnes bych neodhadoval propad pět procent HDP, bude větší. Kolegové z OGRResearch, kteří již několik let dělají analýzy pro řadu centrálních bank, odhadují v druhém kvartálu letošního roku jak pro eurozónu, tak pro Spojené státy propad o třicet procent. Za celý rok by to mohlo být pro oba tyto regiony kolem pěti

procent. Ovšem my jsme otevřená ekonomika vývozního typu, takže kdybychom v tomto rámci spadli oproti původním odhadům růstu za rok 2020 o deset procent, budu to považovat ještě za docela dobrý výsledek.

A jak dlouho v tom vašem odhadu trvá karanténa? Do konce dubna, konce května, ještě déle?

Největší propad a největší restriktce, zejména z pohledu karanténních opatření, se v tomto modelu odehrají na konci prvního a ve druhém čtvrtletí s tím, že každý týden navíc i během toho druhého kvartálu samozřejmě znamená další náklady. Ale zhruba odhadnuto oproti prvnímu kvartálu v tom druhém spadne ekonomika o třicet procent. Ve třetím kvartálu se ekonomika odrazí ode dna - a v tu chvíli bude strašně záležet na tom, jak efektivně vlády ekonomiku podpoří, jak rychle se jim do ekonomiky podaří dostat likviditu. Bez ní hrozí doslova destrukce řady firem a celých odvětví.

V Německu jdou hlasy, že ani jejich silná ekonomika to dušení nepřežije za konec dubna, pak už se šíří zkáza. Takže jim zbývají dva tři týdny.

U nás tohle platí pro některé sektory. Jiné by to ustály delší dobu. Například celý byznys kolem turismu už musel zavřít, a bohužel zrovna ten nemá žádné velké polštáře. Takže ano, pro takový sektor bude bez výraznější pomoci státu kritický už konec dubna. Kromě toho jsem zatím neslyšel, že by se uvažovalo, jak bude vypadat restart. Každopádně injekce na duben a květen nebude stačit. Když otočíte klíčkem a zkusíte restartovat firmy, které měly úplně zavřeno nebo byly výrazně postižené, tak ony často nenastartují hned, respektive nenaskočí zpátky na 70, 80, 100 procent výkonu. V prvních měsících nastartují na 20, 30, a když to dobře půjde, 40 nebo 50 procent. Už teď by měl stát dát firmám nějaký signál, že uvažuje i o delší než dvou-, tříměsíční podpoře, protože i majitelé firem a členové představenstev už dnes uvažují, jak bude jejich firma hospodařit v příštích měsících, a to i po ukončení restrikcí.

Máte přímé zprávy z terénu, co se dnes v české ekonomice děje?

Mám, ale jsou samozřejmě spíše anekdotické. Slyším od přátel, kteří podnikají, že situace je ještě horší, než se obecně myslí. Mám známé, teď mám na mysli dva konkrétní případy ze zpracovatelského průmyslu, kde propouštěli 20, 30 procent svých zaměstnanců. Pokud platí, že duben je kritický pro obory, jako je turismus a gastronomie, které jsou nasnadě, tak květen už bude kritický pro značnou část celé ekonomiky. Prostě dostat do ekonomiky likviditu je jeden z klíčových předpokladů, o který se teď u nás hraje. Je pravda, že česká vláda se snažila reagovat poměrně rychle, ale přeci jen rychlejší byla v té první, zdravotní fázi, a méně zatím v podpoře ekonomiky. Mám pocit, že jim ještě úplně nedošlo, jak velký problém tu hrozí.

Vládní představitelé tu mohou kontrovat celou řadou programů na podporu podnikatelů. Až se člověk v těch jménech ztrácí.

Oni se momentálně soustřeďují na menší podpory, odklady splátek ať už zdravotního nebo sociálního pojištění. OK.

A taky odložení splátek v bankách a nájmu - kde stát vlastně přenáší břemeno z jedněch soukromníků na jiné.

U bank mi to přijde v pořádku, banky samy nemají zájem položit své klienty a radši jim platby posunou a rozloží. U nájmu mám větší pochybnost, protože tím stát posouvá platební neschopnost dál, vláda svou intervencí přesouvá na jiného věřitele, který zase bude mít svého věřitele. Řada vlastníků nemovitostí s tím opatřením bude mít velký problém, a vidím, že nejsou zrovna happy. Ale v případech, kde je vlastník stát, kraj nebo obec, je i odklad nájmu cesta, jak pomoci firmám a živnostníkům s jejich likviditou.

Co ulehčení pro centrální banku, která může snadněji vykupovat státní dluhopisy od soukromých držitelů?

To je naopak dobrý krok. Řada poslanců si neuvědomuje, že základní úlohou centrální banky v krizových časech je stabilizovat. Už to, že ČNB takovou pravomoc dostane, je samo o sobě stabilizační faktor. Velmi snadno může nastat situace, kdy z hlediska poskytnutí likvidity je centrální banka nezastupitelná. Centrální banka tím dostala do ruky bazuku a je škoda, že to je omezené rokem 2021. Ale dobře, že aspoň takhle.

Fakt je to dobře? Když se šlo podobnou cestou v eurozóně před sedmi osmi lety, od té doby neustala kritika, že se tím vypustil džin z lahve.

Z celkového hlediska je vlastně jedno, kdo dluh drží. Stejně centrální banka nakupuje dluhopisy už dnes, akorát že nakupuje dluhopisy jiných zemí. Co jiného by v rámci správy devizových rezerv nakupovala, že? Máte na vládě nezávislou instituci a buď budete věřit, že svou práci dělá dobře, nebo ne. Já bych řekl, že zrovna ČNB dlouhodobě pracuje dobře. A byť kolem některých jejích kroků mohou být diskuse, a la intervence, tak nejde říct, že by své moci zneužívala a zkoušela strkat prsty, kam nemá. Samozřejmě že by nebylo dobře, aby centrální banka zachraňovala konkrétní krachující firmy, ale to už jí podsouváme, že se zblázní. Zatím se historicky chová zodpovědně. Vůbec hlavní úkol, na kterém se úspěch záchranné operace bude lámat, na kterém se rozhodne, jestli se nám podaří odrazit ode dna, je nalít do oběhu dostatek likvidity, která by jinak chyběla. Musí to být v řádu stovek miliard korun. Všechny ty programy, o nichž vláda pořád mluví - Covid 1, Covid 2, Covid 3 - mají dohromady objem sto či dvě stě miliard korun, což ne že by bylo plivnutí do rybníku, ale je to málo. Budou potřeba stovky miliard korun, a čím rychleji, tím lépe. Buď se nám podaří oživení ve tvaru V, nebo se budeme roky potloukat na dně.

Jak by bylo neúčinnější ty stamiliardy do ekonomiky nalít?

Takový manévr nemůžete udělat bez bankovního sektoru. Všechny ty odklady, ať už splátek úvěrů nebo zdravotního a sociálního pojištění jsou fajn. Ale pro masivní nalití likvidity jiný distribuční kanál než banky neexistuje. A věřím, že jsem v tomto úsudku dostatečně nezávislý, navzdoru tomu, že jsem v dozorčí radě jedné z bank.

Jak přesně si představujete, že tu stát bude nápomocný?

V zásadě by měl garantovat úvěry, které banky budou poskytovat. Samozřejmě jen částečně - část rizika musí nést banky. Už programy COVID 2 a 3 jdou tímto směrem. Nechci teď zacházet do detailů nutných k tomu, abychom vyloučili černé pasažéry, poněvadž ne všechny firmy jsou postižené. Musí být prokazatelný dopad COVID 19, resp. vládní karantény na hospodaření firmy. Ale poněvadž firmy ty peníze potřebují hrozně rychle a jednoduše, tak i za cenu, že systém nebude stoprocentně vodotěsný, to má cenu. A banky to v rozsahu, který bude třeba - protože krizí neprojde bez pomoci zvenku ani řada zdravých firem - prostě bez výrazných záruk nemůžou udělat. Na tomhle ale musí být především politická shoda, zbytek jsou technické věci.

No ono by takové masivní ručení státu za úvěry soukromníkům od soukromých bank asi ulevilo nejen firmám, ale i těm bankám, že? Když se bude dostatečně dlouho držet karanténa, třeba do června a dál, a rozšíří se druhotná platební neschopnost, přijdou nakonec i runy na banky.

Obecně: pokud bude ekonomika padat, tak samozřejmě spousta firem bude defaultovat. A ve chvíli, kdy se vám jako bankéři i přes velmi dobrou kapitalizaci a velmi dobrou likviditu zhorší úvěrové portfolio, tak by to problém být mohl. Zatím jsme od toho naštěstí poměrně daleko, ale abychom daleko zůstali, je zásadní, aby podpora, o níž mluvím, naběhla. Co bude v červnu, nevím. Ale když to přeženu, tak každopádně pokud se budeme držet cesty: Porazit virus za každou cenu, nedat mu ani centimetr - prostě když se rozhodneme bojovat proti viru zavřením ekonomiky třeba do konce roku, tak ekonomika klekne a máme tu všeobecný kolaps.

Co by byl ten hlavní krok, jímž se osvobodí ekonomika? Spuštění Škodovky a velkých provozů, otevření obchodů a restaurací, otevření hranic?

Hlavní je přestat šířit strach, aby se lidi trochu nadechli. Vždyť je to až směšné, že když se s někým potkáte v lese, nasazujete si roušky. Nebo lidi v autě s rouškami. Jsem rád, že vláda uvolňuje rouškový režim aspoň při sportování, já přiznám, že jsem při běhání roušku neměl, protože je to nesmysl. Dobře - nosme roušky v obci jako připomínku problému, s nímž stát bojuje. Dobře, zachovávejme do nějaké míry fyzickou vzdálenost. Ale s tím, co se mezitím o viru dozvídáme, si dnes ještě víc myslím, že byl uvolňování mělo být mnohem rychlejší, než jaké zatím vláda naznačuje.

Kdybyste byl předseda vlády, co byste uvolnil nejdřív?

Tak když se ptáte takhle, tak já to klidně napálím. Hned po Velikonocích bych normálně otevřel školy, čímž taky uvolníme rodiče, kteří teď s dětmi musejí být doma. A nevidím důvod, proč zároveň neotevřít obchody, samozřejmě při určitých hygienických omezeních. Hlavně by se ale mělo přestat strašit, vláda i přes nepopíratelný úspěch první fáze, kdy se zjednal čas pro zdravotnictví, vyplašila lidi zbytečně moc. Takže ať už

je radši konečně uklidňuje, vysvětluje jim, že s čím teď celá společnost zápasí, není nějaký globální zabiják. Je to virus, který se šíří docela agresivně, ale který pro velkou většinu lidí nepředstavuje žádné riziko. Pokud to spočítáme přes palec, lidí nad 65 let jsou v republice dva miliony, z nich těch s vážnějšími zdravotními potížemi, kardiovaskulárními, onkologickými a podobně, je řekněme 25 procent; k tomu musíme připočítat i mladší lidi, kteří jsou kvůli jiným onemocněním taky více ohroženi. Dostaneme se tak na 300-400 tisíc maximálně. Tuto skupinu je nutné cíleně chránit a stát tu může hodně pomoci. Bude samozřejmě řada případů, kde rodina má někoho z rizikové skupiny a pak je na místě třeba individuální karanténa apod.

Jak důležité je pro ekonomiku otevřít hranice? Fakt je, že i kdyby vláda ve vnitrozemí dovolila nahodit ekonomiku od zítřka, dokud jsou zavřené hranice, budou možnosti oživení nějak limitované.

No jistě. Vidíme už, že některé státy ohlašují uvolnění. Klíčové je ale Německo, pro Evropu a speciálně pro nás. Jsme s ním těsně provázáni, obchodně i kapitálově. Jinak i přes zavřené hranice mohou dobíhat nasmílované kontrakty, ovšem pokud chcete uzavírat nové, to prostě po mailu, telefonech a skrz videokonference nejde. Takže musí být dovoleno cestovat minimálně z pracovních důvodů. Návrat normálního cestování bude asi delší, i proto, že lidi sami se budou obávat cestovat.

Pokud byste měl hodnotit celkový výkon vlády - jak se projevuje to, že v ní s jednou částečnou výjimkou ministra průmyslu Havlíčka vlastně nejsou ekonomové, ale maximálně podnikatelé - jako premiér Babiš?

Ze začátku vláda na ekonomickou stránku věci jakoby vůbec nemyslela. To nás taky s Mojžírem Hamplm motivovalo k napsání toho článku. Tuhle debatu se naštěstí podařilo otevřít, dnes už je ekonomika součástí vládních úvah, jde už v uvozovkách jen o docenění velikosti toho šoku, což ale vláda pořád nedoceňuje. Když porovnáme pomoc ekonomice od české vlády, která je na úrovni dvou třetích procent HDP, a když porovnáme pomoc, kterou své ekonomice dávají Rakousko a Německo, kde je to v podobě různých záruk 20, 30 procent HDP, tak to je dramatický rozdíl. Nicméně doba je natolik hektická a vláda si začala brát zpětnou vazbu, že doufám, že větší pomoc bude brzy na cestě.

Kolik by do ekonomiky měla nalít?

Pokud by se mělo stát, co naznačil ministr Havlíček který řekl: Přímou dáme sto miliard a dalších 900 miliard garancí, tak potom bychom se blížili k mezinárodně srovnatelné úrovni 20 procent HDP. Zatím ale je to jen avízo, nic není potvrzeno. A po prvních třech týdnech restrikce, kdy se podařilo stabilizovat situaci a odvrátit kolaps zdravotnictví, je naprosto zřejmé, že u plošné restrikce už významně převyšují náklady nad zisky.

Jaký názor na karanténu převažuje v české ekonomické obci - podle ohlasů, které jste na váš článek dostal?

Mezi ekonomy byly názory rozdělené, polemizovali s námi třeba ekonomové z CERGE. Doslechl jsem se, že na sociálních sítích jsme to schytali, ale ty nesleduji. Dostal jsem bez přehánění desítky děkovních sms, převážně od lidí z byznysu. Ukazuje se, že čím blíže má člověk k byznysu, tím jasněji vidí důsledky karantény, a to velmi rychle.

Zdeněk Tůma (1960) - český bankéř a ekonom. Vystudoval na VŠE, v druhé polovině 80. let pracoval v Prognostickém ústavu a po převratu učil na **Fakultě sociálních věd**. Od roku 1995 pracoval v Patria Finance; v roce 1998 odešel na pozici výkonného ředitele do Evropské banky pro obnovu a rozvoj v Londýně, kde si ho vyhlédl prezident Havel a jmenoval viceguvernérem ČNB. Po rezignaci Josefa Tošovského ho v prosinci 2000 přes odpor premiéra Zemana prosadil guvernérem ČNB. Odtud po deseti letech v roce 2010 odešel, byl kandidátem TOP 09 na primátora Prahy. Od roku 2011 pracoval pro KMPG, posledního půl roku je předsedou dozorčí rady ČSOB. Ženatý, tři děti.

URL| <http://echoprime.cz/a/STZiD>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 3 titulech:

echoprime.cz (*Homepage, Rozhovory, Eseje*), echoprime.cz (*Homepage, Rozhovory, Eseje*), echoprime.cz (*Homepage, Rozhovory, Eseje*)

Takhle to dál nejde

13.4.2020 FINMAG str. 40 Rozhovor
Michal Kašpárek

Sociolog Daniel Prokop vydal kuchařku receptů, jak pohnout s problémy, které Česko trápí už od devadesátek. Rozhovor o moci slov, rozdílech mezi českou a americkou částí rodiny a o tom, že změna přijít musí.

Když mu před šesti lety začal v Salonu Práva vycházet seriál komentářů Úvod do praktické sociologie, bylo to v českých médiích zjevení. Kde jiní řetězili dojmy, tehdy třicetiletý sociolog Daniel Prokop operoval s čísly. Opatrně se ptal, co o chudobě, diskriminaci nebo rozdělení společnosti doopravdy víme, a podobně opatrně hledal odpovědi. Obvykle překvapivé a obvykle taky srovnatelně nepříjemné pro stoupence pravice i levice.

Ted' svoje texty propojil do knihy Slepé skvrny. Jak název napovídá, dívá se v ní tam, kam politici a novináři ne vždy dohlédnou, protože jim v tom brání „zjednodušující, často falešné mytologie, které si rádi vyprávíme“.

* Pochopil jsem z knihy správně, že politická rozhodnutí ovlivňuje i to, jakým jazykem a v jakých metaforách o problémech mluvíme?

Ano. Výzkumy ukazují, že třeba u terorismu různé metafory podporují různé druhy řešení. Když budete mluvit o teroristech jako o útočících zvířatech, povede to k něčemu jinému než metafora nemoci nebo války. Mimo to se ale snažím ukázat, že metafora vyvolává falešný pocit poznání. Tak metafory používá například Václav Klaus mladší. Nepřinášejí novou informaci, jen slastný pocit, že jste něco pochopili – přitom jste ale nepochopili samotnou realitu, jenom tu analogii.

* To budu potřebovat příklad.

Po jakémisi teroristickém útoku jeden politik varoval, abychom z něj neobviňovali všechny muslimy. Klaus napsal komentář o tom, že Winston Churchill přece taky Britům neřikal, že nesmí z bombardování Londýna vinit celý německý národ. Když se tou metaforou zabýváte do detailů, zjistíte, že je úplně naruby. Klausové, Konvičkové a Okamurové jsou jako Churchill, který by místo útoku proti skutečnému a jedinámu nepříteli filozofoval, že nemáme řešit jenom německou armádu, že to celé přece vychází z hegelianství, že nacismus navazuje už na Nietzscheho. Místo konkrétních racionálních opatření, která by dnes vedla třeba k rozbití teroristických buněk, by jen takhle rozumoval.

* Když jsou slova tak mocná – být šéfredaktorem novin, jakou metaforu nebo frázi byste svým redaktorům vymlouval?

Snažil bych se omezit využívání dehumanizujících slov při psaní o lidech. Invaze, záplavy, takové věci. Zbavují nás morálního dilematu, ve kterém jsou na jedné straně lidi, z nichž si velká část zaslouží pomoc, a na druhé bezpečnostní riziko pro nás. Samozřejmě to neznamena o tom riziku neinformovat, jen byste neměli zatemňovat to dilema tím, že jeho humanistickou stranu zrušíte dehumanizující metaforou. Druhá věc: u otázky chudoby se rozvinula rétorika, která vytváří dvě kategorie občanů. Nepřízpůsobiví, ale také spoluobčané... co je to spoluobčan? To není občan? Nebo jen trpěný? Je to způsob, jak projevit rasistické názory, a zároveň se neprojevit jako rasista. Američani tomu říkají dog-whistle (podle ultrazvukové píšťalky na psy, kterou lidé neslyší, pozn. red.). Jsou i subtilnější dog-whistles, třeba stále zmiňované křesťansko-židovské hodnoty. Málokdo upřesní, co tím myslí. Často to říkají autoritáři a Židy do toho přimíchávají jen proto, aby bylo jasné, že myslí ne-muslimy. Hodně židovských akademiků to kritizuje, jelikož v tom ve skutečnosti žádné specificky židovské hodnoty nejsou.

* Ve Slepých skvrnách několikrát píšete o tom, že i liberálové mají s politickou korektností sami máslo na hlavě. Ale pokaždé neurčitě. Tak buďme konkrétní – kudy podle vás vede hranice mezi zdvořilostí a cenzurou myšlení?

Řada kauz je tu podle mě zveličená. Třeba když američtí studenti nechtěli, aby právník Harveyho Weinstaina (filmového producenta odsouzeného letos v březnu na 23 let za znásilnění, pozn. red.) vedl kolej a řešil z té pozice stížnosti na sexuální obtěžování, přišlo mi to oprávněné. Nevyhazují ho z profesury, neberou mu akademickou svobodu, jen nechtějí, aby byl zodpovědný za takovou věc. Na druhou stranu se mi nelíbí, co

se stalo Bradu Weinsteinovi, což je shoda jmen – že ho studenti šikanovali za kritiku dost stupidní afirmativní akce.

* O co šlo?

Byl to den, kdy snad symbolicky nesměli jít bílí studenti do školy jako připomenutí diskriminace, což Weinstein kritizoval. Dostal se kvůli tomu s těmi studenty do konfliktu a nakonec ze školy odešel. Potom si taky myslím, že by lidé měli mít právo se bránit. Vzpomeňte si na Rogera Scrutona. (Letos zesnulý britský konzervativní filozof byl loni rychle odvolán z funkce ministerského poradce poté, co novinář týdeníku *New Statesman* tweetnul několik Scrutonových odpovědí na jeho otázky, které působily po vytržení z kontextu kontroverzněji než v rozhovoru. Novinář i týdeník se později omluvili a Scruton se do veřejné služby vrátil, pozn. red.) Část jeho výroků podle mne opravdu byly nesmysly, ale vadí mi, že se po odvolání sahá dřív, než člověk dostane příležitost všechno vysvětlit. Nicméně je zajímavé, že i když se za tohle často kritizují liberálové, třeba v Polsku je teď profesor Wojciech Sadurski souzen podle trestního zákoníku za to, že Právo a spravedlnost označil za kriminální organizaci. To je mnohem horší než odvolání z neplacené komise pro bydlení, které postihlo Scrutona. Ale zpátky k politické korektnosti. Myslím, že je blbě dělat si legraci z vlastností, které si nemůžeme vybrat.

* Negroidní rysy Sereny Williamsové?

Třeba. Ale kromě humoru je tu ještě jeden typ korektnosti. Je podle mě korektní nenaznačovat závěry, pro které nejsou podklady. Například z dat OSN v roce 2011 vyplývalo, že v sociálně vyloučených oblastech a jejich okolí vám skutečnost, jestli člověk pracuje, nebo nepracuje, mnohem líp než etnicita předpoví to, jestli má učňák. Jenže lidi nenosí kombinézu, podle které by šlo okem rozeznat, jestli mají školu. Takže zdůrazňování etnicity při informování o nezaměstnanosti je špatné, protože vytváří falešný nebo neúplný příběh o jejich příčinách. A ještě mám jeden příběh. Před patnácti lety jsem pracoval jako novinář a polští řidiči tehdy v Praze během jednoho týdne zabili dva chodce. V redakci chtěli, abychom to při psaní rámovali takhle. Já na to: „Má to nějakou souvislost s tím, že to jsou Poláci?“ Oni: „No to asi ne.“ Tak já: „Napišme to tedy bez toho.“ Oni: „Ale v tom není žádná informační hodnota!“ Já: „Takže ta hodnota je v něčem, co nemáme podloženo?“ Nakonec jsme to myslím nenapsali. Něco jiného jsou potom třeba násilnosti před čtyřmi lety v Kolíně nad Rýnem, kde se ocitla spousta mladých imigrantů v jiném prostředí, s přístupnějším alkoholem, bez dohledu svých rodin. Tam není namístě zakrývat jistou kauzální souvislost, protože asi existuje. Takže nejde o politickou korektnost, ale o korektnost z pohledu fakt a příčin.

* Ze Slepých skvrn není úplně poznat, do jakého politického tábora patříte. Prosazujete společensky progresivní opatření, ale argumenty, na jaké bude spíš slyšet volič ODS než Zelených. Je to strategický převlek, nebo si opravdu držíte takový odstup? Na politickém kompasu jsem na liberální straně a trochu doleva. Se sebeidentifikací mám problém. Spousta lidí, kteří tu o sobě říkají, že jsou libertariáni nebo klasičtí liberálové, by z takového testu vypadli jako pravicoví autoritáři. Vybírají si ekonomicky liberální argument, když stojí na straně autority. Soukromý majetek byl posvátnou hodnotou, když šlo o Kliniku. Ale když se zabavuje soukromá půda Palestinců nebo probíhají agresivní až nezákonné exekuce soukromého majetku v Česku, je třeba tvrdost. Já jsem sice kulturně spíše liberál, ale spousta témat nastolovaných liberály nepovažuji za podstatné.

* Ještě jedna věc mi nebyla jasná. Člověk většinou píše kvůli něčemu, co v něm vyvolává emoce. A já u vašich sloupků nevím, jestli máte hlavně rád vyrovnaný rozpočet a daňovou kázeň, když tak často argumentujete tím, kolik by nám toho včasná sociální opatření ušetřila. Anebo jestli máte abstraktnější motivy: volnost, rovnost, bratrství...

Je to touha po světě, kde existuje reálná rovnost šancí. Samozřejmě nevěřím, že bychom toho mohli úplně dosáhnout, ale myslím, že je důležité neustále zpochybňovat, že mají všichni stejnou startovací čáru. Výzkum například ukazuje, jak se u nás snižují šance, že vás vůbec jen pozvou na pohovor nebo prohlídku bytu, když máte v životopisu Horváth místo Hájek, ačkoliv jste v obou případech stejný středoškolák s dobrou pracovní zkušeností. Můj nástroj, jak prosazovat tuhle ideu, která by, doufám, mohla být univerzální napříč levicí i pravicí, je ukázat reálné fungování politických opatření.

Teď se například novelizuje výpočet nezabavitelného minima v exekuci, počítá se s bonusem za manžela nebo manželku a každé dítě. To povede k tomu, že se partnerům bonusy zduplikují a velké rodiny budou splácet velmi málo, zatímco samoživitelky a samostatně žijící důchodci budou mít na hlavu zhruba poloviční nezabavitelné minimum. Dobré reálné řešení by bylo opačné: zvýšit individuální nezabavitelnou částku

a snížit bonusy, aby struktura rodiny negenerovala nerovnosti. Další na levičce nepopulární myšlenka je, že musíme snížit zdanění práce.

* ČSSD naopak před volbami navrhovala zvýšit daně už zaměstnancům se středními příjmy.

Od čtyřiceti tisíc, takže strašně nízko. Zkrátka některá řešení neodpovídají politické agendě české levice, i když možná v jádru levicová jsou. A naopak velká část pravice podle mě u nás není pravice, ale jakási levice pro vyšší střední třídu. Hájí příspěvky na stavební spoření a důchodová vě připojištění, což jsou transfery, které se sice voličům vyplatí, ale jdou proti pravicovým principům. Seberete lidem přes 20 miliard ročně a rozdáte těm, kteří to nepotřebují, jako příspěvek na produkty, které nemají výnosy a banky si z nich berou obří poplatky. Třeba v kritice podpory třetího důchodového pilíře a stavebního spoření se shodují zase s libertariány.

* Dost o politice. Málomluvný prvňák vám poví, že chce být sociolog. Jak jste se k tomu vlastně dostal?

Studoval jsem matematické gymnázium – a tahle predispozice mě pak na kombinaci žurnalistiky a sociologie dostala právě ke kvantitativní sociologii, kde jsem mohl kombinovat svoje dovednosti, což bylo...

* Počkejte. Mě zajímá ten puberťák, který si na matematickém gymnáziu řekne, že půjde na žurnalistiku a sociologii.

To jsou takové osobní detaily...

* Proto se na to ptám.

Hodně věcí jsem řešil se svým tátou, který byl tehdy výrazně víc nalevo než já. Přeli jsme se třeba o progresivní dani: on byl pro, já proti. Teď je to skoro naopak, je v té generaci, která svou levicovost výrazně ztratila. Nějakou sociální kritiku jsme měli v rodině: hodně číst, bavit se o tom. Plus inspirace od pár učitelů z gymnázia fakt, že jsem se sice dostal na matfyz, ale nikdy bych nebyl super matematik. Neberu sociologii jako předurčenost, mohl bych taky udělat pár jiných rozhodnutí a být teď průměrný absolvent matfyzu zaměstnaný v bance. Nevěřím na osud, jak se o něm píše v příbězích úspěšných. Všichni slavní muzikanti vám řeknou, že je nejdůležitější jít za svým snem a nevzdávat se, ale na každého je milion neúspěšných, se kterými nikdo rozhovory nedělá. Pak si vzpomínám, že jsem někdy před deseti či více lety chodil hodně do Divadla Komedie, které bylo hodně sociálně kritické, zabývalo se středoevropanstvím a dekonstruovalo mýty o národní povaze. Tam jsem si řekl, že nemá cenu být komerční sociolog, že musím v Medianu vybudovat větev sociálního výzkumu. Hry Dušana Pařízka a další literatura se na mém směřování ke kritické sociologii možná podílely stejně jako škola.

* Další velká náhoda, která zásadně ovlivní život, je setkání s životní partnerkou. Nedávno jsem narazil na návod, jak být zdravě divný, a na prvním místě bylo, že si máte vzít někoho z jiné kultury. Vy jste se oženil s Američankou. Pomáhá vám to přemýšlet s větším odstupem?

Třeba o výzkumech ukazujících, že když dětem ze sociálně vyloučeného prostředí dáte dobrou školu, ušetříte později na podporách v nezaměstnanosti nebo na vězení, mi poprvé řekla před mnoha lety taky moje žena. A to je přitom stavební inženýrka. Ta společenská znalost je v tomto v USA trochu jiná. Že nezaměstnanost ovlivňuje víc dosažené učňovské vzdělání než etnicita, vám v Česku skoro nikdo nevěří, zatímco ona se mě zeptá, proč jí takovou banalitu vůbec říkám. Je to korektiv z kultury, která podobné věci řeší mnohem delší dobu. Druhou inspirací je to, jak jsou v Americe některé věci podobné. Teď mi Václav Bělohradský při jedné debatě říkal, že když píšu o regionálních nerovnostech, málo zdůrazňuju zásadní vliv odsunu Němců ze Sudet. Jenže v té části Ohia, odkud je moje žena, řeší podobné problémy: odchod mladých vzdělaných lidí, rozpad místních komunit, drogy, nekvalitní vzdělávání, předluženost. Stejně dopady postindustrializace, jaké řeší na Ústecku nebo Karlovarsku.

*

Přitom z Ohia Němce nikdy neodsunuli.

Taky si můžete všimnout, že ne všechny části Sudet dopadly stejně. Nebo že v některých byla obrovská nezaměstnanost už v době, kdy tam Němci ještě žili. Zkušenost s Amerikou a tyhle postřehy vedou k otázce, jestli dopad odsunu po sedmdesáti letech nepřeháníme, jestli jde všechno vysvětlit kulturně.

* Přišel jste díky ohijské rodině ještě na nějaké české specifikum?

Určitě na schopnost Čechů bavit se o politice. V Ohiu je ještě víc než u nás vidět spor mezi rodiči, kteří volí republikány, a dětmi, které vystudovaly školy v metropolích a jsou demokrati. Moc se o politice nebaví, aby předešli konfliktům. Tady moje rodina vytáhne politiku na oběd s člověkem, kterého dva roky neviděla.

* Vůbec nevím, o čem jiném než o politice se dá u oběda bavit.

Ale víc než rozdíl mě asi překvapily ty věci, které jsou podobné, jako úpadek měst nebo to, jak tam i tady rezonuje pocit, že mají menšiny nějaké zvýhodněné postavení, zatímco běžný lid symbolicky ztrácí práva. Fakticky je to často nesmysl, protože i v Americe máte menší šanci získat práci, když váš životopis naznačuje, že jste černoch. Ale politickou realitou se tenhle pocit stal.

* Když jsme nakousli rodinu – máte roční dceru. Věříte, že se dožije uplatnění receptů, které představujete v knize? Že už půjde do lepší školy a že se jí takhle budou postupně dotýkat další změny k lepšímu?

Školství za pět let nezměníte. Ale dá se třeba reformovat vzdělávání učitelů nebo zařídit větší podpora podpůrných profesí v horších školách. Za těch pět let to nebude mít úplně finální dopady, ale nějaké může na vlastní kůži zažít. Pak jsou věci, které budou neustálým bojem s větrnými mlýny, což je třeba bydlení. Daněm prázdných bytů a dalšími kroky by jich šly v Praze na trh dostat tisíce, ale problém drahého bydlení nikdy nevyřešíte úplně. Doufám, že exekuce a jejich destruktivní důsledky se generace mojí dcery týkat nebudou – ale za deset až patnáct let by šly z větší části vyřešit, kdybychom se jim věnovali hodně.

* Doufal jsem tedy ve...

Vizionářštější odpověď?

* Spíš veselejší. Jsme oba ročníky 84 a vychází mi, že to, co považujeme za průšvihy, se napraví nejdřív pár let před naším důchodem.

Nechtěl bych být pesimista. Třeba takové sociální bydlení se dá podle mě vyřešit i s relativně omezenými náklady. Ve vzdělání je vcelku jasné, co dělat, v exekucích taky. Změnit daně je naprostá nutnost – méně danit zaměstnaneckou práci a víc majetek a některé části spotřeby. A roste tlak na to tyhle problémy řešit. Chce to sice politickou odvalu, ale pořád myslím, že změny přijdou. Jak věci fungují teď, je neudržitelné.

Myslím, že je blbě dělat si legraci z vlastností, které si nemůžeme vybrat.

Univerzál Daniel Prokop se v článkách, knize i veřejných vystoupeních drží při zemi. Obhazuje prakticky jenom to, s čím už mají v bohatých západních zemích zdokumentované zkušenosti – školky pro mladší než tříleté děti, vyšší zdanění majetku nebo manželství lidí stejného pohlaví. Zeptal jsem se ho proto na nejdiskutovanější z dotud pořádně neotestovaných opatření: nepodmíněný základní příjem. „Uznávám některé argumenty pro: například by poskytl vyjednávací výhodu pracovníkům vůči firmám, u nichž by si tak mohli dojednat lepší podmínky. Zato moc nevěřím argumentu, že to vyřeší problémy plynoucí z automatizace práce, protože univerzál lidem neposkytne důstojnost nebo smysluplnost, pořád budeme řešit životní náplň. Pak se tomu návrhu hodně vyčítá, že způsobí inflaci, jenže to se nepotvrdilo. Ale hlavně se bojím jiné věci. Nepodmíněný základní příjem prosazují lidé ze dvou různých názorových táborů: levice a libertariáni. Ti druzí si představují, že by se pak mohlo zrušit veřejné zdravotnictví a řada dalších služeb. Když se počítalo, jak by na Američany dopadlo zrušení Medicaid a zavedení nepodmíněného příjmu, přičemž by vše zůstalo rozpočtově neutrální, řada chudších lidí by na tom prodělala. Bojím se, že ten nápad může být zneužit k rozložení institucí, u kterých bychom měli spíš pracovat na tom, aby fungovaly efektivně. I dnešní americký nápad dát lidem v krizi způsobené epidemií 1000 dolarů má své kritiky – při ztrátě práce vás to nezachrání a bohatším je to jedno.“ Covid si posvítí Rozhovor jsme nabírali dva týdny před tím, než laboratoře nahlásily první nákazu novým koronavirem v Česku. Když jsme před uzávěrkou ladili autorizaci, začínalo být jasné, že titulek Takhle to dál nejde přestal být varováním pro blízké roky a stal se mottem týdnů a měsíců. „Slepé skvrny nejsou o Česku

před koronakrizí. Ta naopak obnažuje urgentnost problémů, o kterých píšu, a prováhání jejich včasného řešení. Firmy budou krachovat, protože s takovým daňovým zatížením práce není možné u střední firmy udržet cashflow, když vám na měsíc vypadnou příjmy. Kdo nebyl ve švarcu, ten do něj půjde a stát nebude mít legitimitu to penalizovat. Kdybychom měli jiný daňový mix – méně na práci, více na majetek, nemovitosti a spotřebu – vydržíme krátkou krizi mnohem lépe. Obávám se, že nerovnosti ve vzdělávání to také zvýší. České školy se dost liší ve schopnosti využívat inovativní techniky vzdělávání na dálku. Nejvíce to odskáčou děti z horších škol, co doma zůstanou s nevzdělanými rodiči. V exekucích doplatíme na nepřístupnost oddlužení. Jdeme po šesti letech konjunktury do krize s exekvovaností na úrovni Finska devadesátých let, kde byla 20% nezaměstnanost a 14% propad HDP. Skvělé. V sociálním systému doplatíme na rigiditu a neschopnost přidělovat rychle dávky okamžité mimořádné pomoci lidem, kterým hrozí ztráta bydlení a podobně.“ Všichni slavní muzikanti vám řeknou, že je nejdůležitější jít za svým snem a nevzdávat se, ale na každého je milion neúspěšných, se kterými nikdo rozhovory nedělá. Daniel Prokop Narodil se v roce 1984. Vystudoval **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy, kde dnes působí jako učitel a výzkumník. Od roku 2009 pracoval ve výzkumné agentuře Median. V roce 2019 založil výzkumnou společnost PAQ Research, která se věnuje vzdělávání, sociálním problémům a veřejné politice. Byl členem expertní skupiny pro tvorbu Strategie vzdělávání 2030.

Slepé skvrny Tři měsíce od křtu knihy se média napravo i nalevo omezují na pozitivní recenze, Finmag.cz nebyl výjimkou. Googlujte: Lekce Prokop.

O autorovi| Michal Kašpárek je šéfredaktor webu Finmag.cz a editor tištěného Finmagu. @kasparek
Foto autor| Foto: Jan Zátorský

Studio N: Čínští komunisté lhali. WHO to šířila dál. Obětí je celý svět

14.4.2020 denikn.cz str. 00 Nezařazené

Filip Titlbach

Pokud jsou zprávy z Číny správné, začínají se město Wu-chan a provincie Chu-pej, v níž leží, po dvouměsíční karanténě postupně vracet do normálního života. Problém však je, že zprávám přicházejícím z Číny se příliš věřit nedá. Odborníci to sice tvrdí již řadu let, ale nic z toho, na co upozorňovali a pro co trpělivě a pečlivě shromažďovali důkazy, nemělo takovou sílu jako epidemie koronaviru, se kterou se svět potýká. Hostem úterního podcastu je politický geograf Michael Romancov z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Studio N najdete každý všední den na našem webu a v podcastových aplikacích Spotify, Apple Podcasts, Google Podcasts a Podbean. Rozjezd podcastu podpořil grantem Nadační fond nezávislé žurnalistiky.

URL| <https://denikn.cz/339969/studio-n-cinsti-komuniste-lhali-who-to-sirila-dal-obeti-je-cely-svet/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

denikn.cz (*Nezařazené*)

Odešel Jan Křen, velký Středoevropan

14.4.2020 Lidové noviny str. 11 Názory

TOMÁŠ KAFKA

NEKROLOG

Sedmý duben 2020 vstoupí do dějin nejen české společnosti, ale i celé střední Evropy jako smutné datum. Toho dne ve věku 89 let odešel profesor Jan Křen.

Jan Křen nebyl jen významným českým historikem, ale též významným Středoevropanem. Tím je myšleno člověkem, který uvěřil, že střední Evropa jako kulturně-společenský biotop poskytuje svým obyvatelům mimořádnou příležitost k lepšímu rozvoji i vzájemnému pochopení.

Být Středoevropanem však nebývalo vždy jednoduché. Zejména v moderních dějinách se všemi jejich destruktivními „ismy“. Aby střední Evropa nezacházela na úbytě, bylo třeba se o ni aktivně starat a nezřídká za tuto starost i zaplatit. Životní dráha Jana Křena výmluvně ukazuje, že byl, jako občan i jako historik, k obojímu ochoten.

S určitou nadsázkou lze říci, že Jan Křen poté, co na vlastní kůži poznal, co dějiny ve střední Evropě během války a i poválečného uspořádání dokážou s lidmi udělat, snažil se tyto dějiny nejen popsat a pochopit, ale do jisté míry i „odestát“. Zdaleka přitom nešlo jen o jeho vstup do KSČ v roce 1946 a následné ideologické bloudění. S obojím se Jan Křen vyrovnal čestně a velmi důkladně, když se stal signatářem Charty 77 a doyenem českého samizdatu v době normalizace.

Pro lepší pochopení mezi sousedy

S podobně otevřeným hledím i srdcem se bral i za vzestupy a ještě více pády celého středoevropského společenství. S tímto nasazením se jako jeden z prvních českých badatelů pustil již v roce 1967 do zkoumání odsunu sudetských Němců a následně i do pokládání základů pro lepší pochopení mezi českými a německými, resp. rakouskými sousedy. Za tímto účelem rovněž po roce 1989 inicioval vznik Institutu pro mezinárodní vztahy při **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, jakož i vznik Česko-německé komise historiků.

Pamětníci česko-německých vztahů z 90. let si bezpochyby dobře vzpomínají na zažitou formulaci, k níž se uchýlovali jak čeští, tak němečtí politici, kdykoliv při hledání kompromisu, jak zbavit vzájemné vztahy historické zátěže, narazili na zdánlivě nepřekonatelnou překážku. Tehdy platilo, že historie se má přenechat historikům a ti už si s ní nějak poradí. Protagonisté komise historiků, a zejména profesor Křen jako její klíčová autorita, se tak nezřídká dostávali do role, která spíše přísluší diplomatům jako nositelům formulační deescalace nežli historikům jako garantům analytické břitkosti a nezaujatosti.

Jak si s takovým dilematem profesor Křen a jeho souputníci v komisi historiků jako Detlef Brandes, Rudolf Vierhaus, Jiří Pešek či Miroslav Kunštát tehdy poradili? Jednoduše, zkusili zvládnout obojí – pochopit jak dějiny, tak i sebe navzájem. Jak se jim tato mise zdařila? Z hlediska historiků sám coby nepraktikující historik přenechám hodnocení povolanějším. Coby praktikující diplomat mohou jen vyjádřit obdiv a poděkování Janu Křenovi a komisi historiků, že nám svými odbornými i veřejnými vyjádřeními opakovaně připomínali, že vyjednávání kompromisů není a nesmí být samoučelné a že si jak česká, tak německá veřejnost zaslouží znát pravdu.

Naštěstí na tento úkol nebyli zmínění historici stále sami. Česko-německá deklarace z roku 1997, k jejímuž vzniku komise významně přispěla, otevřela prostor pro nezaujatou diskusi mezi českou a německou veřejností a na podporu této diskuse deklarace zřídila Česko-německý fond budoucnosti a Česko-německé diskusní fórum. Je zcela v logice života profesora Křena, že v průběhu let byl aktivním členem jak diskusního fóra, tak i fondu.

Člověk obětavý i přísný

Během společného působení ve fondu budoucnosti jsem měl příležitost Jana Křena lépe osobně poznat. Pokud bych měl svůj dojem vyjádřit dvěma slovy, vnímal jsem ho jako člověka velmi obětavého i přísného. Obě tyto kvality spolu přímo souvisely. Předpokladem obětavosti Jana Křena byla, jak jinak, jeho přísnost k sobě samému. A protože v dějinách – ani českých, ani německých, ani středoevropských – nešlo jen o něj samotného, ale o nás všechny, své přísnosti nás neušetřil. Za tuto přísnost i obětavost jsem Janu Křenovi trvale vděčný. Jsem přesvědčen, že nás všechny, Čechy, Němce, Středoevropany, pokud jsme jen trochu chtěli, udělaly lepšími.

Jsem rád, že tyto zásluhy neskončily bez povšimnutí. V roce 2000 obdržel Velký kříž za zásluhy od německého prezidenta a od roku 2002 byl nositelem medaile Za zásluhy, udělené prezidentem České republiky. Dne 7. dubna 2020 odešel skutečně velký Středoevropan.

O autorovi | T O M Á Š K A F K A, diplomat, básník a překladatel

Foto autor | FOTO ČTK

Foto popis | Historik Jan Křen (1930–2020)

Rudá armáda dobývala Vídeň dva týdny. Rakousko pak vyšlo z války jako Hitlerova oběť

14.4.2020 aktualne.cz str. 00 Zahraničí
Martin Novák

Před 75 lety Rudá armáda dobyla Vídeň. Poválečné Rakousko pak vsadilo na neutralitu. Zhruba jedna ku deseti byl v dubnu 1945 poměr vojáků mezi obránci Vídně a

Boje o Vídeň nebyly tak zničující jako v ulicích Berlína, ale rozhodně horší než v Praze. Bránit město pomáhala 6. tanková armáda SS pod vedením bývalého šéfa Hitlerovy osobní stráže generála Seppa Dietricha. I v beznadějně situaci zůstávala loajální nacistickému režimu a odmítala složit zbraně.

Snahu některých německých důstojníků učinit z Vídně otevřené město a vyhnout se bitvě zhatila neústupnost Baldura von Schiracha. Bývalého vůdce mládežnické organizace Hitlerjugend a od roku 1940 říšského místodržitele ve Vídni. Von Schirach vydal rozkaz bránit město za každou cenu, do posledního muže.

Vojska 3. ukrajinského frontu Rudé armády zahájila útok na centrum 2. dubna. Za jedenáct dní ho po tvrdých bojích dobyla, v okolí města se ještě střílelo dva dny.

Šestá tanková armáda SS do poslední chvíle držela most Reichsbrücke přes Dunaj, po kterém mnoho vojáků a lidí pracujících pro nacistický režim uniklo. Včetně samotného Schiracha, který pak po válce pod novou identitou krátce pracoval jako tlumočnick pro americká vojska v Tyrolsku.

V posledních třech dnech zasáhla palba a také požár slavnou katedrálu svatého Štěpána. Shořela střecha se stropem a z věže se zřítíl zvon.

Zvláštností bitvy bylo ze strany Sovětského svazu nasazení lodí Dunajské flotily. Obrněné dělové čluny podporovaly postup pozemních vojsk podél Dunaje.

Oběť, nebo spolupachatel?

V sedmimilionovém Rakousku mělo stranický průkaz Hitlerovy Národně socialistické německé dělnické strany (NSDAP) 700 tisíc lidí, v německých ozbrojených silách sloužilo za války 1,2 milionu rakouských vojáků. Podle historika Tonyho Judta měli v jednotkách SS Rakušané větší zastoupení, než by odpovídalo jejich podílu na počtu obyvatelstva po anšlusu (připojení Rakouska k Německu) v roce 1938.

Alpská země však měla štěstí: po válce s ní Spojenci nakládali jako s obětí Německa, nikoliv jako s jeho spolupachatelem. Sověťští, britští a američtí vyjednavací se na tom dohodli už v roce 1943 na schůzce v Moskvě v rámci takzvané Moskevské deklarace. Josif Stalin souhlasil s tím, že Rakousko bude obnoveno jako nezávislý stát.

"Denacifikační rakouská legislativa byla po válce poměrně přísná. Ale pak začala studená válka a nastal zvrat. Nastoupila spíš snaha integrovat i ty s nacistickou minulostí do politických stran a oslovovat bývalé voliče nacistů. Denacifikace se dostala na vedlejší kolej," uvedl pro Aktuálně.cz Miroslav Kunštát z katedry německých a rakouských studií na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

"Co se týká takzvaného mýtu první oběti, tedy že Rakousko bylo první obětí Adolfa Hitlera, tak ten obsahovala i Moskevská deklarace. Rakouští politici se toho chytili, ale i ti, kteří byli proti nacismu nebo byli v koncentračních táborech. Hlavní snahou bylo dostat se co nejrychleji z okupačního statusu a obnovit státní suverenitu," dodal.

Sověťští vojáci odešli z Rakouska a země vyhlásila neutralitu. Ta oficiálně stále platí, Rakousko nevstoupilo do NATO a zůstává jedním z mála evropských států, které mají základní vojenskou službu. V referendu v roce 2013 se většina hlasujících vyslovila pro její pokračování.

"Pro Rakušany měla neutralita podobu takového ostrova blažených, který je s každým zadobře, včetně Moskvy. Vzorem bylo Švýcarsko, co se týká neutrality i životního stylu. A naopak převládala touha odlišit se od Německa," říká Kunštát.

Otevřela se hráz

Téma podílu na zločinech nacismu Rakušany dohnalo v osmdesátých letech. V roce 1986 si Rakušané zvolili prezidentem bývalého generálního tajemníka OSN Kurta Waldheima. Pak ale nově odhalené dokumenty ukázaly, že se v řadách wehrmachtu podílel na vraždění a deportacích lidí v Řecku v době druhé světové války.

Do konce života obvinění odmítal, ale většinu svého prezidentského mandátu strávil v izolaci a evropští politici se s ním nechtěli scházet. Podle Miroslava Kunštáta to v Rakousku vedlo k debatě o minulosti.

"Mýtus Rakouska jako Hitlerovy první oběti byl státním kultem až do osmdesátých let, pak ale aféra s Waldheimem otevřela hráz debatám na téma rakouské nacistické minulosti. Později v devadesátých letech se také dostali do vlády krajně pravicoví svobodní (FPÖ), jejichž vůdce Jörg Haider a jiní členové například oslavovali hrdinství prostých vojáků wehrmachtu. Začalo se ale diskutovat o minulosti, v Rakousku se uskutečnila velká výstava o zločinech wehrmachtu, doplněná o zločiny lidí rakouského původu. Kancléř Franz Vranitzky nebo prezident Thomas Klestil se omlouvali za rakouský podíl na nacistických zločinech a na holokaustu," říká Kunštát.

Němečtí velitelé obrany Vídně stanuli před norimberským tribunálem a za své zločiny šli do vězení. Sepp Dietrich dostal doživotí, odseděl si deset let. Baldura von Schiracha poslal soudce za mříže na dvacet let, na svobodu vyšel v roce 1966.

Rusko oslavilo konec války: Zvýšíme prestiž armády, prohlásil Putin

URL [https://zpravy.aktualne.cz/zahranici/bitva-o-viden-rakousko-druha-svetova-
valka/r~f275af307e4811ea95caac1f6b220ee8/](https://zpravy.aktualne.cz/zahranici/bitva-o-viden-rakousko-druha-svetova-valka/r~f275af307e4811ea95caac1f6b220ee8/)

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
aktualne.cz (*Zahraničí*), aktualne.cz (*Zahraničí*)

Nahradí virtuální influenceři ty živé? Polygonová umělkyně Lil Miquela vtrhla na hudební scénu s novým singlem

14.4.2020 ČRo - wave.cz str. 00 Hudba

Marek Zavřel

Umělkyni Lil Miquela je kolem dvacítky. Má spoustu zájmů, ambicí i vnitřních úzkostí. Na svém youtubovém kanálu, který sledují dva miliony odběratelů, otevřeně hovoří o vlastní sexualitě nebo psychických problémech. A především sní o tom, že bude první celosvětově úspěšnou robotickou hudebnicí. Lil Miquela je uměle vytvořená CGI influencerka.

Dívka v nepadnoucím pánském tričku s ofinou a drdoly a la Princezna Leia sedí ve svém pokojíčku před kamerou. Na první pohled nic zvláštního, přesto Miquela působí znepokojivě. Nepřirozený pohyb očí a mimika prozrazují, že se jedná o počítačově vygenerovanou postavu. Tváří se jako skutečná dívka, ale za její existencí stojí tým více než padesáti scenáristů, grafických designérů a inženýrů ze start-upu, který založila téměř neznámá Sara DeCou a dřívější hudební producent Trevor McFedries. Ten pod uměleckým jménem Yung Skeeter spolupracoval například s Katy Perry a také stojí za hudební složkou v Miquelině prezentaci.

Kromě ní vytvořila firma další umělé osobnosti, například pro-trumpovskou konzervativní robotku Bermudu nebo Blawka – samozvaný „robotický sexsymbol“. Tyto postavy se mezi sebou přátelí, přičemž se drží předem sepsaného scénáře. Vytváří tak dojem lidskosti v robotických tělech a v jistém smyslu to funguje. Na Miqueliny příspěvky pravidelně reaguje bezmála 50 000 unikátních uživatelů a jedná se o reakce, které byste viděli u kteréhokoliv jiného influencera. Slova podpory, obdivu a lásky směřovaná této počítačem stvořené dívce.

To vše má jediný cíl – výdělek. Miquela v minulosti spolupracovala se značkami, jako jsou Samsung, Prada a Calvin Klein, a objevovala se s jejich produkty ve svých příspěvcích na Instagramu. Lidé jsou nevypočitatelní a živí influenceři by mohli svým chováním značku poškodit. Tak proč to tedy nezkusit s těmi umělými? „Každá spolupráce s fyzickými osobami skýtá určitá rizika spojená s chováním daného člověka, protože může poškodit

vaši značku," říká Tereza Ježková z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Tereza, která se zaměřuje na marketing v kultuře a umění, se však domnívá, že se současní influenceři nemusí o svá místa zatím bát. „Existuje už poptávka po virtuálních influencerch na míru, ale zatím je to drahá záležitost.“

V tuzemsku se objevil podobný projekt, a to virtuální zpěvačka NIVVA, která se stala novým přírůstkem komunitního labelu Bad Names. 20. února vydala NIVVA nové EP s názvem Easy. Autorka, která na tvorbě spolupracuje s hudebníky Kittchenem a Aid Kidem, chce zůstat v anonymitě.

Virtuální influenceři jsou sice novinka, ale virtuální kapely ne. Už je to téměř dvacet let, co hudební svět zažil senzaci, když se na scéně objevila skupina bizarních animovaných postaviček s vlastními dějovými linkami, známá jako Gorillaz. Ovšem co by se stalo, kdybyste Russelovi a Murdocovi poskytli možnost samostatně myslet a nechali je tvořit? Blížíme se této možnosti? Jakub Sedláček z Ústavu nových médií na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy je ohledně toho zdrženlivý.

„Jestli tu bude obecná umělá inteligence, tedy umělá inteligence lidské úrovně, za deset nebo padesát let, se v podstatě nedá říct," říká Sedláček na obavy technopesimistů a navazuje tím, že umělá inteligence se sice v hudbě používá a „dovede být pomocník, ale není lepší než lidský profesionál“. Kromě umělé inteligence a hudby se Sedláček věnuje také fenoménu influencerů. Mezi skutečnými influencerky a těmi virtuálními nevidí žádný velký rozdíl. „Falešnost je v Instagramu tak zakořeněná, že udělat krok k vytvoření kompletně fake avataru už není obrovský psychologický skok.“

Tým Miquely cílí především na ženy kolem dvaceti let. Využívají toho, co vědí o současné generaci, aby vytvořili zhuštěný obraz dnešních dívek. Ty trpí depresemi, mají umělecké citění a jsou výstřední ve svém chování i vzhledu. Skrze tuto karikaturu se pak korporace snaží natlačit své produkty úzce vymezené skupině konzumentů. Tento povrchní cíl halí do jakési snahy o hudební kariéru shluku polygonů. Fenomén virtuálních influencerů a hudebníků je ovšem mladou problematikou a ti skuteční tak pravděpodobně v blízké době nebudou „robotizací“ zasaženi. Přesto je Miquela hodná pozornosti. 12. března vydala nový singl Speak up a předpokládá se, že již brzy ohlásí datum vydání první desky.

URL| <http://wave.rozhlas.cz/nahradi-virtualni-influenceri-ty-zive-polygonova-umelkyne-lil-miquela-vtrhla-na-8182542>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

ČRo - wave.cz (*Hudba*)

OBLÍBENOST SE KOUPIŤ NEDÁ

14.4.2020 Ona DNES str. 06 O mně

LUCIE ŠILHOVÁ

Spisovatelka a novinářka Barbara Nesvadbová hledá nové cesty, jak se dostat z těžké situace, jež zasáhla i její charitativní projekty. Do toho čte po večerech pohádky, pečuje o své blízké a operuje psa.

O tom, co teď dělám

Čtu online pohádky a povídky.

Dopsala jsem knížku. Náš fond se napřel do nové činnosti, zkoumáme, kde mají nejlevnější dezinfekci pro nemocnice.

Nicméně patřím do skupiny lidí, kteří jsou teď bez práce, ale alespoň neprodělávají. Děsí mne příběhy přátel, kteří se zadlužují, aby zaplatili nájmy za svoje podniky a aspoň minimum mzdy zaměstnancům.

O době virové

Je to celé na palici. Mám doma dvě osmdesátnice, maminku a tetu, snažím se je co nejvíce chránit. Dcera má domácí školu, tak se spolu učíme, občas jí špatně napovím, ale jinak je vše dobré. Jsme zdravé, máme co jíst, a

dokonce jsem zvládla i operaci psa. Bála jsem se jít k veterináři, tak jsem fence nařízla nemocné ucho a vypouštěla hnis. Z čehož plyne, že opravdu kdokoliv může dělat cokoliv.

O povzbuzení

Jsem hodně závislá na svých bližních. Ať už je to dcera, máma nebo přátelé. A taky na knihách.

Moje nejoblíbenější fotka z mobilu

Jako patronka UNICEF v nemocnici v africké Rwandě.

O strachu

Největší mám, když někdo z mých blízkých onemocní.

Až příliš často jsem byla konfrontovaná se smrtí a v rámci neziskové činnosti s bezmocí a utrpením.

A byť věřím na sílu vědomí, na sílu jednotlivce a naopak nevěřím na náhodu, těžké nemoci mě děsí. Bojím se chvíli, kdy nebudu umět pomoci.

O sebevědomí

Něco takového neznám. Tatínek mi vštípl, že jsem nedovzdělaná, mám velký zadek a odstávající uši. Snažím se na to nemyslet.

O domácích mazlíčcích

Mám jedenáct zvířat. Dva psy – retrívřici, což je ryzí láska, a teriéra, což je ryzí sebeprosazování.

Zbytek jsou kočky. Nalezekyně. Každá je jiná.

Jedna elegantní, druhá chytrá, třetí nafoukaná, dohromady jsou smečka, která páchá organizovanou kriminální činnost. Pořád válčíme, protože ony jsou přesvědčeny, že náš dům je jejich. Třeba stáhnou maso z linky, ukradnou, odvěčou na zahradu a ještě pozvou kočky ze sousedství. Je to reálný kočičí gang.

O klavíru, který pomáhá

S fondem Be Charity spolupracuje klavírista Ivo Kahánek. A navrhl mi to sám. Je nesmírně vnímavý vůči potřebám druhých, takže se rychle přidal do party. Jeho koncert se na gala večeři vydražil takřka za čtvrt milionu, koncert v Rudolfinu pro Be Charity byl jedním z našich nejhezčích večerů.

V této nelehké době Ivo koncertuje online, například pro Život90. Je to prostě hodný, dobrý muž.

O dceři

Nejvíce se v ní poznávám, když píše. Skládá existenciální,

těžké básně. Hluboké. A když si zapálí a udělá ty pseudosexy rty, tak si říkám, jak to moje maminka, sportovkyně, se mnou kdysi mohla dát. Ale žijeme s Bibi jen spolu a jsme si extrémně blízké, máme se rády. Jsme přítelkyně, což mi přijde skvělé. Ona je má největší životní výhra. Je nesmírně dobrý člověk.

O sociálních podnicích

V Etincelle zaměstnáváme 140 lidí s postižením, teď ale bohužel máme vše zavřeno. Stojí kavárny, mandl, úklid. Tak jsme s kolegou Jakubem Kněžů alespoň natočili spot Krize plodí víze. Hledáme nejlepší nápad, jak usnadnit zaměstnávání lidí s postižením nebo čím můžeme naši skupinu vylepšit. Pevně doufám, že každá špatná zkušenost může přinést mnohé dobré. Buť by to bylo třeba jen poznání...

Omóde a knihách

I knihy podléhají módě, nejvíce náchylný je k tomu segment, kterému se přezdívá „young adult“. Anebo třeba vlna spisovatelky Eleny Ferrante, která ovládla ženské ložnice a vzbudila celosvětový zájem jak o rodinné ságy, tak o italskou literaturu. Ale je to jiný marketing, než je u velkých módních domů, přepírání posléze řetězci. Ve světě

literatury stále ještě platí základní pravidla, že talent se pozná, že oblíbenost se koupit nedá a že čtenář vždy víc věří doporučení než inzerátu. Je to čistší svět. Svět módy je kouzelný, plný talentu. Barvitý. A někdy krutý.

O hovorech s doktory

Oba mí rodiče byli lékaři. Takže do knížky *Hovory s doktory* jsem přetavila spoustu našich večerních debat. My si doma pořád povídali. O smyslu každého dne, o poslání života, o roli ve světě, o spoluzodpovědnosti za jiné. O víře. O smrti. O zrození. Promluvili jsme celičkě mé dětství. Co jiného byste ale od dvou psychiatrů čekali.

O muži s velkým M

Znám asi jediného muže, který je pro mne Muž. Jsem vděčná, že mi svět, osud, život či jakkoliv to nazveme, dovolil ho poznat. Je to absolutní jistota. Opora.

Někdo chytřejší, vzdělanější, než jsem já. Někdo, komu mohu bez obav položit hlavu na rameno a zavřít oči. V tu chvíli vím, že jsem v lásce, v bezpečí.

Barbara Nesvadbová, spisovatelka a novinářka (45)

Absolvovala **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy. Je autorkou patnácti knih, podle dvou z nich byly natočeny filmy. Vedla časopisy *Xantypa*, *Playboy* a *Harper's Bazaar*. Nyní je kreativní ředitelkou měsíčníku *Page*, který vydává nakladatelství *Luxor*. Je patronkou UNICEF, aktivní členkou neziskové společnosti *Etincelle*, která zaměstnává mentálně handicapované pracovníky, a zakladatelkou nadačního fondu *Be Charity*, jenž se stará o děti nemocné, po úrazech a handicapované. Její otec Josef Nesvadba byl autorem oblíbených sci-fi románů. Je rozvedená, má sedmnáctiletou dceru *Bibianu*.

S BARBAROU NESVADBOVOU A SPOLUPRACOVNÍKEM JEJÍ NADACE BE CHARITY IVEM KAHÁNKEM JSME NAFOTILI MÓDU. Více na straně 20

Foto autor| FOTO: PROFIMEDIA. CZ, MICHAL ŠULA, MAFRA, SHUTTERSTOCK, ARCHIV BARBARY NESVADBOVÉ

Daniel Prokop: Takhle to dál nejde

15.4.2020 finmag.cz str. 00 Kaleidoskop

Michal Kašpárek

Sociolog Daniel Prokop vydal kuchařku receptů, jak pohnout s problémy, které Česko trápí už od devadesátých. Přinášíme část titulního rozhovoru nového *Finmagu*. Ten míří na pulty trafik a do schránek předplatitelů. O moci slov, rozdílech mezi českou a americkou částí rodiny a o tom, že změna přijít musí, je

Když mu před šesti lety začal v *Salonu Práva* vycházet seriál komentářů *Úvod do praktické sociologie*, bylo to v českých médiích zjevení. Kde jiní řetězili dojmy, tehdy třicetiletý sociolog Daniel Prokop operoval s čísly. Opatrně se ptal, co o chudobě, diskriminaci nebo rozdělení společnosti doopravdy víme, a podobně opatrně hledal odpovědi. Obvykle překvapivě a obvykle taky srovnatelně nepříjemné pro stoupence pravice i levice.

Teď svoje texty propojil do knihy *Slepé skvrny*. Jak název napovídá, dívá se v ní tam, kam politici a novináři ne vždy dohlédnou, protože jim v tom brání „zjednodušující, často falešné mytologie, které si rádi vyprávíme“.

Pochopil jsem z knihy správně, že politická rozhodnutí ovlivňuje i to, jakým jazykem a v jakých metaforách o problémech mluvíme?

Ano. Výzkumy ukazují, že třeba u terorismu různé metafory podporují různé druhy řešení. Když budete mluvit o teroristech jako o útočících zvířatech, povede to k něčemu jinému než metafora nemoci nebo války. Mimo to se ale snažím ukázat, že metafora vyvolává falešný pocit poznání. Tak metafory používá například Václav Klaus mladší. Nepřinášejí novou informaci, jen slastný pocit, že jste něco pochopili – přitom jste ale nepochopili samotnou realitu, jenom tu analogii.

To budu potřebovat příklad.

Po jakémsi teroristickém útoku jeden politik varoval, abychom z něj neobviňovali všechny muslimy. Klaus napsal komentář o tom, že Winston Churchill přece taky Britům neřikal, že nesmí z bombardování Londýna vinit celý německý národ. Když se tou metaforou zabýváte do detailů, zjistíte, že je úplně naruby. Klausové, Konvičkové a Okamurové jsou jako Churchill, který by místo útoku proti skutečnému a jedinámu nepříteli filozofoval, že nemáme řešit jenom německou armádu, že to celé přece vychází z hegelianství, že nacismus navazuje už na Nietzscheho. Místo konkrétních racionálních opatření, která by dnes vedla třeba k rozbití teroristických buněk, by jen takhle rozumoval.

Když jsou slova tak mocná – být šéfredaktorem novin, jakou metaforu nebo frázi byste svým redaktorům vymlouval?

Snažil bych se omezit využívání dehumanizujících slov při psaní o lidech. Invaze, záplavy, takové věci. Zbavují nás morálního dilematu, ve kterém jsou na jedné straně lidi, z nichž si velká část zaslouží pomoc, a na druhé bezpečnostní riziko pro nás. Samozřejmě to neznamená o tom riziku neinformovat, jen byste neměli zatemňovat to dilema tím, že jeho humanistickou stranu zrušíte dehumanizující metaforou. Druhá věc: u otázky chudoby se rozvinula rétorika, která vytváří dvě kategorie občanů. Nepřízpůsobiví, ale také spoluobčané... co je to spoluobčan? To není občan? Nebo jen trpěný? Je to způsob, jak projevit rasistické názory, a zároveň se neprojevit jako rasista. Američani tomu říkají dog-whistle [podle ultrazvukové píšťalky na psy, kterou lidé neslyší, pozn. red.]. Jsou i subtilnější dog-whistles, třeba stále zmiňované křesťansko-židovské hodnoty. Málokdo upřesní, co tím myslí. Často to říkají autoritáři a Židy do toho přimíchávají jen proto, aby bylo jasné, že myslí ne-muslimy. Hodně židovských akademiků to kritizuje, jelikož v tom ve skutečnosti žádné specificky židovské hodnoty nejsou.

Ve Slepých skvrnách několikrát píšete o tom, že i liberálové mají s politickou korektností sami máslo na hlavě. Ale pokaždé neurčitě. Tak budme konkrétní – kudy podle vás vede hranice mezi zdvořilostí a cenzurou myšlení?

Řada kauz je tu podle mě zveličená. Třeba když američtí studenti nechtěli, aby právník Harveyho Weinsteina [filmového producenta odsouzeného letos v březnu na 23 let za znásilnění, pozn. red.] vedl kolej a řešil z té pozice stížnosti na sexuální obtěžování, přišlo mi to oprávněné. Nevyhazují ho z profesury, neberou mu akademickou svobodu, jen nechtějí, aby byl zodpovědný za takovou věc. Na druhou stranu se mi nelíbí, co se stalo Bradu Weinsteinovi, což je shoda jmen – že ho studenti šikanovali za kritiku dost stupidní afirmativní akce.

O co šlo?

Byl to den, kdy snad symbolicky nesměli jít bílí studenti do školy jako připomenutí diskriminace, což Weinstein kritizoval. Dostal se kvůli tomu s těmi studenty do konfliktu a nakonec ze školy odešel. Potom si taky myslím, že by lidé měli mít právo se bránit. Vzpomeňte si na Rogera Scrutona. [Letos zesnulý britský konzervativní filozof byl loni rychle odvolán z funkce ministerského poradce poté, co novinář týdeníku New Statesman tweetnul několik Scrutonových odpovědí na jeho otázky, které působily po vytržení z kontextu kontroverzněji než v rozhovoru. Novinář i týdeník se později omluvili a Scruton se do veřejné služby vrátil, pozn. red.] Část jeho výroků podle mne opravdu byly nesmysly, ale vadí mi, že se po odvolání sahá dřív, než člověk dostane příležitost všechno vysvětlit. Nicméně je zajímavé, že i když se za tohle často kritizují liberálové, třeba v Polsku je teď profesor Wojciech Sadurski souzen podle trestního zákoníku za to, že Právo a spravedlnost označil za kriminální organizaci. To je mnohem horší než odvolání z neplacené komise pro bydlení, které postihlo Scrutona. Ale zpátky k politické korektnosti. Myslím, že je blbě dělat si legraci z vlastností, které si nemůžeme vybrat.

Zbytek rozhovoru si přečtete v novém čísle časopisu Finmag, který má právě Daniela Prokopa na titulní straně.

Finmag si můžete koupit v trafice nebo přes web – elektronicky i na papíře.

=====
Slepé skvrny

Daniel Prokop: Slepé skvrny: O chudobě, vzdělávání, populismu a dalších výzvách české společnosti – vyšlo v nakladatelství Host v lednu 2020. 256 stran, 263 korun

Tři měsíce od křtu knihy se média napravo i nalevo omezují na pozitivní recenze, Finmag.cz nebyl výjimkou.

=====
=====
Co dalšího v novém čísle

Zdravotnictví. Analýza Jiřího Hovorky: co nám chybí nejmíc? Peníze, nebo sestry? Medicína budoucnosti podle Pavla Jégla. Rozhovory o telemedicině a virtuálních nemocnicích.

Na zadky a koukat. Kultura pro těžké časy a do izolace: Kristýna Kašpárková a nejlepší doktorské seriály. Kamil Fila a dějiny katastrofických filmů. A pro ty, co místo kultury raší fakta, Kašpárkovy tipy na online kurzy.

A až to zase půjde, vyjeďte si do Ameriky, do Rednekova. Mají tam město „jako Las Vegas, kdyby je řídil Ned Flanders“. Peter Bednár na tripu.

=====
=====
Daniel Prokop

Narodil se v roce 1984. Vystudoval **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy, kde dnes působí jako učitel a výzkumník. Od roku 2009 pracoval ve výzkumné agentuře Median. V roce 2019 založil výzkumnou společnost PAQ Research, která se věnuje vzdělávání, sociálním problémům a veřejné politice. Byl členem expertní skupiny pro tvorbu Strategie vzdělávání 2030.

=====
URL| <https://finmag.penize.cz/kaleidoskop/414677-daniel-prokop-takhle-to-dal-nejde>

Roušky jako volební lístky. Znojmo zásobilo všech 34 tisíc občanů

16.4.2020 Veřejná správa str. 16 Dobrá praxe

Lucie Sýkorová

Koronavirová epidemie obrátila během pár týdnů život naruby ve všech českých městech a obcích. Starostové, zastupitelé a úředníci se snaží v rámci možností pomáhat lidem s ochranou zdraví, ale také se zajištěním nákupů pro seniory, případně podporou místních podnikatelů či umělců. Přinášíme několik inspirativních příkladů, jak si zástupci měst a obcí s novou situací poradili.

Na Znojmsku bylo k poslední březnové neděli hlášeno 19 nakažených virem COVID-19. Zástupci města přitom situaci nepodcenili. Mateřské školy uzavřeli již od 16. března a také k pozastavení provozu sportovišť, kulturních stánků apod. přistoupili ještě před vládním nařízením. Ve spolupráci s odborníky z Katedry veřejné a sociální politiky Institutu sociologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy nechali vypracovat metodické náměty pro obce, jak řešit současné a budoucí ekonomické dopady virové epidemie. „Dokument zahrnuje celkem 11 ekonomických opatření, která mají za cíl zmírnit dopady vládních restrikcí a pomohou občanům Znojma překonat krizovou situaci,“ uvádí mluvčí Znojma Zuzana Pastrňáková.

Město v rámci těchto opatření odpustí měsíční nájemné všem firmám sídlícím v městských nemovitostech s výjimkou bankovních institucí, firem s mezinárodním přesahem a státních a krajských institucí. Dále odpustí měsíční nájemné všem nájemníkům v městských bytech. Rada města doufá, že tímto krokem vyzvala k solidaritě také ostatní pronajímatele.

Dalším opatřením je zavedení zálohových nákupů pro osoby v karanténě a splátkových kalendářů a zálohových plateb malým a středním dodavatelům ze znojmského okresu. Město dále vyčlenilo dvě

koordinátorky pro živnostníky a malé a střední podnikatele. Ty budou monitorovat nová podpůrná opatření vlády, jako jsou program MPSV „Antivirus“, tzv. Liberační balíček Ministerstva financí a další, a budou o nich informovat podnikatele. Město dále počítá s navýšením finančních prostředků do oblasti sociálních služeb. Prostřednictvím individuálních dotací podpoří organizace jako Oblastní charita Znojmo, Český červený kříž Znojmo a další. Po dobu krizových opatření také zavedlo bezplatné MHD a parkování na běžně zpoplatněných městských plochách zdarma. Na preventivní kroky v boji proti rozšíření koronaviru vyčlenilo město zatím deset milionů korun. Všechna opatření jsou podrobně popsána na webu www.opatreniznojmo.cz.

Na tomto webu se dozví vše potřebné o mimořádné situaci v souvislosti s pandemií i občané Znojma. Jsou zde uvedeny také kontakty na call centrum, které zřídilo město s cílem pomoci seniorům a dalším osobám při zajištění nákupů potravin, léků, drogerie, venčení domácích mazlíčků, příp. dalších činností. „Tuto pomoc zajišťují pracovníci sociálního odboru, Oblastní charity Znojmo, ADRA nebo Českého červeného kříže, ale také dobrovolníci, kterých se nám přihlásilo už více než 150,“ upřesňuje Zuzana Pastrňáková.

Jedním z nejčastějších dotazů občanů byla zpočátku dostupnost roušek. Zástupci města se domluvili se znojemskou firmou PPO Group, která začala ve velkém šít látkové roušky. Ty následně město distribuovalo záchrance, hasičům, místním obchodníkům i občanům. „Každý občan Znojma obdrží roušku zdarma. Roušky budou distribuovány v hygienických obalech do schránek. Rozvoz roušek zajistí zaměstnanci městského úřadu. Budeme postupovat stejně jako při distribuci volebních lístků,“ uvedl na facebooku v pátek 27. března starosta Znojma Jan Grois. Znojmo včetně městských částí má přibližně 34 tisíc obyvatel.

Město také rozjelo vlastní informační kampaň s důrazem na dodržování všech preventivních opatření a pomoci seniorům. „Online kampaň doplnila plakátová kampaň po celém městě a také letáky do schránek,“ upřesňuje Zuzana Pastrňáková. „Naše příspěvkové organizace, včetně Centra sociálních služeb, které se stará o stovky seniorů, jsme vybavili potřebnými ochrannými pomůckami a samozřejmě také dezinfekcí. Úřad i příspěvkové organizace fungují v omezeném režimu a byl nastaven systém online komunikace s úřadem i mezi úředníky navzájem,“ dodává.

Kladno podpořilo kulturu online,

Nýrsko podnikatele Zvláštní službu pro seniory, ale i další osoby v krizové situaci, nabídlo také město Plzeň. Lidé se mohou obracet na Kontaktní centrum pro osoby v nouzi, kde mohou požádat o zajištění nákupu, vyzvednutí léků, vyvenčení pejska a podobně. Centrum je schopné přijmout až pět hovorů současně a služby následně vykonávají dobrovolníci. Ty koordinuje místní spolek TOTEM, který je průkopníkem nadregionálního významu v oblasti mezigeneračních aktivit. Město nechalo vytisknout informační letáky o nové službě a roznést je na více než 80 tisíc adres. V západočeské metropoli žije kolem 45 tisíc seniorů ve věku nad 65 let a zhruba 7 500 zdravotně znevýhodněných osob.

Zajištění týdenních nákupů základních potravin, hygienických prostředků a léků nabízí také Kladno. Objednávky zde od pondělí 16. března přijímá dispečink Senior TAXI, pro rozvoz jsou vyčleněna dvě auta s řidiči. Město se dále rozhodlo podpořit kulturní a uměleckou sféru a v posledním březnovém týdnu spustilo projekt KLADNO ŽIJE ON-LINE prostřednictvím facebookového profilu „KLADNO ŽIJE“. Pro veřejnost je zde přístupné online vysílání, například koncerty z obýváku, komentované prohlídky, divadelní představení, pravidelné fitness tréninky, jóga či řada příspěvků pro děti.

Město plánuje zprostředkovat i výstavy, které jsou v kladenském zámku nyní bez návštěvníků. Věnovat se chce také seniorům, v přípravě jsou dále přednášky a vzdělávací pořady. Platforma je přístupná na adrese <https://www.facebook.com/kladnozije/>. Kulturní aktéři vystupovali v prvních dvou týdnech v rámci platformy zdarma, město ale počítá pro další období i s finanční podporou. „Chápeme, že především pro profesionální umělce představuje současný výpadek příjmů problém. Město proto počítá s tím, že jim nabídne za vystoupení online i nějakou finanční podporu. Vše se nyní připravuje,“ informuje mluvčí Kladna Lucie Steinerová.

Dotací program na podporu drobného a malého podnikání a k udržení nabídky sektoru služeb ohroženého šířením viru COVID-19 vyhlásilo na konci března pošumavské město Nýrsko. Vedení města na něj chce vyčlenit sedm milionů korun, které má k dispozici z přebytku hospodaření v loňském roce. Tři a půl milionu korun poskytne město na nenávratnou pomoc, tři a půl milionu na návratnou. Program poběží po dobu trvání nouzového stavu a ještě měsíc po jeho ukončení.

Dolní Břežany zajistily dezinfekci i roušky všem V nečekané krizi pomáhají lidem i starostové a starostky malých obcí. V prvních týdnech se snažili zajistit občanům především roušky, dezinfekci a také aktuální informace. Už týden před koncem března dostali roušku a dezinfekci všichni občané Dolních Břežan v okrese Praha-západ, které mají zhruba 4 100 obyvatel. Roušky ušily místní dobrovolnice, distribuci zajistil starosta se svým týmem z obecního úřadu. Kromě toho dostala každá domácnost zdarma půl litru dezinfekce. Tu získala obec od mezinárodního laserového centra ELI Beamlines, které v Dolních Břežanech sídlí. Centrum dodalo již v

předchozích týdnech sto ochranných obleků středočeským záchranářům, nyní začalo vyrábět ochranné štíty. „Prvních dvacet putuje na naši polikliniku,“ uvedl starosta Dolních Břežan Věslav Michalík.

Dezinfekci bude obec lidem doplňovat. „Nakoupili jsme rozprašovače, líh a ELI Beamlines pro náš míchá desinfekční roztok,“ vysvětlil starosta, který si na facebooku zároveň posteskl nad dodávkami dezinfekce od krajského úřadu. „Dnes jsem dostal zprávu od paní hejtmanky Středočeského kraje. Oznamuje nám starostům, že Středočeský kraj zakoupil 60 tisíc litrů dezinfekce. Je to méně než jeden velký panák na hlavu. Ještě dnes si prý můžeme pro celé Dolní Břežany vyzvednout deset litrů. Tedy 2,5 mililitru na občana (asi tolik co se vejde do kapátka na oči). Chápu, že fakt děláme všichni, co umíme. Ale tohle není ani úsměvné,“ konstatoval starosta v komentáři uveřejněném v posledním březnovém týdnu.

Obec Dolní Břežany dále ve spolupráci s místní organizací VIGVAM zřídila telefonní linku, na které si mohou senioři objednat nákup potravin s dovážkou do domu, zajistit vyzvednutí léků s doručením do domu, nebo objednat si individuální

školení, jak nakupovat přes internet. Také se zde mohou informovat a zeptat se na vše, co je zajímavé.

Mnichovice: už je problém sehnat i PET lahve Dezinfekci pro všechny občany zajistila i starostka Mnichovic v okrese Praha-východ. „Podařilo se nám zajistit přípravek Anti-COVID k dezinfekci rukou. Každý dostanete od města zadarmo. 1,5 litru na dům a trvale obývanou chatu a 1 litr na byt v bytovém domě. Zajištění jsou i lékaři a zdravotní středisko, pečovatelská služba, hasiči, dáme do domova seniorů, na poštu a otevřeným obchodům,“ informovala starostka města Petra Pecková 23. března na svém facebookovém

profilu.

Dezinfekci objednala od ČEPRA v sobotu 21. března. Následující den byla objednávka schválena Ministerstvem průmyslu a městská organizace Veřejné služby s pomocí místních dobrovolných hasičů dopravili 3 000 litrů dezinfekce do Mnichovic. „Následně jsme získali 1 100 PET lahví od vinotéky jednoho ze zastupitelů, dalších 2 000 lahví jsme sehnali u Mladé Boleslavi, přivezli jsme je třemi osobními auty. Teď už je totiž problém sehnat i PET lahve,“ líčí Petra Pecková. Další ze zastupitelů města zařídil poté tisk štítků a informačních letáků, hasiči stáčili dezinfekci z tisícilitrových tanků do PET lahví a polepovali je. Dobrovolníci následně lahve s dezinfekcí rozvezli do všech domácností v Mnichovicích, které mají necelých 4 000 obyvatel. „Dezinfekci jsme získali za 26 korun za litr. Celkově nás to vyšlo zhruba na 50 korun na dům, náklady jsme zaplatili z krizového fondu,“ uvádí starostka.

I ona se pozastavila nad zprávou Středočeského kraje, který nabídl 2 700 litrů dezinfekce na celé ORP Říčany, kam kromě Mnichovic patří dalších 51 obcí. „To by vyšlo zhruba na 3 mililitry na občana,“ podotýká Petra Pecková. „Chápu, že i hejtmani to mají nyní složité, ale když vidím, jak se v jiných krajích domlouvají s velkými firmami na velkých dodávkách, tak v rámci našeho kraje bohužel nic takového neproběhlo,“ konstatuje.

Roušky a dezinfekci dodávají občanům i malé obce Obec Dolní Studénky na Šumpersku získala darem 1 000 litrů postřikové dezinfekce Star od firmy EVERSTAR. V posledním březnovém týdnu ji rozdávala místním občanům do vlastních nádob, v množství jeden litr na domácnost. Seniorům, kteří nemohli pro dezinfekci osobně přijít, ji dopravili dobrovolníci. Obec nabízí seniorům také zásobování potravinami a léky a v příštích týdnech plánuje i hlídání dětí.

Obec dále zajistila distribuci látkových roušek, které ušily místní dobrovolnice. „Rozhodli jsme se také 230 roušek věnovat nejvíce potřebným do uzavřené oblasti Litovelska a předali je zprostředkovaně na „checkpointu“ panu starostovi Litovle Viktoru Kohoutovi,“ uvedl starosta obce Radim Sršeň. Padesát roušek věnovaly Dolní Studénky i šumperské záchránce. „Té bohužel z tun zásob dovezených z Číny dorazily zatím jen gramy, přesto nasazují své zdraví v první linii,“ podotkl starosta v pátek 27. března.

Dezinfekci a roušky vlastní výroby rozdala občanům už kolem 20. března také obec Křižánky v okrese Žďár nad Sázavou, která má přibližně 400 obyvatel. „Spreje s dezinfekcí na ruce máme umístěné v obchodě, na úřadě a ve všech bytových domech,“ uvedl starosta Jan Sedláček. „Dezinfekce jsme podle receptu WHO vyrobili dost pro všechny. Je možné ji získat na obecním úřadě, ideálně do vlastních lahvíček,“ doplnil.

Svépomocí si zajistili roušky také ve Vepříkově na Vysočině, kde žije zhruba 320 obyvatel. Seniorům z části Mírátky, kteří potřebují pomoc, zajišťuje nákupy a donášku léků přímo starosta Petr Bárta ze zhruba deset kilometrů vzdáleného Golčova Jeníkova. Pro běžné nákupy je nyní důležitá místní prodejna, na jejíž provoz obec každoročně přispívá z krajských dotací. Obchod má teď proto otevřeno každý všední den dopoledne a třikrát týdně také odpoledne.

Foto autor| FOTO: ARCHIV OBCÍ 3x

Foto popis| Starosta Dolních Studének s týmem dobrovolných švadlen

Foto popis| Rozdávání roušek v obci Křižánky

Foto popis| Stáčení dezinfekce v Mnichovicích

NERV: Národní ekonomická rada vlády obnovila činnost

17.4.2020 cfoworld.cz str. 00

ali

Dopady pandemie koronaviru na ekonomiku bude řešit expertní tým Národní ekonomické rady vlády (NERV), který se dosud scházel jako neformální poradní orgán premiéra. Vláda schválila návrh vicepremiéra pro hospodářství a ministra průmyslu, obchodu a dopravy Karla Havlíčka na obnovení činnosti NERV, rada oficiálně zastřeší a prováže činnost řady nově vzniklých expertních týmů.

„NERV bude mít za úkol identifikovat problémy ve fungování ekonomiky veřejného sektoru, konkurenceschopnosti české ekonomiky a připraví doporučení u strategických dokumentů, zejména Hospodářské strategie ČR, založené na dlouho budované vizi Česká republika: Země pro budoucnost,“ říká vicepremiér a ministr průmyslu, obchodu a dopravy Karel Havlíček a dodává: „Tým se zaměří především na opatření v oblasti podpory podnikatelského prostředí a zaměstnanosti, finančního sektoru a veřejných financí, tak, aby stát byl schopen dostát zajišťování poskytování veřejných statků a současně zmírnit negativní dopady propadu reálné ekonomiky.“

NERV by měl rovněž vyhodnotit funkčnost nastavených záchranných opatření vlády. Na tomto základě by pak měl navrhnout opatření, která je možné realizovat v souvislosti s přípravou rozpočtu na rok 2021 s výhledem na roky 2022 a 2023. Činnost NERV bude v gesci vicepremiéra pro hospodářství Karla Havlíčka, za podpory Úřadu vlády a Ministerstva průmyslu a obchodu. Kromě dříve uváděných členů NERVu, byla do tohoto poradního orgánu navržena také ekonomka Ilona Švihlíková, která už je členkou týmu ekonomů v rámci Ústředního krizového štábu (ÚKŠ).

„NERV, který bude pod úřadem vlády a místopředsedou vlády pro hospodářství bude pod sebou koncentrovat ostatní expertní skupiny v resortech včetně ekonomické pracovní skupiny na ÚKŠ. Taky proto ve vládním NERV mají být i lidé z těchto skupin, například Jan Švejnar, Štěpán Jurajda či výše zmiňovaná Ilona Švihlíková. Hospodářská politika musí být řízena z jednoho místa, z vlády. Ale bude mít řadu pracovních skupin,“ doplňuje vicepremiér Havlíček.

Jmenovaní členové Národní ekonomické rady vlády:

TOMAŠ SALOMON - generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna
JAN JUCHELKA - generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka
MIROSLAV SINGER - hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB
VLADIMÍR DLOUHÝ - prezident Hospodářské komory ČR
JAN ŠVEJNAR - ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku
ŠTĚPÁN JURAJDA - profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace
DANIEL BENEŠ - předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ
BOHDAN WOJNAR - člen představenstva, Škoda Auto
PETR JONÁK - ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola
MIROSLAV ZÁMEČNÍK - nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance
LUKÁŠ KOVANDA - hlavní ekonom Czech Fund
TOMÁŠ SEDLÁČEK - ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog
DANIEL PROKOP - sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK
JAKUB HAVRLANT - zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital
LADISLAV BARTONÍČEK - předseda dozorčí rady O2 Czech Republic
ILONA ŠVIHLÍKOVÁ - ekonomka, členka týmu ekonomů ÚKŠ

URL| <https://cfoworld.cz/krize/nerv-narodni-ekonomicka-rada-vlady-obnovila-cinnost-5166>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

cfoworld.cz

Národní ekonomická rada vlády: Jak zvládnout ekonomické dopady krize

17.4.2020 ceskapozice.cz str. 00 Téma

Ivana Pečínková

Hlavním úkolem nové 16členné Národní ekonomické rady vlády má být vyhledávání možných problémů ve fungování ekonomiky nebo doporučení při přípravě strategických hospodářských dokumentů vlády. Rada by také měla vyhodnotit přijatá opatření kvůli šíření koronaviru a navrhnout další, související s přípravou státního rozpočtu na rok 2021.

Vláda ve čtvrtek 9. dubna na druhý pokus vybrala, kdo jí bude radit se zvládnutím hospodářských důsledků koronavirové krize. V 16hlavém týmu zasedne i sedm lidí z mezinárodních finančních kruhů, mimo jiné zástupci největších bank působících v Česku. Všichni budou v radě působit bez nároku na odměnu. Seznam nových členů Národní ekonomické rady vlády (NERV), poradního tělesa, které původně vzniklo v lednu 2009 kvůli tehdejší celosvětové recesi, měl kabinet na jednacím stole už v pondělí 6. dubna.

První pokus ale ztroskotal na postojích koaliční ČSSD, jež chtěla do rady prosadit své lidi. Hlavním úkolem rady má být vyhledávání možných problémů ve fungování ekonomiky nebo doporučení při přípravě strategických hospodářských dokumentů vlády. Rada by také měla vyhodnotit přijatá opatření kvůli šíření koronaviru a navrhnout další, související s přípravou státního rozpočtu na rok 2021. Nadřazený všem

Sestava posvěcená vládou se oproti původnímu návrhu rozšířila o čtyři jména. Nově přichozím hlavním makroekonomickým stratégem ČSOB Tomášem Sedláčkem, který zasedal už v původním NERV, se posílilo zastoupení bank. V radě již sedí nejvyšší šéfové České spořitelny a Komerční banky Tomáš Salomon a Jan Juchelka a hlavní ekonom Generali CEE Holding a bývalý guvernér České národní banky Miroslav Singer. Ten je i místopředsedou dozorčí banky Moneta Money Bank, v níž mezi rozhodující akcionáře patří globální investiční korporace BlackRock, světová jedničkou ve správě aktiv (více než šest bilionů dolarů v roce 2018).

Druhým z původní sestavy z roku 2009 je prezident Hospodářské komory (HK ČR) Vladimír Dlouhý. Funkce v HK ČR je čestná, jeho hlavním zaměstnáním je mimo jiné poradenská činnost pro obří americkou investiční banku Goldman Sachs. Vláda se shodla i na tom, že chce do NERV také docentku Univerzity Jana Amose Komenského Ilonu Švihlíkovou. Ta by se stala jedinou ženou v týmu. Podle ministra průmyslu a obchodu Karla Havlíčka (za ANO), do jehož gesce NERV spadá, se ale Švihlíková má teprve vyjádřit, zda se stane jeho členkou. Při krizovém štábu vzniká další poradenský tým Dopady, v němž by měli být zástupci ministerstev, patrně na úrovni náměstků. Ministr průmyslu a obchodu Karel Havlíček (za ANO) ke vztahům poradních orgánů uvedl, že NERV, který bude spadat přímo pod něho, bude nadřazený všem.

Novým přírůstkem je i předseda dozorčí rady O2 Czech Republic Ladislav Bartoníček, který stál od počátku u budování impéria PPF nejbohatšího Čecha Petra Kellnera a nyní je jeho minoritním akcionářem. Dalším zástupcem světa moderních technologií je Jakub Havrlant, majitel investiční skupiny Rockaway Capital. Ta je spojována s investičními zájmy tří dolarových miliardářů – Daniela Křetínského, Petra Kellnera a Patrika Tkáče, hlavy československé finanční skupiny J&T.

Podnikovou sféru v poradním sboru reprezentují také šéf ČEZ Daniel Beneš, Bohdan Wojnar ze škody Auto nebo Petr Jonák z Coca-Coly. V NERV bude také sociolog, Daniel Prokop z PAQ Research. „Jsme přesvědčení, že jsou v radě všichni zástupci ekonomiky, které jsme tam potřebovali. Tento orgán musí být nezávislý,“ řekl Havlíček.

Předminulý týden vznikl ekonomický poradní tým Ústředního krizového štábu, v němž sedí především akademičtí ekonomové a jehož vedením byl pověřen profesor Jan Švejnar. Ten je i mezi členy obnoveného NERV, stejně jako profesor Štěpán Jurajda i docentka Švihlíková. Při krizovém štábu vzniká další poradenský tým Dopady, v němž by měli být zástupci ministerstev, patrně na úrovni náměstků. Havlíček na dotaz LN ke vztahům poradních orgánů uvedl, že NERV, který bude spadat přímo pod něho, bude nadřazený všem.

Složení obnoveného týmu Národní ekonomické rady vlády

Miroslav Singer

Hlavní ekonom Generali CEE Holding, místopředseda dozorčí rady Moneta Money Bank, bývalý guvernér ČNB.

Vladimír Dlouhý

Prezident Hospodářské komory ČR, konzultant americké investiční banky Goldman Sachs.

Jan Švejnar

Ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku.

Štěpán Jurajda

Profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace.

Daniel Beneš

Předseda představenstva a generální ředitel ČEZ.

Bohdan Wojnar

Člen představenstva automobilky Škoda Auto.

Petr Jonák

Ředitel vnějších vztahů společnosti Coca-Cola.

Miroslav Zámečník

Nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance.

Lukáš Kovanda

Hlavní ekonom Czech Fund.

Ilona Švihlíková

Docentka ekonomie, přednáší na Univerzitě Jana Amose Komenského v Praze, zaměřuje se na mezinárodní ekonomické vztahy a globalizaci.

Daniel Prokop

Sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK.

Jakub Havrlant

Zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital.

Ladislav Bartoníček

Předseda dozorčí rady O2 Czech Republic.

Tomáš Sedláček

Ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog, někdejší poradce prezidenta Václava Havla.

Tomáš Salomon

Generální ředitel a předseda představenstva České spořitelny.

Jan Juchelka

Generální ředitel a předseda představenstva Komerční banky.

Foto:

Ministr dopravy a průmyslu Karel Havlíček (za ANO).

ČTK

URL| http://ceskapozice.lidovky.cz/tema/narodni-ekonomicka-rada-vlady-jak-zvladnout-ekonomicke-dopady-krize.A200415_132001_pozice-tema_lube

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

ceskapozice.cz (*Téma*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 trebicsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neubližuje. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na

ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://trebicky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
trebicky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 havlickobrodsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za první mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka

nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://havlickobrodsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
havlickobrodsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neubližuje. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o

tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číste o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo

„Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili

na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://www.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
denik.cz (*Pro ženy*), denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 pardubicky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šaramanťák, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a

slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://pardubicky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

pardubicky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 orlicky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala

zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až jí začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzo na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacátky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://orlicky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
orlicky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřeť

17.4.2020 zlinsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší

věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím

více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mylíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesenášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívám se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách?Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde?Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy...Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší.Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk?Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://zlinsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

zlinsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřeť

17.4.2020 moravskoslezsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují?U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neubližuje. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvukných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkoušet něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu

neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom

je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL | <https://moravskoslezsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

moravskoslezsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 [brnensky.denik.cz](https://moravskoslezsky.denik.cz) str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských

serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V

živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv.

Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://brnensky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
brnensky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 slovacky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neubližuje. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taký šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak...

Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://slovacky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinararka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

slovacky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 [zatecky.denik.cz](https://slovacky.denik.cz) str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnu kávy. Na půl

druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média,

se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přepřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o

přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://zatecky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

zatecky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 kromerizsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnu kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem,

pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přerokům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám

to mohlo naopak ublížit?V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://kromerizsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

kromerizsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřeť

17.4.2020 prazsky.denik.cz str. 00 Pro ženy
Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnu kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za první mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se

pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převálily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL | <https://prazsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
prazsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 olomoucky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnu kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neubližuje. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás

vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit?V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmiň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Vofíškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://olomoucky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
olomoucky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 litomericky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby

je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě. Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad. Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z

televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://litomericky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
litomericky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 prostejovsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show *Silný hlas*, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až jí začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely *Střepiny*, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad *Fakta*, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001

byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://prostejovsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
prostejovsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 rakovnicky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, ve Francii. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude

vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem

ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderoju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Vofíškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://rakovnický.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
rakovnický.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 karvinsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přerekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na

ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívám se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://karvinsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[karvinsky.denik.cz \(Pro ženy\)](https://karvinsky.denik.cz/pro-zeny)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 opavsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za první mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka

nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až jí začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívám se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://opavsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

opavsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 bruntalsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o

tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číste o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybuje v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo

„Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taký šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenký jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili

na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://bruntalsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
bruntalsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 rokycansky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a

slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://rokcansky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinararka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
rokcansky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřeť

17.4.2020 benesovsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala

zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až jí začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://benesovsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

benesovsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 ceskolipsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem tak jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší

věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím

více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mylíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívám se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách?Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde?Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy...Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší.Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk?Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://ceskolipsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

ceskolipsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 ceskokrumlovsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují?U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office. Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neubližuje. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybuje v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přepřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu

neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom

je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL | <https://ceskokrumlovsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

ceskokrumlovsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 zdrsary.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských

serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V

živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv.

Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacátky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://zdarsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
zdarsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 svitavsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neubližuje. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak...

Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://svitavsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

svitavsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 chomutovsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávy. Na půl

druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média,

se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přepřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o

přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://chomutovsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

chomutovsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřeť

17.4.2020 jicinsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem,

pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mémi přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám

to mohlo naopak ublížit?V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://jicinsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

jicinsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 hradecky.denik.cz str. 00 Pro ženy
Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se

pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomení nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL | <https://hradecky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

hradecky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 domazlicky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnu kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás

vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmiň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Vofíškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://domazlicky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
domazlicky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 hodoninsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby

je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z

televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://hodoninsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
hodoninsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 breclavsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show *Silný hlas*, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až jí začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely *Střepiny*, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad *Fakta*, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převálily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001

byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://breclavsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
breclavsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 znojensky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, ve Francii. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude

vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem

ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písíci novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderoju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Vofíškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://znojensky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
znojensky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 fm.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na

ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívám se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL | <https://fm.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[fm.denik.cz \(Pro ženy\)](https://fm.denik.cz/pro-zeny)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 vyskovsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za první mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka

nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívám se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://vyskovsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
vyskovsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 [krkonosky.denik.cz](https://www.krkonosky.denik.cz) str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o

tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číste o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybuje v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo

„Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarantantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili

na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://krkonosky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
krkonosky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 karlovarsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a

slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://karlovarsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

karlovarsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 kolinsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala

zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až jí začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na nicem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacátky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://kolinsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

kolinsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřeť

17.4.2020 strakonicky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem tak jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší

věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím

více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mylíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívám se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách?Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde?Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy...Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší.Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk?Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://strakonicky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

strakonicky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 jihlavsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují?U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu

neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastrovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom

je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL | <https://jihlavsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

jihlavsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 [rychnovsky.denik.cz](https://jihlavsky.denik.cz) str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských

serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybuje v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V

živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv.

Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://rychnovsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
rychnovsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 nachodsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neubližuje. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak...

Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://nachodsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

nachodsky.denik.cz (Pro ženy)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 jablonecky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl

druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média,

se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přepřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o

přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://jablonecky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
jablonecky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 plzensky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem,

pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám

to mohlo naopak ublížit?V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://plzensky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

plzensky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřeť

17.4.2020 mostecky.denik.cz str. 00 Pro ženy
Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se

pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://mostecky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[mostecky.denik.cz \(Pro ženy\)](https://mostecky.denik.cz/pro-zeny)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 teplicky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnu kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás

vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit?V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní?Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle?No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách?Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde?Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy...Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší.Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk?Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Vofíškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://teplicky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
teplicky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 hranicky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby

je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z

televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://hranicky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
hranicky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 novojicinsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neubližuje. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show *Silný hlas*, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až jí začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely *Střepiny*, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad *Fakta*, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písíci novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převálily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001

byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://novojicinsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
novojicinsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 boleslavsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, ve Francii. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude

vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem

ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívám se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písčící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Vofíškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://boleslavsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

boleslavsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 berounsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na

ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívám se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://berounsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[berounsky.denik.cz \(Pro ženy\)](https://berounsky.denik.cz/pro-zeny)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 chrudimsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za první mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka

nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvukných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mémi přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívám se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://chrudimsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[chrudimsky.denik.cz \(Pro ženy\)](https://chrudimsky.denik.cz/pro-zeny)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 decinsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neubližuje. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o

tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číste o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybuje v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo

„Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taký šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili

na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://decinsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[decinsky.denik.cz \(Pro ženy\)](https://decinsky.denik.cz/pro-zeny)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 pelhrimovsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnu kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a

slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://pelhrimovsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
pelhrimovsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 jindrichohradecky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala

zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až jí začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL | <https://jindrichohradecky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[jindrichohradecky.denik.cz \(Pro ženy\)](https://jindrichohradecky.denik.cz/pro-zeny)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 pisecky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem tak jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší

věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím

více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mylíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívám se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách?Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde?Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy...Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší.Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk?Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://pisecky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

pisecky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 kladensky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují?U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office. Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybuje v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu

neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom

je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://kladensky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[kladensky.denik.cz \(Pro ženy\)](https://kladensky.denik.cz/Pro_zeny)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 chebsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských

serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až jí začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V

živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, počítali jsme, že s Karlem trávim víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv.

Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://chebsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
chebsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 sokolovsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neubližuje. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak...

Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://sokolovsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinararka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

sokolovsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 kutnohorsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl

druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média,

se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přepřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o

přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://kutnohorsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

kutnohorsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 kutnohorsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem,

pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám

to mohlo naopak ublížit?V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://klatovsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

klatovsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřeť

17.4.2020 liberecky.denik.cz str. 00 Pro ženy
Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se

pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacátky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL | <https://liberecky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
liberecky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 pibramsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás

vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit?V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní?Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle?No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách?Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde?Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy...Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmiň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší.Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk?Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Vofíškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://pibransky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
pibramsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 nymbursky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby

je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z

televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na oddiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://nymbursky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
nymbursky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 sumpersky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až jí začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písíci novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převálily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001

byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://sumpersky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[sumpersky.denik.cz \(Pro ženy\)](https://sumpersky.denik.cz/pro-zeny)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 melnicky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, ve Francii. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude

vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem

ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písíci novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderoju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Vofíškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://melnický.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

[melnický.denik.cz](https://melnický.denik.cz/pro-zeny) (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 valassky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, je svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na

ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívám se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://valassky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
valassky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 ceskobudejovicky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za první mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka

nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až jí začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívám se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://ceskobudejovicky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskobudejovicky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 [blanensky.denik.cz](https://www.blanensky.denik.cz) str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neubližuje. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o

tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špazju v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číste o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybuje v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo

„Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili

na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://blanensky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
blanensky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 [ustecky.denik.cz](https://www.ustecky.denik.cz) str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnu kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně písící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a

slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://ustecky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ustecky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 taborsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavrou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala

zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až jí začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na nicem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://taborsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

taborsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 tachovsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávy. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem tak jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší

věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím

více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla. Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mylíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale dívím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách?Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde?Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy...Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší.Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk?Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://tachovsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

tachovsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 prachaticky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují?U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office. Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvučných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastřihávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu

neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Rada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom

je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL | <https://prachaticky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinararka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

prachaticky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 [podripsky.denik.cz](https://prachaticky.denik.cz) str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských

serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neublíží. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonlajnové“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčílí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V

živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médií. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, počítali jsme, že s Karlem trávim víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesnášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak... Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odiv.

Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://podripsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
podripsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Moderátorka Markéta Fialová: Televizní dres měním teprve potřetí

17.4.2020 prerovsky.denik.cz str. 00 Pro ženy

Ilona Smejkalová

Byla to tentokrát hodně zvláštní schůzka. S novinářkou a moderátorkou Markétou Fialovou jsme se sešly ve čtvrtek 12. března a už jen najít v Praze uprostřed sílící koronavirové epidemie místo, kde bychom si mohly v klidu popovídat, bylo značně komplikované. Nakonec jsme zapluly do malého bistra s pražírnou kávou. Na půl druhé hodiny jsme se uprostřed hluku mlýnků i vůně kávových zrněk usilovně snažily, aby naše setkání nebylo situací venku příliš ovlivněno. Nešlo to. A to jsme v tu chvíli vlastně ani netušily, že o pár dní později bychom kvůli nouzovému stavu nemohly náš rozhovor naživo ani zrealizovat.

"Celá společnost teď žije tématy koronavirus a karanténa. Má to člověk působící v médiích jinak? Věci, které běžnou populaci děsí, jej svým způsobem fascinují, vzrušují? U mě to má dvě roviny. Za prvé mě mrzí a naplňuje nervozitou, že momentálně jsem novinářkou na suchu. Naše stanice ještě neodstartovala a nezačala, takže nemůžu přispět svojí prací. Samozřejmě, sleduju všechny kolegy, kde se dá, na všech zpravodajských serverech, kanálech a v éteru. A říkám si – jasně, tohle udělali skvěle, tady byli teda fakt rychlí, ale dívám se na to, bohužel, zpovzdálí. A pak je tu i rovina b, jsem také jednou z nás. Matka dvou dcer, z nichž jedna je aktuálně v cizině, ve Francii. Takže mám starost, jestli ji nebudeme muset rychle stáhnout domů, až jí zavřou školu. A samozřejmě myslím i na své rodiče, aby se nevydávali někam, kam nutně nemusí.

Během své novinářské kariéry jste stav ohrožení už několikrát zažila, například během povodní. Je to opravdu tak, že v tu chvíli jde všechno stranou a vy musíte být v televizi nonstop od rána do večera? První taková větší věc – i když lokálního charakteru – mi v podstatě nastartovala kariéru. Když jsem kdysi dávno byla jako stážistka v České televizi, začal hořet hotel Olympik. To nebyla doba on-line šíření informací, takže mě tehdejší šéf zpravodajství Ota Černý do Karlína poslal se štábem, ať zjistím, co se tam děje. Přijela jsem na místo jako první a dozvěděla se, že jsou na místě mrtví. Začali jsme živě vysílat, reportáž od nás okamžitě odkupovala zahraniční média, protože mrtví byli cizinci. Díky tomu jsem od Oty dostala nabídku na smlouvu. Druhou podobnou situací, jak jste sama zmínila, byly povodně. Jezdila jsem například na korbě nákladáku s dobrovolnými hasiči, opravdu to fungovalo tak, že se něco děje a musím být stále k dispozici, občas třeba i přespat v newsroomu. Právě proto je teď pro mě nepřírozené, že jsem v podstatě na home office.

Často si říkám, jestli dnešní extrémní informovanost lidem spíš neubližuje. Vidím to i na sobě. Sleduju zpravodajství, pořád něco čtu nebo vyhledávám informace na netu. Nebyli jsme v „bezonline“ době paradoxně šťastnější a klidnější? Je otázka, čemu říkáte absolutní informovanost. Držím se zásady – a také jsem to párkrát při moderování zpravodajství použila – ne vše, co vám říkáme, je radostné, ale vědět byste o tom měli. A pak se podle toho můžete zařídit. Samozřejmě, že mě rozčilí, když na nejmenovaném serveru objevím článek s titulkem „Co všechno si nakoupit do špajzu v době karantény“ a zpráva zbytečně budí v lidech paniku. Ale naopak číst o tom, jak se máme chovat, abychom eliminovali riziko přenosu na své blízké, je důležité. Existují různé druhy informací a chápu, že dnešní doba je pro čtenáře, posluchače nebo diváka nesmírně náročná. Musí si zvolit správnou míru informovanosti a nikde není řečeno, že je nutné mít puštěné zprávy nebo být on-line dvacet čtyři hodin denně. Důležitá je především schopnost přijímat to, co se aktuálně děje, „zdravě“.

Zmínila jste, že jste novinářkou „na suchu“. Jak rozjezd nové stanice vůbec funguje? Šla jsem na CNN Prima News s tím, že chci zažít dobrodružství. (smích) Nikdo vám dopředu neřekne ani neslíbí, jak to celé bude vypadat, jste v běhu a proces nelze zastavit. V případě CNN Prima News jde o velkou věc, výjimečnou událost, nebudu zastírat, že i psychicky a fyzicky náročnou. Ale když všichni jdou stejným směrem a vědí, proč to dělají, jde i o výjimečný adrenalin a silný motor. Jsem ráda, že se na CNN sešlo spoustu zvůčných jmen a profesionálů z novinářské branže. V tuhle chvíli se snažíme nastartovat projekt, který by měl v horizontu týdnů spustit další, čistě zpravodajský kanál. Máme velké ambice.

CNN vnímám jako víceméně intelektuální platformu, zaměřenou hlavně na diváka, jenž chce vidět nejen to, co se stalo, ale získat o daných událostech analytické povědomí. Nejsme na podobný typ zpravodajství příliš malý trh? Jsme přesvědčeni o tom – vidíte, říkám my –, že cílový divák CNN tady je. Jak sama říkáte, jde o značku, která vyhovuje divákům s ambicemi získat „něco víc“, tedy zpravodajství a informace v souvislostech. Tak, aby je měli šanci pochopit, protože se jich týkají. Samotná informace vás často může minout, neuvědomíte si její souvislosti a dopad právě na vás – na váš život, na vaši rodinu, na vaši peněženku, na vaše smýšlení o světě.

Na CNN Prima News budete mít vlastní talk show Silný hlas, o jaký typ pořadu půjde? Jak už z názvu trochu vyplývá, měl by být postaven na skutečně silných osobnostech, půjde o živě vysílaný pořad.

Prý jste během dlouholetého působení na Nově měla i jiné nabídky, ale nechtěla jste odejít mimo televizi. Přitom spousta známých mediálních tváří tvrdí, jak si touží zkusit něco zcela jiného. Jedna má kamarádka, úspěšně se pohybující v médiích, tvrdí, že jejím vysněným jobem je profese tiskové mluvčí velké nemocnice. Ale to si vymýšlí. Možná tam směřuje na důchod, aby se v situaci, až ji začnou bolet tělo a klouby, měla kam obrátit. (smích) Jsem přesvědčena, že lidé, kteří odcházejí z médií do jiné sféry, jdou většinou za větším klidem, pohodlím, jistotou. I mně přišly nabídky z jiných médií, ale vím, že by mi televize scházela. Chyběl by mi rozměr obrazu a vizuálního sdělení. To máte jako rozdíl mezi 2D a 3D, obraz je něco, s čím si můžete fantasticky hrát, důležitý tvůrčí element. Každému, kdo odešel z televize a zůstal v médiích, šel do rozhlasu či tiskového média, se po obrazovce stýská. Pokud tvrdí, že ne, tak lže. Nebo vám to přizná až po třetí skleničce a jen mezi čtyřma očima.

V jednom rozhovoru jste zmínila, že v momentě, kdy se rozsvítí světlo a blikne kontrolka, nemáte vůbec trému, že vás adrenalin rajcuje. Měla jste to tak vždycky? Vlastně si na to už nepamatuju. Asi jsem nějakou nervozitu ze začátku cítila. Ale je pravda, že ve chvíli, kdy se rozjede vysílání, vás koncentrace i adrenalin usadí do správné formy a děláte mnohem méně chyb. Mám zkušenost, že když se někdy předtáčely Střepiny, tak se kolikrát kvůli chybám z režie, nepozornosti kameramana nebo kvůli mým přeřekům točily na několikrát, tzv. nastříhávaly. V živém vysílání paradoxně nikdy není tolik chyb, lidé jsou mnohem koncentrovanější. Proto mám také živáky mnohem raději.

Prošla jste všemi důležitými televizními stanicemi, bylo těžké měnit dres? Dnes už se zpravodajství striktně nedělí na „veřejnoprávní“ a „komerční“, přemlouvali vás před lety kolegové z ČT, abyste na Novu neodcházela? To je hodně citlivá otázka... Každý můj odchod byl úplně jiný, a ani jeden nebyl snadný, a to z různých důvodů. Řada mých kolegů z branže je zároveň i mými přáteli. S nimi jsem se vždycky i radila. Jde o pár lidí, na které se mohu spolehnout, a když se jim s něčím svěřím, zůstane to mezi námi. Samozřejmě, čím více jste vidět a čím více jste, jak se ošklivě říká, „ksichtem“ televize, tím opatrněji musíte našlapovat. Mám s tím jednu konkrétní zkušenost – před mnoha lety jsem se nechala zlákat, abych se z hecu s kamarádem prošla po newsroomu ČT na Kavčích horách, mnoho let poté, co už jsem tam nepracovala.

No – a? Nedošla jsem ani na konec, a už mně zvonil telefon z Novy, co prý tam dělám... Člověk si z toho může dělat legraci, ale pozice ve zpravodajství jsou ostře sledované, stejně tak byly i všechny moje odchody, přechody, nástupy. Ono jich ale nebylo moc, vezměte si, že pracuju od svých dvaceti let, a teprve potřetí měním dres. Ještě že tu vzniká nový kanál, vždyť já bych neměla ani kam jít. (smích)

Myslím, že mezi ČT, Novou a Primou se asi už tolik nerozlišuje. Já myslím, že rozlišuje. To, v jakém dresu a jak dlouho jste, vám dává určitý cejch. Když jsem přišla po narození druhé dcery na Novu, řekli mi, že chtějí udělat zprávy víc seriózní, a proto mě také vzali – měla jsem být za tu tzv. chytrou, veřejnoprávní. Má image se jim povedla dokonale, mnoho let jsem dostávala dopisy „Markéta Fialová, Česká televize, Barrandov“ nebo „Markéta Fialová, TV Nova, Kavčí hory“. Občas mi někdo dokonce řekl: „Paní Fialová, já vám ten rozhovor dám, ale nikomu z Novy bych ho nedal!“ A když jsem dotyčnému oznámila, že už deset let působím na Nově, byl v šoku. Někdy si zkrátka s sebou nesete stigma nebo auru, a lidé si nevšimnou, že jste svůj dres převlékla.

Myslím, že lidé si vás dlouho se značkou Novy nespojovali proto, že jste nebyla tolik rozjuchaná, u zpráv jste se příliš neusmívala. A vám ty zprávy přijdou veselé?

Je těžké působit v komerční stanici a chránit si své soukromí? Na Novu jsem nastupovala s podmínkou, že nikdy nebudu stepovat v montérkách! Což znamenalo, že odmítám účinkovat v estrádách a nechci se podílet na ničem, na co bych se sama jako divák nedívala. Podobně jsem si nastavila i spolupráci s médii. Psát o mně? Fajn. Ale pak je tady moje rodina, mé dcery, a já chci, aby měly normální dětství a nebyly zasažené mou prací. Zkrátka, aby si o zveřejnění svých fotek v novinách a časopisech mohly v budoucnu rozhodnout samy. A jsem ráda, že se mi to povedlo dodržet. Nikdy jsem své děti médiím neprodávala. Taky šlo o určitý pud sebezáchovy, v době, kdy jsem v ČT dělala investigativní pořad Fakta, jsem se o svou rodinu v jednom období docela regulérně bála.

I proto jste pak na různé společenské akce nechodila s manželem, ale kolegou Karlem Voříškem? Na ty pracovní „povinné“ ano, vyhovovalo to oběma – manželovi i Karlovi. Karel vždycky uměl být větší diplomat než já, je šarmantní, dokáže si užít jakoukoliv akci.

Když jej Nova tenkrát postavila mimo obraz, vy jste se ho veřejně a odvážně zastala. Dost mě to překvapilo, měla jsem za to, že „ksicht“ stanice musí být ke své značce vždycky absolutně loajální. Šlo o zlomový bod mé kariéry – a vůbec to nebylo jednoduché. Tenkrát jsem zcela vážně uvažovala, že ze dne na den odejdu z televize i já. Dopadlo to, jak to dopadlo, pro Karla i pro mě celá událost nastartovala nové profesní směřování, ve kterém jsme se nakonec oba našli. Ale jsem hrozně ráda, že naše přátelství vydrželo. Když jsme spolu ještě moderovali, spočítali jsme, že s Karlem trávím víc času než se svým vlastním mužem. Práce to prostě po nás vyžadovala. A když jsem začala přemýšlet, že se vrátím pod křídla Primy, logicky jsem to s ním probírala. Nikdy jsme spolu nepřerušili kontakt, byť jsme každý působili v jiném médiu.

V poslední době mě překvapuje, kolik známých osobností zveřejňuje informace o svých chorobách. Vždycky přemýšlím, jak tenká je hranice mezi snahou podpořit jiné nemocné a naopak výprodejem intimity. Vy jste o své vážné nemoci do médií nikdy mluvit nechtěla. Snažila jste se chránit své soukromí, nebo jste se bála, že by vám to mohlo naopak ublížit? V něčem máte pravdu, a v něčem se naopak velmi mýlíte. Ano, trend dávat své zdravotní problémy všanc veřejnosti tu je. Co se mě týče, vždycky jsem nesenášela titulky typu „bojovnice“. Vždyť je to směšné. Ve chvíli, kdy vám jde o život, se snažíte hlavně přežít – to není o statečnosti, jde o přirozenou věc. Ale pak jsem se po jedné ze svých zdravotních peripetií vracela brzy na obrazovku, protože jsem to vedení slíbila, a vypadala jsem opravdu špatně. Říkala jsem si, že přece jde o to, co říkám, a ne, jak vypadám. Navíc – když se vidíte každý den, přestanete některé věci vnímat. Kamera to ovšem vidí jinak...

Postupně se mi ozvali tři pacienti procházející stejnou léčbou. Vypadali stejně blbě jako já tehdy. Jeden z nich mi pak řekl, že se díky mně cítí každé ráno fajn, a že když já můžu vylézt oteklá na obrazovku, proč by nešel ven i on. Poděkovala mi i jeho máma, bála se, že její syn bude mít větší problémy s psychikou než se základní léčbou, a já mu tak nevědomky pomohla. Ale opravdu nejde o osobní hrdinství, které bych chtěla dávat na odív. Zdá se mi, že zatímco na Západě se v bulvárních médiích propírají skandály a nevěry politiků, u nás táhnou choroby slavných. Nejsme divní? Jsme. (smích) Za prvé je u nás citlivost vůči amorálnímu chování naší politické reprezentace velmi nízká, jakékoliv milenky jsou každému fuk. Stejně jde často o lidi, se kterými byste nešla ani na kafe. Za druhé jsme rádi soucitní, ale i bolestnější. Říkáme si – není mi dobře, ale jemu je ještě hůř. A přitom je tak moc známý! Mě nepřekvapuje, že lidé chtějí číst o nemocech slavných, ale divím se, kolik lidí s tím jde ven. Ale každý máme laťku soukromí jinde.

Jste vášnivá lyžařka, jezdíte rychle? No ano, ale kvůli rozjezdu CNN a manželově operaci kolene jsme poprvé po mnoha letech odpískali lyžování v Itálii. Vlastně vidíte, ještě dobře, že jsme nejeli.

Prý jste v mládí pracovala i na horách? Měla jsem sen – půl roku budu novinářka a půl roku lyžařská instruktorka. Ale ztroskotalo to poměrně brzy, zjistila jsem, že nejsem člověk, který by byl schopen kohokoliv trpělivě učit. I svoje dcery jsem raději dala do lyžařské školy. Já bych o ně asi zlomila obě hůlky.

Říkáte, že na učení nemáte trpělivost. Přesto na CNN Prima News trénujete a učíte své budoucí kolegy. Jak vám to tedy jde? Máme tam lidi přicházející z rozhlasu, mluví naprosto skvěle, ale nemají zkušenost s kamerou. Pak tam máme perfektně píšící novináře, kteří zatím neumějí mluvit ani se přirozeně pohybovat před kamerou. Ale dělají obrovské pokroky a já mám z toho radost. Často je to jen otázka sebevědomí, málokdo se rád vidí a slyší. A když se svými „žáky“ fungujete i lidsky, tak se to nakonec podaří. Já jsem se kdysi musela všechno učit sama, až časem se přese mne převalily vlny různých lektorů a vizážistů.

Vizážisti se na vás dost vyřádili, pamatuju si vás s vyčesanými natupírovanými vlasy... Když jsem začínala, bylo mi dvacet a dostali zadání, abych vypadala nejmíň na třicet. Oblékli mi sako, výrazně mě nalíčili, vlasy natočili na obrovské natáčky a učesali tzv. na Saskii (Burešovou). Image byla tak dokonalá, že když jsem se v té době omlouvala ve škole z přednášek, netušili, že je to kvůli tomu, že moderuju zprávy. Nikdo si mě s tou divnou naondulovanou paní nespojil.

Takže jste postupem času vlasy raději zkracovala, a rok od roku dokonce vypadala mladší a mladší. Když udeřily povodně, bylo mi dvacet sedm. Tenkrát mi přišel velmi rozčilený dopis od diváka, stěžoval si, že mi vzhledem k mému věku nemůže věřit ani nos mezi očima. Doslova napsal, že největší hrůza, která se týhle slečince mohla stát, je ulomenej nehet. Mě se to tehdy hrozně dotklo.

Příští rok vám bude padesát. Řešíte svůj věk? Nemám důvod. Okolo dvacítky, kdy člověk prožívá hezké roky a užívá si života, mi bylo fakt zle. Teď jsem naprosto šťastná – žiju spokojený a naplněný život, s krásnou rodinou a s prací, která mě baví, a doufám, že mě bude bavit čím dál tím víc.

Novinářka a moderátorka Markéta Fialová (*1971) se narodila v Praze. Je absolventkou **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v oboru masová komunikace. Novinářskou kariéru začala v průběhu studia v deníku Mladá fronta, kde pracovala jako redakční elévka v oddělení vědy a techniky. Od roku 1993 až do roku 2001 byla moderátorkou zpravodajské relace na Premiéra TV (dnes FTV Prima), kde si odbyla svůj debut před televizními kamerami. Posléze byla moderátorkou, dramaturgyní a reportérkou investigativního pořadu Fakta na České televizi. Spolu s Karlem Voříškem od roku 2005 vytvořila oblíbenou moderátorskou dvojici Televizních novin na TV Nova, moderovala i magazín Víkend a zpravodajsko-publicistický pořad Střepiny. V roce 2019 oznámila, že přestupuje na stanici CNN Prima News. S manželem Alexem má dvě dcery, Almu a Emmu.

URL| <https://prerovsky.denik.cz/pro-zeny/marketa-fialova-novinarka-rozhovor-cnn-prima-20200415.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

prerovsky.denik.cz (*Pro ženy*)

Na nočním stolku

18.4.2020 Lidové noviny str. 02 Příloha - Relax
LKH

CO PRÁVĚ ČTU?

s Kamilem

Plné znění zpráv

Deníky Roberta F. Scotta a Roalda

Filou

Amundsena. Čtu je paralelně tak, jak postupovali k jižnímu pólu. Trochu klukovina, ale zábavná. Od začátku tušíte, v jaké výpravě byste nechtěli být. Amundsenova systematická a radost z cesty versus Scottův sklon k heroické hysterii. Člověk si uvědomí i pár mýtů a jaký výkon Britové podali. Nešlo jen o poníky a oblečení, Scott měl i spoustu smůly, udělal řadu chyb, držel se rigidně zvyků a do poslední chvíle čekal na zraněné. Příběhy jsou i dnes poučné pro společnost – musíte se připravit a vyloučit chyby ve všem, co lze plánovat, abyste měli prostor improvizovat v tom nečekaném.

KNIHA MÉHO ŽIVOTA

Není jedna. V rané dospělosti mě zasáhl Mág Johna Fowlese, román o manipulaci moralizující filozofii – takový protijed adolescentovi na moudra všech Coelhů světa. Zoufalství od Vladimira Nabokova a Slib od Fridricha Durrenmata jako příběhy o velmi uvěřitelném sebeklamu hrdiny, který se rozpadá na poslední straně. Pár lyrických románů, co člověku tak nějak přiblížily hranici šílenství, ale přitom se dobře čtou – třeba Andělé všehomíra od Einara Gudmudsona a Vrač Martina Ryšavého.

NA CO SE CHYSTÁM?

Od poslední knížky Josefa Pánka (Láska v době klimatických změn) jsem nečetl beletrii, která by mně úplně vzala. Asi mi selhává soustředění. Ale mám tady dvě. Jedna je Obscenní pták noci od Josého Donosa, a pak Čtyři knihy od Jen Lien-Kche, román o hladu a přežití v době čínského Velkého skoku. Tak asi jednu z toho. A dočtu Morálku lidské mysli od Jonathana Heidta, který se snaží psychologicky vysvětlit rozdíl mezi konzervativci a liberály. Jen, mohl by prosím někdo těmto autorům říct, že nemusí 150 stran obsahu rozepisovat na 500 a neustále se opakovat?

O autorovi| LKH, DANIEL PROKOP (sociolog). Specializuje se na politický a sociální výzkum. Působí na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, napsal knihu Slepé skvrny: O chudobě, vzdělávání, populismu a dalších výzvách české společnosti. Filmové Foto autor| FOTO ARCHIV LN

Andrea Petříková: Pandemie mi dělá čáru přes rozpočet

20.4.2020 nymbursky.denik.cz str. 00 Lidé odvedle

Miroslav Jilemnický

Narodila jsem se 18. září 1988 v Kolíně. Ale v Kolíně jen proto, že v nymburské nemocnici malovali. Vychodila jsem Základní školu Komenského a studovala na gymnáziu Jiřího z Poděbrad. Bakalářské studium jsem absolvovala na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Později jsem pak vystudovala magisterské studium na Univerzitě v Pardubicích na filozofické fakultě obor resocializační pedagogika.

"Andrea Petříková: Pandemie mi dělá čáru přes rozpočet

Narodila jsem se 18. září 1988 v Kolíně. Ale v Kolíně jen proto, že v nymburské nemocnici malovali. Vychodila jsem Základní školu Komenského a studovala na gymnáziu Jiřího z Poděbrad. Bakalářské studium jsem absolvovala na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Později jsem pak vystudovala magisterské studium na Univerzitě v Pardubicích na filozofické fakultě obor resocializační pedagogika.

#kapitola#

Zaměstnání jsem vystřídala několik. Je to stále nějak obměňovaná oblast sociální práce. Tedy vždycky jsem součástí systému, který má pomáhat určité skupině lidí. Teď pracuji v domově pro seniory na zámku v Lysé nad Labem. Aktuálně tam pracuji jako metodik a aktivizační pracovník. Je to široké spektrum činnosti od aktivizace klientů až po plánování.

#kapitola#

Před vypuknutím koronavirové krize jsem si naplánovala, že si udělám rekvalifikační masérský kurz. Tedy plán byl takový, že bych na půl úvazku zůstala v domově pro seniory a na částečný úvazek rozjela masáže. Jednou

týdně v Nymburce a měla jsem domluvené pohovory ve wellness centru v Praze. Moc jsem se těšila. O to víc, když jsem na začátku března úspěšně masérský kurz dokončila. Ale zatím z toho není nic. Pandemie mi dělá čáru přes rozpočet.

#kapitola#

Zajímavé je, jak na současnou situaci reagují senioři, se kterými jsem stále v kontaktu. Neznám ani jediného, který by z toho vyloženě panikařil. Je to možná zvláštní taktó to říkat. Ale oni třeba ve svých 86 nebo 87 letech jsou smíření s tím, že zemřou. A jestli to bude teď na koronavirus nebo za tři roky na něco jiného, nijak zvlášť neřeší.

#kapitola#

Jediné, co nesou hodně těžce, je zákaz návštěv. A je to tím horší, čím déle to trvá. Kontakt prostě potřebují. U nás sice mají k dispozici i počítače, ale ty nevyužívají. Používají telefony, ale také často potřebují pomoci. Někdy si nevšimnou, že se jim telefon vybije. Jindy si zase nastaví tiché vyzvánění. A pak nastávají problémy, když telefon nefunguje, jak by v danou chvíli měl.

#kapitola#

Na mě samotnou dopadá situace ve dvojí rovině. O té pracovní už jsme hovořili. Určitě to bude mít za následek i nějaký finanční výpadek, ale ačkoliv žiju sama v nájmu, tak zatím nepanikařím. Určitě mám nějaký záložní plán. Člověk se o sebe musí nějak postarat. Mám štěstí, že jsem v produktivním věku a práce se mi případně bude shánět snadněji, než někomu, komu je 55.

#kapitola#

Obecně si myslím, že současnou situaci zvládneme. Nechci, aby to znělo nějak cynicky, ale vidím v tom částečně přirozený vývoj. Já osobně mám víc času na sebe, mohu o některých věcech více přemýšlet. Mrzí mě, že nemohu jet na výlet, už se dělá hezké počasí a ráda vyrážím na výlety. Ale chápu, že prevence je nutná. Je lepší dělat některé věci třeba zbytečně, než je zanedbat.

URL| <https://nymbursky.denik.cz/lide-odvedle/andrea-petrikova-pandemie-mi-dela-caru-pres-rozpočet-20200420.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

nymbursky.denik.cz (*Lidé odvedle*)

„Zákon nezná možnost uzavřít hranice směrem ven.“ Zákaz cestovat mají v Evropě jen Češi a Belgičané

20.4.2020 irozhlas.cz str. 00 Zprávy z domova

Barbora Chaloupková

Od poloviny března nesmí většina Čechů vycestovat ze země. Vláda cestování omezila kvůli snaze zamezit šíření nákazy koronavirem. Do zahraničí tak mohou pouze Češi splňující stanovené výjimky. Podle některých expertů na ústavní právo ale pro takovéto opatření neexistuje jasná legislativa. Případné prodloužení zákazu například na rok, o kterém mluvil prezident Miloš Zeman, by pak mohlo být protiústavní. Zákaz navíc patří v rámci Evropy k těm nejpřísnějším, vyplývá z mezinárodního srovnání, které sestavil server New York Times.

Zákaz opustit hranice České republiky vydala vláda společně s vyhlášením nouzového stavu 16. března. Opatření pak částečně zmírnila 14. dubna vytvořením seznamu výjimek, kdy čeští občané vycestovat mohou.

„Plošný zákaz cestování je extrémním opatřením, které bylo nutné a osvědčilo se. Hranice proto zatím otevřít nemůžeme,“ uvedl ministr vnitra Jan Hamáček (ČSSD). „Umožníme ale vycestovat těm, pro které to je životně nutné. To je v současnosti maximum možného“.

Hranice České republiky tak mohou opustit lidé cestující za rodinnými příslušníky, na služební cestu nebo pohřeb. Pokud v zahraničí setrvávají déle jak 24 hodin, musí po návratu do dvoutýdenní karantény.

Belgie podobně

Plošné opatření, kterým česká vláda zakazuje většině svých občanů vycestovat, je v porovnání s opatřeními jinde ve světě poměrně unikátní. Zatímco většina států limituje vstup cizinců na své území, pohyb vlastních občanů omezují pouze doma. I když tak mají lidé omezené možnosti pohybu, k explicitnímu zákazu opustit hranice státu většina zemí nesáhla.

Výjimku v Evropě představuje například Belgie, která svým občanům zakázala vycestovat v případech, kdy to není „nezbytně nutné“, píše server New York Times. K obdobnému kroku přistoupila také Austrálie. Ta umožňuje vycestovat pouze občanům, kteří se např. podílí na boji s koronavirem nebo pracují v kriticky důležitých odvětvích, uvádí se na stránkách ministerstva vnitra země.

„Listina svobod platí“

Česká vláda se při vyhlášení zákazu vycestování opřela o krizový zákon a zákon o ochraně veřejného zdraví. Expert na ústavní právo Jan Kysela z Právnické fakulty Univerzity Karlovy ale varuje, že zákonný základ pro uzavření hranice je nejasný.

„V žádném zákoně není napsáno, že je možnost uzavřít hranice směrem ven. Je tam možnost uzavřít je zvenku dovnitř. A jde o to, jestli když máme epidemii, tak můžeme zákon překreslit. Právní úprava na pandemii zcela nepamatuje a jde o to, co vlastně strpíte,“ řekl pro server Novinky.cz. Zákaz vycestovat po dobu jednoho roku by podle něj byl protiústavní.

Vyhlášený nouzový stav umožňuje omezit pobyt i pohyb na vymezeném území. Jak ale pro Hospodářské noviny uvedl odborník na ústavní právo Jan Wintr, za vymezenou oblast nelze považovat celý svět a připomíná, že „právo vycestovat z Česka je garantované Listinou základních práv a svobod“.

S tím souhlasí i Kysela: „Nejde o to, že bychom listinu za nouzového stavu zavřeli do skříně a vyndali ji až poté. Ta stále platí. Rozdíl je jen v tom, že vláda může omezit svobodu pohybu a pobytu, ale je to napasování na minulou situaci, jako byly například povodně,“ řekl.

Wintr navíc varuje před nedostatkem respektu k ústavním mantinelům a základním právům a svobodám. „Domnívám se, že členové vlády a představitelé exekutivy nedostatečně dávají najevo, že u každého omezení čím déle trvá, tím závažnější musí být důvody, o které je opřeno,“ uvedl pro Český rozhlas Plus.

Otázku tak nakonec podle oslovených ústavních právníků nejspíše budou muset rozhodnout soudy. Ústavní soud již kvůli protikoronavirovým opatřením zahájil nejméně 10 řízení, píše Hospodářské noviny, a některá se týkají právě i uzavření hranic.

A jak upozorňuje odborník na evropské právo z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Ivo Šlosarčík, český postup by mohla přezkoumat i Evropská komise. Zárok komise by se ale podle něj dal teoreticky očekávat pouze tehdy, kdy by Česko opatření ponechávalo v platnosti „nepřiměřeně dlouho“. „A i tehdy jen za podmínky, že bude komise ochotná jít do sporu,“ řekl.

Postoj vlády

Členové vlády krok hájí. Ministr zdravotnictví Adam Vojtěch (ANO) v pondělí uvedl, že vláda vychází zejména ze zákona o ochraně veřejného zdraví. „Neříkám za sebe, že hranice budou restriktivně uzavřeny rok, ale bude to pozvolné uvolňování na základě vyhodnocení rizika v jiných zemích,“ řekl na tiskové konferenci. O prodloužení nouzového stavu má rozhodnout vláda ve středu.

Podle ministra zahraničí Tomáše Petříčka (ČSSD) by bylo omezení možné prodloužit i po skončení nouzového stavu na základě zákona o ochraně veřejného zdraví. Muselo by ale jít o přiměřený krok, uvedl pro ČTK. „Zákaz na rok a více už bych, stejně jako někteří ústavní právníci, osobně považoval v současné situaci za nepřiměřený,“ uvedl.

O tom, že by hranice měly být uzavřeny jeden rok, hovořil v neděli na Frekvenci 1 i prezident Miloš Zeman.

Ministr vnitra Jan Hamáček (ČSSD) po pondělním zasedání Ústředního krizového štábu uvedl, že navrhne rozvolnění přísného režimu na hranicích, který brání obchodním a ekonomickým aktivitám občanů.

URL| https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/koronavirus-cesko-zakaz-vycestovani-hranice-cestovani-zavrene-vlada-opatreni_2004202012_cha

Stejná zpráva vyšla také v dalších 4 titulech:

irozhlas.cz (*Zprávy z domova*), irozhlas.cz (*Zprávy z domova*), irozhlas.cz (*Zprávy z domova*), irozhlas.cz (*Zprávy z domova*)

Uzavřené hranice Česka už řeší soud

20.4.2020 **Hospodářské noviny** str. 01 Titulní strana
Markéta Šrajbrová

VOJTĚCH: ZÁKAZ BYL V SOULADU S PRÁVEM

Cestování po Evropě se v době pandemie koronaviru prakticky zastavilo. Země zavedly kontroly na hranicích a obyvatelům důrazně doporučují, aby zůstali doma. Česká vláda však šla ještě o krok dál a svým občanům vycestování ze země nejprve zcela zakázala. Podle některých odborníků a části veřejnosti na takový zásah do osobní svobody neměla právo. Její rozhodnutí tak nejspíš budou muset zhodnotit soudy. Nejméně 10 řízení už kvůli protiepidemickým opatřením zahájil Ústavní soud. Mimo jiné se zabývá právě i uzavřením hranic.

Nejdřív čeští občané nesměli po celé čtyři týdny vycestovat za hranice vůbec. Od minulého úterý vláda zákaz zmírnila a do zahraničí mohou lidé jet v nutných případech, třeba za rodinou nebo na služební cestu. Po návratu ale musí na dva týdny do karantény.

Vláda k vydání zákazu přistoupila s vyhlášením nouzového stavu, který trvá od 16. března a umožňuje politikům omezit vstup, pobyt i pohyb na vymezeném území. Podle odborníka na ústavní právo Jana Wintra ale nelze za vymezenou oblast považovat celý svět. „Právo vycestovat z Česka je garantované Listinou základních práv a svobod,“ připomíná Wintr s tím, že tuto zásadu masivně porušovaly vlády za minulého režimu.

Ministr zdravotnictví Adam Vojtěch (za ANO) považuje zákaz cestování za zcela v souladu s právem. „Zákon o ochraně veřejného zdraví jasně dává mandát bránit zavlečení nákazy z jiných zemí,“ řekl a dodal, že situace v řadě zemí je neutěšená, a pokud by do nich Češi odjeli a pak se vrátili, mohlo by to vést k dalšímu šíření viru.

Zdraví obyvatel lze podle právníka Wintra chránit i mírnějšími prostředky, stačí podle něj, že je po návratu nutné být dva týdny v karanténě. Právnik považuje zákaz vycestovat za jedno z nejspornějších opatření, jež vláda kvůli koronaviru zavedla, a to i s ohledem na nouzový stav. „Soulad s ústavním pořádkem tam nejspíš není,“ myslí si.

Český zákaz by mohl skončit i na stole Evropské komise. Odborník na evropské právo Ivo Šlosarčík z **Fakulty sociálních věd** UK upozorňuje, že na zákaz cestování pamatuje evropská směrnice z roku 2004, podle níž může být důvodem omezení i ochrana veřejného zdraví. Většinou ale členské státy tento bod využívají k zakazu vstupu cizinců na své území. Zákazem vycestování vlastních občanů se podle Šlosarčíka Soudní dvůr Evropské unie dosud nezabýval. Evropské komisi by směrnice mohla posloužit při přezkumu českého přístupu, nemá však povinnost to udělat. „Intervence ze strany komise by se dala teoreticky očekávat jen tehdy, kdyby to Česko takto ponechávalo zcela nepřiměřeně dlouho. A i tehdy jen za podmínky, že bude komise ochotná jít do sporu,“ uvedl pro HN Šlosarčík.

Nouzový stav zatím platí do konce dubna. Podle ministra vnitra a šéfa Ústředního krizového štábu Jana Hamáčka (ČSSD) ho bude potřeba ještě prodloužit, premiér Andrej Babiš (ANO) o tom chce debatovat. Koalice ANO a ČSSD jako právní rámec pro uzavření hranic využila krizový zákon, později ale některá opatření přesunula pod rozhodnutí ministerstva zdravotnictví podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Ten stanoví, že v době epidemie je možné omezit cesty z některých oblastí.

„Vzhledem k míře neurčitosti ustanovení, o něž se vláda při uzávěře hranic opírá, je pochybné, zda je vůbec bylo možné uzavřít,“ okomentoval pro ČTK vládní postup ústavní právník Jan Kysela. S Wintrem se shoduje, že rozhodnou až soudy.

Prezidentka Soudcovské unie Daniela Zemanová se zatím k zakazu vycestování nevyjádřila, aby nepředjímala rozhodnutí soudců, kteří se tentokrát nebudou moci opřít o případy z minulosti. „S vyhlášením

nouzového stavu v tomto měřítku naše republika a soudci, kteří jsou nyní ve funkci, nemohli přijít do styku,“ podotkla Zemanová. „Je to poprvé po 30 letech, kdy jsou hranice zavřené,“ připomněl soudce Nejvyššího správního soudu Josef Baxa. Dodal, že nouzový stav v minulosti nikdy neplatil pro celé území. Politici ho vyhlásili například při povodních v letech 2002, 2006 a 2013, vždy ale jen pro zasažené kraje.

O tom, kdy se Češi bez omezení podívají za hranice, vláda průběžně zveřejňuje mnohdy protichůdné informace. Náměstek ministra zdravotnictví Roman Prymula nejprve v březnu znervóznil veřejnost slovy, že cestování může být omezené až dva roky. V pátek uvedl, že během prázdnin budou zahraniční cesty obtížné, dovede si je však představit, pokud budou individuální a jen do zemí se srovnatelným rizikem nákazy jako v Česku. Nejvíce v této souvislosti vláda mluví o Slovensku a Chorvatsku. Prymula tvrdí, že ani teď české hranice uzavřené nejsou: „Jsou jenom téměř neprostupné kvůli všem dalším opatřením.“

Babiš v rozhovoru pro Právo uvedl, že kritiku zákazu nechápe. „Přece pokud tu epidemii zvládneme v krátkém čase, tak o to dřív se otevrou hranice,“ řekl a dodal, že během letošní dovolené by Češi měli podporovat místní restaurace a hotely. Prezident Miloš Zeman včera v rozhlasové stanici Frekvence 1 řekl, že hranice by měly být uzavřené jeden rok.

Kritice se brání i šéf krizového štábu Hamáček. „Není to libovůle nebo šikana občanů, ale snaha ochránit jejich zdraví a životy,“ řekl a připomněl, že v odůvodněných případech už vycestovat lze.

Na to, kdy bude možné cestovat bez omezení, nečekají jen lidé, kteří plánují letní prázdniny. „Stát evidentně nechápe, že cesta do zahraničí není jen dovolená u moře. V roce 2020 je to způsob života,“ říká Andrej Ruščák z Prahy, který kvůli zákazu cestování založil iniciativu na Facebooku, k níž se přihlásilo více než tisíc lidí. Ruščák kvituje, že vláda už opatření zmírnila, i tak se ale vládním představitelům chystá jménem iniciativy poslat již druhý dopis, aby se otázky cestování věnovali. Oslovit chce i opozici.

Dokončení na straně 4

Uzavřené hranice Česka už řeší soud

Dokončení ze strany 1

Pandemie dopadla i na pendlery, tedy obyvatele pohraničí, kteří jezdí za prací do sousedních států. Nejprve měli ze zákazu vycestovat výjimku, později vláda podmínky zpřísnila tak, že kdo chtěl nadále za hranicemi pracovat, musel si tam najít ubytování a zůstat tam tři týdny. Nyní už jde jen o dva týdny, pořád však platí, že po návratu musí pendleři na 14 dní do karantény. Na ministra vnitra už se obrátili například starostové z Broumovska, které leží u polských hranic. Podle nich zákaz komplikuje život obyvatelům regionu, kteří dojíždějí ven za prací nebo žijí ve smíšených rodinách s příbuznými na obou stranách hranice. „Situace, která náhle změnila více než 10 let trvající status quo, je z našeho pohledu dále neudržitelná,“ napsali starostové Hamáčkově a vyzývají ho, aby se situací co nejrychleji zabýval.

Výsledky průzkumů veřejného mínění zatím korespondují spíše s opatrnými vyjádřeními vlády. Například podle šetření Seznam Zpráv Češi uzavření hranic vesměs schvalují. Podle sociologa Daniela Prokopa ale záleží na tom, co si pod tím představují. „Značná část z nich by třeba chtěla, aby sem nemohli létat občané Číny nebo turisté z Itálie, ale jsou přesvědčení, že z Česka by na dovolenou do ciziny dál bylo možné vyjet,“ řekl v rozhovoru pro HN.

Vláda se brání, že cestování svých občanů omezila i řada jiných států. Je pravda, že kvůli omezení volného pohybu je i jinde v Evropě komplikované odjet do zahraničí. Český plošný zákaz však byl výjimečný a také současná mírnější pravidla jsou tvrdší než mnohde jinde. V západní Evropě je teď na srovnatelné úrovni jen Belgie, odkud je možné vycestovat jen v nutných případech. V demokratickém světě mají zákaz vycestovat ještě Australané.

Například v Německu, které je kvůli své minulosti velmi citlivé na různá omezení základních práv a svobod, politici o zákazu vycestovat nikdy ani nezačali diskutovat. Stát ale občanům důrazně doporučuje, aby do zahraničí nejezdili, pokud nemusí. Zatím tam navíc platí podobná omezení pohybu jako v Česku. Lidé mohou vycházet jen v nutných případech, třeba do práce nebo na nákup. Zahraniční dovolená mezi tyto případy nepatří. Opatření zatím platí do 4. května, pak by je politici mohli zmírnit.

Odložit cestování svým občanům doporučilo i Polsko. Kdo přesto vyjede, musí po návratu strávit dva týdny v karanténě. Obdobná pravidla mají také na Slovensku, kde je však nutné čtrnáctidenní izolaci strávit ve státním zařízení. Výjimku mají například těhotné ženy, onkologičtí pacienti nebo lidé nad 75 let, kteří mohou zůstat v domácí karanténě. Ti, kdo mají trvalý nebo přechodný pobyt v pásmu do 30 kilometrů od hranic nebo tam pracují, do karantény nemusí vůbec.

S přispěním Ondřeje Housky a Martina Ehla

Vzhledem k míře neurčitosti ustanovení, o něž se vláda při uzávěře hranic opírá, je pochybné, zda je vůbec bylo možné uzavřít. Jan Kysela ústavní právník

O autorovi | Markéta Šrajbrová, marketa.srajbrova@economia.cz

Uzavření hranic už řeší soud. Podle některých právníků je krok vlády v rozporu s Listinou práv

20.4.2020 iHNed.cz str. 00

Markéta Šrajbrová

Cestování po Evropě se v době pandemie koronaviru prakticky zastavilo. Země zavedly kontroly na hranicích a obyvatelům důrazně doporučují, aby zůstali doma. Česká vláda však šla ještě o krok dál a svým občanům vycestování ze země nejprve zcela zakázala. Podle některých odborníků a části veřejnosti na takový zásah do osobní svobody neměla právo. Její rozhodnutí tak nejspíš budou muset zhodnotit soudy. Nejméně 10 řízení už kvůli protiepidemickým opatřením zahájil Ústavní soud. Mimo jiné se zabývá právě i uzavřením hranic.

Nejdřív čeští občané nesměli po celé čtyři týdny vycestovat za hranice vůbec. Od minulého úterý vláda zákaz zmírnila a do zahraničí mohou lidé jet v nutných případech, třeba za rodinou nebo na služební cestu. Po návratu ale musí na dva týdny do karantény.

Vláda k vydání zákazu přistoupila s vyhlášením nouzového stavu, který trvá od 16. března a umožňuje politikům omezit vstup, pobyt i pohyb na vymezeném území. Podle odborníka na ústavní právo Jana Wintra ale nelze za vymezenou oblast považovat celý svět. "Právo vycestovat z Česka je garantované Listinou základních práv a svobod," připomíná Wintr s tím, že tuto zásadu masivně porušovaly vlády za minulého režimu.

Ministr zdravotnictví Adam Vojtěch (za ANO) považuje zákaz cestování za zcela v souladu s právem. "Zákon o ochraně veřejného zdraví jasně dává mandát bránit zavlečení nákazy z jiných zemí," řekl a dodal, že situace v řadě zemí je neutěšená, a pokud by do nich Češi odjeli a pak se vrátili, mohlo by to vést k dalšímu šíření viru.

Zdraví obyvatel lze podle právníka Wintra chránit i mírnějšími prostředky, stačí podle něj, že je po návratu nutné být dva týdny v karanténě. Právník považuje zákaz vycestovat za jedno z nejspornějších opatření, jež vláda kvůli koronaviru zavedla, a to i s ohledem na nouzový stav. "Soulad s ústavním pořádkem tam nejspíš není," myslí si.

Český zákaz by mohl skončit i na stole Evropské komise. Odborník na evropské právo Ivo Šlosarčík z **Fakulty sociálních věd** UK upozorňuje, že na zákaz cestování pamatuje evropská směrnice z roku 2004, podle níž může být důvodem omezení i ochrana veřejného zdraví. Většinou ale členské státy tento bod využívají k zakazu vstupu cizinců na své území. Zákazem vycestování vlastních občanů kvůli ochraně veřejného zdraví se podle Šlosarčíka Soudní dvůr Evropské unie dosud nezabýval. Evropské komisi by směrnice mohla posloužit při přezkumu českého přístupu, nemá však povinnost to udělat. "Intervence ze strany komise by se dala teoreticky očekávat jen tehdy, kdyby to Česko takto ponechávalo zcela nepřiměřeně dlouho. A i tehdy jen za podmínky, že bude komise ochotná jít do sporu," uvedl pro HN Šlosarčík.

Nouzový stav zatím platí do konce dubna. Podle ministra vnitra a šéfa Ústředního krizového štábu Jana Hamáčka (ČSSD) ho bude potřeba ještě prodloužit, premiér Andrej Babiš (ANO) o tom chce debatovat. Koalice ANO a ČSSD jako právní rámec pro uzavření hranic využila krizový zákon, později ale některá opatření přesunula pod rozhodnutí ministerstva zdravotnictví podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Ten stanoví, že v době epidemie je možné omezit cesty z některých oblastí.

"Vzhledem k míře neurčitosti ustanovení, o něž se vláda při uzávěře hranic opírá, je pochybné, zda je vůbec bylo možné uzavřít," okomentoval pro ČTK vládní postup ústavní právník Jan Kysela. S Wintrem se shoduje, že rozhodnou až soudy.

Prezidentka Soudcovské unie Daniela Zemanová se zatím k zakazu vycestování nevyjádřila, aby nepředjímala rozhodnutí soudců, kteří se tentokrát nebudou moci opřít o případy z minulosti. "S vyhlášením nouzového stavu

v tomto měřítku naše republika a soudci, kteří jsou nyní ve funkci, nemohli přijít do styku," podotkla Zemanová. "Je to poprvé po 30 letech, kdy jsou hranice zavřené," připomněl soudce Nejvyššího správního soudu Josef Baxa. Dodal, že nouzový stav v minulosti nikdy neplatil pro celé území. Politici ho vyhlásili například při povodních v letech 2002, 2006 a 2013, vždy ale jen pro zasažené kraje.

O tom, kdy se Češi bez omezení podívají za hranice, vláda průběžně zveřejňuje mnohdy protichůdné informace. Náměstek ministra zdravotnictví Roman Prymula nejprve v březnu znervóznil veřejnost slovy, že cestování může být omezené až dva roky. V pátek uvedl, že během prázdnin budou zahraniční cesty obtížné, dovede si je však představit, pokud budou individuální a jen do zemí se srovnatelným rizikem nákazy jako v Česku. Nejvíce v této souvislosti vláda mluví o Slovensku a Chorvatsku. Prymula tvrdí, že ani teď české hranice uzavřené nejsou: "Jsou jenom téměř neprostupné kvůli všem dalším opatřením."

Babiš v rozhovoru pro Právo uvedl, že kritiku zákazu nechápe. "Přece pokud tu epidemii zvládneme v krátkém čase, tak o to dřív se otevřou hranice," řekl a dodal, že během letošní dovolené by Češi měli podporovat místní restaurace a hotely. Prezident Miloš Zeman včera v rozhlasové stanici Frekvence 1 řekl, že hranice by měly být uzavřené jeden rok.

Kritice se brání i šéf krizového štábu Hamáček. "Není to libovůle nebo šikana občanů, ale snaha ochránit jejich zdraví a životy," řekl a připomněl, že v odůvodněných případech už vycestovat lze.

Na to, kdy bude možné cestovat bez omezení, nečekají jen lidé, kteří plánují letní prázdniny. "Stát evidentně nechápe, že cesta do zahraničí není jen dovolená u moře. V roce 2020 je to způsob života," říká Andrej Ruščák z Prahy, který kvůli zakazu cestování založil iniciativu na Facebooku, k níž se přihlásilo více než tisíc lidí. Ruščák kvituje, že vláda už opatření zmírnila, i tak se ale vládním představitelům chystá jménem iniciativy poslat již druhý dopis, aby se otázce cestování věnovali. Oslovit chce i opozici.

Pandemie dopadla i na pendlery, tedy obyvatele pohraničí, kteří jezdí za prací do sousedních států. Nejprve měli ze zákazu vycestovat výjimku, později vláda podmínky zpřísnila tak, že kdo chtěl nadále za hranicemi pracovat, musel si tam najít ubytování a zůstat tam tři týdny. Nyní už jde jen o dva týdny, pořád však platí, že po návratu musí pendleři na 14 dní do karantény. Na ministra vnitra už se obrátili například starostové z Broumovska, které leží u polských hranic. Podle nich zákaz komplikuje život obyvatelům regionu, kteří dojíždějí ven za prací nebo žijí ve smíšených rodinách s příbuznými na obou stranách hranice. "Situace, která náhle změnila více než 10 let trvající status quo, je z našeho pohledu dále neudržitelná," napsali starostové Hamáčkovi a vyzývají ho, aby se situací co nejdříve zabýval.

Výsledky průzkumů veřejného mínění zatím korespondují spíše s opatrnými vyjádřeními vlády. Například podle šetření Seznam Zpráv Češi uzavření hranic vesměs schvalují. Podle sociologa Daniela Prokopa ale záleží na tom, co si pod tím představují. "Značná část z nich by třeba chtěla, aby sem nemohli létat občané Číny nebo turisté z Itálie, ale jsou přesvědčení, že z Česka by na dovolenou do ciziny dál bylo možné vyjet," řekl v rozhovoru pro HN.

Vláda se brání, že cestování svých občanů omezila i řada jiných států. Je pravda, že kvůli omezení volného pohybu je i jinde v Evropě komplikované odjet do zahraničí. Český plošný zákaz však byl výjimečný a také současná mírnější pravidla jsou tvrdší než mnohde jinde. V západní Evropě je teď na srovnatelné úrovni jen Belgie, odkud je možné vycestovat jen v nutných případech. V demokratickém světě mají zákaz vycestovat ještě Australané.

Například v Německu, které je kvůli své minulosti velmi citlivé na různá omezení základních práv a svobod, politici o zakazu vycestovat nikdy ani nezačali diskutovat. Stát ale občanům důrazně doporučuje, aby do zahraničí nejezdili, pokud nemusí. Zatím tam navíc platí podobná omezení pohybu jako v Česku. Lidé mohou vycházet jen v nutných případech, třeba do práce nebo na nákup. Zahraniční dovolená mezi tyto případy nepatří. Opatření zatím platí do 4. května, pak by je politici mohli zmírnit.

Odložit cestování svým občanům doporučilo i Polsko. Kdo přesto vyjede, musí po návratu strávit dva týdny v karanténě. Obdobná pravidla mají také na Slovensku, kde je však nutné čtrnáctidenní izolaci strávit ve státním zařízení. Výjimku mají například těhotné ženy, onkologičtí pacienti nebo lidé nad 75 let, kteří mohou zůstat v domácí karanténě. Ti, kdo mají trvalý nebo přechodný pobyt v pásmu do 30 kilometrů od hranic nebo tam pracují, do karantény nemusí vůbec.

S přispěním Ondřeje Housky a Martina Ehla

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66752460-uzavrene-hranice-ceska-uz-resi-soud>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 3 titulech:

iHNed.cz, iHNed.cz, iHNed.cz

Stát selhává v pomoci těm, na které krize dolehne nejvíc. Mohli by podpořit vládu silné ruky, varuje sociolog Prokop

20.4.2020 modernirizeni.iHNed.cz str. 00

Ondřej Houska

Většina Čechů není "autoritářsky stupidní", říká s přesvědčením sociolog Daniel Prokop. Češi nechtějí žít za zavřenými hranicemi a uvědomují si, že demokracie je nejlepším možným systémem vládnutí. Tvrdá ekonomická krize, která se kvůli novému koronaviru blíží, to ale může změnit. Prohloubí nerovnosti mezi lidmi, a pokud stát nechá ve štychu třeba zaměstnance menších firem nebo samoživitelky, posílí u nich přesvědčení, že svobodná společnost jim nic dobrého nepřináší. "Dlouhodobě toho může využít nějaká politická síla k prosazení myšlenky, že existuje lepší zřízení než demokracie," říká Prokop v rozhovoru s HN. Andrej Babiš to ale podle něj nebude.

HN: Až pandemie skončí, bude mít nějaké vítěze a poražené?

Vítězem může být celá společnost, pokud se nám podaří překlenout krizi a změnit některé věci ve vzdělávání, daňovém systému či exekucích a pokud modernizujeme ekonomiku. Krize by tedy mohla urychlit změny, které jsou potřeba. Ale také může většina společností prohrát. Samozřejmě budou i dílčí vítězové, kteří vydělají na ekonomických změnách či na nějakých nesystémových dárkách prolobbovaných v době krize.

HN: Jaké změny by krize podle vás měla urychlit?

Opět se ukázalo, jak strašně moc je u nás zdaněná práce. Zejména malé a střední podniky mají problém zvládnout i krátkodobý výpadek příjmů, a to i kvůli tomu, že jsou velmi silně zatíženy odvody sociálního a zdravotního pojištění. A tak v podstatě jediný způsob, jak mohou šetřit, je propouštění. Kvůli obrovskému zdanění práce mají malé a střední podniky problém s cash flow. Systém taky udržuje velkou část lidí blízko chudobě.

* Věnuje se výzkumu chudoby, nerovností ve společnosti, vzdělávání nebo působení populistů. Loni vydal knihu Slepé skvrny, v níž popularizační formou tyto problémy vysvětluje – tvrdí, že česká politika se často věnuje méně podstatným věcem a přehlíží zásadní témata, jako je špatná úroveň velké části školství nebo stoupající frustrace lidí v chudších regionech.

* Prokop učí na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Založil a vede sociologickou výzkumnou organizaci PAQ Research.

Předtím působil ve výzkumné společnosti Median.

HN: To budou oni poražení této krize?

Naše výzkumy z konce března ukazují, jak už teď krize silně dopadá na některé skupiny lidí. Jde o část OSVČ, které buď nemohou podnikat vůbec, nebo se jim silně propadla poptávka. Dále to jsou samoživitelky, protože ty nejvíce doplácí na současný systém ošetřovného. Pak jde o lidi, kteří pracují na dohody o provedení práce a podobně. A výrazně zasažena je i část zaměstnanců, hlavně ve zmiňovaných malých a středních podnicích s

výpadkem tržeb. Těm se často nevyplatí žádat o podporu v rámci současného kurzarbeitu a nedosáhnou ani na nabízené půjčky.

Stát by měl podle mě odložit platby sociálních odvodů a rozšířit kurzarbeit, aby pomohl i těmto firmám. Svým zaměstnancům už teď často snižují mzdy. Ke konci března ve výzkumu naší společnosti 14 procent zaměstnanců reportovalo snížení příjmu domácnosti o 50 a více procent. A to kvůli kombinaci přechodu na ošetřovné, zkracování úvazků i mezd a výpadků příjmů, jako jsou dohody o provedení práce.

HN: Proč je pro samoživitelky ošetřovné nastaveno špatně?

Ošetřovné se počítá z hrubé mzdy, ale samoživitelky jsou v situaci, že díky slevám na děti je jejich čistá mzda často stejná či vyšší než hrubá. Při současném nastavení ošetřovného jim často zůstává jen polovina jejich dosavadních čistých příjmů, s nimiž přitom už teď velmi často dokázaly jen obtížně vyjít. Takže nyní leckdy mají jen třeba 250 korun na den. Pokud projde návrh na navýšení ošetřovného na 80 procent redukovaného základu, nemělo by moc lidí spadnout pod 350 korun na den. Ale pro chudé samoživitelky to stále bude výrazná redukce čistého příjmu. Zůstane jim ani ne 11 tisíc měsíčně. A pokud měly v posledním roce nestálý příjem nebo pracovaly na dohody, tak i méně.

HN: Co by s tím stát měl dělat?

Měl by kromě zvýšení náhrady na 80 procent zavést minimální ošetřovné ve výši třeba 400 či 500 korun na den.

HN: Celkově tedy stát podle vás nedělá dost, aby zmírnil dopady krize na nejohroženější skupiny?

Podpora pro OSVČ je podle mě nastavena docela dobře. Dlouhodobě by je 25 tisíc samozřejmě nezachránilo, na druhou stranu si musíme uvědomit, že živnostníci velmi často neodváděli nemocenské pojištění. Takže když je nyní OSVČ na ošetřovném, dostává 424 korun plus 500 korun ze speciálního pomocného programu, když si o něj zažádá. A to je relativně štedrá podpora v porovnání třeba se samoživitelkou, která jako zaměstnankyně vydělávala třeba 20 tisíc, roky z toho odváděla nemocenské pojištění a teď má daleko menší podporu než OSVČ. Pro ně tedy stát už něco udělal. Teď je na zvážení, jestli by si OSVČ do budoucna neměly platit nemocenské pojištění povinně, aby v případě nouze čerpaly podporu ve standardním systému.

HN: A jak hodnotíte pomoc státu dalším ohroženým skupinám?

Lidé s dohodou o provedení práce s výdělkem nad 10 tisíc si normálně platí pojištění. Takže by rozhodně měli být zahrnuti do ošetřovného. Mohli bychom také definovat skupinu velmi ohrožených lidí. Patřily by tam zmíněné samoživitelky, které mají nedostatečné ošetřovné. A vzhledem k tomu, že i bývalým partnerům klesají příjmy, nedostanou od nich žádné výživné. Dále lidé pracující na dohodu či nízkopříjmoví zaměstnanci, kteří přišli o velkou část mzdy. Na tyto lidi by stát měl zacílit podporu podobně jako na OSVČ. Nebo jim přispět dávkami mimořádné okamžité pomoci. Aby vydrželi, než se ekonomika trochu rozjede.

HN: Proč podle vás politici na tyto lidi nemyslí? Jsou to přece také potenciální voliči.

Samoživitelky a chudší lidé pracující na dohodu jsou trochu znevýhodněni tím, že na rozdíl od OSVČ je asi nikdo nebere jako své voliče. Ale je za tím i řada technických důvodů. Například ošetřovné se vyplácí nějakým existujícím systémem, který je těžké změnit a přizpůsobit mimořádné situaci. I jednoduchý nápad často naráží na technický zádrhel. Taky můžeme pozorovat resortismus, tedy spory mezi jednotlivými ministerstvy o to, odkud peníze půjdou. A důležitý je fakt, že nemáme příliš dat o tom, co se v ekonomice vlastně děje - jak se omezuje výroba, jaké firmy využily nabízené úvěrové programy nebo proč byly některé odmítnuty. Data o nezaměstnanosti také přicházejí s velkým zpožděním. Totéž platí o informacích o snižování platů a úvazků. Stát pak nemá dost podkladů, aby mohl nějak rozhodnout.

HN: Co to vše vypovídá o tom, jak efektivně a akčně český stát a jeho politická scéna fungují?

Ta zkušenost není jen špatná. Třeba poslanci velmi rychle přijali klíčové regulace týkající se exekucí. Pokud se nyní zvýší ošetřovné, také to pomůže, stejně jako podpora OSVČ. Zmíněný problém s daty ale ukazuje na dlouhodobé nedostatky. Státní správa není dostatečně digitalizovaná a nedostatečně komunikuje.

HN: Držitel Nobelovy ceny za ekonomii Angus Deaton napsal, že tato krize ještě zvýší nerovnost mezi bohatými a chudými. Bude to platit i v Česku?

Obávám se, že ano. Už náš výzkum z tohoto měsíce ukazuje, že o své stávající příjmy rychleji přicházejí ti lidé, kteří už před krizí byli chudší. Je to logické, protože častěji pracují v prekarizovaných pozicích, třeba na dohodu, nebo byli v exekucích, takže měli práci na černo, případně to byly samozivitelky. Zmiňoval jsem už i zaměstnance malých a středních podniků, které nejvíc doplácí na obrovské zdanění práce. Systém pomoci by měl mířit k tomu, aby firmy nemusely propouštět. Rozhodně teď podle mě nemá smysl se zaměřovat na daňové úlevy velkým korporacím v roce 2021, pokud letos skončí ve ztrátě. Ty, na rozdíl od těch malých, problém s cash flow většinou nemají. To neřeší zaměstnanost ani problém aktuálního cash flow. Peníze jsou potřeba jinde.

HN: O tom, že je v Česku zdanění práce příliš velké, se mluví roky. Proč s tím podle vás politici nic neudělali?

V Česku je problém v tom, že když máme neefektivní systém, jako je zdanění práce nebo nekvalitní výuka na druhém stupni části základních škol, tak místo toho, abychom ten problém vyřešili, části společnosti umožníme se z něj vyvázat. U zdanění práce je příkladem, že tolerujeme švarcsystém a části střední třídy dáváme úlevy, jako jsou slevy na hypotéky a příspěvky na spoření. Nejvíc na to pak doplácí chudší lidé, kteří nejsou tak politicky slyšet a nějaké úlevy pro sebe si nevymůžou. A místo toho, abychom vyřešili problém s kvalitou výuky na druhých stupních základních škol, rozšiřujeme víceletá gymnázia a umožňujeme lidem, kteří na změnu tlačí, aby se ze systému vyvázali. Tím se ovšem společenský tlak na nutné reformy snižuje.

HN: Jak by měl stát nahradit výpadek příjmů do rozpočtu, který by snížení zdanění práce způsobilo?

Podle mě by měl víc danit majetek, nemovitosti, část spotřeby. A využít to k přechodu na zelenější ekonomiku.

HN: Mluvil jste o tom, že krize by mohla vést i ke změnám ve školství. Nepůjde ale o změny, na které opět doplatí chudší?

Pokud se posílí například role digitálních technologií ve výuce, asi se dá odhadovat, že pro chudé rodiny, které na to nemají vybavení ani znalosti, to může být problém.

Problém s IT vybavením je jasný. Chudší lidé počítač nemají, nebo mají v rodině jen jeden, který leckdy dospělí potřebují pro svou vlastní práci. Studenti z nižších společenských tříd nebo z chudších regionů pak často chodí do škol, které moderní nástroje distanční výuky používají méně a je zde více nekvalifikovaných učitelů. Také hůře zvládají převedení části zodpovědnosti za distanční výuku přímo na rodiče. Není to tak, že by se rodiče, kteří třeba nemají maturitu, se svými dětmi neučili. Dělají to, ale problém je, že pokud jsou jejich děti na druhém stupni základní školy nebo na střední škole, tito rodiče musí učením se svými dětmi trávit výrazně více času, protože úkoly jsou pro ně samotné složité. Mají výrazně menší schopnost svým dětem s učivem poradit. Kvůli tomu všemu mohou nerovnosti mezi dětmi dále narůstat.

HN: V průzkumu pro Seznam Zprávy velká část oslovených řekla, že by chtěla současné uzavření hranic výrazně prodloužit, případně by jim nevadilo, kdyby nějaká omezení existovala napořád. Dá se z toho vyvodit, že značná část společnosti by se nebránila omezení možnosti cestovat?

U podobných tvrzení bych byl opatrný. Důležité je uvědomit si, co si lidé pod zavřením hranic představují. Značná část z nich by třeba chtěla, aby sem nemohli létat občané Číny či turisté z Itálie, ale jsou přesvědčení, že z Česka by na dovolenou do ciziny dál bylo možné vyjet. Pamatujeme si, že v době migrační krize požadovalo 80 procent lidí zavření hranic. Ale na otázku, jestli by to mělo znamenat i to, že se zruší Schengen a opět začnou kontroly i při vycestování z Česka, už kladně odpovědělo jen 40 procent. Ti zbylí chápali zavření hranic tak, že se na pár hraničních přechodech budou kontrolovat příchozí. Stejně tak si dnes lidé mohou pod pojmem uzavření hranic představit třeba kontroly občanů přicházejících ze zemí, kde je vysoké množství nakažených. Většina lidí není autoritářsky stupidní, jak možná naznačují některé výzkumy, jejichž tvůrci třeba nepokládají otázku úplně korektně.

HN: Dá se tvrzení, že Češi nejsou autoritářsky stupidní, pojmout obecně? Podle vás v Česku nehrozí, že současná krize povede k volání po omezení některých práv a svobod?

Přesnější by bylo říct, že autoritářsky stupidní není většina Čechů. Náš loňský výzkum nazvaný Rozdělení svobodou ukázal, že ani v nižších třídách společnosti nepřevažují autoritáři, kteří by před demokracií dávali přednost vládě silné ruky. Procento lidí, které říká, že v jistých chvílích je dobrá autoritativní vláda, se napříč sociálními třídami moc nemění. Mění se procento lidí, kteří jsou rezignovaní. Lidé z nižších tříd často říkají, že pro takové, jako jsou oni, je jedno, v jakém systému žijí. Mají častěji pocit, že například uzavření hranic by pro ně osobně nic neznamenalo, protože téměř necestují. Části z nich přijde, že z demokratického systému tolik neprofitovali, takže nejsou tak zainteresováni na jeho obraně. Byť nejsou fanoušky vlády silné ruky.

HN: Pokud stát těmito lidem, na které přitom krize dopadne nejvíc, jak jste říkal, dostatečně nepomůže, k čemu to může vést?

Obávám se, že se u nich jen posílí přesvědčení, že na existenci demokratického státu nemají důvod být zainteresovaní, pokud by jim tento stát v krizové chvíli nepomohl. Dlouhodobě toho může využít nějaká politická síla k prosazení myšlenky, že existuje lepší zřízení než demokracie. Riskujeme další nárůst rezignace mezi lidmi.

HN: Takže většina Čechů nyní autoritářsky stupidní není, ale pokud stát nepodpoří ty nejzranitelnější, může se to otočit a časem může většina lidí zavedení autoritativního režimu podpořit?

Myslím, že ano. Pamatujeme si, že největší nástup populistických stran v Evropě nastal až po odeznění světové finanční a hospodářské krize, zhruba od roku 2010. Jejich politici uspěli v době, kdy už se ekonomika z nejhoršího zotavila, ale v části lidí zůstal pocit selhání státu v letech krize. Na to musíme nyní myslet - aby lidé neměli důvod k přesvědčení, že je stát nechal ve štychu.

HN: Za populistické je označováno i hnutí ANO.

Může se tím, kdo bude artikulovat případný příklon lidí k autoritativnějším tendencím, stát Andrej Babiš, navzdory tomu, že je nyní premiérem?

Jeho voliči jsou relativně pragmaticky orientovaní. Babiš má nyní odpovědnost za to, jak Česko krizi zvládne. Pokud by ji nezvládlo, nemyslím si, že by z toho mohl těžit. Spíše by to pomohlo novým tvářím.

HN: Řada lidí by namítla, že s dopady krize na ty nejméně to nemusí být tak špatné, protože v Česku je nejnižší míra nerovnosti z celé Evropské unie a chudých lidí je tu velmi málo.

Vy ale ve svých výzkumech ukazujete, že realita je trochu jiná. Jak na tom tedy podle vás jsme ve skutečnosti?

V Česku je relativně nízká příjmová nerovnost, ale je do značné míry dána tím, že důchodci mají setrvalé příjmy ze státního systému v podobné výši jako nízkopříjmoví pracující. V řadě jiných zemí mají důchodci našetřeno, mají majetek, ale příjmy mají minimální. Pak takové země vycházejí jako extrémně nerovné, byť je to spíš fikce. Z měření nerovnosti u nás navíc vypadávají sociálně vyloučení lidé. A příjmová nerovnost sice není vysoká, ale pořád je relativně velká část lidí blízko chudobě.

HN: Jak velká?

V Česku má 38 procent lidí úspory, které jim vydrží maximálně na měsíc, pokud by se najednou ocitli bez příjmů. Čili značná část společnosti si sice je rovná, ale stojí relativně nízko. Navíc si musíme uvědomit, že výrazně větší než nerovnosti v příjmech jsou nerovnosti v majetku. Člověk žijící v nájmu má úplně jiné výdaje než člověk, který má splacené vlastnické bydlení. Lidé, které tato krize zasáhne nejvíc, přitom vesměs nemají úspory, aby mohli žít dva měsíce bez příjmů, a ještě musí platit relativně vysoké výdaje na bydlení.

HN: Je tu hodně slyšet rétorika, že Češi krizi zvládají pomalu nejlépe na světě a že ostatní selhávají, ať už jde o Evropskou unii, nebo její jednotlivé země, jako je třeba Itálie. Může to vést k dalšímu prohloubení euroskepticismu v Česku a uzavírání se do sebe?

Nejsem si tím úplně jistý.

Podívejte se na Spojené státy. Zdá se, že tam bude průběh nákazy výrazně horší než v Evropě. Takže to klidně může vést k opaku - tedy k tomu, že si uvědomíme, že systém fungující v Evropě je lepší než ten v USA, kde mezi sebou jednotlivé americké státy soutěží o zdravotnický materiál a prezident Trump jim ho, jak sám říká, rozděluje podle toho, jak se mu jejich guvernéri podbízejí.

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66752060-stat-selhava-v-pomoci-tem-na-ktere-krize-dolehne-nejvic-mohli-by-podporit-vladu-silne-ruky-varuje-sociolog-prokop>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 3 titulech:

iHNed.cz, iHNed.cz, modernirizeni.iHNed.cz

VZPOURA CHUDÝCH

20.4.2020 Hospodářské noviny str. 08 Panorama
Ondřej Houska

Daniel Prokop sociolog

STÁT ZATÍM SELHÁVÁ V POMOCI TĚM, NA KTERÉ PROPAD EKONOMIKY DOLEHNE NEJVÍC. POKUD DOPUSTÍME, ABY ZRANITELNÍ LIDÉ MĚLI POCIT, ŽE SE NA NĚ SPOLEČNOST VYKAŠLALA, MŮŽE SE JEDNOU VĚTŠINA SPOLEČNOSTI ODVRÁTIT OD DEMOKRACIE A PODPOŘIT VLÁDU SILNÉ RUKY.

Většina Čechů není „autoritářsky stupidní“, říká s přesvědčením sociolog Daniel Prokop. Češi nechtějí žít za zavřenými hranicemi a uvědomují si, že demokracie je nejlepším možným systémem vládnutí. Tvrdá ekonomická krize, která se kvůli novému koronaviru blíží, to ale může změnit. Prohloubí nerovnosti mezi lidmi, a pokud stát nechá ve štychu třeba zaměstnance menších firem nebo samoživitelky, posílí u nich přesvědčení, že svobodná společnost jim nic dobrého nepřináší. „Dlouhodobě toho může využít nějaká politická síla k prosazení myšlenky, že existuje lepší zřízení než demokracie,“ říká Prokop v rozhovoru s HN. Andrej Babiš to ale podle něj nebude.

* HN: Až pandemie skončí, bude mít nějaké vítěze a poražené?

Vítězem může být celá společnost, pokud se nám podaří překlenout krizi a změnit některé věci ve vzdělávání, daňovém systému či exekucích a pokud modernizujeme ekonomiku. Krize by tedy mohla urychlit změny, které jsou potřeba. Ale také může většina společnosti prohrát. Samozřejmě budou i dílčí vítězové, kteří vydělají na ekonomických změnách či na nějakých nesystémových dárkách prolobbovaných v době krize.

* HN: Jaké změny by krize podle vás měla urychlit?

Opět se ukázalo, jak strašně moc je u nás zdaněná práce. Zejména malé a střední podniky mají problém zvládnout i krátkodobý výpadek příjmů, a to i kvůli tomu, že jsou velmi silně zatíženy odvody sociálního a zdravotního pojištění. A tak v podstatě jediný způsob, jak mohou šetřit, je propouštění. Kvůli obrovskému zdanění práce mají malé a střední podniky problém s cash flow. Systém taky udržuje velkou část lidí blízko chudobě.

* HN: To budou oni poražení této krize?

Naše výzkumy z konce března ukazují, jak už teď krize silně dopadá na některé skupiny lidí. Jde o část OSVČ, které buď nemohou podnikat vůbec, nebo se jim silně propadla poptávka. Dále to jsou samoživitelky, protože ty nejvíce doplácují na současný systém ošetřovného. Pak jde o lidi, kteří pracují na dohody o provedení práce a podobně. A výrazně zasažena je i část zaměstnanců, hlavně ve zmiňovaných malých a středních podnicích s výpadkem tržeb. Těm se často nevyplatí žádat o podporu v rámci současného kurzarbeitu a nedosáhnou ani na nabízené půjčky. Stát by měl podle mě odložit platby sociálních odvodů a rozšířit kurzarbeit, aby pomohl i těmto firmám. Svým zaměstnancům už teď často snižují mzdy. Ke konci března ve výzkumu naší společnosti 14 procent zaměstnanců reportovalo snížení příjmu domácnosti o 50 a více procent. A to kvůli kombinaci přechodu na ošetřovné, zkracování úvazků i mezd a výpadků příjmů, jako jsou dohody o provedení práce.

* HN: Proč je pro samoživitelky ošetřovné nastaveno špatně?

Ošetřovné se počítá z hrubé mzdy, ale samoživitelky jsou v situaci, že díky slevám na děti je jejich čistá mzda často stejná či vyšší než hrubá. Při současném nastavení ošetřovného jim často zůstává jen polovina jejich dosavadních čistých příjmů, s nimiž přitom už teď velmi často dokázaly jen obtížně vyjít. Takže nyní leckdy mají jen třeba 250 korun na den. Pokud projde návrh na navýšení ošetřovného na 80 procent redukováného základu, nemělo by moc lidí spadnout pod 350 korun na den. Ale pro chudé samoživitelky to stále bude výrazná redukce čistého příjmu. Zůstane jim ani ne 11 tisíc měsíčně. A pokud měly v posledním roce nestálý příjem nebo pracovaly na dohody, tak i méně.

* HN: Co by s tím stát měl dělat?

Měl by kromě zvýšení náhrady na 80 procent zavést minimální ošetřovné ve výši třeba 400 či 500 korun na den.

* HN: Celkově tedy stát podle vás nedělá dost, aby zmírnil dopady krize na nejohroženější skupiny?

Podpora pro OSVČ je podle mě nastavena docela dobře. Dlouhodobě by je 25 tisíc samozřejmě nezachránilo, na druhou stranu si musíme uvědomit, že živnostníci velmi často neodváděli nemocenské pojištění. Takže když je nyní OSVČ na ošetřovném, dostává 424 korun plus 500 korun ze speciálního pomocného programu, když si o něj zažádá. A to je relativně šetrná podpora v porovnání třeba se samoživitelkou, která jako zaměstnankyně vydělávala třeba 20 tisíc, roky z toho odváděla nemocenské pojištění a teď má daleko menší podporu než OSVČ. Pro ně tedy stát už něco udělal. Teď je na zvážení, jestli by si OSVČ do budoucna neměly platit nemocenské pojištění povinně, aby v případě nouze čerpaly podporu ve standardním systému.

* HN: A jak hodnotíte pomoc státu dalším ohroženým skupinám?

Lidé s dohodou o provedení práce s výdělkem nad 10 tisíc si normálně platí pojištění. Takže by rozhodně měli být zahrnuti do ošetřovného. Mohli bychom také definovat skupinu velmi ohrožených lidí. Patřily by tam zmíněné samoživitelky, které mají nedostatečné ošetřovné. A vzhledem k tomu, že i bývalým partnerům klesají příjmy, nedostanou od nich žádné výživné. Dále lidé pracující na dohodu či nízkopříjmoví zaměstnanci, kteří přišli o velkou část mzdy. Na tyto lidi by stát měl zacílit podporu podobně jako na OSVČ. Nebo jim přispět dárkami mimořádné okamžité pomoci. Aby vydrželi, než se ekonomika trochu rozjede.

* HN: Proč podle vás politici na tyto lidi nemyslí? Jsou to přece také potenciální voliči.

Samoživitelky a chudší lidé pracující na dohodu jsou trochu znevýhodněni tím, že na rozdíl od OSVČ je asi nikdo nebere jako své voliče. Ale je za tím i řada technických důvodů. Například ošetřovné se vyplácí nějakým existujícím systémem, který je těžké změnit a přizpůsobit mimořádné situaci. I jednoduchý nápad často naráží na technický zádrhel. Taky můžeme pozorovat resortismus, tedy spory mezi jednotlivými ministerstvy o to, odkud peníze půjdou. A důležitý je fakt, že nemáme příliš dat o tom, co se v ekonomice vlastně děje – jak se omezuje výroba, jaké firmy využily nabízené úvěrové programy nebo proč byly některé odmítnuty. Data o nezaměstnanosti také přicházejí s velkým zpožděním. Totéž platí o informacích o snižování platů a úvazků. Stát pak nemá dost podkladů, aby mohl nějak rozhodnout.

* HN: Co to vše vypovídá o tom, jak efektivně a akčně český stát a jeho politická scéna fungují?

Ta zkušenost není jen špatná. Třeba poslanci velmi rychle přijali klíčové regulace týkající se exekucí. Pokud se nyní zvýší ošetřovné, také to pomůže, stejně jako podpora OSVČ. Zmíněný problém s daty ale ukazuje na dlouhodobé nedostatky. Státní správa není dostatečně digitalizovaná a nedostatečně komunikuje.

* HN: Držitel Nobelovy ceny za ekonomii Angus Deaton napsal, že tato krize ještě zvýší nerovnost mezi bohatými a chudými. Bude to platit i v Česku?

Obávám se, že ano. Už náš výzkum z tohoto měsíce ukazuje, že o své stávající příjmy rychleji přicházejí ti lidé, kteří už před krizí byli chudší. Je to logické, protože častěji pracují v prekarizovaných pozicích,

třeba na dohodu, nebo byli v exekucích, takže měli práci na černo, případně to byly samoživitelky. Zmiňoval jsem už i zaměstnance malých a středních podniků, které nejvíc doplácí na obrovské zdanění práce. Systém pomoci by měl mířit k tomu, aby firmy nemusely propouštět. Rozhodně teď podle mě nemá smysl se zaměřovat na daňové úlevy velkým korporacím v roce 2021, pokud letos skončí ve ztrátě. Ty, na rozdíl od těch malých, problém s cash flow většinou nemají. To neřeší zaměstnanost ani problém aktuálního cash flow. Peníze jsou potřeba jinde.

* HN: O tom, že je v Česku zdanění práce příliš velké, se mluví roky. Proč s tím podle vás politici nic neudělali?

V Česku je problém v tom, že když máme neefektivní systém, jako je zdanění práce nebo nekvalitní výuka na druhém stupni části základních škol, tak místo toho, abychom ten problém vyřešili, části společnosti umožníme se z něj vyvázat. U zdanění práce je příkladem, že tolerujeme švarcsystém a části střední třídy dáváme úlevy, jako jsou slevy na hypotéky a příspěvky na spoření. Nejvíc na to pak doplácí chudší lidé, kteří nejsou tak politicky slyšet a nějaké úlevy pro sebe si nevyumůžou. A místo toho, abychom vyřešili problém s kvalitou výuky na druhých stupních základních škol, rozšiřujeme víceletá gymnázia a umožňujeme lidem, kteří na změnu tlačí, aby se ze systému vyvázali. Tím se ovšem společenský tlak na nutné reformy snižuje.

* HN: Jak by měl stát nahradit výpadek příjmů do rozpočtu, který by snížení zdanění práce způsobilo?

Podle mě by měl víc danit majetek, nemovitosti, část spotřeby. A využít to k přechodu na zelenější ekonomiku.

* HN: Mluvil jste o tom, že krize by mohla vést i ke změnám ve školství. Nepůjde ale o změny, na které opět doplatí chudší? Pokud se posílí například role digitálních technologií ve výuce, asi se dá odhadovat, že pro chudé rodiny, které na to nemají vybavení ani znalosti, to může být problém.

Problém s IT vybavením je jasný. Chudší lidé počítač nemají, nebo mají v rodině jen jeden, který leckdy dospělí potřebují pro svou vlastní práci. Studenti z nižších společenských tříd nebo z chudších regionů pak často chodí do škol, které moderní nástroje distanční výuky používají méně a je zde více nekvalifikovaných učitelů. Také hůře zvládají převedení části zodpovědnosti za distanční výuku přímo na rodiče. Není to tak, že by se rodiče, kteří třeba nemají maturitu, se svými dětmi neučili. Dělat to, ale problém je, že pokud jsou jejich děti na druhém stupni základní školy nebo na střední škole, tito rodiče musí učením se svými dětmi trávit výrazně více času, protože úkoly jsou pro ně samotné složitější. Mají výrazně menší schopnost svým dětem s učivem poradit. Kvůli tomu všemu mohou nerovnosti mezi dětmi dále narůstat.

* HN: V průzkumu pro Seznam Zprávy velká část oslovených řekla, že by chtěla současné uzavření hranic výrazně prodloužit, případně by jim nevadilo, kdyby nějaká omezení existovala napořád. Dá se z toho vyvodit, že značná část společnosti by se nebránila omezení možnosti cestovat?

U podobných tvrzení bych byl opatrný. Důležité je uvědomit si, co si lidé pod uzavřením hranic představují. Značná část z nich by třeba chtěla, aby sem nemohli létat občané Číny či turisté z Itálie, ale jsou přesvědčení, že z Česka by na dovolenou do ciziny dál bylo možné vyjet. Pamatujeme si, že v době migrační krize požadovalo 80 procent lidí zavření hranic. Ale na otázku, jestli by to mělo znamenat i to, že se zruší Schengen a opět začnou kontroly i při vycestování z Česka, už kladně odpovědělo jen 40 procent. Ti zbylí chápali zavření hranic tak, že se na pár hraničních přechodech budou kontrolovat příchozí. Stejně tak si dnes lidé mohou pod pojmem uzavření hranic představit třeba kontroly občanů přicházejících ze zemí, kde je vysoké množství nakažených. Většina lidí není autoritářsky stupidní, jak možná naznačují některé výzkumy, jejichž tvůrci třeba nepokládají otázku úplně korektně.

* HN: Dá se tvrzení, že Češi nejsou autoritářsky stupidní, pojmout obecně? Podle vás v Česku nehrozí, že současná krize povede k volání po omezení některých práv a svobod?

Přesnější by bylo říct, že autoritářsky stupidní není většina Čechů. Náš loňský výzkum nazvaný Rozdělení svobodou ukázal, že ani v nižších třídách společnosti nepřevažují autoritáři, kteří by před demokracií dávali přednost vládě silné ruky. Procento lidí, které říká, že v jistých chvílích je dobrá autoritativní vláda, se napříč sociálními třídami moc nemění. Mění se procento lidí, kteří jsou rezignovaní. Lidé z nižších tříd často říkají, že pro takové, jako jsou oni, je jedno, v jakém systému žijí. Mají častěji pocit, že například uzavření hranic

by pro ně osobně nic neznamenalo, protože téměř necestují. Části z nich přijde, že z demokratického systému tolik neprofitovali, takže nejsou tak zainteresováni na jeho obraně. Byť nejsou fanoušky vlády silné ruky.

* HN: Pokud stát těmito lidem, na které přitom krize dopadne nejvíc, jak jste říkal, dostatečně nepomůže, k čemu to může vést?

Obávám se, že se u nich jen posílí přesvědčení, že na existenci demokratického státu nemají důvod být zainteresováni, pokud by jim tento stát v krizové chvíli nepomohl. Dlouhodobě toho může využít nějaká politická síla k prosazení myšlenky, že existuje lepší zřízení než demokracie. Riskujeme další nárůst rezignace mezi lidmi.

* HN: Takže většina Čechů nyní autoritářsky stupidní není, ale pokud stát nepodpoří ty nejzranitelnější, může se to otočit a časem může většina lidí zavedení autoritativního režimu podpořit?

Myslím, že ano. Pamatujeme si, že největší nástup populistických stran v Evropě nastal až po odeznění světové finanční a hospodářské krize, zhruba od roku 2010. Jejich politici uspěli v době, kdy už se ekonomika z nejhoršího zotavila, ale v části lidí zůstal pocit selhání státu v letech krize. Na to musíme nyní myslet – aby lidé neměli důvod k přesvědčení, že je stát nechal ve štychu.

* HN: Za populistické je označováno i hnutí ANO. Může se tím, kdo bude artikulovat případný příklon lidí k autoritativnějším tendencím, stát Andrej Babiš, navzdory tomu, že je nyní premiérem?

Jeho voliči jsou relativně pragmaticky orientovaní. Babiš má nyní odpovědnost za to, jak Česko krizi zvládne. Pokud by ji nezvládlo, nemyslím si, že by z toho mohl těžit. Spíše by to pomohlo novým tvářím.

* HN: Řada lidí by namítla, že s dopady krize na ty nejchudší to nemusí být tak špatné, protože v Česku je nejnižší míra nerovnosti z celé Evropské unie a chudých lidí je tu velmi málo. Vy ale ve svých výzkumech ukazujete, že realita je trochu jiná. Jak na tom tedy podle vás jsme ve skutečnosti?

V Česku je relativně nízká příjmová nerovnost, ale je do značné míry dána tím, že důchodci mají setrvalé příjmy ze státního systému v podobné výši jako nízkopříjmoví pracující. V řadě jiných zemí mají důchodci našetřeno, mají majetek, ale příjmy mají minimální. Pak takové země vycházejí jako extrémně nerovné, byť je to spíš fikce. Z měření nerovnosti u nás navíc vypadávají sociálně vyloučení lidé. A příjmová nerovnost sice není vysoká, ale pořád je relativně velká část lidí blízko chudobě.

* HN: Jak velká?

V Česku má 38 procent lidí úspory, které jim vydrží maximálně na měsíc, pokud by se najednou ocitli bez příjmů. Čili značná část společnosti si sice je rovná, ale stojí relativně nízko. Navíc si musíme uvědomit, že výrazně větší než nerovnosti v příjmech jsou nerovnosti v majetku. Člověk žijící v nájmu má úplně jiné výdaje než člověk, který má splacené vlastnické bydlení. Lidé, které tato krize zasáhne nejvíc, přitom vesměs nemají úspory, aby mohli žít dva měsíce bez příjmů, a ještě musí platit relativně vysoké výdaje na bydlení.

* HN: Je tu hodně slyšet rétorika, že Češi krizi zvládají pomalu nejlépe na světě a že ostatní selhávají, ať už jde o Evropskou unii, nebo její jednotlivé země, jako je třeba Itálie. Může to vést k dalšímu prohloubení euroskepticismu v Česku a uzavírání se do sebe?

Nejsem si tím úplně jistý. Podívejte se na Spojené státy. Zdá se, že tam bude průběh nákazy výrazně horší než v Evropě. Takže to klidně může vést k opaku – tedy k tomu, že si uvědomíme, že systém fungující v Evropě je lepší než ten v USA, kde mezi sebou jednotlivé americké státy soutěží o zdravotnický materiál a prezident Trump jim ho, jak sám říká, rozděluje podle toho, jak se mu jejich guvernéri podbízejí.

Daniel Prokop (35)

Věnuje se výzkumu chudoby, nerovností ve společnosti, vzdělávání nebo působení populistů. Loni vydal knihu Slepé skvrny, v níž popularizační formou tyto problémy vysvětluje – tvrdí, že česká politika se často věnuje méně podstatným věcem a přehlíží zásadní témata, jako je špatná úroveň velké části školství nebo stoupající frustrace lidí v chudších regionech. Prokop učí na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, založil a vede

sociologickou výzkumnou organizaci PAQ Research. Předtím působil ve výzkumné společnosti Median. Vítězem krize může být celá společnost, pokud se nám podaří změnit některé věci ve fungování vzdělávání nebo daňového systému. Daniel Prokop sociolog

O autorovi | Ondřej Houska, ondrej.houska@economia.cz

Foto autor | Foto: HN – Zbyněk Pecák

Novou členkou Národní ekonomické rady vlády se stala zakladatelka Zásilkovny Simona Kijonková

21.4.2020 logistika.ihned.cz str. 00

ČTK, rn

Vláda schválila jmenování podnikatelky Simony Kijonkové do Národní ekonomické rady vlády (NERV). Zakladatelku a spolumajitelku firmy Zásilkovna navrhl do poradního orgánu kabinetu ministerstvo průmyslu a obchodu. Vyplývá to z informací na vládních internetových stránkách. Činnost rady obnovil kabinet 9. dubna. NERV tak nyní má 17 členů, a to zástupců ekonomů i velkých firem. Zatím jedinou ženou v radě byla ekonomka Ilona Švihlíková.

Předkládací zpráva charakterizuje dvaadvacetiletou Kijonkovou jako úspěšnou podnikatelku a investorku. "Svémi zkušenostmi doplní velice vhodně NERV v oblasti inovační strategie, maloobchodu a zastoupí zde rovněž skupinu drobných živnostníků a řemeslníků," uvádí zpráva. Kijonková založila v roce 2010 logistickou firmu Zásilkovna. Na Praze 14 dříve působila jako zastupitelka za hnutí ANO.

Hlavním úkolem rady má být vyhledávání možných problémů ve fungování ekonomiky nebo příprava doporučení při přípravě strategických hospodářských dokumentů vlády. Rada by také měla vyhodnotit přijatá opatření kvůli šíření koronaviru a navrhnout opatření související s přípravou státního rozpočtu na rok 2021.

Původně NERV představila vláda Mirka Topolánka (ODS) v lednu 2009 jako nezávislý poradní orgán kabinetu. Následně v září rada zveřejnila svoji závěrečnou zprávu. Poté činnost rady obnovila vláda Petra Nečase (ODS) v srpnu 2010. Po pádu vlády byla činnost NERV v srpnu 2013 pozastavena. Vláda Bohuslava Sobotky (ČSSD) pak agendu rady začlenila v roce 2014 do obnovené Rady pro udržitelný rozvoj.

Vedle Simony Kijonkové jsou dalšími členy NERV:

TOMÁŠ SALOMON - generální ředitel a předseda představenstva, Česká spořitelna
JAN JUCHELKA - generální ředitel a předseda představenstva, Komerční banka
MIROSLAV SINGER - hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB
VLADIMÍR DLOUHÝ - prezident Hospodářské komory ČR
JAN ŠVEJNAR - ředitel Centra pro globální hospodářskou politiku, Kolumbijská univerzita v New Yorku
ŠTĚPÁN JURAJDA - profesor CERGE-EI, člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace
DANIEL BENEŠ - předseda představenstva a generální ředitel, ČEZ
BOHDAN WOJNAR - člen představenstva, Škoda Auto
PETR JONÁK - ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola
MIROSLAV ZÁMEČNÍK - nezávislý ekonom, bývalý zástupce České republiky ve Světové bance
LUKÁŠ KOVANDA - hlavní ekonom Czech Fund
TOMÁŠ SEDLÁČEK - ekonom ČSOB, vysokoškolský pedagog
DANIEL PROKOP - sociolog PAQ Research, **Fakulta sociálních věd** UK
JAKUB HAVRLANT - zakladatel a generální ředitel Rockaway Capital
LADISLAV BARTONÍČEK - předseda dozorčí rady O2 Czech Republic
ILONA ŠVIHLÍKOVÁ - ekonomka, členka týmu ekonomů ÚKŠ

URL | <http://Logistika.iHNed.cz/c1-66753440-novou-clenkou-narodni-ekonomicke-rady-vlady-se-stala-zakladatelka-zasilkovny-simona-kijonkova>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
logistika.ihned.cz

Starosta Prahy 6: Stovka jednorázových roušek od státu nám moc nepomůže

21.4.2020 flowee.cz str. 00

<https://www.facebook.com/flowee.cz/>

S Ondřejem Kolářem o tom, proč si Praha 6 objednává roušky sama, o krizových linkách a také o tom, proč je nejen v dnešní době důležité udržet si zdravý rozum Zdeněk StrnadReklamaReklama

Jedním z nejdůležitějších komunikačních nástrojů v boji s koronavirem jsou speciální telefonní linky, které Praha a její části zřídily. „My jsme zkrájí března posílili infolinku městského úřadu 800 800 001, která už fungovala, a proškolili jsme dvanáct zaměstnanců, aby věděli, jak odpovídat,“ říká Ondřej Kolář, starosta Prahy 6 za TOP 09. Jaké máte s nouzovými telefonickými linkami zkušenosti

Funguje to výborně. Máme jednak pracovníky radnice, jednak pracovníky pečovatelské služby, dobrovolníky, kteří nám pomáhají, a těm mockrát děkuji. To je obrovská pomoc, které si velmi vážíme, protože sami bychom to fakt nezvládli.

Je lepší teď mít chvíli spařenou pusou, než se válet na jednotce intenzivní péče s něčím, o čem pořádně ještě nikdo nic neví.

Lidé kvitují telefonické linky velmi pozitivně a myslím si, že se nestalo za celou dobu, co fungují, že by tam někdo volal a měl potřebu někomu nadávat, to opravdu ne. Velmi děkuji i těm, kdo ta čísla využívají, že se chovají slušně. Velmi nám to pomáhá, protože i lidé, kteří pracují na radnici, jsou jenom lidé a ve chvíli, kdy slyší jenom nadávky, tak je to samozřejmě demotivuje. A já hlavně děkuji všem, že se k nám úředníkům i politikům na té obecní úrovni chováte mile, protože nám to strašně moc pomáhá v práci.

Jaké jsou nejčastější požadavky, s čím se na vás lidé nejčastěji obracejí?

Radnice má program jednak na rozvoz obědů, zdravotnických pomůcek, samozřejmě léků, ale nabízíme lidem třeba i psychologickou pomoc. Pro tu jsme vyhradili dvě telefonní čísla, na která můžou volat jak senioři, tak i ostatní, když se cítí nějak špatně nebo potřebují jakoukoliv pomoc či radu. Nabízíme tedy jak materiální pomoc, tak i duchovně psychologickou.

Jak funguje v současné době radnice Prahy 6?

Já používám takovou parafrázi, říkám: Když teď s námi přijdete projednávat studie zastavitelnosti, tak vás odmítneme, ale samozřejmě fungují veškeré běžné občanské agendy, jako jsou občanské průkazy, cestovní pasy, sociálka nebo živnostenský odbor. Samozřejmě jsme teď radši, když nám lidi zavolají předem a zeptají se, jestli opravdu s tím, co potřebují, musí nutně na úřad, nebo jestli je to něco, co se dá vyřídit na dálku.

Spousta agend se už totiž dneska na dálku vyřídit dá, proto bych poprosil ještě touto cestou, pokud potřebujete jít na radnici, tak zavolejte předem. Je to dobře i pro vás, protože je úřad omezen, což znamená delší čekací lhůty. A samozřejmě jsou potřeba i nezbytná bezpečnostní opatření.

Vy si prý jako Praha 6 nakupujete ochranné pomůcky sami. Je jich stále tak málo?

Praha 6 je zkrátka a dobře obec o velikosti krajského města. Tím, že mi krizové řízení vykonáváme i pro Nebušice, Lysolaje, Suchdol a Přední Kopaninu, tak nám najednou narůstá počet obyvatel ze 100 tisíc na 140 tisíc. A my se o ně musíme postarat o všechny. Naší povinností je postarat se o to, aby obec fungovala, to znamená, že musíme zajistit ty, kdo tu obec udržují v chodu. Ať už to jsou strážníci, policisté, hasiči, ale i zdravotní sestry, pečovatelky a také personál těch zařízení, která se starají o seniory či všechny, kteří potřebují pomoc.

Tím, že byl nedostatek, tak jsme samozřejmě začali shánět jako všichni ostatní. Podařilo se nám už nakoupit jednu várku 150 tisíc roušek a pěti tisíc respirátorů. Teď jsme se rozhodli nakoupit do zásoby na dalších padesát dnů další várku, přes 200 tisíc jednorázových roušek a šest tisíc respirátorů. On je totiž problém, že z těch ochranných pomůcek, které sežene stát, se toho na tu nejnižší úroveň obce dostane hrozně málo. Ve chvíli, kdy od státu dostanete pro vlastní potřeby sto kusů jednorázových roušek, tak vám to vůbec nepomůže. Jsme ale samozřejmě rádi, že nám hlavní město dalo na tyto účely dotaci, konkrétně 30 milionů korun.

Co byste jako starosta i jako obyvatel Prahy 6 vzkázal lidem ze „šestky“?

Znovu všem děkuji, za to, že se chovají odpovědně, že nosí roušky a dodržují nařízení a pokyny vlády. V boji s nákazou je to nezbytný prvek. A já bych chtěl všechny poprosit, aby v tom vytrvali. Ano, ono je to nepříjemné, navíc když je teď teplo, tak se nám všem paří pusa, ale všechno zlé je k něčemu dobré.

Ondřej Kolář (1984)

Narodil se v Praze, od roku 1986 žije v Praze 6. Absolvoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** UK. V roce 2008 absolvoval International Legal Studies Program na Washington College of Law. Pracoval nejprve na New York University in Prague, poté krátce ve společnosti ČEZ, od roku 2007 pak v advokátní kanceláři DLA Piper Prague, LLP. Od loňského roku zastává post předsedy regionální organizace TOP 09 Praha 6. S partnerkou vychovává dva syny, závodně vesloval, zajímá se o umění, architekturu a mezinárodní vztahy, rád vaří.

Je lepší teď mít chvilku spařenou pusou, než se válet na jednotce intenzivní péče s něčím, o čem pořádně ještě nikdo nic neví. Chtěl bych všem hlavně popřát pevné zdraví a taky to, aby si udrželi zdravý rozum. A nevěřte všemu, co se říká. V éteru teď lítá spousta informací o tom, co to vlastně ten koronavirus je, ale ne všechny jsou pravdivé. Takže prosím, rozum nám koronavirus opravdu vzít nesmí.

Reklama

Reklama

foto: Profimedia, zdroj: Praha 6

URL| <https://www.flowee.cz/floweecity/praha/7867-starosta-prahy-6-stovka-jednorazovych-rousek-od-statu-nam-moc-nepomuze>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

flowee.cz

Michael Kubín

22.4.2020 Lidové noviny str. 18 Poslední strana
jn

Básník (* 1993) pochází z Jizerního Vtelna u Mladé Boleslavi. V současné době studuje žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Zároveň dělá public relations pro tuzemské technologické start-upy, kterým pomáhá proniknout do médií. Ve volném čase se Michael Kubín věnuje literatuře, zvláště poezii. Často vystupuje v Praze na autorských čteních nebo na kláních tzv. slam poetry, pravidelně se účastní večerů projektu nazvaného Poezie, vole!. Sám sebe básník nazývá „vizionářem začátečníkem“. O své tvorbě říká: „Někdy oživuji snové obrazy, jindy se cynickým pohledem dívám na vlastní prožitky a v poslední době sklouzávám rovněž k politické satíře.“ K autorovým koníčkům patří cyklistika a sport obecně.

Foto popis|

Václav Štětka: Brexit ohrožuje britskou vědu, z univerzit odcházejí špičkoví badatelé

22.4.2020 vedavyzkum.cz str. 00 Rozhovory
Vedavyzkum.cz

S odborníkem na mediální studia a politickou komunikaci Václavem Štětka o vlivu Brexitu na vědecký výzkum ve Velké Británii, o vztazích mezi českými vědci a novináři, i o tom, jak se s odstupem času dívá na kauzu predátorských časopisů na Karlově univerzitě.

Od června 2016 máte hlavní pracovní úvazek na britské Loughborough University, předtím jste působil na univerzitě v Oxfordu. V čem spatřujete hlavní rozdíl mezi britskou a českou vědou?

Otevřenost britské vědy je obecně mnohem větší. Na britských univerzitách se pěstuje globální věda, respektive věda s mezinárodními ambicemi a potenciálem oslovit širší akademickou obec. Nahrává tomu i systém hodnocení a financování vědy, který výrazně upřednostňuje mezinárodně relevantní výsledky. Britské instituce své výzkumníky dokonce aktivně odrazují od publikování výstupů s pouze lokálním dosahem. Místní univerzity

rovněž poskytují výrazně lepší administrativní servis pro výzkum, zvláště pokud jde o podporu spojenou s podáváním grantů, a více se zde dbá na transparentnost a vědeckou etiku. Nese to s sebou ovšem i zvýšenou míru byrokracie.

Co s tím provede Brexit?

Brexit představuje pro britskou vědu vážné ohrožení. Řada univerzit čerpá významnou část prostředků na výzkum z evropských grantových zdrojů. To může Brexit do budoucna zkomplikovat či zcela zhatit, pokud Británie nevyjedná adekvátní dohodu o budoucích vztazích s Evropskou unií. Obrovskou nejistotu cítí také většina občanů zemí EU, kteří na zdejších univerzitách pracují a nyní musejí vyřizovat povolení k pobytu pro sebe a své rodiny, přičemž podmínky, za kterých tu budou moci nadále žít a pracovat, jsou v některých oblastech nejasné a stále se mění. Není divu, že z britských univerzit už teď odcházejí i špičkoví badatelé. Zvláště pokud mají přenositelný ERC grant, se kterým se uchytí kdekoli v Evropě. Mimochodem tradičně největším příjemcem ERC grantů je právě Velká Británie.

Ve své výzkumné činnosti se obecně zabýváte především médií. Jaký je podle vás vztah mezi českými novináři a vědci z hlediska jejich vzájemné spolupráce?

Jde o vztah, který se podle mého soudu průběžně zlepšuje, což mohu posoudit z vlastní zkušenosti. Před patnácti lety jsem sám stál na druhé straně barikády jako tiskový mluvčí Masarykovy univerzity a současně šéfredaktor časopisu Muni.cz, který se snažil o popularizaci vědy. Myslím, že v porovnání s tou dobou dnes vědci lépe chápou potřeby médií a nutnost vycházet jim při informování o svých výzkumech vstříc. Vnímají, že úkolem médií je zjednodušovat realitu, zprostředkovávat ji běžnému publiku, a že pokud novinářům v tomto směru svojí komunikací sami napomohou, nebude docházet k tolika zklamáním a vzájemným nedorozuměním. Na druhé straně i média se jistým způsobem kultivují. V řadě redakcí působí novináři, kteří jsou schopni vědu kvalitně popularizovat. Významnou roli v tomto ohledu hrají veřejnoprávní média. Zejména pořady České televize jako Věda24 či Hyde Park Civilizace pokládám za ozdobu obrazovky a Daniela Stacha za špičkového moderátora. Jeho schopnosti přeložit vědecké poznatky do srozumitelného jazyka jsou v době koronavirové pandemie pro diváky cennější než kdy jindy.

Co si dnes myslíte o kauze, kvůli níž jste byl v roce 2015 nucen odejít z Institutu komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, a to poté, co jste upozornil na publikace svých tehdejších kolegů v predátorských časopisech?

Ta kauza byla velmi bizarní, už jen tím, že její ústřední postavou byl člověk, který publikoval šedesát textů ročně, vytvořil si falešnou autorskou identitu neexistující zaměstnankyně univerzity v Cambridge, a na svém soukromém blogu se stylizoval do upíra. Díky těmto komickým detailům se kauza dostala do povědomí širší veřejnosti. Šlo ale především o sérii závažných institucionálních selhání, které poukázaly na zakořeněné patologie českého univerzitního prostředí i systému hodnocení vědy.

Měla se k této kauze tehdy akademická obec postavit lépe?

Troufám si tvrdit, že akademická obec byla skandálem šokována, ale způsob, jakým se k odhalení systematického vysávání veřejných prostředků na vědu postavila většina fakultních i univerzitních orgánů, byl ostudný. Dominovala mu snaha problém bagatelizovat a zamést pod koberec, omlouvat pachatele a ostrakizovat ty, kteří na problém upozornili. Nás, kteří jsme kauzu otevřeli, mohlo alespoň těšit, že našemu podnětu dala zapravdu univerzitní etická komise, byť se značným zpožděním, a že publikování v predátorských časopisech bylo následně zakomponováno do etického kodexu jako praktika, která je pro zaměstnance UK nepřijatelná.

Jak by na stejnou situaci zareagovaly univerzity v zahraničí?

Na jakékoli standardní západní univerzitě by vedoucí pracovišť museli ze svých funkcí odejít. Zvláště pokud by se na činnosti podvodných publikací sami aktivně podíleli. Zde tomu bylo zcela naopak. Řada z těch, kteří se ozvali, odešla, zatímco tehdejší ředitelka Institutu komunikačních studií a žurnalistiky, Alice Němcová-Tejkalová, která v predátorských časopisech opakovaně publikovala a hlavního aktéra zpočátku bránila, nejenže skandál přestála, ale ani ne rok poté byla za podpory rektora Zimy a navzdory petici s podpisy více než stovky profesorů a docentů z České republiky i ze zahraničí jmenována děkankou **Fakulty sociálních věd**.

Není existence predátorských časopisů u nás i ve světě částečně důsledkem špatně nastaveného systému, který postrádá dostatečné kontrolní mechanismy?

Samozřejmě, jde o systémový problém, který vzešel z dřívějšího mechanismu přidělování institucionálních prostředků na vědu v České republice, známého pod přezdívkou „kafemlejnek“. Jednou z jeho hlavních slabín byl automatizovaný způsob bodování publikací čistě na základě jejich indexace ve dvou komerčních vědeckých databázích – Web of Science a Scopus. Zatímco Web of Science je možné pokládat za relativně obstojný indikátor kvality, Scopus je černá díra, do které kvůli slabší kontrole snadno proklouzne množství predátorských časopisů. Scopus tak vlastně legitimizoval jejich existenci, a proto se staly vyhledávanými platformami pro řadu zdejších autorů a jejich organizací. Mělo to svou logiku – proč se mořit s náročným, měsíce až roky trvajícím recenzním řízením, které často končí nezdarem, když je možné získat totožný počet bodů za několikastránkový článek napsaný špatnou angličtinou, který je navíc otištěn ihned po zaslání příslušného poplatku?

Do jaké míry může tento jev českou vědu poškodit, když v podstatě vede k šíření vědeckých dezinformací?

Jde o neetické jednání, které výrazně poškozuje kredibilitu vědy a vědeckých institucí, které takový systém kryjí či dokonce přímo podporují. Lze jen doufat, že atraktivita těchto podvodných platform v Česku klesne díky nové Metodice M17+. Ta totiž od kafemlejnu upouští a zavádí kvalitativní hodnocení, které by teoreticky mělo podvodné publikace odhalit. Zodpovědnost za očistění české vědy od negativních dopadů tohoto byznysu nicméně nadále ponese především samotné akademické instituce, členové jejich vědeckých a oborových rad či etických, habilitačních a grantových komisí. Ty musí vyslat jasný signál, že s takovými publikacemi se člověk daleko nedostane.

Co je v současnosti největší slabinou české vědy?

Nebudu jistě nijak originální, když na prvním místě zmíním institucionální inbreeding, tedy zaměstnávání vlastních absolventů – je to velká bolest mnoha malých zemí s omezeným počtem výzkumných institucí. Přesto se domnívám, že existují způsoby, jak ho omezit, a že Česká republika by se o to měla snažit mnohem aktivněji než doposud. Nedostatečná cirkulace výzkumných a akademických pracovníků – a to včetně PhD studentů a začínajících vědců a vědkyň – spolu s nízkou mírou internacionalizace vytváří podhoubí pro klientelistické sítě a podporuje také kulturu provincialismu, která se spokojuje s pouze lokálními vědeckými výstupy a oceňuje loajalitu instituci více než snahu o inovace, otevřenost a mezinárodní excelenci. Jsem přesvědčen, že budoucnost české vědy je do značné míry závislá právě na ochotě a schopnosti tento problém řešit a překonat.

Za redakci Vědavýzkum.cz se ptala Esther Idris Beshirová

Václav Štětka

působí od roku 2016 na britské Loughborough University (od roku 2020 jako Senior Lecturer), kde vyučuje mediální studia a politickou komunikaci. Je absolventem brněnské Masarykovy univerzity, kde také v letech 2006-2009 působil jako odborný asistent na Katedře mediálních studií a žurnalistiky Fakulty sociálních studií. V letech 2009–2013 byl jako Research Fellow členem výzkumného týmu při University of Oxford. V roce 2013 přešel na Karlovu univerzitu, kde na Institutu komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** založil a vedl skupinu PolCoRe (Political Communication Research Group). Ve svém výzkumu se aktuálně věnuje především vlivu médií na proces politické polarizace ve střední a východní Evropě v rámci svého projektu The Illiberal Turn, financovaného ESRC. Je členem řady mezinárodních výzkumných projektů a sítí, jako Digital News Report (Reuters Institute, University of Oxford), Media Pluralism Monitor (European University Institute, Florence) či NEPOCS (Network of European Political Communication Studies). Od roku 2016 je místopředsdou sekce politické komunikace European Communication Research and Education Association (ECREA). V roce 2019 obdržel Cenu Předsedkyně Grantové agentury ČR za vynikající vědecké výsledky.

URL| <https://vedavyzkum.cz/rozhovory/rozhovory/vaclav-stetka-brexite-ohrozuje-britskou-vedu-z-univerzity-odchazeji-spickovi-badatele>

S odborníkem na mediální studia a politickou komunikaci Václavem Štětkou o vlivu Brexitu na vědecký výzkum ve Velké Británii, o vztazích mezi českými vědci a novináři, i o tom, jak se s odstupem času dívá na kauzu predátorských časopisů na Karlově univerzitě.

Od června 2016 máte hlavní pracovní úvazek na britské Loughborough University, předtím jste působil na univerzitě v Oxfordu. V čem spatřujete hlavní rozdíl mezi britskou a českou vědou?

Otevřenost britské vědy je obecně mnohem větší. Na britských univerzitách se pěstuje globální věda, respektive věda s mezinárodními ambicemi a potenciálem oslovit širší akademickou obec. Nahrává tomu i systém hodnocení a financování vědy, který výrazně upřednostňuje mezinárodně relevantní výsledky. Britské instituce své výzkumníky dokonce aktivně odrazují od publikování výstupů s pouze lokálním dosahem. Místní univerzity rovněž poskytují výrazně lepší administrativní servis pro výzkum, zvláště pokud jde o podporu spojenou s podáváním grantů, a více se zde dbá na transparentnost a vědeckou etiku. Nese to s sebou ovšem i zvýšenou míru byrokracie.

Co s tím provede Brexit?

Brexit představuje pro britskou vědu vážné ohrožení. Řada univerzit čerpá významnou část prostředků na výzkum z evropských grantových zdrojů. To může Brexit do budoucna zkomplikovat či zcela zhatit, pokud Británie nevyjedná adekvátní dohodu o budoucích vztazích s Evropskou unií. Obrovskou nejistotu cítí také většina občanů zemí EU, kteří na zdejších univerzitách pracují a nyní musejí vyřizovat povolení k pobytu pro sebe a své rodiny, přičemž podmínky, za kterých tu budou moci nadále žít a pracovat, jsou v některých oblastech nejasné a stále se mění. Není divu, že z britských univerzit už teď odcházejí i špičkoví badatelé. Zvláště pokud mají přenositelný ERC grant, se kterým se uchytí kdekoli v Evropě. Mimochodem tradičně největším příjemcem ERC grantů je právě Velká Británie.

Ve své výzkumné činnosti se obecně zabýváte především médií. Jaký je podle vás vztah mezi českými novináři a vědci z hlediska jejich vzájemné spolupráce?

Jde o vztah, který se podle mého soudu průběžně zlepšuje, což mohu posoudit z vlastní zkušenosti. Před patnácti lety jsem sám stál na druhé straně barikády jako tiskový mluvčí Masarykovy univerzity a současně šéfredaktor časopisu Muni.cz, který se snažil o popularizaci vědy. Myslím, že v porovnání s tou dobou dnes vědci lépe chápou potřeby médií a nutnost vycházet jim při informování o svých výzkumech vstříc. Vnímají, že úkolem médií je zjednodušovat realitu, zprostředkovávat ji běžnému publiku, a že pokud novinářům v tomto směru svojí komunikací sami napomohou, nebude docházet k tolika zklamáním a vzájemným nedorozuměním. Na druhé straně i média se jistým způsobem kultivují. V řadě redakcí působí novináři, kteří jsou schopni vědu kvalitně popularizovat. Významnou roli v tomto ohledu hrají veřejnoprávní média. Zejména pořady České televize jako Věda24 či Hyde Park Civilizace pokládám za ozdobu obrazovky a Daniela Stacha za špičkového moderátora. Jeho schopnosti přeložit vědecké poznatky do srozumitelného jazyka jsou v době koronavirové pandemie pro diváky cennější než kdy jindy.

Co si dnes myslíte o kauze, kvůli níž jste byl v roce 2015 nucen odejít z Institutu komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, a to poté, co jste upozornil na publikace svých tehdejších kolegů v predátorských časopisech?

Ta kauza byla velmi bizarní, už jen tím, že její ústřední postavou byl člověk, který publikoval šedesát textů ročně, vytvořil si falešnou autorskou identitu neexistující zaměstnankyně univerzity v Cambridge, a na svém soukromém blogu se stylizoval do upíra. Díky těmto komickým detailům se kauza dostala do povědomí širší veřejnosti. Šlo ale především o sérii závažných institucionálních selhání, které poukázaly na zakořeněné patologie českého univerzitního prostředí i systému hodnocení vědy.

Měla se k této kauze tehdy akademická obec postavit lépe?

Troufám si tvrdit, že akademická obec byla skandálem šokována, ale způsob, jakým se k odhalení systematického vysávání veřejných prostředků na vědu postavila většina fakulturních i univerzitních orgánů, byl ostudný. Dominovala mu snaha problém bagatelizovat a zamést pod koberec, omlouvat pachatele a ostrakizovat ty, kteří na problém upozornili. Nás, kteří jsme kauzu otevřeli, mohlo alespoň těšit, že našemu podnětu dala zapravdu univerzitní etická komise, byť se značným zpožděním, a že publikování v predátorských časopisech bylo následně zakomponováno do etického kodexu jako praktika, která je pro zaměstnance UK nepřijatelná.

Jak by na stejnou situaci zareagovaly univerzity v zahraničí?

Na jakékoli standardní západní univerzitě by vedoucí pracovišť museli ze svých funkcí odejít. Zvláště pokud by se na činnosti podvodných publikací sami aktivně podíleli. Zde tomu bylo zcela naopak. Řada z těch,

kteří se ozvali, odešla, zatímco tehdejší ředitelka Institutu komunikačních studií a žurnalistiky, Alice Němcová-Tejkalová, která v predátorských časopisech opakovaně publikovala a hlavního aktéra zpočátku bránila, nejenže skandál přestála, ale ani ne rok poté byla za podpory rektora Zimy a navzdory petici s podpisy více než stovky profesorů a docentů z České republiky i ze zahraničí jmenována děkankou **Fakulty sociálních věd**.

Není existence predátorských časopisů u nás i ve světě částečně důsledkem špatně nastaveného systému, který postrádá dostatečné kontrolní mechanismy?

Samozřejmě, jde o systémový problém, který vzešel z dřívějšího mechanismu přidělování institucionálních prostředků na vědu v České republice, známého pod přezdívkou „kafemlejnek“. Jednou z jeho hlavních slabín byl automatizovaný způsob bodování publikací čistě na základě jejich indexace ve dvou komerčních vědeckých databázích – Web of Science a Scopus. Zatímco Web of Science je možné pokládat za relativně obstojný indikátor kvality, Scopus je černá díra, do které kvůli slabší kontrole snadno proklouzne množství predátorských časopisů. Scopus tak vlastně legitimizoval jejich existenci, a proto se staly vyhledávanými platformami pro řadu zdejších autorů a jejich organizací. Mělo to svou logiku – proč se mořit s náročným, měsíce až roky trvajícím recenzním řízením, které často končí nezdarem, když je možné získat totožný počet bodů za několikastránkový článek napsaný špatnou angličtinou, který je navíc otištěný ihned po zaslání příslušného poplatku?

Do jaké míry může tento jev českou vědu poškodit, když v podstatě vede k šíření vědeckých dezinformací?

Jde o neetické jednání, které výrazně poškozuje kredibilitu vědy a vědeckých institucí, které takový systém kryjí či dokonce přímo podporují. Lze jen doufat, že atraktivita těchto podvodných platform v Česku klesne díky nové Metodice M17+. Ta totiž od kafemlejnu upouští a zavádí kvalitativní hodnocení, které by teoreticky mělo podvodné publikace odhalit. Zodpovědnost za očistění české vědy od negativních dopadů tohoto byznysu nicméně nadále ponese především samotné akademické instituce, členové jejich vědeckých a oborových rad či etických, habilitačních a grantových komisí. Ty musí vyslat jasný signál, že s takovými publikacemi se člověk daleko nedostane.

Co je v současnosti největší slabinou české vědy?

Nebudu jistě nijak originální, když na prvním místě zmíním institucionální inbreeding, tedy zaměstnávání vlastních absolventů – je to velká bolest mnoha malých zemí s omezeným počtem výzkumných institucí. Přesto se domnívám, že existují způsoby, jak ho omezit, a že Česká republika by se o to měla snažit mnohem aktivněji než doposud. Nedostatečná cirkulace výzkumných a akademických pracovníků – a to včetně PhD studentů a začínajících vědců a vědkyň – spolu s nízkou mírou internacionalizace vytváří podhoubí pro klientelistické sítě a podporuje také kulturu provincialismu, která se spokojuje s pouze lokálními vědeckými výstupy a oceňuje loajalitu instituci více než snahu o inovace, otevřenost a mezinárodní excelenci. Jsem přesvědčen, že budoucnost české vědy je do značné míry závislá právě na ochotě a schopnosti tento problém řešit a překonat.

Za redakci Vědavýzkum.cz se ptala Esther Idris Beshirová

Václav Štětka působí od roku 2016 na britské Loughborough University (od roku 2020 jako Senior Lecturer), kde vyučuje mediální studia a politickou komunikaci. Je absolventem brněnské Masarykovy univerzity, kde také v letech 2006-2009 působil jako odborný asistent na Katedře mediálních studií a žurnalistiky Fakulty sociálních studií. V letech 2009–2013 byl jako Research Fellow členem výzkumného týmu při University of Oxford. V roce 2013 přešel na Karlovu univerzitu, kde na Institutu komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** založil a vedl skupinu PolCoRe (Political Communication Research Group). Ve svém výzkumu se aktuálně věnuje především vlivu médií na proces politické polarizace ve střední a východní Evropě v rámci svého projektu The Illiberal Turn, financovaného ESRC. Je členem řady mezinárodních výzkumných projektů a sítí, jako Digital News Report (Reuters Institute, University of Oxford), Media Pluralism Monitor (European University Institute, Florence) či NEPOCS (Network of European Political Communication Studies). Od roku 2016 je místopředsedou sekce politické komunikace European Communication Research and Education Association (ECREA). V roce 2019 obdržel Cenu Předsedkyně Grantové agentury ČR za vynikající vědecké výsledky.

URL| <https://vedavyzkum.cz/rozhovory/rozhovory/vaclav-stetka-brexite-ohrozuje-spickovou-vedu-z-univerzit-odchazeji-spickovi-badatele>

Před 150 lety se narodil Vladimír Uljanov zvaný Lenin. Pro mnoho Rusů bohužel dodnes „věčně živý“

22.4.2020 denikn.cz str. 00 Komentáře

Michael Romancov

Komentář Michaela Romancova: Vybudování novodobého impéria, jehož základy položil Lenin a dokončil jej Stalin, je bez ohledu na zbytečné ztráty a násilí stále mnohými v Rusku považováno za to nejdůležitější, co se ve 20. století událo. Kdyby Rusko bylo izolovaným ostrovem, mohlo by nám to být jedno. Jenže ostrovem není.

Dvaadvacátého dubna se měli Rusové v celonárodním hlasování vyjádřit k ústavním změnám, které svým vystoupením před oběma komorami ruského parlamentu v lednu letošního roku vyprovokoval prezident Vladimir Putin. Kvůli koronavirové epidemii však bylo hlasování odvoláno s tím, že nové datum bude oznámeno později. Díky tomu se 22. duben opět uvolnil pro událost, k níž se již řadu let upírala pozornost ruských komunistů – 150. výročí narození V. I. Lenina!

Ruští komunisté, druhá nejsilnější strana a formálně nejsilnější opoziční síla, považovali rozhodnutí státních orgánů o datu hlasování za zlý úmysl a způsob, jak od jubilea odvrátit pozornost. Kvůli koronaviru však ostrouhají i oni, protože veřejná shromáždění jsou do odvolání zakázána. Komunisté proto oznámili, že i když poslanecká delegace k mauzoleu na Rudém náměstí položí květiny (při striktním dodržení všech platných bezpečnostních i hygienických pravidel), budou oslavy přesunuty na podzim.

Přečtěte si také Jako krizový manažer Putin selhal. Virus ho z kapitánského můstku zahnal do zákopu

Logicky se nabízí 7. listopad, na který připadá výročí Velké říjnové socialistické revoluce, jak komunisté nazývají bolševický převrat v roce 1917. Protože se však hledá vhodné datum i pro uspořádání slavnostní vojenské přehlídky, která měla být 9. května středobodem rovněž zrušených oslav 75. výročí vítězství ve Velké vlastenecké válce, může opět nastat kolize. Zatím se sice hovoří o 3. září, které bylo v minulém týdnu nově vyhlášeno za oficiální konec druhé světové války (kapitulace Japonska), ale 7. listopadu 1941 se konala ikonická vojenská přehlídka, ze které vojáci pochodovali přímo do obranných pozic kolem Moskvy.

Před Kremlem se tedy opět otevírá možnost sebrat komunistům vítr z plachet, což je vzhledem k současnému trendu přepisování dějin – „zjednávatí historické spravedlnosti“ snadno představitelné (až dosud bylo zmíněné 3. září spojováno s teroristickým útokem v Beslanu).

Lenin jako věčná inspirace

Vraťme se však k Leninovi a ruským komunistům. Na jejich webu lze najít odkaz na publikaci Stránky leniniány, kterou u příležitosti 150. výročí vydala organizace Ruští vědci socialistické orientace. Jedná se o mnohastrankové pojednání věnované teorii marxismu-leninismu, historii komunistického hnutí a bolševické strany, problematice budování socialismu a teorii revolučního hnutí.

To všechno je prostoupeno Leninovými myšlenkami, které prý dodnes inspirují v boji za vybudování nového, spravedlivého světa. A úkolem komunistů je nejen zapamatovat si jeho odkaz, ale studovat jeho dílo hlouběji, energicky a správně ho aplikovat v moderních podmínkách. Čest otevřít sborník připadla tomu nejpovolanějšímu – šéfovi ruských komunistů Gennadiji Zjuganovovi, jenž, zcela v souladu se sovětskou/ruskou tradicí, v čele strany stojí nepřetržitě od jejího vzniku v roce 1993.

Jeho příspěvek má několik desítek stran. Autor Lenina a jeho odkaz zpracovává ze všech možných úhlů pohledu, které však často nejsou příliš konzistentní. Například ve snaze ukázat, jak moc je Lenin aktuální, tvrdí, že globalizace je současnou formou imperialismu. Nevadí mu přitom, že imperialismus, který svého času geniální vůdce světového proletariátu identifikoval jako nejvyšší stadium kapitalismu, už měl být podle údajně Leninem odhalených vědeckých zákonů dějinného pohybu dávno zlikvidován a ve světě měl touto dobou dávno vládnout nový – komunistický světový řád...

Přečtěte si také Ruská vs. evropská pomoc Itálii. Co je ruská propaganda a co dělá EU pro Lombardii i pro ČR

Podobných míst jsou v textu desítky, a pokud někdo má zájem, může se začíst. Pro účely tohoto textu se však nadále budeme věnovat už jen dvěma Zjuganovovým větám: „Leninova nesmrtelná hesla: Mír národům! Chléb hladovějícím! Půdu rolníkům! Továrny dělníkům! Moc sovětům! burcovala miliony pracujících, kteří hrbili hřbety v polích, továrnách a v dolech. Leninismus se stal jejich nadějí na osvobození od utrpení, na důstojný a šťastný život.“

Tato hesla nepochybně burcovala miliony lidí. Ale nic víc už pravda není. Režim, který Lenin zplodil, uvrhl desítky milionů lidí do utrpení a vzal jim jakoukoli naději na šťastný život. O míru sovětský režim bezuzdně žvanil, ale většinou vedl válku, nebo se na ni alespoň systematicky připravoval. V SSSR, jedné z nejbohatších zemí světa, nikdy nepoznalo tolik lidí hlad jako v sovětských dobách. Rolníci půdu nezískali, respektive ji získali pouze nakrátko, aby byli následně uvrženi do druhého nevolnictví. Továrny nepatřily dělníkům, stejně jako sověty nikdy neměly skutečnou moc. Vše bylo ovládáno bolševickou stranou, kterou řídila nepočtená skupina bezohledných mužů, v jejichž čele stál Lenin. Jaký tedy Lenin ve skutečnosti byl?

Humanista s břitvou

Než dáme slovo autoritě, konkrétně historikovi Andreji Zubovovi, dovolím si nabídnout jednu sovětskou anekdotu. Po Leninově smrti jeho vdova Naděžda Konstantinovna Krupská projížděla zemí a vyprávěla pracujícím o Leninovi. Na jednom setkání ji prý jeden z posluchačů, prostý dělník, požádal, zda by mohla Lenina charakterizovat jediným slovem. Krupská se zamyslela a pak řekla, že Lenin byl humanista. Její posluchači však cize znějícímu slovu nerozuměli a požádali ji o vysvětlení.

Naděžda Konstantinovna jim proto posloužila příběhem: „Jednou ráno v Kremlu, když se Vladimír Iljič holil, šla kolem malá holčička. Podívala se na něj a zeptala se ho: Co to děláš, strýčku? Holím se, odpověděl Lenin.“ V posluchačích však tato historka vyvolala ještě větší zmatek a dožadovali se dalšího vysvětlení. Naděžda Konstantinovna prý pronesla: „Lenin se holil a měl v ruce břitvu. Vždyť tu holku mohl klidně podříznout!“ Vtipné vám to asi příliš nepřipadá, ale co když to o Leninovi vypovídá víc, než se zdá?

V Dějinách Ruska 20. století, zpracovaných kolektivem autorů vedeným profesorem Zubovem, stojí: „Lenin byl v řadách ruského revolučního hnutí opravdu nevšední osobností. Revolučním idejím byl oddán cele a obětoval jim i svůj osobní život. Přestože byl velmi dobrým šachistou, odepřel si tuto kratochvíli, neboť ho vzdalovala od politiky. Miloval Beethovenovu Appassionatu, ale zakazoval si ji poslouchat, neboť v něm probouzela lidský cit. Nebyl to sadista jako jeho následník Stalin, který se opájel tím, že lidem, které považoval za své nepřátele, způsoboval bolest. Pro Lenina tito lidé prostě vůbec nic neznamenali: ve snaze vytvořit zcela nový typ lidské bytosti se k lidem samotným choval jako ke spotřebnímu materiálu.“

Přečtěte si také Budte rádi, že jste se narodili v Rusku! Propaganda Kremlu přijala virus do výzbroje

V dopise politbyru z března roku 1922, kdy kolem 25 milionů lidí trpělo hladomorem, mimo jiné píše: „Právě teď a jedině teď, kdy v hladových oblastech propuklo lidojedství a po cestách se válejí stovky, možná tisíce mrtvol, můžeme (a proto musíme) zabavit církevní cennosti, a to se zběsilou neúprosností.“ (Církevní cennosti bolševici tehdy potřebovali na platby za dovoz technologií a zboží ze zahraničí.) Tato všeobjímající umanutost většinu ruských radikálů odpuzovala, jiné však naopak přitahovala – a ti pak kolem Lenina vytvořili neproniknutelný kruh naprosto oddaných stoupců.

Vznešený idealista? Sadistický megaloman?

Pro Lenina byla politika vždy válkou. Komunistický stát měl mít nad lidmi i vším majetkem naprostou moc. „Diktatura proletariátu“ – ve skutečnosti diktatura komunistických vůdců – měla být podle jeho vlastní definice „ničím neomezovaná, nesvazovaná žádnými zákony a absolutně žádnými pravidly, zcela bezprostředně se opírající o násilí“. Tady lze hledat zdroje jeho náchylnosti k teroru jakožto prostředku udržení ovládaného obyvatelstva pod totální kontrolou. Masový teror zavedl v září 1918, poté, co na něj spáchala atentát Fanny Kaplanová, a znovu k teroru vyzval v letech 1921–1922.

„Nelítostný“ bylo jedno z jeho nejoblíbenějších slov. Přestože je zvykem spojovat gulag až se Stalinem, ve skutečnosti soustavu koncentráků v Rusku založil už Lenin – koncem roku 1920 jich bylo 84, o tři roky později nejméně 315. Jeho zmínky o zákonu obvykle končily tím, že je třeba „uzákonit teror“. Soud nemá teror odstranit, ale zdůvodnit ho a uzákonit jako princip.

Přečtěte si také Rusko chce odevzdat sochu Koněva a stíhá české politiky. Nepřípustné, ohradila se česká diplomacie

Zpočátku se Trockij a později Chruščov pokoušeli rozlišovat Leninův „vznešený idealismus“ od Stalinovy „sadistické megalomanie“. Takovýto rozdíl však ve skutečnosti neexistuje. Byl to právě Lenin, kdo Stalina dosadil do funkce generálního tajemníka bolševické strany... Je pravda, že Lenin pak Stalina kritizoval a v tzv. závěti se domáhal jeho odstranění, ale ten, kdo si dá práci a závěť přečte celou, snadno zjistí, že Lenin Stalina nekritizoval za megalomanství, krutost a bezmeznou sebestřednost, ale jen za „hrubost“ a „nedostatek taktu“. Stalin se tak za Leninova žáka vskutku považoval právem.

Lenina v žádném případě nelze oddělit od sovětského režimu, stejně jako ho nelze oddělit od těch, kteří mu ho pomohli vybudovat. Tedy od Trockého, Stalina, Dzeržinského, Kameňeva, Zinověva, Bucharina a řady dalších více či méně známých členů bolševické strany, kteří všichni měli na rukou krev skutečných či domnělých odpůrců režimu, jakož i řady jeho stoupců. Klíčovou otázkou však je, nakolik případně lze Lenina a sovětský režim oddělit od státu, pro který údajně Lenin vymyslel pojmenování Svaz sovětských socialistických republik a který se dnes nazývá Ruská federace.

Současné Rusko je totiž nejenom právním nástupcem zaniklého SSSR, ale naneštěstí čím dál tím zřetelněji i jeho pokračovatelem. Nejen z české perspektivy je to nejlépe viditelné na ztotožnění současného Ruska s vítězstvím někdejšího SSSR v tzv. Velké vlastenecké válce. Ostatně i Zjuganov to ve zmíněném příspěvku uvádí, když dává do souvislosti 150. výročí narození velkého Lenina a 75. výročí velkého vítězství. Jeho strůjcem se sice v současném Rusku opět stává Stalin, ale zatímco jeho podíl byl od Chruščovova nástupu k moci přeci jen zpochybňován, až do rozpadu SSSR nikdy nikdo nezpochybnil, že se tak stalo „pod praporem velkého Lenina“!

Návrat ke ztraceným dějinám

Natalia Naročnickaja, autorka i do češtiny přeložené knihy Rusko a jeho místo ve světě; Za co a s kým jsme bojovali (v Rusku vyšlo 2005, v Česku 2006) se vztahu Lenin–Stalin v kontextu vítězství, rozpadu SSSR a následného upozadění Ruska v globální aréně věnovala s velkým zápallem a některé její myšlenky rozhodně stojí za zmínku.

Tvrdí například, že bolševici se snažili uvrhnout v zapomnění tisíciletou ruskou historii, vše, co bylo před rokem 1917. Za to je stihl trest, když se na ně obořili „třídní bratři“ v nepřátelských uniformách. Až v roce 1941 se celá země znovu vrátila ke ztraceným dějinám... Vzpoura proti historickým a duchovním tradicím, s níž přišel říjen 1917, byla ukončena až v květnu 1945... Tehdy se uvnitř země vytvořila pevná společenská hierarchie stojící nikoli na levicovém, nýbrž na pravicově konzervativním systému hodnot, velmi odlišném od hodnot bolševických. Právě to učinilo SSSR předmětem nesmiřitelné nenávisti...

Démonizace obrazu Stalina ve skutečnosti demonizuje jediné úspěšné období ruských národních dějin 20. století – velké vítězství v největší z historických bitev, které kromě toho, jak ovlivnilo svět, obnovilo území ruského historického státu. Západ ke Stalinovi vůbec necítí nenávist pro jeho represivní politiku. V tomto ohledu nebyl v dějinách výjimkou (Naročnickaja přímo tvrdí, že Velká čistka z roku 1937 nebyla o nic horší než rudý teror let 1922–1924).

Přečtěte si také Konspirátoři teoriím většinou sami nevěří, šíří je pro svůj zisk, říká expert o koronaviru, ploché Zemi, Trumpovi i reptiliánech

Západ podle ní nenávidí Stalina proto, že obnovil území historického Ruska, a za Jaltu a Postupim. Naproti tomu Lenina Západ vždy šetří. Zřejmě na znamení díky za zničení ruského impéria a především za to, že Západu zpřístupnil Pobaltí. Kdyby nedošlo k brestlitevskému míru, nebylo by dnes NATO v Rize, Tallinu a Vilniusu... Odhalení Stalinova kultu (tzv. dílčí deformaci leninských ideálů) formuloval Chruščov tak, že to plně vyhovovalo dlouhodobým zájmům Západu.

Z celého období masových represí, od 20. let až do začátku 50. let, byl vyčleněn jen rok 1937. Ten měl prezentovat Stalinův kult a stalinštinu jako jediný symbol hrůzy. Taková polopravda je však nebezpečnější než lež. Umožnila morálně znehodnotit obnovení státních základů a za oběť jí padl i obrovský význam vítězství...

Velké vítězství, bez ohledu na zbytečné ztráty a násilí, vítězství, které bylo tak grandiózní, že vyčerpanou a zbitou zemi posunulo do pozice globální supervelmoci, je dodnes považováno za to nejdůležitější, co se v Rusku ve 20. století přihodilo. Je vydáváno za jediný nesporný čin, za něco, co spojuje všechny bez ohledu na postavení, majetek, etnicitu či náboženství.

Lenin je neoddiskutovatelně spjat minimálně s položením „základů vítězství“, které realizoval Stalin. A to je to, co se pro většinu Rusů zdá být rozhodující. Právě tak je nesporné, že názor několika málo odborníků na tom není schopen nic podstatného změnit. Letošní 150. a 75. výročí, i když jsou oslavy zatím odloženy a státem rozhodně nebudou organizovány jako společné, významnému segmentu ruské společnosti stejně splynou v jedno a totéž.

Kdyby Rusko bylo izolovaným ostrovem, mohlo by nám to být jedno. Dokud je však naším mocným sousedem, který na odkazu vítězství staví své právo vyjadřovat se i k našim vnitřním záležitostem, jedná se bohužel o něco, co se dotýká i nás. V tomto ohledu platí, že Lenin je (zatím) věčně živý.

Autor je politický geograf, působí na **Fakultě sociálních věd** UK a Metropolitní univerzitě Praha.

V rubrice komentáře dáváme prostor různým úhlům pohledu, které nemusí vyjadřovat stanovisko redakce.

URL| <https://denikn.cz/344886/pred-150-lety-se-narodil-vladimir-uljanov-zvany-lenin-pro-mnoho-rusu-bohuzel-dodnes-vecne-zivy/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

denikn.cz (Komentáře)

„Český elf“ Kartous u Xavera drtil PL, když ale došlo na velký průšvih ČT nebo Pekarové, najednou bylo ticho

23.4.2020 parlamentnilisty.cz str. 00

kas

Luboš Xaver Veselý si tentokrát pozval nejznámějšího „českého elfa“ Kartouse. A zkoušel ho, jaký je rozdíl mezi ČT a ParlamentníListy.cz. ČT prý nešíří dezinformace o Unii. Moderátor pak na něj vytáhl kauzy s „bývalým premiérem“ a předsedkyní TOP 09 a perníčky. Kartous je neznal. „Mám svoji oblast zájmu,“ vysvětloval. Ale protože je „mediální teoretik z **fakulty sociálních věd**“, tak prý může o dezinformacích mluvit.

Diskuse o „českých elfech“ začala jejich definicí. „Český elf je typicky relativně vzdělaný člověk, je to občan, je to člověk, který si uvědomuje, že v tom informačním chaosu se vyskytuje řada dezinformací, konspirací, které jsou často záměrně injektovány do toho prostoru, že vytvářejí v tom diskurzu nepřehlednost. A vedou k tomu, že část společnosti může být těmi dezinformacemi zmatená. A snaží se je monitorovat, snaží se ukazovat, co se v tom dezinformačním prostoru děje,“ vysvětloval Kartous.

Xaver se pak zeptal, zda je úkolem elfů to i napravovat, např. mazat komentáře. Ale to prý elfové nedělají. Jen podle Kartouse bezplatně monitorují, co se děje na dezinformační scéně. Moderátor chtěl vědět, co je dezinformační scéna, a Kartous vysvětlil, že už jsou na to pokročilé analýzy, ale jednoznačná hranice neexistuje. Jako příklad jmenoval nechvalně proslavený Aeronet.

„Je to zdroj, který se snaží nějakým způsobem předkládat tzv. alternativní realitu, ať už jsou to konspirační teorie, jak vznikl koronavirus nebo jakým způsobem došlo k pádu dvojčat v roce 2001, anebo jsou to vysloveně dezinformační obsahy, které např. za imigraci do Evropy dávají vinu Angele Merkelové nebo Evropské unii a říkají, že je to podvod na lidi, když to velmi zjednoduším,“ mínil aktivista.

Další jsou podle něho „přemostující“ média, kam patří ParlamentníListy.cz. A nejen podle jeho názoru, ale i podle těch, kdo se věnují „mediální sociologii“. „To je web, který říká: My vydáme úplně všechno. A závisí

jen na našich čtenářích a návštěvnicích, aby si v tom vybrali. Už neříkají, že nějakým způsobem pozicují, prioritizují, že je tam nějaká převaha určitých informací, některých autorů, to už neříkají, nechávají to na tom čtenáři. A jsou schopni kombinovat informace, které nepochybně nemají žádnou dezinformační povahu, můžeme říct objektivní a pravdivé, s těmi, které vlastně takovou stopu nesou," popsal Kartous svůj názor na naše médium.

Xaver pak lovil, zda to nedělají i jiná média, např. ČT, a Kartous prohlašoval, že na České televizi nic dezinformačního není. Dodal, že žádné médium nedokáže postihnout celou realitu, pouze vytváří obraz reality. „To je třeba chybějící část vzdělání, která velké části společnosti chybí. Já jako mediální teoretik z **fakulty sociálních věd** si mohu dovolit o tom takhle mluvit,“ prohlásil. Moderátor pak mínil, že pokud každé médium vytváří jen obrazy, tak jsou ParlamentníListy.cz zcela v pořádku, ale podle Kartouse nejsou.

Vyčetl ParlamentnímListům.cz, že se na nich nachází velké množství obsahu, podle kterého je EU vinna v migrační krizi. „Musíme potápnout lodě, často tam docházelo k tomu, co bychom mohli považovat za překročení zákona, to znamená vyvolávání nenávisti vůči skupině osob, šíření poplašné zprávy apod. Tohle Česká televize rozhodně nedělá. Já si nejsem vědom toho, že by to dělala.“

Moderátor pak narážel na trojnásobné přeřeknutí redaktora Jiřího Hynka, který v září označil v hlavní relaci zpráv Andreje Babiše za „bývalého premiéra“. Aktivista potvrdil, že pokud by to Xaver opakoval, tak by se jednalo o nepravdivou informaci, ale záleželo by, co tím sledoval. S tím, že se tohoto přeřeknutí dopustil redaktor Hynek, ale seznámen nebyl, což Xaver nezapomenul podotknout. A rýpl si, že ParlamentníListy.cz Kartous sleduje, ale kauzy s Českou televizí nikoliv. A Kartous se bránil, že ParlamentníListy.cz sleduje nejen on, ale i firma Semantic Visions s.r.o. (zabývající se internetovým obsahem), která ČT také neřadí k dezinformačním médiím. A rozdíl je prý v tom, že se ČT „určitě“ nesnažila tvrdit, že Andrej Babiš je bývalý premiér.

Dále Xaver mluvčího elfů požádal, aby dal nějakou prototypickou dezinformaci, a Kartous jmenoval příklady z řetězových e-mailů jako „EU zakáže písmeno Ř“ nebo „EU zakáže Vánoce“. Ale pak jsou prý subtilnější dezinformace. Třeba že EU se podílí na organizované imigraci, která má ohrožovat středoevropské země. Že Viktor Orbán je někdo, kdo legitimně vystupuje proti organizované imigraci, na niž prý nejsou žádné důkazy. „Nikdo nedokáže, že EU něco takového organizuje, Evropská unie se snaží to případně řešit a vlastně tomu i aktivně bránit,“ tvrdil.

Došlo i na kauzu s Armádou ČR a předsedkyní TOP 09 Adamovou, když tvrdila, že armáda vozí perníky a dělá tak pro A. Babiše zásilkovou službu. Což se ovšem nepotvrdilo a předsedkyně se omluvila. I tady Kartous tápal a nebyl informován a jako důvod dal, že nestíhá sledovat všechno. „Mám svoji oblast zájmu,“ dodal. Že se Adamová omluvila, mu stačilo a ptal se, zda to k něčemu vede. „Každý se dopouštíme chyb,“ konstatoval s tím, že v životě snad dvakrát i nějakou dezinformaci přeposílal a pak se veřejně omluvil. S omluvou je to prý v pořádku.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/-Cesky-elf-Kartous-u-Xavera-drtil-PL-kdyz-ale-doslo-na-velky-prusvih-CT-nebo-Pekarove-najednou-bylo-ticho-621609>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
parlamentnilisty.cz

Online služby knihoven. A co na ně čtenáři?

23.4.2020 miskultura.cz str. 00

Lenka Hanzlíková

ČR: Čtou lidé e-knihy? A pokud ano, jsou ochotni za ně platit? Jsou služby knihoven v online prostředí pro uživatele zajímavé? Výzkumníci zapojení do projektu Efektivní knihovna v digitálním prostředí zcela jistě netušili, že odpovědi na otázky položené v loňském roce dostanou během prvních měsíců roku 2020 zcela nové kontury, protože služby knihoven se v těchto dnech odehrávají primárně online. Jaký vlastně mají čeští čtenáři

obecně vztah k e-knihám? Představujeme několik zjištění, která se jistě hodí nejen k dnešnímu Světovému dni knihy a autorských práv.

Knihovny byly uzavřeny v souvislosti s vládními opatřeními proti šíření koronaviru v pátek 13. března 2020. Nemožnost poskytovat služby ve fyzickém prostředí přinesla výzvu v podobě pozornosti na služby digitální. E-knihy, digitalizované dokumenty přístupné v Digitální knihovně Kramerius, přístup k odborným časopisům a článkům v databázích, to je základ, který nyní tvoří služby knihoven, ale nechybí ani rozšíření o další zajímavý obsah, jako jsou přednášky zajímavých osobností nebo autorská čtení.

„Nárůst objemu stahovaných e-knih z E-knihovny byl v prvním čtvrtletí 2020 zhruba o 92 %. V březnu stejné číslo vzrostlo v meziročním srovnání o 400 %“, říká manažer e-knihovny Vojtěch Vojtíšek. Je ale skokový nárůst v době, kdy jsou papírové knihy v knihovnách a knihkupectvích nedostupné, zárodek trendu, nebo jednorázový úkaz?

Mezi Čechy je stále více čtenářů, než nečtenářů (pouze 22 % respondentů knihy nečte). Ti, kteří čtou, jednoznačně preferují knihy tištěné a přečtou v průměru 14 knih za rok, z toho 9 knih beletrie. „E-čtenářů“ je 27 % ze všech dotázaných (tolik jich využilo alespoň 1 e-knihu za posledních 12 měsíců). Lidé, kteří čtou elektronicky, přečtou ročně průměrně 7 e-knih a využívají zároveň i tištěné tituly. „Elektronické čtení má pro čtenářství obecně spíše podpůrnou funkci. Rozhodně se nenaplní vize o souboji papírových a digitálních knih s jednoznačným vítězem,“ komentuje výsledky Vojtíšek.

Jak si čtenáři knihy opatřují? Výsledky ukazují, že Češi nejprve knihy kupují (nové i použité), poté se ptají známých a teprve naposledy si pro ně zajdou do knihovny, nebo je hledají v elektronické podobě. Pokud si mohou vybrat, upřednostňují knihu v papírové podobě. To platí i při možnosti volby při výpůjčce z knihovny. Mají-li čtenáři na výběr, jak získat hledaný titul z oblasti beletrie, pak nejvíce z nich volí na prvním místě „vypůjčit ihned tištěnou knihu“.

Odpovědi na otázky zaměřené na e-knihy potvrdily tušení výzkumníků: „Lidé chtějí stahovat zdarma (76 %) a číst pro zábavu (70 %), a to na několika zařízeních zároveň, primárně však na telefonu a počítači,“ prozrazuje čtenářské preference Vojtíšek. Zároveň však téměř čtvrtina respondentů vyjadřuje ochotu zaplatit za stažení e-knihy v knihovně částku 66 Kč.

„Jsem přesvědčen, že práce s e-knihami bude pro knihovny jeden z klíčových fenoménů. Vnímám to tak, že knihovna má několik pilířů činnosti. Dřív jednoznačně dominoval pilíř půjčování papírových knih a myslím si, že ještě nějakou dobu nepochybně dominovat bude, ale čím dál více se knihovny profilují jako místa pobytu, kultury a vzdělávání. A tím posledním pilířem, který také nabývá na významu, jsou právě online služby, které zahrnují celou škálu věcí od článkových databází přes přístup do webových archivů přes hudbu, film, až po elektronické knihy a digitalizované texty,“ říká Tomáš Řehák ředitel Městské knihovny v Praze.

Projekt Efektivní knihovna v digitálním prostředí byl realizován v průběhu roku 2019 týmem Městské knihovny v Praze ve spolupráci s odborníky z Univerzity Pardubice a **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy na reprezentativním vzorku české populace (18+) a čtenářů Městské knihovny v Praze, Jihočeské vědecké knihovny v Českých Budějovicích. Výzkumy připravila a realizovala agentura Sociores. Kvantitativní výzkumy doplnil výzkum kvalitativní v podobě série hloubkových rozhovorů s osobnostmi českého knihovnictví. Projekt podpořilo Ministerstvo kultury ČR v rámci dotačního programu Veřejné informační služby knihoven (VISK 1). Celkové náklady projektu činily 233 000 Kč.

Úplné datové výsledky, včetně metodického doporučení, jsou k dispozici v dokumentu dostupném ve čtečce issuu na <https://1url.cz/hz2rl>. V případě dotazů je možné se obracet na Vojtěcha Vojtíška (vojtech.vojtisek@mlp.cz, 737 268 305).

URL| <http://www.mistnikultura.cz/online-sluzby-knihoven-a-co-na-ne-ctenari>

Vladimír Ustyanovič: Politické střepy aneb Kdo je kdo z ekonomického týmu Ústředního krizového štábu

23.4.2020 parlamentnilisty.cz str. 00

PV

Předmluva

Omylem jsem se díval na Duel Jaromíra Soukupa, jehož hostem byl Pepek Vyskoč, omluva, předseda Senátu Miloš Vystrčil. První část Duelu spočívala v monologu Miloše Vystrčila, jak pochybil prezident Zeman a premiér Babiš, když poděkovali Číně za včasné dodávky zdravotnického materiálu. Čína dodávala materiál mimo jiné i svými letady China airlines jako přednostní dodávky. Nepochopitelné bláboly Pepka Vyskoče, že za to se neděkuje, že máme být hrdý stát, tak mi to připadalo, že v té nenávisti k Číně a k našim nejvyšším představitelům by nejraději vyhlásil válku Číně ihned.

Jaroslav Kubera byl autentický, charismatický, definoval jasně své názory. Tento Pepek Vyskoč (nebo-li Vystrčil) je jenom z Kuberova hovna pára. Jaromír Soukup, aby do své televize někoho dostal, leze svým hostům do zadku tak, až na konci pořadu vykoukne z dotyčného hlava Jaromíra Soukupa se slovy „já jsem vám to říkal“. Ještě nedávno měli modří ptáci zakázáno chodit do pořadu Jaromíra Soukupa z nařízení politruka Fialy. Je krásné vidět, jak se ohýbají hřbety a hlavně zásady těchto modrých ptáků.

Nyní se vrátím k původnímu tématu, a to, jak nás zázračný ekonomický tým vytáhne z ekonomické krize. Kdyby některý z členů tohoto týmu, kteří většinou vystudovali pofiderní ekonomické školy, nebo ani to ne, čest výjimkám, nastudoval knihu metod strůjce Reaganovy ekonomiky, profesora Paula Craiga Robertse a hlouběji by se tím zabýval, tak by měl rámcový návod, jak z této krize alespoň částečně vyjít. Jen připomenu, že P. C. Roberts byl náměstkem ministra financí v Reaganově vládě za velké ropné krize. Sdělím pár opatření, která americká vláda neprodleně realizovala. Razantní snížení odvodů firem a živnostníků, razantní snížení DPH a spotřební daně. Jinak P. C. Roberts vydal mnoho odborných knih, například Zánik kapitalismu a pojmenoval nebezpečí globální ekonomiky.

Při studiu této knihy, jako studijního materiálu, se čtenář přesně dozví nejen chyby americké vlády, ale rovněž porušení zákonů, kterých se dopustila, aby přitáhla levnou pracovní sílu na vysoce specializovaná pracovní místa, příklad z Indie na úkor svých amerických vývojářů.

Úvodem, než se vyjádřím k deklarovanému ekonomickému týmu, tak nechápu zásadní věc, že se v něm nenachází ani jeden člověk z praxe. Praxí myslím například ekonomického nebo finančního ředitele velké fabriky jako je Škoda Plzeň, automobilky Mladá Boleslav, popřípadě Vítkovických železáren a tak dále. Tyto vzájemné interakce mezi výrobou a ekonomickým řízením, kde má hlavní slovo ředitel podniku, poukazují na nezastupitelnost sepětí výroby a čísel. Ať se to všem líbí nebo ne, alfou a omegou je plánování jak krátkodobé, tak střednědobé.

Ing. Ungerman, který, ač vyšel z ekonomické fakulty VŠE Praha, obor národohospodářské plánování, a udělal si tam aspiranturu, měl představu, že bude jen teoretikem, bohuďák ho vyslali do státní plánovací komise, zjistil, že teorie se mnohdy míjí s praxí. Ve své práci z roku 1985 předběhl dobu a navrhnul, že naše ekonomika se podobá švýcarské, ale měla by se otevřít. To je ale vše z pozitivních prací ing. Ungermana, ze kterého se stal ekonom odborového svazu.

Prof. Švejnar, zastánce globálního pojetí ekonomiky, která je výhodná pouze pro velké korporace a nadnárodní ekonomiky. Panu profesorovi asi nedošlo, že se neúčastní další prezidentské volby a rovněž mu také asi nedošlo, že tady vzniká nějaká krize, epidemie a svět se trochu mění směrem k národním ekonomikám. Tento pán nemusel nikdy podnikat, nestál na vlastních nohou, nevnímal, že jeho firma může zkrachovat, což každý podnikatel (prezident Trump) musí řešit, včetně vytvoření rezerv. Měl bych k němu dotaz, který položila anglická královna Alžběta při příchodu krize, cituji: „Když jste tak vzdálení, dobře placení akademici, jak to, že jste to nezaregistrovali?“ Má odpověď je taková, že pan profesor je úplně odtržený od ekonomické praxe. Dělal poradce prezidentu Havlovi, tak se můžu domnívat, že radil tak dobře, až všechny naše podniky skončily u zahraničních vlastníků.

Profesorka Nerudová je absolventkou vysoké školy typu břečťanové ligy, je to paskvil oborů, který zahrnuje všechno a nic. Promovala na lesnické a zemědělské Mendelově univerzitě, poté vedla účetnictví a daně na Mendelu. Chápu, absence kádrů a loajalita správným směrem ji vystřelily do funkce rektora, kde se průběžně kriticky vyjadřuje k představitelům státu a to pouze k těm, u kterých je to populární. Naslouchá jí Demoblok a spol. Tato dáma preferuje, jako správný eurofanatik, zelený úděl, akorát jí asi nedošlo, že Rakousko bylo nedávno na pokraji blackoutu.

Bizarní postava Tomáš Sedláček, další poradce Václava Havla se stal doktorem filozofie, což je předurčení na ekonomického experta, který se ekonomikou zabývá celý život. Byl tak úspěšný, že neobhájil

doktorandskou práci na ekonomických studiích na **fakultě sociálních věd** UK. To je opravdu uznávaný ekonom, o kterého se může NERV opřít. Osm let studoval a nedostudoval. Tento ekonomický brouk pytlík přednáší dějiny ekonomického učení, ale takových parazitů, neboli nosičů vody je zbytečně hodně.

Paní docentka Švihlíková je jednou z mála ekonomů, která vystudovala Vysokou školu ekonomickou.

Drahokoupil nemá s ekonomikou nic společného, doktorandské studium mu zaplatil asi Sörös. Podle jeho zaměření by měl radit ekonomům v Rusku.

Daniel Munich, slavný výzkumník, jen nikdo neví, co vyzkoumal, hlavně že ho platí Američané – koho chleba jíš, toho píseň zpívej. Jako elektrotechnik může být dobrý, ale ekonomii viděl asi z vlaku.

Filip Matějka vystudoval fyzikální fakultu UK. Bez komentáře.

Michal Mejstřík restrukturalizoval Český aeroholding jako předseda dozorčí rady. Výsledek byl takový, že ČSA neexistuje, prodali jsme je nejdříve Korejcům, zbytek mají Číňané.

Petr Zahradník, další absolvent brečťanové školy, expert na Evropskou unii, zásadní otázka, pro tyto experty, kteří mají společného jmenovatele, že nikdy nemuseli dělat nebo podnikat v reálném životě, tak by mě zajímalo, jak budou řešit naši krizovou situaci, která je globálního charakteru, kdy budou blábolit, že vláda jim nenaslouchá.

Závěr – jak před X lety řekl jeden náš významný ekonom, prof. Zelený, globální ekonomika je špatná, vraťme se k lokální ekonomice, podpořme české firmy, nikoliv zahraniční kapitál. Zakončím jeho symbolickou větou: „Oplotte Evropskou unii“. Dodatek – tato ekonomicko-epidemická krize ukázala, že projekt Evropské unie je nefunkční, národní státy musí spolupracovat mezi sebou bez diktátu bruselské kominterny. Zásada Tomáše Bati: „Výrobu přivést co nejbližší k zákazníkovi“. U globální antiekoniky je to naopak.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/arena/nazory-a-petice/Vladimir-Ustyanovic-Politicke-strepy-aneb-Kdo-je-kdo-z-ekonomickeho-tymu-Ustredniho-krizoveho-stabu-621536>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
parlamentnilisty.cz

Kremelský poradce Medinskij sepsal seznam údajných pachatelů, kteří odstranili Koněvovu sochu

24.4.2020 ct24.cz str. 00 Svět
svitakm

Kremelský poradce a exministr kultury Vladimir Medinskij předal ruským vyšetřovatelům jmenný seznam lidí údajně odpovědných za odstranění pomníku maršála Ivana Koněva v Praze. Medinskij to podle agentury TASS řekl při virtuální přednášce pro studenty moskevské diplomatické akademie (MGIMO). Kdo je na seznamu uveden, neprozradil. Podle dřívějšího vyjádření české diplomacie je případné stíhání podle ruského zákona spojené s odstraněním sochy nepřijatelné a případný rozsudek nevyhnutelný.

Vyšetřovací výbor Ruské federace, hlavní kriminální ústředna země, zahájil ve věci trestní řízení, byť nikoho konkrétního dosud neobvinil. Kremelský poradce Medinskij nyní uvedl, že má seznam údajných pachatelů.

„Moc dobře víme, kdo v Praze rozhodoval. Proběhnou náležitě a ne příliš složité vyšetřovací úkony, jména viníků vyjdou najevo. Ať se ti lidé zamyslí, jak budou žít dál, když jejich skutky budou označeny za zločin,“ citovala ruská státní agentura TASS z Medinského přednášky pro posluchače MGIMO.

Šéf Kremlu Vladimir Putin podepsal před třemi týdny novelu ruského trestního zákoníku, v kterém tím přibyl článek 243 o poškození či zničení válečných hrobů a pomníků v Rusku i zahraničí. Jde o přečin proti veřejnému pořádku.

Odstranění Koněvovy sochy ale Vyšetřovací výbor Ruské federace vyšetřuje podle oznámení na svém webu na základě článku 354.1 o rehabilitaci nacismu, konkrétně podle odstavce 3 o znesvěcení symbolů vojenské slávy Ruska spáchaných na veřejnosti.

„Což je zločin proti světovému míru a bezpečnosti spadající do stejné kategorie nejzávažnějších zločinů jako rozpoutání útočné války, genocida, terorismus nebo válečné zločiny, což myslím docela výmluvně vypovídá o současné ruské právní kultuře,“ přiblížil Jan Šír z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Odkaz

Ruský ministr označil kvůli Koněvovi starostu Koláře za nacistu. Podle Petříčka je na místě omluva

Rehabilitace nacismu se do zákona dostala po anexi Krymu

Podstata trestného činu „rehabilitace nacismu“ se stala součástí ruského trestního zákoníku bezprostředně po anexi Krymu na jaře 2014, když Rusko v rámci informační podpory probíhající ozbrojené kampaně oživilo obraz sama sebe coby „bojovníka proti fašismu“, vysvětluje Šír.

„Od té doby jsou známy případy aplikace tohoto paragrafu proti odpůrcům ruským státem oficiálně raženého výkladu, respektive zamlčování některých citlivých historických událostí spojených zejména se zločiny stalinismu a spojenectví Sovětů s Hitlerem k momentu rozpoutání druhé světové války,“ doplnil Šír.

Roztržka

Sochu Koněva, který se svými jednotkami přijel na konci války do Prahy a později se podílel na krvavém potlačení protikomunistického povstání v Maďarsku, nechala radnice Prahy 6 odstranit počátkem dubna a chce ji umístit do muzea.

Odstranění Koněvova pomníku se během dubna stalo příčinou diplomatické roztržky mezi Prahou a Moskvou. Česká diplomacie argumentuje tím, že neporušuje žádnou z česko-ruských smluv. Několik protestních nót zaslalo české ministerstvo zahraničí do Moskvy po výtržnostech, které odstranění sochy vyvolalo v Moskvě a Petrohradě.

Podle Medinského je demontáž pomníku urážkou nejen Rusů, ale i Čechů. „Je to příběh nepříjemný a urážlivý i pro samotné Čechy, protože Koněvův památník vybudovaly pražské úřady k výročí vítězství (ve druhé světové válce) a na znamení díky za osvobození Prahy,“ řekl. „A teď se nám jako poděkování za zachování staré Prahy dostává činu politikářů okresního formátu, kteří si hojí svůj komplex méněcennosti na velikánech minulosti a urážejí nás i české vlastence, kteří bojovali s nacismem,“ dodal.

České ministerstvo zahraničí označilo už dříve případné stíhání za nepřipustné a případný rozsudek za nevymahatelný.

Odkaz

„Plivnutí do tváře občanům, kteří bojovali proti nacismu,“ řekl ruský ministr pro ČT ke kauze Koněv

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/3083651-rusko-vysetruje-odstraneni-koneva-medinskij-sepsal-seznam-udajnych-pachatelu>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskatelevize.cz

Co vlastně Kreml sleduje Koněvem a dalšími výpady proti Česku? Podporu zdejších odpůrců demokracie

24.4.2020 denikn.cz str. 00 Komentáře

Michael Romancov

Komentář Michaela Romancova: Rusko nás v tuto chvíli o suverenitu ještě nepřipraví. Nemůže ale nevidět, kolik aktivních jedinců, kteří by s chutí demontovali atributy právního, demokratického státu, u nás máme. Svými aktivitami se snaží docílit toho, aby jejich hlas (včetně toho z Pražského hradu) byl co nejlépe slyšet.

Na čtvrté brífinku mluvčí ruského ministerstva zahraničí došlo hned dvakrát na Česko. Sedmnáctou položkou v jejím vystoupení bylo odstranění pomníku maršála Koněva v Praze 6, osmnáctou informace o údajné protiruské mediální kampani v souvislosti s kybernetickými útoky v České republice.

Ruská tisková agentura TASS z jejího vystoupení vypíchla stanovisko, podle něž je rozhodnutí o přemístění pomníku zjevným porušením základního smluvního dokumentu upravujícího vzájemné vztahy, jímž je Smlouva o přátelských vztazích a spolupráci z roku 1993. Podle článku 5 této smlouvy prý česká strana neměla právo na své jednostranné jednání a měla o věci zahájit konzultace s ruskou stranou. Není prý vůbec podstatné, komu pomník patří, neboť je povinností české strany svědomitě splnit všechny závazky, které na sebe vzala.

Podle interpretace tiskové mluvčí je takovým závazkem jak péče o pomník, tak povinnost umožnit k němu přístup, což bylo jeho svévolným přenesením znemožněno. Rovněž připomněla, že podle Vídeňské úmluvy o smluvním právu je každá uzavřená smlouva pro smluvní strany závazná a musí být svědomitě plněna, přičemž „odkazy na ustanovení vnitrostátního práva a rozhodnutí místních orgánů jsou jako omluva pro neplnění smlouvy nepřijatelné“.

Předvádění ochablých svalů

Pro Moskvu je kauza Koněv stále aktuální a nejspíš tomu tak ještě nějakou dobu bude. Dá se to poměrně lehce vysvětlit. Na počátku třetí dekády 21. století je zřejmé, že se mění rozložení moci ve světě a Rusko patří k těm zemím, jimž valem ubývají síly. Chce-li se poměřovat s ostatními, zejména s USA, Čínou a případně Indií či Evropskou unií, může na pomyslnou misku vah položit jen suroviny a jaderné zbraně. To první se dá obstarat na řadě míst ve světě, to druhé je sice hrozivé, ale protože se na Rusko nikdo nechystá útočit, také s tím nic moc nenaděláte. Pokud ovšem ostatní nechcete začít strašit, případně vydírat.

K tomu zatím slouží odkaz „velkého vítězství“, jehož je i z Prahy 6 odstraněný památník symbolem. Mimořádně zajímavé ilustrace, co všechno je na tomto poli Rusko ochotné dělat, poskytuje twitterový účet ruského velvyslanectví ve Washingtonu. V posledních dnech například zaujalo to, jak Rusko „doplnilo kontext událostí, kterých se dotkli naši dobří sousedé z Finska, neboť tragické epizody společné historie musejí být analyzovány v širokém kontextu“. Pokud rozumíte anglicky a máte volnou čtvrthodinu, rozhodně si to nenechte ujít.

Přečtěte si také Rusko chce odevzdat sochu Koněva a stíhá české politiky. Nepřípustné, ohradila se česká diplomacie

Dokud Moskva nevzdá velmocenské ambice, což se nestane, bude agendu „obhajování historické pravdy a bránění přepisování historie“ tlačit všemi dostupnými kanály a vymezovat se proti všem, Česko nevyjímaje. Bude přitom muset reagovat na vyjádření našeho ministerstva zahraničí a v ruském mediálním prostoru budou rezonovat všechny dobře známé z Česka (a případně Slovenska) znějící hlasy, které budou ruská stanoviska podporovat. Moskva svá stanoviska bude rovněž modifikovat podle toho, jaké kroky podnikne naše ministerstvo zahraničí, respektive vláda. A právě to je moment, který stojí za zmínku.

Může se zdát, že si Rusové myslí, že jejich partnerem v Praze je primárně prezident. Na první pohled to tak opravdu vypadá, ale ve skutečnosti jde jen o ukázkou toho, jak dobře dovedou hýčkat ego a samolibost Miloše Zemana, respektive předtím Václava Klause. V Moskvě pochopitelně vědí, že tím skutečným partnerem, případně protivníkem je vláda. Kauza Koněv to poměrně jasně ukazuje a bude velice zajímavé sledovat, jak dlouho a jak tvrdě bude vláda ochotná a schopná hájit svou pozici.

Neexistuje žádný důvod – s výjimkou předčasného konce vlády, který by otevřel prostor pro ústavní čarování Miloše Zemana a vznik dalšího úřednického kabinetu –, proč bychom toho neměli být schopni dlouho, respektive trvale. V případě jakékoli smlouvy uzavřené mezi rovnoprávními partnery mají obě strany právo na svou interpretaci sporných bodů a naše ministerstvo zahraničí se tak zatím chová.

Povzbuzování páté kolony

Připomeňme, že Moskva v souvislosti s Koněvem tropí pozdvižení již od roku 2018, kdy Praha 6 rozhodla, že u pomníku budou umístěny cedule, které Koněva a jeho aktivity uvedou do historického kontextu. Rusové tehdy k podpisu protestního dopisu přibrali i velvyslance Arménie, Ázerbájdžánu, Běloruska a Kazachstánu. Ničemu tehdy zabránit nedokázali. A co je podstatné: argumenty, které v odpovědi použil tehdejší ministr zahraničí Martin Stropnický, jsou v zásadě stále tytéž, které česká strana považuje za validní dosud.

Pomník není válečným hrobem, je v majetku městské části Praha 6, a pokud její zastupitelstvo dospěje k nějakému rozhodnutí, české ministerstvo zahraničí a vláda s tím nic dělat nemohou a nebudou. To je asi tak vše, co je ke kauze Koněv, v souvislosti s nabubřele znějícími protesty z Moskvy, nutné říci.

Vedle výše popsané mezinárodní dimenze tu však je ještě jedna. Na první pohled subtilnější, ale z hlediska fungování naší společnosti ve skutečnosti mnohem důležitější. Koněvův pomník, přejmenování/pojmenování veřejných prostranství po v Rusku zavražděných Borisi Němcovovi a Anně Politkovské a deska připomínající podíl Vlasovovy Ruské osvobozené armády na úspěchu Pražského povstání v květnu 1945 se staly mimořádně horkou součástí naší domácí politické debaty.

Přečtěte si také Zápisky z fronty na náměstí Interbrigády: boj skončil, Koněv se 75. výročí konce války nedožil

Diskuse o tom, kam a proč jsme za třicet let od listopadu 1989 došli a s čím a proč (ne)jsme spokojeni, je nutná a potřebná. Nesmí však být provázena výhrůžkami a zastrašováním, které vedou až k tomu, že se ti, kteří jednali v mantinelech a v souladu s mandátem, jež dostali od voličů, musejí obracet na policii a požívat její ochrany.

Rusko nás v tuto chvíli o suverenitu ještě nepřipraví. Nemůže ale nevidět, kolik aktivních jedinců, kteří by s chutí demontovali atributy právního, demokratického státu, u nás máme. Poskytuje jim mediální prostor, zaštiťuje jejich aktivity a propůjčuje jim aureolu bojovníků proti zlu. Je to levné a může to být účinné. V tomto ohledu je Koněv mimořádně důležitou zátěžovou zkouškou odolnosti české demokracie.

Autor je politický geograf, působí na **Fakultě sociálních věd** UK a Metropolitní univerzitě Praha.

V rubrice komentáře dáváme prostor různým úhlům pohledu, které nemusí vyjadřovat stanovisko redakce.

URL| <https://denikn.cz/347453/co-vlastne-kreml-sleduje-konevem-a-dalsimi-vypady-proti-cesku-podporu-zdejsich-odpurcu-demokracie/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikn.cz (Komentáře)

Václav Moravec šokoval: „Jsem obhájcem Babiše!“ A pak přišla sranda z Václava Klause a lekce z etických principů ČT

24.4.2020 parlamentnilisty.cz str. 00

tle

Václav Moravec vystoupil v posluchárně ČVUT. Video z přednášky začalo kolovat v poslední době po Facebooku. „Jenom bych upozornil pro ty, kteří mě vnímají jako Antibabiše nebo Antizemana, tak já jsem paradoxně obhájcem Babiše, protože říkám, že je Andrejovi Babišovi neprávem přičítáno to, že on by byl první, který se tady z těch velkých hochů snažil nakupovat média,“ překvapil Moravec. Došlo i na prezidenta Václava

Klause. „Když mám špatnou náladu a chmury jak mi lidé nadávají, odjedu na Slovensko, protože tam mě mají rádi,“ svěřil se.

Václav Moravec byl již v listopadu hostem pořadu Neurazitelný.cz, jehož záznam začal kolovat v poslední době na Facebooku. Moravec ve dvouhodinové přednášce před zaplněnou aulou Fakulty elektrotechnické ČVUT přednášel o vývoji politické kultury v České republice.

„Od té doby, co jsem spojován jako jedna z veřejných, ať už rozhlasových nebo televizních, tváří s politickou žurnalistikou, tak je jasné, že dochází k úpadku toho, co bych označil za kulturu politického chování, ale zároveň co se týče politické a mediální kultury, které souvisejí s tou transformací a s ustanovováním politického systému, protože tu politickou kulturu právě vnímám jako určitou typologii,“ uvedl Moravec. Prý si tedy načetl nějaké texty a uvedl, že jako novinář nevnímá občanskou společnost jako stigmatizační pojem, tak jak se s tím setkáváme v Česku během uplynulých 30 let. „Množství těch participujících institucí včetně komunit a hlavně médií, proto ta propojenost mediální kultury a politické kultury, je zásadní pro silnou pluralitní demokracii,“ doplnil jeden z nejvýznamnějších moderátorů v zemi.

V té politické kultuře a v politickém systému vidí Moravec několik věcí, které jsou podobné i novinářům, jako právě jisté ideologizování na úkor věčné diskuse a dobírání se faktů. „Ještě bych měl právě předeslat, že formování té mediální a politické kultury u nás po listopadu 1989 vidím ve dvou rovinách, které budu rád, když na základě vašich otázek probereme podrobněji, a ta první rovina je kulturně lokální, což jsou ty stereotypy a nazvu to historickou stopou, která formuje tu politickou kulturu, a pak globálně technologické, protože naše mediální kultura a žurnalistika zažila oba dva nárazy, na rozdíl od západních politických kultur typu britské, kterou jsem zpovzdálí v české redakci BBC měl možnost sledovat, a my jsme měli tu dvojí transformaci. Transformaci ovlivněnou dvěma faktory,“ uvedl Moravec a vyjmenoval je.

Lokálně kulturní bylo prý dědictví komunismu, kdy součástí bylo potlačování veřejných institucí. „To, co se odehrává v současnosti, tlak na média veřejné služby, Českou tiskovou kancelář počínaje a Českou televizi konče, tak není nic nového, to je tady přítomno třicet let, od počátku transformace jako takové, a myslím, že to je součást politické kultury a mediální kultury,“ připomněl Moravec.

Dalším bodem je prý propast mezi velkou a malou politikou či propast mezi malými médii a těmi národními médii. „Dále k těm lokálně kulturním patří divoká privatizace, ta se týká právě i mediálního systému. Divoká privatizace Mladé fronty jako ústředního orgánu Socialistického svazu mládeže, a divoká privatizace redakcí, totéž se týká Rudého práva, totéž se týká Economie, a vznik a utváření těch nových médií v daném systému,“ uvedl.

Dalším znakem mediální a politické kultury je prý korporativismus. U tohoto problému neví Moravec, kam ho zařadit, zda do kulturně lokálních, či do globálně technologických. „Potažmo to, co Reportéři bez hranic označují za oligarchizaci médií, a můžeme se bavit o tom, jak konceptu oligarchizace rozumět. Nicméně si myslím, že to je zřejmé, že skupina nejbohatších mužů, kteří částečně zbohatli na divoké privatizaci a využili těch skulin, tak nejen že ovlivňovali tu politiku, ale dovolím si tvrdit, že to souvisí s politickou kulturou, a totéž se týká i kultury mediální, tak to vedlo k tomu, že právě ti oligarchové, co mají vliv na politiku, v mnoha ohledech formulují zákony, viz třeba zákon o telekomunikacích, přes stavební zákon, který vidíme v diskusi v současnosti, že ty zákony nevznikají na ministerstvech a není v nich obsažen veřejný zájem, ale vznikají mimo ta ministerstva, takže ten legislativní proces je svým způsobem zprivatizován, totéž podle mě můžeme pozorovat u médií,“ zanalyzoval Moravec.

Oligarchismus však prý proniknul i na Západ. Jako příklad uvedl vlastníka firmy Amazon Jeffa Bezose, nejbohatšího člověka, který vlastní například Washington Post. Prý tedy neví, zda oligarchizace není globálně technologickým trendem. „Tím se dostávám k té druhé formě transformace, která formovala tu mediální i politickou kulturu, a to jsou ty globálně technologické vlivy,“ uvedl novinář Moravec v roli přednášejícího. Prý když vidí, pod jakým tlakem je v současné době v Británii BBC, tak si říká, zda jsme to nebyli náhodou my, kdo formoval staré demokracie. „Když se dívám na Borise Johnsona, a to jak míra vlastních pravd, alternativních pravd, ohýbaných nebo kreativních pravd, jak vlastně postupuje i těmi společnostmi, které jsme měli za vzor,“ dodal. To však přičítá ke globálně technologickým faktorům, jako je rozšíření sociálních sítí a způsob komunikace.

Tímto bodem uzavřel kapitolu politické kultury a v prezentaci zveřejnil následující graf ohledně médií a veřejnosti v ČR.

„Teď něco, co bych vám chtěl vlastně říct a nad čím přemýšlím i v rámci své práce, a kde došlo k zásadní ztrátě důvěry veřejnosti v média, protože považuji důvěru mezi příjemci mediálních obsahů a mezi novináři za nezbytnou podmínku silných médií jako zprostředkovatele komunikace ve veřejné sféře,“ uvedl Moravec.

Prý čím silnější bude veřejná sféra, tak tím lépe. „Když jsem dělal jeden výzkum, který se týkal toho, že vy jako veřejnost, jak se díváte na práci žurnalistů, a byla to otázka, která nabízela čtyři výroky, aby si veřejnost měla vybrat, jestli podle nich novináři tedy nehájí žádné zájmy, zajímají se jen o bulvární skandály. To znamená bulvarizace a komercializace žurnalistických obsahů. Zda hájí zájmy vlastníků. Asi tušíte, proč ta věta tam byla zařazena. Jenom bych upozornil pro ty, kteří mě vnímají jako Antibabiše nebo Antizemana, tak když Jarda zmiňoval moje přednášky na **Fakultě sociálních věd**, tak já jsem paradoxně obhájcem Babiše, protože říkám, že je Andrejovi Babišovi neprávem přičítáno to, že on by byl první, který se tady z těch velkých hochů snažil nakupovat média a využívat je ke svým ekonomicko-politickým zájmům. Ano, Andrej Babiš je první, kdo přiznal barvy, vstoupil do politiky se všemi pozitivními i negativními důsledky pro něj i pro celou naši společnost. Takže tato otázka tam byla zařazena v roce 2016 i v roce 2018, ale ten můj názor na to, že Andrej Babiš je zase, během těch třiceti let, jen pokračujícím příběhem, já tomu říkám třešnička na dortu, toho, že se vlastně vracíme na počátek, že média z těch tiskových orgánů Národní fronty, podíváme-li se na tištěná média, tak se do značné míry stala tiskovými a obrazovými orgány jednotlivých ekonomických skupin. Jestli je po třiceti letech co slavit, podíváme-li se na to, jak vypadá mediální systém v České republice.“

„Hájí zájmy veřejnosti – si vybrali lidé až na třetím místě, kdy vidíte, ta červená, ta je rok 2018, tu otázku jsme v Kantar.cz dávali do toho dotazníku i v roce 2018, tam došlo k jistému nárůstu, který převyšuje statistickou chybu, takže 27 % lidí nám přiznává, že hájíme zájmy veřejnosti, nicméně velmi často podléháme tlaku politiků, firem, policie, zkrátka zdrojů informací, nebo těm, kteří na nás mají vliv, ale jenom deset procent, desetina lidí, nám věří ten mýtus, který o sobě jako novináři šíříme, že jsme hlídacím psem demokracie a že jsme, a to se formovalo, tento pohled na žurnalistiku se formoval po revolucích ve Francii a v USA v 19. století, to znamená žurnalistika a média jako čtvrtý stav, kontrolní stav vedle tří mocí ve státě,“ zakončil Moravec komentář k tomuto grafu.

Když se prý podíváme na to, kdy politická kultura ovlivňovala žurnalistiku, tak tu samoregulaci žurnalistiky a odpovědnost novinářů Moravec člení do několika etap, což ukázal na následující prezentaci.

„Ta první etapa byla nulová samoregulace žurnalistiky i vlastně nulová regulace. To znamená, že média nemají ve vztahu k veřejné sféře nějaké zadání, které by politici formovali v normativním systému, tak nemají příliš úloh, novináři sami se rozhodli a bylo to logické, využít maximálně prostor svobody a méně přemýšleli o odpovědnosti žurnalistiky. V této době se začala transformovat státní média na média veřejné služby a přišla sem bulvární média, to znamená, že jsme si kromě divoké privatizace některých těch státních médií nebo těch médií, která byla součástí orgánů té Národní fronty jako byla právě Mladá fronta nebo jako bylo Rudé právo, tak vznikly nové deníky a vznikly nové rozhlasové stanice a vysílání televize Nova v roce 1994, čímž otevíráme tu druhou etapu,“ vysvětlil Moravec.

Tu nazývá jako údobí prvních pokusů o kodifikaci etických principů. „Díky bohu, že to byla Česká televize pod vedením Iva Mathého, která přišla s takovou velmi propracovanou samoregulační normou, kde se inspirovala u Velké Británie a BBC a dovolím si tvrdit, že v těch prvních dvou etapách můžeme pozorovat neochotu politiků mít silnou občanskou veřejnost a mít silná média veřejné služby,“ popsal tehdejší situaci moderátor.

Prý, pokud se podíváme na Slovensko, tak naše transformace byla o mnoho lepší. „Mohli jsme být na tom ještě hůř, co se týče politické kultury. Nemuseli jsme mít druhou komoru parlamentu v rámci politické kultury a politického systému, ale mohli jsme mít hůře transformovaná média veřejné služby,“ strašil novinář. Na Slovensku prý zůstávala součástí státního rozpočtu, generálního ředitele jmenovala a odvolávala Národní rada. Prý tedy vazba médií veřejné služby na politiky byla daleko větší. Slováci nám mají, dle Moravce, Českou televizi, Český rozhlas a Českou tiskovou kancelář závidět.

„Když mám špatnou náladu a chmury jak mi lidé nadávají, odjedu na Slovensko, protože tam mě mají rádi, a Českou televizi, Český rozhlas a Českou tiskovou kancelář,“ rozesmál Moravec posluchárnu. „Tu nechut' bych dal do sloganu Václava Klause: A co to jsou média veřejné služby? To je takový divný hybrid, kočkopes, protože on zná jenom státní nebo jenom soukromé, nic mezi tím,“ imitoval Moravec hlasem Václava Klause jeho názory. „Vy se tomu smějete, ale to byl jeden z určujících momentů transformace české společnosti. Ono se to týkalo i vysokých škol a toho, v jakém marasmu je vysokoškolské prostředí, když se podívám na tu kvantitu versus kvalitu, na tu kvantifikaci, kterou to školství zažívalo, aby tentýž člověk, který hájil, že to všechno vyřeší neviditelná ruka trhu, tak pak začal říkat, no tady je moc vysokých škol... jenže to jsou důsledky způsobu té transformace, o které se nesmělo pochybovat.“

„To jsem si zažil na sobě jako novinář, že když jste měli kritický pohled na způsob té transformace... a tam si dovolím tvrdit, že ta mediální kultura pomohla vytvořit Andreje Babiše, protože podíváte-li se, tak ti podnikatelé, to byla přece ta elita a to, proč většina pravicových voličů zklamaných z ODS a z TOP 09 při formování nebo transformaci toho systému tvořeného v 90. letech... teď zažíváme vznik těch marketingových nebo catch all party tomu říkají politologové, těch politických stran jako je hnutí ANO... protože část těch voličů říkala, no přece politici, kteří přijdou z byznysu, tak ti nám přinesou to štěstí, protože oni jsou tak bohatí, že nepotřebují krást. Já jsem tomuhle argumentu, jak jsem tady bičován jako člověk a tvář České televize v těch uplynulých 16 letech kvůli těm průzkumům před volbami, tak sám jsem k těm výzkumům byl skeptický, protože jsem si říkal, že to není možné, tady nám to ustřeluje a nevěřil jsem Kantaru zprvu, kterým teď stoprocentně důvěřuji.“

Kantaru.cz se podařilo odhadnout, počínaje prezidentskými volbami, konče volbami do Poslanecké sněmovny, a proto politici útočí na trendy Česka, které máme v Otázkách... Tak když se podívám na to, co jsem si zažil s nárůstem ANO, tak jsem si říkal, to je hrozný, to i ten Kantar se někde nechává, bůhví, co se s těmi průzkumy děje, jak Andrej Babiš rostl před volbami 2013, tak týden co týden ANO naskakovalo po třech procentech, až se z těch čtyř nebo pěti, dostali tuším na těch devatenáct. Já jsem říkal, to není možný, když jsme se Kantaru ptali, odkud se ti voliči k Andrejovi Babišovi přesouvají, tak oni říkali, že to jsou zklamaní voliči pravice ODS, TOPky, a pak jsem jel na sraz do České Třebové a svými experimenty se snažím zjišťovat, jestli ty agentury neustřelují, a zklamaní voliči ODS a TOPky na našem gymnáziu říkají přesně ten argument, že nepotřebuje krást, že je bohatý, a já jsem říkal, to znamená, že podle výše konta tady stanovujeme morální integritu lidí. Když je někdo chudý, tak má přece potřebu krást, odrbe všechny, zatímco bohatí, ti jsou saturováni, ti už krást nepotřebují,“ pokyvoval hlavou Moravec.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Vaclav-Moravec-sokoval-Jsem-obhajcem-Babise-A-pak-prisla-sranda-z-Vaclava-Klause-a-lekce-z-eticky-principu-CT-621764>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
parlamentnilisty.cz

Elizabeth Kopecká: Pomáhá Jágrovi s kladenským hokejem a sní o dráze zpěvačky

27.4.2020 berounsky.denik.cz str. 00 Lidé odvedle
Rudolf Muzika

Jmenuje se Elizabeth Kopecká, jako umělecké jméno používá Zaelbeth. Je zpěvačkou, ale zároveň se stará o produkci zápasů hokejového Kladna, v němž pracuje v marketingu po boku slavného Jaromíra Jágra. Zaelbeth je dvacet pět roků, žije v Praze, ale velký vztah má právě ke Kladnu, či k Rakovnicku a Vysočině, kde žijí její babička a dědeček.

"Elizabeth Kopecká: Pomáhá Jágrovi s kladenským hokejem a sní o dráze zpěvačky
Jmenuje se Elizabeth Kopecká, jako umělecké jméno používá Zaelbeth. Je zpěvačkou, ale zároveň se stará o produkci zápasů hokejového Kladna, v němž pracuje v marketingu po boku slavného Jaromíra Jágra. Zaelbeth je dvacet pět roků, žije v Praze, ale velký vztah má právě ke Kladnu, či k Rakovnicku a Vysočině, kde žijí její

babička a dědeček. Vystudovala bakaláře na Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy a nyní absoluuje magisterské studium na **Fakultě sociálních věd** UK. Jejím největším snem je stát se populární zpěvačkou.

kapitola

Elizabeth zpívá od malička. Deset let v Bambini di Praga a od svých dvaceti let také se známým skladatelem Janem P. Muchowem. Hudba je její vášeň, miluje ji. A teď už i skládá. „Vždycky jsem raději zpívala převzaté písničky a ke skládání vlastní hudby měla respekt, ale teď se o to snažím. Doba je v tomhle těžká, dobrou písničku vám nikdo jen tak nesloží, pokud nemáte velké jméno.“ Zaelbeth tak musela sednout za klavír, který se učila jako malá deset roků pod vedením přísné učitelky z Ruska. Pomohl i známý z kapely, který ji s klavírem také pomohl a hlavně naučil komponovat.

kapitola

Zatím se věnuje jakémusi elektronickému popu, ale stále více zvažují návrat z reálným nástrojům, které se podle ní zbytečně z hudby vytrácejí. „Ráda bych vše postavila na kytarách a klavíru. Moje hudba je pomalejší a třeba poslední song je prostě o zlomeném srdci. S čímž se spousta lidí může ztotožnit, protože se to týká řady z nás – každý jsme někdo narazili na někoho, koho nemůžeme mít. Je to tedy hodně osobní, ale myslím, že by to mohlo zafungovat. Až pomine koronavirová krize, ráda bych ho vydala.“

kapitola

Co dělat, aby se člověk prosadil v drsném světě showbyznysu? Podle Elizabeth je to hodně o štěstí a schopnosti být ve správnou chvíli na správném místě. „Mockrát jsem to chtěla vzdát, protože samozřejmě existuje protekce, kontakty... Já dala před časem stranou svůj sen stát se zpěvačkou a hlásila se na FAMU na produkci, později na humanitní vědy. Ale jednou mi kamarád pozval do Café baru Savoy, kde seděli režisér Jakub Kohák, Slávek Horák a Honza Muchow. Měla jsem zazpívat a Honza Muchow mě poté pozval do studia. Byla to právě jedna z těch náhod, které vám mohou pomoci.“

kapitola

Jan P. Muchow Zaelbeth hodně pomáhá, stal se jejím mentorem. Sedí si hudebně i lidsky, věřil jí, dal jí šanci. „Takových lidí, kteří vám chtějí nezištně pomoci, je málo. Jsou to většinou ti, kteří už něčeho dosáhli a jsou nad věcí – myslí jinak. Pak jsou ti, kteří třeba také něco dokázali, ale bojí se o svou pozici. A to neplatí jen o showbyznysu.“ Zaelbeth se nepokouší propracovat do showbyznysu přes soutěže jakou je Superstar, i když nepopírá, že jednou to zkusila. Bylo jí ale jen čtrnáct let a poslali ji domů, že je příliš mladá. Druhý pokus už nedala.

kapitola

„Není to soutěž úplně o zpívání, ale spíše o show. Volím jinou cestu, i když vidím, že i tam se objevuje spousta talentů. V Superstar sice získáte spoustu fanoušků za krátkou dobu, ale je otázkou, zda je zajímáte i poté, co soutěž skončí. Raději si dělám věci po svém a kvalitně a možná proto jsem ještě v pětadvaceti úplně neprorazila, ale prostě nechci vydávat blbosti, za kterými si nestojím.“

kapitola

Jak se zpěvačka dostala do marketingové kanceláře Rytířů Kladno? I tady pomohla náhoda. Elizabeth byla vždycky fankou hokeje, doma fandila celá rodina. S Rytíři se potkala na jedné společenské akci, měla právě po státnicích, končila stáž v marketingu BMW a hledala práci. Dohodli se na zkoušce a hned si lidsky i pracovní sedli. Nakonec zůstala celou extraligovou sezonu. „Panuje tady skvělá kamarádká atmosféra. Vedení, ať už Jarda Jágr nebo můj přímý šéf Jirka Kalla, což je Jardův synovec, mi vycházejí vstříc i se školou a zpíváním. Já se snažím to nahradit třeba o víkendech, kdy se hrály zápasy. Jsem tady strašně spokojená, a pokud mě budou chtít, zůstanu dál.“

kapitola

Před zápasem se Zlínem si Zaelbeth zazpívala před pěti tisíci diváky českou státní hymnu. A neskrývá, že měla trému. „Před tolika lidmi jsem skutečně nikdy nezpívala a Jardovi a klukům jsem vděčná, že mi to umožnili. Byl tam velký stud a z něj pramenila i jedna chyba při nadechnutí. Jarda si jí všiml. Nicméně byla čest zpívat pro klub, který mám ráda, pro jeho hráče a fanoušky, jichž si ohromně cením.“

kapitola

Ze sestupu Kladna po jediné sezoně byla Elizabeth hodně smutná, extraligu si užívala. Hráči podle ní hráli výborný hokej, bavili diváky. I proto by byla ráda, kdyby se stal zázrak a Kladno se zase mezi smetánku vrátilo. „Bez Jardy Jágra to nebude ono. On táhl lidi do hledišť, bylo se nač těšit. Ale nejsem prorok a netuším, jak to dopadne.“

S hráči vycházela Elizabeth výborně, podle ní ženy do hokeje patří také. Přinesou vážnost, určitou něhu, také legraci. I proto jí řada borců, kteří opouštějí kladenské řady, bude chybět. Včetně cizinců, kterých bylo v týmu několik a právě Elizabeth měla na starosti komunikaci, protože mluví výborně anglicky. Na tiskové konferenci vodila zástupce hostujících mužstev a ti často lákali, ať přejde k nim, tomu se ale jen směje. „Já zůstanu věrná Kladnu! Sice z vesnice na Vysočině, odkud je děda, je blízko do Pardubic, kam jezdí na hokej kamarádi, ale v mém životě se vše uspořádalo tak, že moje srdce patří Kladnu.“

kapitola

V sezoně se objevil na kladenském stadionu při zápase s Třincem naprosto nečekaně slavný herec Orlando Bloom, který v Čechách natáčí. Ač se mnoho lidí domnívalo, že za slavnou návštěvou stojí Jaromír Jágr, byla to právě Elizabeth Kopecká, kdo vše spunktoval. Jako zpěvačka má kamarády ve filmovém průmyslu, tak se s Bloomem seznámila. A později oslovil produkční tiskového mluvčího Lukáše Júdla, že je fanouškem hokeje a že by rád přijel na zápas. I s Orlandem, který se díky známosti s Kopeckou nebál neznámého. Poté se Kladeňáci s Orlandem potkali na natáčení, kde ho osobně pozvali na hokej.

kapitola

Bloom nakonec se členy štábu do Kladna dorazil a nelitoval. Zpočátku to nebylo ideální, protože seděl ve V.I.P. za sklem a tam na něj atmosféra tolik nedýchala. A tak Elizabeth s Jiřím Kallou napadlo vzít ho mezi střídačky. „To pro něj bylo něco neskutečného, vtáhlo ho to. Zůstal až do konce, pozdravil se s Jardou i dalšími hráči. Pro všechny na stadionu to bylo překvapení, protože jsme nic dopředu nechtěli říkat. Slíbit takovou věc a pak kdyby nikdo nepřišel, tak vypadáme jako pitomci. Nakonec se to povedlo skvěle a Orlando třeba dorazí zase.“

kapitola

A co Elizabeth Kopecká a bulvární noviny, které často o jejím vztahu s Jaromírem Jágrek spekulují, že za ním je víc než pracovní svazek? Mladá dáma je v pohodě, spíše se tomu usmívá. „Jarda je skvělý člověk, pro mě vzor. Pokaždé mi pomohl, poradil, nikdy nebyl nepřijemný. Hodně mě inspiruje, co dokázal, protože vidím, že bez tvrdé práce nedojdete tam, kam chcete. A bulvár? Já nikdy nebyla tou, co by něco musela vysvětlovat a odůvodňovat. Já pravdu znám, znají ji moji blízcí. Lidé budou vždycky mluvit, ale pro mě je Jarda doufám kamarádem a neskutečným vzorem.“

URL| <https://berounsky.denik.cz/lide-odvedle/elizabeth-kopecka-pomaha-jagrovi-s-kladenskym-hokejem-a-sni-o-draze-zpevacky-20200427.html>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:

[berounsky.denik.cz \(Lidé odvedle\)](https://berounsky.denik.cz/lide-odvedle), [berounsky.denik.cz \(Lidé odvedle\)](https://rakovnický.denik.cz)

Elizabeth Kopecká: Pomáhá Jágrovi s kladenským hokejem a sní o dráze zpěvačky

27.4.2020 rakovnický.denik.cz str. 00 Lidé odvedle

Rudolf Muzika

Jmenuje se Elizabeth Kopecká, jako umělecké jméno používá Zaelbeth. Je zpěvačkou, ale zároveň se stará o produkci zápasů hokejového Kladna, v němž pracuje v marketingu po boku slavného Jaromíra Jágra. Zaelbeth je dvacet pět roků, žije v Praze, ale velký vztah má právě ke Kladnu, či k Rakovnicku a Vysočině, kde žijí její babička a dědeček.

"Elizabeth Kopecká: Pomáhá Jágrovi s kladenským hokejem a sní o dráze zpěvačky

Jmenuje se Elizabeth Kopecká, jako umělecké jméno používá Zaelbeth. Je zpěvačkou, ale zároveň se stará o produkci zápasů hokejového Kladna, v němž pracuje v marketingu po boku slavného Jaromíra Jágra. Zaelbeth je dvacet pět roků, žije v Praze, ale velký vztah má právě ke Kladnu, či k Rakovnicku a Vysočině, kde žijí její babička a dědeček. Vystudovala bakaláře na Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy a nyní absolvuje magisterské studium na **Fakultě sociálních věd** UK. Jejím největším snem je stát se populární zpěvačkou.

kapitola

Elizabeth zpívá od malička. Deset let v Bambini di Praga a od svých dvaceti let také se známým skladatelem Janem P. Muchowem. Hudba je její vášeň, miluje ji. A teď už i skládá. „Vždycky jsem raději zpívala převzaté písničky a ke skládání vlastní hudby měla respekt, ale teď se o to snažím. Doba je v tomhle těžká, dobrou písničku vám nikdo jen tak nesloží, pokud nemáte velké jméno.“ Zaelbeth tak musela sednout za klavír, který se učila jako malá deset roků pod vedením přísné učitelky z Ruska. Pomohl i známý z kapely, který ji s klavírem také pomohl a hlavně naučil komponovat.

kapitola

Zatím se věnuje jakémusi elektronickému popu, ale stále více zvažují návrat z reálným nástrojům, které se podle ní zbytečně z hudby vytrácejí. „Ráda bych vše postavila na kytarách a klavíru. Moje hudba je pomalejší a třeba poslední song je prostě o zlomeném srdci. S čímž se spousta lidí může ztotožnit, protože se to týká řady z nás – každý jsme někdo narazili na někoho, koho nemůžeme mít. Je to tedy hodně osobní, ale myslím, že by to mohlo zafungovat. Až pomine koronavirová krize, ráda bych ho vydala.“

kapitola

Co dělat, aby se člověk prosadil v drsném světě showbyznysu? Podle Elizabeth je to hodně o štěstí a schopnosti být ve správnou chvíli na správném místě. „Mockrát jsem to chtěla vzdát, protože samozřejmě existuje protekce, kontakty... Já dala před časem stranou svůj sen stát se zpěvačkou a hlásila se na FAMU na produkci, později na humanitní vědy. Ale jednou mi kamarád pozval do Café baru Savoy, kde seděli režisér Jakub Kohák, Slávek Horák a Honza Muchow. Měla jsem zazpívat a Honza Muchow mě poté pozval do studia. Byla to právě jedna z těch náhod, které vám mohou pomoci.“

kapitola

Jan P. Muchow Zaelbeth hodně pomáhá, stal se jejím mentorem. Sedí si hudebně i lidsky, věřil jí, dal jí šanci. „Takových lidí, kteří vám chtějí nezištně pomoci, je málo. Jsou to většinou ti, kteří už něčeho dosáhli a jsou nad věcí – myslí jinak. Pak jsou ti, kteří třeba také něco dokázali, ale bojí se o svou pozici. A to neplatí jen o showbyznysu.“ Zaelbeth se nepokouší propracovat do showbyznysu přes soutěže jakou je Superstar, i když nepopírá, že jednou to zkusila. Bylo jí ale jen čtrnáct let a poslali ji domů, že je příliš mladá. Druhý pokus už nedala.

kapitola

„Není to soutěž úplně o zpívání, ale spíše o show. Volím jinou cestu, i když vidím, že i tam se objevuje spousta talentů. V Superstar sice získáte spousta fanoušků za krátkou dobu, ale je otázkou, zda je zajímavé i poté, co soutěž skončí. Raději si dělám věci po svém a kvalitně a možná proto jsem ještě v pětadvaceti úplně neprorazila, ale prostě nechci vydávat blbosti, za kterými si nestojím.“

kapitola

Jak se zpěvačka dostala do marketingové kanceláře Rytířů Kladno? I tady pomohla náhoda. Elizabeth byla vždycky fanynkou hokeje, doma fandila celá rodina. S Rytíři se potkala na jedné společenské akci, měla právě po státnicích, končila stáž v marketingu BMW a hledala práci. Dohodli se na zkoušce a hned si lidsky i pracovně sedli. Nakonec zůstala celou extraligovou sezonu. „Panuje tady skvělá kamarádká atmosféra. Vedení, ať už Jarda Jágr nebo můj přímý šéf Jirka Kalla, což je Jardův synovec, mi vycházejí vstříc i se školou a zpíváním. Já se snažím to nahradit třeba o víkendech, kdy se hrály zápasy. Jsem tady strašně spokojená, a pokud mě budou chtít, zůstanu dál.“

kapitola

Před zápasem se Zlínem si Zaelbeth zazpívala před pěti tisíci diváky českou státní hymnu. A neskrývá, že měla trému. „Před tolika lidmi jsem skutečně nikdy nezpívala a Jardovi a klukům jsem vděčná, že mi to umožnili. Byl tam velký stud a z něj pramenila i jedna chyba při nadechnutí. Jarda si jí všiml. Nicméně byla čest zpívat pro klub, který mám ráda, pro jeho hráče a fanoušky, jichž si ohromně cením.“

kapitola

Ze sestupu Kladna po jediné sezoně byla Elizabeth hodně smutná, extraligu si užívala. Hráči podle ní hráli výborný hokej, bavili diváky. I proto by byla ráda, kdyby se stal zázrak a Kladno se zase mezi smetánku vrátilo. „Bez Jardy Jágra to nebude ono. On táhl lidi do hledišť, bylo se nač těšit. Ale nejsem prorok a netuším, jak to dopadne.“

S hráči vycházela Elizabeth výborně, podle ní ženy do hokeje patří také. Přinesou vážnost, určitou něhu, také legraci. I proto jí řada borců, kteří opouštějí kladenské řady, bude chybět. Včetně cizinců, kterých bylo v týmu několik a právě Elizabeth měla na starosti komunikaci, protože mluví výborně anglicky. Na tiskové konferenci vodila zástupce hostujících mužstev a ti často lákali, ať přejde k nim, tomu se ale jen směje. „Já zůstanu věrná Kladnu! Sice z vesnice na Vysočině, odkud je děda, je blízko do Pardubic, kam jezdí na hokej kamarádi, ale v mém životě se vše uspořádalo tak, že moje srdce patří Kladnu.“

kapitola

V sezoně se objevil na kladenském stadionu při zápase s Třincem naprosto nečekaně slavný herec Orlando Bloom, který v Čechách natáčí. Ač se mnoho lidí domnívalo, že za slavnou návštěvou stojí Jaromír Jágr, byla to právě Elizabeth Kopecká, kdo vše spunktoval. Jako zpěvačka má kamarády ve filmovém průmyslu, tak se s Bloomem seznámila. A později oslovil produkční tiskového mluvčího Lukáše Júdla, že je fanouškem hokeje a že by rád přijel na zápas. I s Orlandem, který se díky známosti s Kopeckou nebál neznámého. Poté se Kladeňáci s Orlandem potkali na natáčení, kde ho osobně pozvali na hokej.

kapitola

Bloom nakonec se členy štábu do Kladna dorazil a nelitoval. Zpočátku to nebylo ideální, protože seděl ve V.I.P. za sklem a tam na něj atmosféra tolik nedýchala. A tak Elizabeth s Jiřím Kallou napadlo vzít ho mezi střídačky. „To pro něj bylo něco neskutečného, vtáhlo ho to. Zůstal až do konce, pozdravil se s Jardou i dalšími hráči. Pro všechny na stadionu to bylo překvapení, protože jsme nic dopředu nechtěli říkat. Slíbit takovou věc a pak kdyby nikdo nepřišel, tak vypadáme jako pitomci. Nakonec se to povedlo skvěle a Orlando třeba dorazí zase.“

kapitola

A co Elizabeth Kopecká a bulvární noviny, které často o jejím vztahu s Jaromírem Jágrek spekulují, že za ním je víc než pracovní svazek? Mladá dáma je v pohodě, spíše se tomu usmívá. „Jarda je skvělý člověk, pro mě vzor. Pokaždé mi pomohl, poradil, nikdy nebyl nepřijemný. Hodně mě inspiruje, co dokázal, protože vidím, že bez tvrdé práce nedojdete tam, kam chcete. A bulvár? Já nikdy nebyla tou, co by něco musela vysvětlovat a odůvodňovat. Já pravdu znám, znají ji moji blízcí. Lidé budou vždycky mluvit, ale pro mě je Jarda doufám kamarádem a neskutečným vzorem.“

URL| <https://rakovnický.denik.cz/lide-odvedle/elizabeth-kopecka-pomaha-jagrovi-s-kladenským-hokejem-a-sni-o-draze-zpevacky-20200427.html>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:

rakovnický.denik.cz (*Lidé odvedle*), rakovnický.denik.cz (*Lidé odvedle*)

Zpěvačka Zaelbeth pomáhá Jágrovi s hokejem

27.4.2020 Kladenský deník str. 10 Sport

RUDOLF MUZIKA

Půvabná dívka spolupracuje s hudebním mágem Janem P. Muchowem, do Kladna pomohla přivést i slavného herce Orlando Blooma.

Jmenuje se Elizabeth Kopecká, jako umělecké jméno používá Zaelbeth. Je zpěvačkou, ale zároveň se stará o produkci zápasů hokejového Kladna, v němž pracuje v marketingu po boku slavného Jaromíra Jágra. Zaelbeth je dvacet pět roků, žije v Praze, ale velký vztah má právě ke Kladnu, či k Rakovnicku a Vysočině, kde žijí její babička a dědeček.

Vystudovala bakaláře na Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy a nyní absoluuje magisterské studium na **Fakultě sociálních věd** UK. Jejím největším snem je stát se populární zpěvačkou.

ZAČALA V BAMBINI

Elizabeth zpívá od malička.

Deset let v Bambini di Praga a od svých dvaceti let také se známým skladatelem Janem P. Muchowem. Hudba je její vášeň, miluje ji. A teď už i skládá. „Vždycky jsem raději zpívala převzaté písničky a ke skládání vlastní hudby měla respekt, ale teď se o to snažím. Dobrou písničku vám nikdo jen tak nesloží, pokud nemáte velké jméno.“

Zaelbeth tak musela sednout za klavír, který se učila jako malá deset roků pod vedením přísné učitelky z Ruska. Pomohl i známý z kapely, který ji s klavírem také pomohl a hlavně naučil komponovat.

Zatím se věnuje jakémusi elektronickému popu, ale stále více zvažuje návrat k reálným nástrojům, které se podle ní zbytečně z hudby vytrácejí. „Ráda bych vše postavila na kytarách a klavíru. Moje hudba je pomalejší a třeba poslední song je prostě o zlomeném srdci. S čímž se spousta lidí může ztotožnit, protože se to týká řady z nás – každý jsme někdo narazili na někoho, koho nemůžeme mít. Je to tedy hodně osobní, ale myslím, že by to mohlo zafungovat. Až pomine koronavirová krize, ráda bych ho vydala.“

CHCE TO ŠTĚSTÍ

Co dělat, aby se člověk prosadil v drsném světě showbyznysu? Podle Elizabeth je to hodně o štěstí a schopnosti být ve správnou chvíli na správném místě.

„Mockrát jsem to chtěla vzdát, protože samozřejmě existuje protekce, kontakty... Já dala před časem stranou svůj sen stát se zpěvačkou a hlásila se na FAMU na produkci, později na humanitní vědy. Ale jednou mi kamarád pozval do Café baru Savoy, kde seděli režisér Jakub Kohák a Honza Muchow. Měla jsem zaspívat a Honza mě poté pozval do studia. Byla to právě jedna z těch náhod, které vám mohou pomoci.“

POMOC OD PERSONY

Jan P. Muchow se stal mentorem Zaelbeth. Sedí si hudebně i lidsky, dal jí šanci.

„Lidí, kteří vám chtějí nezištně pomoci, je málo. Jsou to většinou ti, kteří už něčeho dosáhli a jsou nad věcí – myslí jinak. Pak jsou ti, kteří třeba také něco dokázali, ale bojí se o svou pozici. A to neplatí jen o showbyznysu.“

Zaelbeth se nepokouší propracovat do showbyznysu přes soutěže jakou je Superstar, i když nepopírá, že jednou to zkusila. Bylo jí ale jen čtrnáct let a poslali ji domů, že je příliš mladá. Druhý pokus už nedala.

„Není to soutěž úplně o zpívání, ale spíše o show.“

Volím jinou cestu, i když vidím, že i tam se objevuje spousta talentů. V Superstar sice získáte spoustu fanoušků za krátkou dobu, ale je otázkou, zda je zajímáte i poté, co soutěž skončí. Raději si dělám věci po svém a kvalitně. Nechci vydávat blbosti, za kterými si nestojím.“

K JÁGROVI!

Jak se zpěvačka dostala do marketingové kanceláře Rytířů Kladno? I tady pomohla náhoda. Elizabeth byla vždycky fanynkou hokeje, doma fandila celá rodina. S Rytíři se potkala na jedné společenské akci, měla právě po státnicích, končila stáž v BMW a hledala práci. Dohodli se na zkoušce a hned si sedli. Nakonec zůstala celou extraligovou sezonu. „Panuje tady skvělá kamarádská atmosféra. Vedení, ať už Jarda Jágr nebo můj přímý šéf Jirka Kalla, což je Jardův synovec, mi vycházejí vstříc i se školou a zpíváním. Já se snažím to nahradit třeba o víkendech, kdy se hrály zápasy. Jsem tady strašně spokojená, a pokud mě budou chtít, zůstanu dál.“

ČESKÁ HYMNA PŘED PLNÝM ZIMÁKEM

Před zápasem se Zlínem si Zaelbeth zaspívala před pěti tisíci diváky českou státní hymnu. A neskrývá, že měla trému. „Před tolika lidmi jsem skutečně nikdy nezpívala a Jardovi a klukům jsem vděčná, že mi to umožnili.“

Byl tam velký stud a z něj pramenila i jedna chyba při nadechnutí. Jarda si jí všiml. Nicméně byla čest zpívat pro klub, který mám ráda, pro jeho hráče a fanoušky, jichž si ohromně cením.“

Ze sestupu Kladna po jediné sezoně byla Elizabeth hodně smutná, extraligu si užívala. Hráči podle ní hráli výborný hokej, bavili diváky. I proto by byla ráda, kdyby se stal zázrak a Kladno se zase mezi smetánku vrátilo. „Bez Jardy Jágra to nebude ono.“

On táhl lidi do hledišť, bylo se nač těšit. Ale nejsem prorok a netuším, jak to dopadne.“

LÁKALI JI TRENÉŘI

S hráči vycházela Elizabeth výborně, podle ní ženy do hokeje patří také. Přinesou vážnost, určitou něhu, také legraci. I proto jí řada borců, kteří opouštějí kladenské řady, bude chybět. Včetně cizinců, kterých bylo v týmu několik a právě Elizabeth měla na starosti komunikaci, protože mluví výborně anglicky. Na tiskové konferenci vodila zástupce hostujících mužstev a ti často lákali, ať přejde k nim, tomu se ale jen směje. „Já zůstanu věrná Kladnu!“

S HOLLYWOODSKOU HVĚZDOU NA HOKEJ

V sezoně se objevil na kladenském stadionu při zápase s Třincem naprosto nečekaně slavný herec Orlando Bloom, který v Čechách natáčí.

Ač se mnoho lidí domnívalo, že za slavnou návštěvou stojí Jaromír Jágr, byla to právě Elizabeth Kopecká, kdo vše spunktoval.

Jako zpěvačka má kamarády ve filmovém průmyslu, tak se s Bloomem seznámila. A později oslovil produkční tiskového mluvčího Lukáše Jůdla, že je fanouškem hokeje a že by rád přijel na zápas. I s Orlandem, který se díky známosti s Kopeckou nebál neznámého. Poté se Kladeňáci s Orlandem potkali na natáčení, kde ho osobně pozvali na hokej.

Bloom nakonec se členy štábu do Kladna dorazil a nelitoval. Zpočátku to nebylo ideální, protože seděl ve V. I. P. za sklem a tam na něj atmosféra nedýchala. A tak Elizabeth s Jiřím Kallou napadlo vzít ho mezi střídačky. „To ho do zápasu dokonale vtáhlo.

Zůstal až do konce, pozdravil se s Jardou i dalšími hráči.

Pro všechny na stadionu to bylo překvapení, protože jsme nic dopředu nechtěli říkat. Slíbit takovou věc a pak kdyby nikdo nepřišel, tak vypadáme jako pitomci. Nakonec se to povedlo skvěle a Orlando třeba dorazí zase.“

JAK TO MÁ S JÁGREM?

A co Elizabeth Kopecká a bulvární noviny, které často o jejím vztahu s Jaromírem Jágrem spekulují, že za ním je víc než pracovní svazek?

Mladá dáma se tomu spíše usmívá. „Jarda je skvělý člověk, pro mě vzor. Pokaždé mi pomohl, poradil, nikdy nebyl nepříjemný. Hodně mě inspiruje, co dokázal, protože vidím, že bez tvrdé práce nedojdete tam, kam chcete. A bulvár? Já nikdy nebyla tou, co by něco musela vysvětlovat a odůvodňovat. Já pravdu znám, znají ji moji blízcí. Lidé budou vždycky mluvit, ale pro mě je Jarda doufám kamarádem a neskutečným vzorem.“

„Já pravdu znám, znají ji moji blízcí. Lidé budou mluvit, ale pro mě je Jarda kamarádem a vzorem.“ Elizabeth Kopecká

Foto autor| Foto: Deník/ Michal Bílek

Foto popis| ZPĚVAČKA Elizabeth Kopecká na kladenském ČEZ stadionu, kde pomáhá s marketingem Rytířům Jaromíra Jágra.

Region| Střední Čechy

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

Rakovnický deník (*Sport*, str. 10)

Až do konce

27.4.2020 Euro str. 26 Report/Koronavirus

Eliška Halaštová

Ohrožené domovy pro seniory bojují s nákazou mezi klienty i svými zaměstnanci

Zámecký areál, ve kterém žije skoro stovka seniorů, je nepřírodně tichý a park zeje prázdnotou. Ozřejmuje to až cedule na vstupních dveřích do budovy s vyhlášením zákazu návštěv do odvolání.

Domov důchodců v Českém Dubu na Liberecku je jedním z nejohroženějších zařízení, kde se objevila nákaza covid-19. Jako první onemocněl jeden z údržbářů a po něm i další technický pracovník. Mezi seniory se nákaza podle dosavadních výsledků testů nerozšířila, ovšem za cenu přísných opatření - klienti jsou neustále ve svých pokojích, nepotkají se v jídelně, nemůžou ani ven do parku.

Zařízení už hledá řešení, jak klienty alespoň na část dne dostat na čerstvý vzduch. „Musíme co nejrychleji opravit terasu, rozbil se nájezd. Díky tomu, že je oddělená od zbytku parku, sem pak budeme klienty vozit na sluníčko,“ ukazuje ředitel zařízení Radim Pochop velkou dlážděnou plochu v zadní části areálu. Právě to, že se nepodívají ani do přilehlého parku a nepotkají se členy své rodiny, snášejí podle pečovatelky Moniky Bolinové zdejší senioři hůř než samotný strach z nemoci.

Podle Bolinové však není atmosféra v domově nijak napjatá. Vedle strachu o klienty, kteří kvůli svému věku patří do nejohroženější skupiny, přitom mají zaměstnanci oprávněné starosti i o své rodiny. „Na začátku jsme se hodně báli, mám tři děti a jedna dcera má cukrovku. Teď už je to zase v klidu, jen je náročné dělat v tomhle,“ ukazuje prstem v rukavici na roušku a zamířené brýle. „Dneska jsme koupali klienty a rouška i brýle jsou v koupelně dost nepříjemné,“ popisuje náročnou práci s ochrannými pomůckami.

„Já před nimi smekám, protože pracovat v rouškách, brýlích, se štítů, nesundávat rukavice - to je náročné,“ přikyvuje Pochop. „Kolegyně třeba udělala dvanáctku, přišla domů, za noc našla ještě dvacet roušek a další den šla zase do práce,“ popisuje současný náročný režim. V tu chvíli ho však přeruší zvonící telefon - to mu jeden z nakažených zaměstnanců oznamuje dobrou zprávu: jeho test je negativní a brzy se vrátí do práce. „Díky za skvělou zprávu, jste držák,“ zní odpověď plná naděje a částečně i úlevy.

Naše mantra: pomůcky a testy

Ve stejné situaci jako zařízení v Českém Dubu se v Česku ocitly desítky dalších domovů pro seniory. Někteří z klientů v následku nakažení covidem-19 už zemřeli, přesnou příčinu úmrtí však nelze s ohledem na celou řadu jiných zdravotních komplikací spojenou se stářím určit. Situace ovšem ilustruje, jak moc zpočátku chyběly ochranné pomůcky - tři miliony roušek a půl milionu respirátorů vláda domovům pro seniory zajistila až na konci března, dva týdny od vyhlášení nouzového stavu. Pokud neměl domov vlastní zásoby, šli pro něj v prvních dnech lidé z okolí látkové roušky. Pak některé domovy nakoupily pomůcky od českých dodavatelů nebo zařízení zásobil zřizovatel.

Pomoc od státu přišla až jako poslední.

Jedním z důvodů, proč se nákaza mezi seniory tak prudce rozšířila, může být i počáteční pomalé testování. „Určitě nemůžeme tvrdit, že kdyby bylo všechno, jak má být, tak se do žádného domova nákaza nedostane, ale na druhé straně od prvního nakaženého domova z řad našich členů do dvacátého to trvalo asi deset dní, což je poměrně krátká doba. To, co se mohlo udělat dřív, je testování klientů a zaměstnanců zařízení,“ řekl týdeníku Euro prezident Asociace poskytovatelů sociálních služeb Jiří Horecký.

Potvrzuje to příběh Domova pro seniory Břevnice na Vysočině, kde jsou aktuálně nakaženi všichni klienti a někteří už zemřeli.

Podle ředitelky Hany Hlaváčkové měli prvního nemocného nejspíše už na přelomu února a března a asi v polovině března se nakazili první zaměstnanci. „V tu dobu se ještě nikde netestovalo, bylo prvních pár nakažených v republice. Testy k dispozici nebyly, a přitom náš domov už byl promořený a my jsme si včetně našeho pana praktického lékaře mysleli, že je to normální chřipka, protože doznívala chřipková epidemie,“ říká. Nově zavedené pravidelné plošné testování zaměstnanců každých deset až 14 dní pomocí rychlotestů tak ředitel domovů vítají, i když podle Horeckého by mohlo být i častější.

Jiná už je i situace u ochranných pomůcek - na jejich nedostatek si téměř nikdo nestěžuje, což potvrzují ředitelé domova seniorů v pražské Michli, Břevnici na Havlíčkovobrodsku i v Českém Dubu. „My jsme nestrádali ani v době před zásilkou ministerstva, měli jsme roušky, rukavice, dezinfekci i obleky, protože si je objednávalme celoročně ve velkých zásobách. Když se to řešilo v jiných zařízeních, tak jsem byla ráda, že objednávám dopředu,“ ukazuje jiný příklad ředitelka Domu pro seniory Vranovice Ivana Hoferová.

Hermeticky uzavřeno

Některá zařízení v reakci na rychlé šíření nemoci přistoupila rovnou k tvrdým opatřením a zaměstnanci se spolu se svými klienty zavřeli do dobrovolné karantény. Andrea Tajanovská z Asociace poskytovatelů sociálních služeb, která mapuje situaci mezi svými členy, odhaduje počet takových zařízení nejméně na deset. Je mezi nimi i již zmíněný Dům pro seniory ve Vranovicích, kde se do karantény uzavřeli už 3. dubna. „Vedl nás k tomu vývoj šíření nákazy v domovech a to, že úmrtnost u této skupiny je vysoká. Zeptala jsem se, jestli by do toho zaměstnankyně šly se mnou, a všechny sborově řekly ano,“ říká vedoucí domova Hoferová.

Při střídání směn po dvou týdnech musejí podle ní být všichni zaměstnanci negativně otestováni. „Pokud by otestování nebyli, tak tam může být někdo bezpříznakový a zaměstnanci často spí společně ve velkých místnostech bez roušek,“ upozorňuje Horecký, který v takovém případě považuje dobrovolnou karanténu za smysluplné preventivní opatření.

Třeba v domově pro seniory v pražské Michli se pracovníci rozdělili na dvě skupiny a ti, kteří pracují s pozitivně testovanými klienty, se nesmějí potkávat s těmi druhými. Do práce jsou také hromadně svázeni a odpoledne zas rozváženi domů. „Aktuálně máme pozitivní pacienty v jednom patře, to je hermeticky uzavřené a ob jedno patro jsou klienti bez výskytu nákazy, máme velice striktní pravidla,“ popisuje aktuální situaci ředitelka zařízení Věra Barešová.

Ministerstvo zdravotnictví domovům nařídilo, aby vyčlenily izolované lůžkové kapacity pro nakažené seniory. O pacienty s lehkým průběhem se tak starají především pečovatelé bez zdravotnického vzdělání a zdravotní sestry. Možná překvapivě právě ti, kteří o seniory pečují, odmítají diskuse některých členů vlády o hospitalizaci nakažených bez těžkých příznaků. „Když jsou to klienti s těžkými demencemi, každé přemístění je pro ně náročné. Bylo by pro ně hrozně těžké zvykat si na nové prostředí a převoz a následná adaptace by byly natolik stresující, že by jim to ještě přitížilo,“ říká Hlaváčková z břevnického domova.

„Personál se o ně chce starat, jsme zvyklí starat se až do konce,“ dodává. •

Zaměstnanci i rodičové Po nedostatku ochranných pomůcek domovy řeší problém s nedostatkem personálu. Někteří ředitelé domovů pro seniory doufají, že současná krize rozpoutá novou debatu o novelizaci zákona o sociálních službách, která by přinesla posílení zdravotnického personálu. „Domovům pro seniory dlouhodobě chybí zdravotnický personál, který je v souvislosti se zhoršujícím se stavem jejich obyvatel nezbytný. Pandemie jen umocnila tuto potřebu,“ říká Karolína Dobiášová z katedry veřejné a sociální politiky **Fakulty sociálních věd** univerzity Karlovy, která se zaměřuje na dlouhodobou péči o seniory. Řada zaměstnanců domovů pro seniory je současně rodiči, a proto musejí pečovat o své malé děti, které nechodí do školy. Jiným pak byla například nařízena karanténa. „Ze 70 zaměstnanců teď osmnáct nemůže do práce, takže máme velký výpadek,“ upozorňuje Radim Pochop z českého dubu. jedná proto i se dvěma studentkami sociální práce o tom, že by v jeho domově vypomáhaly. v Břevnici na Havlíčkobrodsku akutní výpadek způsobený nakažením zaměstnanců vyplnili dobrovolníci. „Teď bude odjíždět skupina mediků a přijede jiná. Díky nim se nám podařilo to období překlenout, ale samozřejmě uvidíme, jak to bude ještě dlouho trvat,“ říká s obavami ředitelka domova Hana Hlaváčková. „Máme tu studentku sociální školy, ale personál potřebujeme především na péči o pozitivní klienty, takže jsme sháněli primárně zdravotníky,“ doplňuje. S pomocí se podle ní nabídly i čtyři zdravotní sestry. Mysleli jsme si, že je to normální chřipka, protože doznívala chřipková epidemie.

Foto popis|

Kdo rozhoduje o našem budoucím nákupu? My, nebo influencer?

27.4.2020 e15.cz str. 00 The Student Times

Tereza Růžičková

Zamýšleli jste se někdy nad tím, kolik časů denně strávíte prohlížením Instagramu? A koho tam vlastně sledujete? V posledních letech, kdy tato sociální síť zažívala velký boom, se otevřely dveře pro nový způsob podnikání, takzvaný influencig, kterému se v České republice věnují desítky lidí. Jejich účty tak často nevypráví osobní příběhy, ale slouží zejména k placené propagaci výrobků nebo služeb. Jaký má ale tento způsob podnikání dopad na obyčejné uživatele a děti, které takové profily sledují? Necháváme se všichni, ať vědomě, či nevědomě, reklamou na sociálních sítích ovlivňovat?

Nejen v době koronavirové, ale i v době, kdy nechodíme celý den doma v pyžamu a ponožkách, trávíme až příliš času se svým mobilním telefonem. A v této dosud nepoznané situaci ještě o to více. Všudypřítomnou nudu a stereotyp se snažíme zahánět projížděním sociálních sítí, z nichž nejoblíbenější je pravděpodobně Instagram. Ano, Instagram pohlcuje nejen v těchto dnech čas a prostor. Pamatujete si první snímek černé díry, který byl zveřejněn před pár měsíci? Nepřipomíná vám to něco?

Každý z nás přinejmenším desetkrát za den kliká na tu růžovo-oranžovou ikonku a potřebuje vědět, zda se neodehrálo něco nového. Pro komunitu lidí, kteří se prostřednictvím této aplikace živí, jsou to v podstatě žně, pokud mají značky stále finance na investování do reklamy na sociálních sítích. Čím více lidí je doma, tím více lidí se denně podívá na jejich profil a stories o tom, co si dnes uvařili, jak si zacvičili, jaký doporučují film nebo eshop. Může to na nás mít pozitivní vliv. Motivuje nás to, abychom vyzkoušeli uvařit něco nového nebo se donutili k fyzické aktivitě a mohli se také pochlubit na svém story. Ale přesto tak nějak všichni tušíme, že tyto profily jsou vytvořeny právě proto, aby si nás pod touto záminkou získaly. Skutečný účel skrytý za vyretušovanými fotkami může být ale úplně jiný.

Reklamu nenávidíme, a přesto ji potřebujeme

Já osobně jsem ještě donedávna měla představu, že si každý zakládá účet na zmiňované sociální síti proto, aby mohl se svými přáteli nebo rodinou sdílet momentky ze života, podělit se o zážitky nebo zkušenosti. Že náš profil má být hlavně o nás. Pro určitou skupinu lidí se ale tato aplikace stala povoláním a zdrojem peněz. Jistě, všichni jsme věděli o tom, že některé úspěšnější tváře čas od času navazují spolupráci s firmou nebo značkou a mají z propagace určitý profit, ať už peněžitý nebo naturální. A ano, takovou propagaci náležitě oznámí. Ale i přes to všechno – je jejich profil stále ještě o nich, nebo je to jen nástroj k vydělávání peněz?

Podle mých přátel a známých si je ten, kdo takové influencers sleduje, náležitě vědom faktů, že až polovina příspěvků je vlastně reklamou. A že na tom nevidí nic špatného. Je na každém, jaký profil začne sledovat a jaké reklamě se bude dobrovolně vystavovat. Prostor na svých sociálních sítích si totiž utváříme sami. Když v televizi nebo rádiu náhodou natrefíme na reklamní pasáž, okamžitě s dávkou znechucení nebo zklamání přepínáme na jinou stanici. Nenecháme se přece dobrovolně krmit nějakými výmysly, nad kterými si tým nadšených kreativců lámal hlavu měsíce. Ale na Instagramu nám to nevádí. Smiřujeme se s tím, že sledováním takového profilu podporujeme celý tento zvrácený průmysl, kde lidé většinou prezentují pouze svou vyšperkovanou a excelentně nafocenou verzi, která dobře prodá nasmlouvané výrobky nebo služby.

Kdo má doktorát z chemie nebo kvality potravin?

Je pravdou, že si nic kupovat nemusíme. Možná jste právě vy onen odolný jedinec, který se nechytne na hezký obal, řeči o zázračné účinnosti a jedinečnosti daného produktu. Nezajímá vás, že je to eco, fair trade nebo vegan. Možná je vám tohle všechno úplně fuk. Ale to by placené spolupráce asi tolik „nefrčely“ a influenceři by nebyli tak úspěšní.

Řekněme si narovinu – vzdělání a všeobecný rozhled influencerů v mnoha případech nedosahuje takové úrovně, aby si mohli dovolit komentovat a rozebírat složení potravin, léků nebo materiálů, ovšem právě s tímto se často setkáváme. Dalo by se to možná odpustit, pokud by byl příspěvek doplněn alespoň patřičným kvalitním zdrojem, jinak si můžeme jen domýšlet, zda si slečna nebo mladý muž stihli odskočit udělat doktorát nebo mají křišťálovou kouli, ze které se tyto informace dozvídají. Přitom jejich doporučení, popřípadě odrazování od koupě určitých produktů, může mít na názor lidí, kteří je sledují, zásadní vliv. Proto otázka, která mi z toho vyplývá, zní: mají vůbec lidé, kteří tak významně ovlivňují naše rozhodovací procesy (ať vědomě, či nevědomě) a nemají na to vzdělání nebo nějaký skutečně relevantní zdroj, právo, aby nás o takových věcech mohli přesvědčovat?

Pokusím se to demonstrovat na příkladu známé nejmenované eco blogerky/influencerky, která před časem na svém instagramovém profilu zveřejnila příspěvek, ve kterém followery nabádala, aby si pekli domácí kváskový chléb, nebo jej alespoň kupovali v pekárně, kterou označila. Podle jejího tvrzení obsahuje 9 z 10 chlebů ze supermarketu aditiva, která významně ohrožují naše zdraví. A tato aditiva jsou v chlebu zastoupena ve stejném množství jako přísady, které se běžně k pečení chleba využívají. Nejen, že nebylo řečeno o jaká „aditiva“ se jedná a jak tedy našemu tělu škodí, ale hlavně nebyl uveden zdroj této informace. Při přihlídnutí na jejich necelých 27 tisíc sledujících a veřejné chlubení se tím, že se její videa s ekologickou tematikou ukazují dětem na základních školách, se zamýšlím, zda si tato rádoby šokující tvrzení, samozřejmě nepodložená žádnými studiemi nebo vědeckými články, může dovolit vypouštět do veřejného prostoru.

Co se týče zdravého životního stylu, je velmi jednoduché lidem namluvit, že jediný správný produkt je ten, který je přírodní. A proto je pochopitelné, že musí být desetkrát dražší. Od doplňků stravy, přes kosmetické produkty až k čistícím prostředkům do domácnosti.

Bohatství společnosti + tahák „ochrana planety“ + propagace influencerů = zaručený recept, jak prodat svůj produkt

Firmy postupně zjistily, čím si zákazníky získat. Objevily kouzlo takzvaného influencer marketingu, což je vztah výhodný pro obě strany. Firma získá podle svého zadání toho pravého člověka s odběrateli příslušné cílové skupiny a daný influencer v ideálním případě propaguje něco, s čím má osobní zkušenost a co může upřímně doporučit. Vše je samozřejmě doplněno o live unboxing a slevový kód.

Nejohroženější skupinou jsou ale v tomto prostředí děti, které mají kvůli jejich věku zatím nedostatek kritického myšlení, a jsou proto nejsnadnější obětí reklam. Přirozeně touží vypadat jako slečny na Instagramu a napodobovat je. Můžete namítnout, že to chtějí děti v každé době. A máte pravdu. Já jsem jako malá chtěla být jako Hannah Montana, to byl můj život. Měla jsem batůžek, pastelky, deníčky i blond paruku. Věděla jsem, že až vyrostu, chci být zpěvačka a mít odbarvené vlasy s ofinou. Ale byl to jen seriál, který se dal vypnout a jako každá pohádka obsahoval alespoň nějaké poučení na konec.

Pro dnešní děti je ale prostředí Instagramu nebezpečné zejména proto, že se snadno v někom zhlédnou, denně si prohlížejí jeho profil a u mnohých příspěvků nedokáží rozpoznat, zda se jedná o placenou propagaci, nebo ne. Podle studie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy z loňského roku pozná pouze 11 % dětí, že se jedná o sponzorovaný obsah. Ačkoliv výstup z této studie přinesl patřičnou osvětu, i ředitelka agentury Elite Bloggers, Tereza Salte, přiznává, že mnoho firem influencerům v České republice v označování propagace přístupnějším způsobem stále brání. Dnešní rodiče to mají skutečně těžké. Sociálních sítí totiž děti tak

jednoduše neuchrání, zvláště pokud i starší uživatelé Instagramu nepovažují influencing jako nový typ živnosti za problém a mnohé jeho nedostatky odpouštějí.

Dnešní doba je proto svým způsobem zvrácená. Hrdiny dětí už nejsou doktoři, učitelé nebo kosmonauti. Jsou to influenceři, kteří dokáží i bez formálního vzdělání, životních zkušeností nebo výjimečného talentu zaujmout a jednoduše vydělávat peníze.

Nejedná se ale jen o děti, pro spoustu dospělých je chvíle, kdy si můžou projít Instagram a podívat se na hezké fotky profesionální influencerky nebo influencera, chvíli odpočinku, pobavení a načerpání nových informací. Doby, kdy lidé chtěli číst názory vědců, historiků, politiků nebo umělců jsou zřejmě dávno pryč, když si dnes můžeme přečíst šokující odhalení o obsahu chleba od slečny, o jejichž znalostech z oblasti složení potravin by se dalo s úspěchem pochybovat.

URL| <https://www.e15.cz/clanek/1369145/kdo-rozhoduje-o-nasem-budoucim-nakup-my-nebo-influencer>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
e15.cz (*The Student Times*)

Elizabeth Kopecká: Pomáhá Jágrovi s kladenským hokejem a sní o dráze zpěvačky

27.4.2020 kladensky.denik.cz str. 00 Lidé odvedle
Rudolf Muzika

Jmenuje se Elizabeth Kopecká, jako umělecké jméno používá Zaelbeth. Je zpěvačkou, ale zároveň se stará o produkci zápasů hokejového Kladna, v němž pracuje v marketingu po boku slavného Jaromíra Jágra. Zaelbeth je dvacet pět roků, žije v Praze, ale velký vztah má právě ke Kladnu, či k Rakovnicku a Vysočině, kde žijí její babička a dědeček.

"Elizabeth Kopecká: Pomáhá Jágrovi s kladenským hokejem a sní o dráze zpěvačky

Jmenuje se Elizabeth Kopecká, jako umělecké jméno používá Zaelbeth. Je zpěvačkou, ale zároveň se stará o produkci zápasů hokejového Kladna, v němž pracuje v marketingu po boku slavného Jaromíra Jágra. Zaelbeth je dvacet pět roků, žije v Praze, ale velký vztah má právě ke Kladnu, či k Rakovnicku a Vysočině, kde žijí její babička a dědeček. Vystudovala bakaláře na Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy a nyní absolvuje magisterské studium na **Fakultě sociálních věd** UK. Jejím největším snem je stát se populární zpěvačkou.

kapitola

Elizabeth zpívá od malička. Deset let v Bambini di Praga a od svých dvaceti let také se známým skladatelem Janem P. Muchowem. Hudba je její vášeň, miluje ji. A teď už i skládá. „Vždycky jsem raději zpívala převzaté písničky a ke skládání vlastní hudby měla respekt, ale teď se o to snažím. Doba je v tomhle těžká, dobrou písničku vám nikdo jen tak nesloží, pokud nemáte velké jméno.“ Zaelbeth tak musela sednout za klavír, který se učila jako malá deset roků pod vedením přísné učitelky z Ruska. Pomohl i známý z kapely, který ji s klavírem také pomohl a hlavně naučil komponovat.

kapitola

Zatím se věnuje jakémusi elektronickému popu, ale stále více zvažují návrat z reálným nástrojům, které se podle ní zbytečně z hudby vytrácejí. „Ráda bych vše postavila na kytarách a klavíru. Moje hudba je pomalejší a třeba poslední song je prostě o zlomeném srdci. S čímž se spousta lidí může ztotožnit, protože se to týká řady z nás – každý jsme někdo narazili na někoho, koho nemůžeme mít. Je to tedy hodně osobní, ale myslím, že by to mohlo zafungovat. Až pomine koronavirová krize, ráda bych ho vydala.“

kapitola

Co dělat, aby se člověk prosadil v drsném světě showbyznysu? Podle Elizabeth je to hodně o štěstí a schopnosti být ve správnou chvíli na správném místě. „Mockrát jsem to chtěla vzdát, protože samozřejmě existuje protekce, kontakty... Já dala před časem stranou svůj sen stát se zpěvačkou a hlásila se na FAMU na produkci, později na humanitní vědy. Ale jednou mi kamarád pozval do Café baru Savoy, kde seděli režisér

Jakub Kohák, Slávek Horák a Honza Muchow. Měla jsem zaspívat a Honza Muchow mě poté pozval do studia. Byla to právě jedna z těch náhod, které vám mohou pomoci.“

kapitola

Jan P. Muchow Zaelbeth hodně pomáhá, stal se jejím mentorem. Sedí si hudebně i lidsky, věřil jí, dal jí šanci. „Takových lidí, kteří vám chtějí nezištně pomoci, je málo. Jsou to většinou ti, kteří už něčeho dosáhli a jsou nad věcí – myslí jinak. Pak jsou ti, kteří třeba také něco dokázali, ale bojí se o svou pozici. A to neplatí jen o showbyznysu.“ Zaelbeth se nepokouší propracovat do showbyznysu přes soutěže jakou je Superstar, i když nepopírá, že jednou to zkusila. Bylo jí ale jen čtrnáct let a poslali ji domů, že je příliš mladá. Druhý pokus už nedala.

kapitola

„Není to soutěž úplně o zpívání, ale spíše o show. Volím jinou cestu, i když vidím, že i tam se objevuje spousta talentů. V Superstar sice získáte spoustu fanoušků za krátkou dobu, ale je otázkou, zda je zajímáte i poté, co soutěž skončí. Raději si dělám věci po svém a kvalitně a možná proto jsem ještě v pětadvaceti úplně neprorazila, ale prostě nechci vydávat blbosti, za kterými si nestojím.“

kapitola

Jak se zpěvačka dostala do marketingové kanceláře Rytířů Kladno? I tady pomohla náhoda. Elizabeth byla vždycky fanyinkou hokeje, doma fandila celá rodina. S Rytíři se potkala na jedné společenské akci, měla právě po státnicích, končila stáž v marketingu BMW a hledala práci. Dohodli se na zkoušce a hned si lidsky i pracovní sedli. Nakonec zůstala celou extraligovou sezonu. „Panuje tady skvělá kamarádká atmosféra. Vedení, ať už Jarda Jágr nebo můj přímý šéf Jirka Kalla, což je Jardův synovec, mi vycházejí vstříc i se školou a zpíváním. Já se snažím to nahradit třeba o víkendech, kdy se hrály zápasy. Jsem tady strašně spokojená, a pokud mě budou chtít, zůstanu dál.“

kapitola

Před zápasem se Zlínem si Zaelbeth zaspívala před pěti tisíci diváky českou státní hymnu. A neskrývá, že měla trému. „Před tolika lidmi jsem skutečně nikdy nezpívala a Jardovi a klukům jsem vděčná, že mi to umožnili. Byl tam velký stud a z něj pramenila i jedna chyba při nadechnutí. Jarda si jí všiml. Nicméně byla čest zpívat pro klub, který mám ráda, pro jeho hráče a fanoušky, jichž si ohromně cením.“

kapitola

Ze sestupu Kladna po jediné sezoně byla Elizabeth hodně smutná, extraligu si užívala. Hráči podle ní hráli výborný hokej, bavili diváky. I proto by byla ráda, kdyby se stal zázrak a Kladno se zase mezi smetánku vrátilo. „Bez Jardy Jágra to nebude ono. On táhl lidi do hledišť, bylo se nač těšit. Ale nejsem prorok a netuším, jak to dopadne.“

S hráči vycházela Elizabeth výborně, podle ní ženy do hokeje patří také. Přinesou vážnost, určitou něhu, také legraci. I proto jí řada borců, kteří opouštějí kladenské řady, bude chybět. Včetně cizinců, kterých bylo v týmu několik a právě Elizabeth měla na starosti komunikaci, protože mluví výborně anglicky. Na tiskové konferenci vodila zástupce hostujících mužstev a ti často lákali, ať přejde k nim, tomu se ale jen směje. „Já zůstanu věrná Kladnu! Sice z vesnice na Vysočině, odkud je děda, je blízko do Pardubic, kam jezdí na hokej kamarádi, ale v mém životě se vše uspořádalo tak, že moje srdce patří Kladnu.“

kapitola

V sezoně se objevil na kladenském stadionu při zápase s Třincem naprosto nečekaně slavný herec Orlando Bloom, který v Čechách natáčí. Ač se mnoho lidí domnívalo, že za slavnou návštěvou stojí Jaromír Jágr, byla to právě Elizabeth Kopecká, kdo vše spunktoval. Jako zpěvačka má kamarády ve filmovém průmyslu, tak se s Bloomem seznámila. A později oslovil produkční tiskového mluvčího Lukáše Jůdla, že je fanouškem hokeje a že by rád přijel na zápas. I s Orlandem, který se díky známosti s Kopeckou nebál neznámého. Poté se Kladeňáci s Orlandem potkali na natáčení, kde ho osobně pozvali na hokej.

kapitola

Bloom nakonec se členy štábu do Kladna dorazil a nelitoval. Zpočátku to nebylo ideální, protože seděl ve V.I.P. za sklem a tam na něj atmosféra tolik nedýchala. A tak Elizabeth s Jiřím Kallou napadlo vzít ho mezi střídačky. „To pro něj bylo něco neskutečného, vtáhlo ho to. Zůstal až do konce, pozdravil se s Jardou i dalšími hráči. Pro všechny na stadionu to bylo překvapení, protože jsme nic dopředu nechtěli říkat. Slíbit takovou věc a pak kdyby nikdo nepřišel, tak vypadáme jako pitomci. Nakonec se to povedlo skvěle a Orlando třeba dorazí zase.“

kapitola

A co Elizabeth Kopecká a bulvární noviny, které často o jejím vztahu s Jaromírem Jágrem spekulují, že za ním je víc než pracovní svazek? Mladá dáma je v pohodě, spíše se tomu usmívá. „Jarda je skvělý člověk, pro mě vzor. Pokaždé mi pomohl, poradil, nikdy nebyl nepřijemný. Hodně mě inspiruje, co dokázal, protože vidím, že bez tvrdé práce nedojdete tam, kam chcete. A bulvár? Já nikdy nebyla tou, co by něco musela vysvětlovat a odůvodňovat. Já pravdu znám, znají ji moji blízcí. Lidé budou vždycky mluvit, ale pro mě je Jarda doufám kamarádem a neskutečným vzorem.“

URL| <https://kladensky.denik.cz/lide-odvedle/zpevacka-zaelbeth-pomaha-jagrovi-s-kladenskym-hokejem-20200427.html>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:

[kladensky.denik.cz \(Lidé odvedle\)](https://kladensky.denik.cz/Lidé%20odvedle), [kladensky.denik.cz \(Lidé odvedle\)](https://kladensky.denik.cz/Lidé%20odvedle)

Nesmíme víc zatěžovat střední třídu

27.4.2020 tydenikhrot.cz str. 00 Rozhovory

Jan Brož

Potřebujeme méně danit práci a naopak víc majetek a některé typy spotřeby, říká člen NERV, sociolog Daniel Prokop.

Počátkem týdne se k internetové videokonferenci poprvé sešli nově vybraní členové reinkarnované Národní ekonomické rady vlády neboli NERV. Stejně jako před deseti lety mají státu pomoci se zvládnutím ekonomické krize, oproti svým předchůdcům se ovšem současná rada podstatně liší. Patrný je především vysoký podíl zástupců byznysu. Do klubu významných ekonomů a manažerů byl povolán také sociolog Daniel Prokop, který zkoumá, jaký dopad má koronavirus na finanční situaci domácností. To lze oproti minulosti vnímat jakou určitou změnu perspektivy. Při hledání řešení je nutné brát v potaz nejen názory moudrých mužů s ekonomickým vzděláním, ale i dění ve společnosti.

V předchozí NERV i jiných podobných orgánech byli vždy zastoupeni pouze ekonomové. Třeba v Německu je však běžné, že pevné místo v komisích se zásadním dopadem na obyvatelstvo mají i sociologové. Nastává doba, kdy názory sociologů budou mít váhu i v Česku?

To netuším a netuším ani, kdo mě vlastně navrhl. Prostě se mi ozvali s nabídkou. Byla ovšem deklarovaná snaha, aby v NERV byli zastoupeni lidé, kteří se zabývají sociálně vzdělávacím sektorem. To nejsem jenom já, ale také třeba ekonom práce Štěpán Jurajda. Zároveň došlo k většímu propojení s ekonomickým poradním týmem ústředního krizového štábu, kde vedle mě a pana Jurajdy působí i Jan Švejnar, Tomáš Sedláček nebo Ilona Švihlíková. Nabídku jsem přijal s ohledem na výjimečnou situaci, kdy je nutné posílit expertizu v sociálně vzdělávací oblasti a zabývat se situací malých podniků, fungováním programů na podporu zaměstnanosti či podporou domácností. Uvidíme, jaký pro to bude prostor.

Máte za sebou první jednání. Jak probíhalo?

Byla to relativně otevřená diskuze a všichni se vyjadřovali kriticky, což jsem uvítal. Osobně jsem kritizoval plánované opatření, v rámci kterého si firma může ztrátu v letošním roce napsat do zisku v roce 2018/2019 a dostat zpátky zaplacené daně. Je to jedno z opatření, o kterém by se mohlo debatovat v budoucnu, mělo by však projít řádným procesem.

Proč?

Obecně o tomto principu diskutovat lze, ale má hodně rizik. Jedním z nich je hledisko, do jaké míry se dotčené firmy podílejí na zaměstnanosti. Deset největších plátců daně z příjmů zaplatilo za rok 2018 celkem 18 procent daně a tyto firmy by asi byly největšími beneficienty opatření. Zaměstnávají ovšem jenom asi 3,6 procenta lidí.

Jde tedy o opatření, které hodně zvýhodňuje velké korporace. Malé a střední podniky moc zisky nemají a žádnou ztrátu si neodepíší. Peníze navíc dostanou v roce 2021, takže to ničemu nepomůže. Navíc to opatření necílí na nezaměstnanost – ztráta se dá udělat i jinak. A velké korporace zvýhodňuje i v tom, že mohou lépe pracovat s účetní ztrátou – převáděním mezi roky a případně i z jiných států. V Německu a v dalších zemích může mít „loss carryback“ smysl, když tam je vyšší korporátní daň a mají tu odepsatelnou ztrátu omezenou jedním milionem eur. Doufám tedy, že vláda to ještě přehodnotí. Nebo tam aspoň zavede velká omezení.

Dospěli jste k nějaké shodě?

V zásadě jsme se myslím shodli, že potřebujeme úvěrový program pro firmy, který bude otevřenější než COVID I, COVID II a COVID Praha. Ty jsou jednak dost netransparentní, není jasné, kdo v nich uspěl a proč. A za druhé jsou také dost úzké. COVID Praha se vyčerpal během deseti minut a hlásit se do něj mohly jen firmy, které již úvěry čerpaly. Nikdo kromě VIP klientů bank nemohl úvěr získat. Myslím, že ve většině poradních orgánů, a to i v ekonomickém poradním týmu ústředního krizového štábu, je sdílána myšlenka odkladu sociálních odvodů za zaměstnance. Třeba s jistým úrokem, aby to využili jen potřební. To na rozdíl od zmiňovaného „loss carrybacku“ cílí na zaměstnanost i na menší a střední podniky

Jakými dalšími podněty chcete do debaty v rámci NERV přispět?

Chtěl bych se zabývat tím, jak upravit různé dávkové systémy, aby reagovaly na krizi. V dlouhodobějším měřítku bude důležitý výhled na české vzdělávání. Krize znamená výpadek dvou tří měsíců výuky, což může vést ke zvýšení nerovnosti. Zároveň však může být příležitostí, jak nastartovat žádoucí změny. Poznali jsme, kolik dětí se doma učí, a to je příležitost k reformám. Třetí oblastí, která je podle mě důležitá, je oblast exekucí a zadlužení domácností. Tam je nutných spousta krátkodobých opatření, aby se do exekuce aktuálně nedostalo příliš mnoho lidí. V dlouhodobém horizontu je pak potřeba počet exekucí zredukovat.

Život během pandemie

V rámci agentury PAQ Research vede Daniel Prokop longitudinální výzkum o tom, jak nákaza dopadá na životy Čechů. Každé dva týdny osloví se stejnou otázkou 3100 lidí. Z nejaktuálnější, třetí vlny vzešla tato zjištění:

- U 34 procent zaměstnanců došlo ke změně pracovního úvazku. A sice snížením úvazku (11 %), redukcí mzdy, flexibilní složky (8 %) či benefitů (5 %), přechodem na ošetřovné (6 %), vynucenou dovolenou (9 %), ztrátou příjmů z DPP (4 %). Ukazuje se tak, že zaměstnavatelé reagují na pokles tržeb mimo oficiální vládní programy typu kurzarbeit.
- 26 procent pracovně aktivních respondentů má obavy ze ztráty práce
- Počet domácností, kterým klesl příjem na polovinu a méně, během března nerostl a pohybuje se kolem 14 %. Přibývá však těch, kterým poklesl příjem méně.
- 36 procent domácností má úspory, které by při plném výpadku stačily maximálně na měsíc. Mezi OSVČ, samozivitelkami a pracovníky, které postihla změna úvazku a pracovního zapojení, však tvoří přibližně 15 až 20 %. Právě tyto skupiny jsou tak velmi rizikové a měla by na ně cílit sociální politika.
- Odklad splátek hypoték a nájmu zlepšil schopnost domácností platit základní výdaje a zajistit provoz domácnosti. Pětina lidí z ohrožených skupin má však se stálými splátkami problém.

Jak?

Několik věcí už bylo přijato, v procesu je třeba schválení regulace podnikatelských úvěrů. Ty jsou méně regulované než spotřebitelské úvěry, čehož některé firmy zneužívají tak, že žadatelům zřídí IČO a tímto způsobem jim půjčují peníze. Potom by bylo dobré prosadit schválení nezabavitelnosti daňového bonusu na děti. Samozivitelkám přicházejí slevy do bonusu a ten se plně zabavoval. A také krátkodobé pozastavení mobiliárních exekucí. Podle mého názoru by bylo zapotřebí také brzdit růst nových exekucí buď prodloužením termínu na odvolání, nebo zálohami věřitelů za vypsání exekuce, aby se jim nevyplatilo vypisovat tolik exekucí za bagatelní částky.

To jsou okamžitá opatření?

Přesně tak. Potom jde o věci s dlouhodobým efektem, a sice zrušení starých nevymahatelných exekucí. Původně ministerstvo spravedlnosti navrhovalo, aby se zrušily exekuce, ve kterých se nic nevymohlo po dobu tří a více let. To neprošlo, já si ale myslím, že bychom po vzoru Slovenska měli zrušit část exekucí velmi starého data před rokem 2016, tedy z doby, kdy ještě byla nedostatečná regulace spotřebitelských úvěrů. Tyto exekuce jsou častokrát predátorského ražení, mohly by se třeba omezit výší jistin, část pak zrušit úplně. Věřitelé by mohli žalovat znova, pokud by však existovala možnost vyšší část nákladů odepsat, exekutorům by se hradila část nákladů a zavedli bychom zálohy na vypsání nových exekucí, tak by se to asi dělo v omezené míře a části starých exekucí bychom se zbavili. A pak jde samozřejmě o zrušení exekucí, které po roce 2011 byly uzavřeny na základě rozhodčí doložky. Ta v té době byla už nelegální, přesto se stále používala.

Daniel Prokop

Tomáš Novák týdeník HROT

Kolik takových exekucí je?

Zbavili bychom se asi 150 až 200 tisíc nelegálních exekucí, které je dnes nutné napadat jednotlivě. Celkem je přitom exekucí asi čtyři až pět milionů. Problém exekucí jako takových to sice nevyřeší, ale vyřeší to problém těch nejnelegitimnějších, u kterých existuje jen malá jistina a hrozně vysoké příslušenství. Právě tento typ dluhů si věřitelé kryli rozhodčími doložkami a spřátelenými rozhodci, protože věděli, že jsou u soudu neprůchozí. Část lidí by se mohla díky tomu oddlužit a zároveň bychom posílili spravedlivost systému. To se nemusí řešit hned, ale je třeba se tím zabývat v řádu měsíců nebo týdnů. A potom existují dlouhodobější záležitosti, na kterých se musí najít konsenzus v Poslanecké sněmovně a nemá cenu je tlačit v legislativní nouzi.

Jaké?

Jde o zavedení teritoriality exekutorů. V případě, že zrušíme starší exekuce i s úhradou nákladů tak, aby v případě nové žaloby zase neskončily u několika nejtvrdějších exekutorských kanceláří a aby se posílil vztah mezi dlužníkem a exekutorem přímo v lokalitě. Dále jde ještě o jednodušší oddlužení. To by mělo trvat tři roky a odpovídat chystané směrnici Evropské unie.

Mluvil jste také o změnách systému dávek...

Hodně urgentní je začít využívat dávku okamžité pomoci, v rámci které je možné dostat až 50 tisíc korun v případě nenadálých tragédií, jako jsou povodně či požáry. Tyto dávky byly historicky využívány velmi málo, v současnosti jsou však potřeba pro záchranu ohrožených domácností. Měly by tedy být rychlé a vyřiditelné online. Proto je potřeba zadat pokyn úřadům práce, aby těmto dávkám nebránily a třeba i samy informovaly lidi, aby o nich vůbec věděli. Mohlo by jít třeba o ty, kteří pobírají nízké ošetřovné. Další věc je, že řada dávek v hmotné nouzi se testuje příjmem a majetkem v posledních šesti měsících. OSVČ, kterému úplně vypadnou příjmy, může mít přitom byt na hypotéku nebo jiný majetek. Podle současných pravidel by se měl majetku zbavovat, aby krizi vyřešil. V současné situaci, kdy je výpadek příjmu jen dočasný, by ovšem bylo dobré ji i tak dočasně povolit, nebo testovat až zpětně. A za třetí: v řádu měsíců se může stát na hmotné nouzi závislých daleko více lidí než dnes. Bezdoplatkové zóny v městech postihnou časem nejen sociálně vyloučené, proti kterým byly původně namířeny, ale i ostatní. Bude tedy myslím nutné bezdoplatkové zóny začít rušit.

Jste také zastáncem snížení zdanění práce.

Mám zkušenosti z malých a středních firem a vím, jak obrovskou část cash flow firem tvoří. To je vidět i z našeho výzkumu. Řada firem nepřešla do kurzarbeitu, ale zkracuje úvazky, snižuje mzdy, posílá lidi na nucenou dovolenou, snižuje flexibilní části mzdy a ruší benefity. Podobné věci zasáhly až třetinu zaměstnanců. Z toho vidíme, že u mnoha malých a středních firem, především ze sektoru služeb, které nekupují materiál, tvoří drtivou většinu výdajů ty mzdové. Jde tedy o jedinou oblast, kde mohou šetřit, a dvouměsíční krize na takové firmy dopadne právě proto, že práce pro ně představuje tak obrovský odvod. Současné nastavení je proto z hlediska krizí velmi rizikové a mnoho lidí to udržuje v blízkosti chudoby. Pokud se jim bere polovina superhrubé mzdy, tak se nikdy nedostanou příjmově nijak vysoko. Navíc se obávám, aby poučení pro české firmy nebylo takové, že

nemají lidi zaměstnávat, ale všelijak využívat švarcsystém. Rozhodně je tedy nutná reforma systému tak, aby se méně danila práce, více majetek a některé typy spotřeby.

Vláda chce naopak rušit třeba daně z převodu nemovitostí, což je ve své podstatě majetková daň. Jak tento krok hodnotíte?

Obecně si myslím, že je lepší podívat se na daň z držení nemovitostí než na daň z jejich převodu. A to progresivně – aby podobnou daň neplatil člověk s bytem za 20 milionů v Pařížské a důchodce s malým domkem. To minimálně motivuje nedržet prázdné byty. Na druhou stranu, pokud se daň z převodu zruší, tak koho to v současné situaci podpoří? Nejspíš se propadnou ceny nemovitostí a v této chvíli to podpoří lidi, kteří chtějí spekulovat s jejich nákupem. Proto si myslím, že v tuto chvíli je lépe daň nerušit, a to i proto, že přináší asi deset až 13 miliard ročně. Po odeznění krize se k nápadu na její zrušení můžeme vrátit.

Zmínil jste zdanění spotřeby. Je to podle vás v současné chvíli prosaditelné?

Jsem zastánce toho, že bychom neměli více zatěžovat nižší střední třídu, která na situaci nejvíc trpí. Je tedy nutná reforma, která sníží zdanění práce, ale bude danit jinde. To můžete kromě zmiňovaných majetkových daní i třeba vyškrtnutím neproduktivních slev v daních z příjmu, jako je ta na hypotéku či nepracující manželku, nebo zavedením ekologických, uhlíkových daní. Pak je samozřejmě možnost zdanění kapitálových příjmů nebo progresivní daň právnických osob, v tom ale zase nejsem takový expert. Má to i negativní vedlejší účinky. Někdo namítá, že je nutno redukovat výdaje. A já souhlasím. Na dotacích, nesmyslných daňových slevách na úrocích u hypotéky, příspěvcích na stavební spoření a důchodové spoření, kde jsou minimální výnosy a velké poplatky bank, na předražených kojeneckých ústavech a další institucionalizaci, se dá určitě vyškrtat až 100 miliard. Na druhou stranu ve vzdělávání a sociálním systému minimálně přes 50 miliard chybí. Nemyslím, že nutně utrácíme moc, ale na špatných místech.

Daniel Prokop

vystudoval sociologii na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, kde působí dodnes

zabývá se výzkumem chudoby a sociálního vyloučení

devět let působil ve výzkumné agentuře Median, poslední tři roky ve vedení na pozici Head of Social Political Research a ředitele výzkumu

loni založil vlastní společnost PAQ Research

v roce 2016 dostal Novinářskou cenu za analytické články v Salonu Práva

v dubnu 2020 se stal členem Národní ekonomické rady vlády

URL| <https://www.tydenikhrot.cz/clanek/nesmime-vic-zatezovat-stredni-tridu>

Koronavirová krize posílila Merkelovou i celou vládu. Koalice zažívá své znovuzrození, říká odborník

28.4.2020 irozhlas.cz str. 00 Zprávy ze světa

Eliška Kubátová

Angela Merkelová stojí v čele Německa už od roku 2005, průzkumy veřejného mínění v posledních třech letech ale naznačovaly určitou únavu z jejího vedení a hledání jejího nástupce se ukázalo jako nevyhnutelné. V době, kdy Německo řeší krizi způsobenou pandemií koronaviru, ale preference kancléřky a šéfky Křesťanskosociální unie opět rostou. V souvislosti s krizí tak Merkelová i celá vládní koalice zažívá obrození, říká odborník Vladimír Handl.

Ať už ze strany médií, nebo politiků z její vlastní partaje byla Angela Merkelová v posledních letech nejednou označena za „lame duck“ – termín, který se v angličtině vžil pro označení politiků, jejichž funkční období se blíží ke konci a kteří po letech strávených ve funkci zažívají určitou vyčerpanost.

Ukázaly to už poslední parlamentní volby v roce 2017, po kterých staronová kancléřka jen velmi těžce sestavovala novou vládní koalici – po téměř půlročním vyjednávání ji nakonec unie CDU/CSU Angely Merkelové utvořila s dosavadním koaličním partnerem, sociálními demokraty (SPD).

V následujících letech, kdy preference Křesťanskodemokratické unie postupně klesaly, zažila Merkelová několik dalších politických otřesů, které naznačily erozi moci německé kancléřky. Postupné oslabování pozice Angely Merkelové vyvrcholilo v říjnu 2018 prohlášením, že se nebude znovu ucházet o post šéfky CDU, který o pár měsíců později převzala dosavadní sárská premiérka Annegret Krampová-Karrenbauerová.

Poslední průzkumy veřejného mínění ale naznačují, že podpora Merkelové i její CDU roste. Ukazuje to páteční průzkum Politbarometr televize ZDF, podle kterého by CDU/CSU v současnosti volilo 39 procent lidí – to je nejlepší výsledek od parlamentních voleb v roce 2017, kdy strana získala celkem 32,9 procent hlasů. Ještě začátkem letošního března se přitom podpora unie CDU/CSU pohybovala kolem pouhých 26 procent.

Krise způsobená koronavirem tak Merkelové, unii CDU/CSU i celé německé vládě nahnala cenné politické body.

„Koalice, která už v podstatě nikoho nezajímala, potichu se rozpadala a všichni jen trpělivě čekali, až skončí, najednou funguje velice dobře. Všichni její představitelé – nejen Angela Merkelová – mají velkou důvěru lidí,“ říká pro iROZHLAS.cz Vladimír Handl z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Otevřenost a klid Merkelové

Podle odborníka na německou politiku se tak nyní projevuje „velice zajímavý efekt funkční exekutivy“, ke kterému dohází právě v době krizí. „Jak se uvádí v literatuře: krize je doba exekutivy. Pokud funguje efektivně, věcně a řeší otázky, má vláda podporu,“ vysvětluje Handl.

První případ koronaviru se v Německu potvrdil už na konci ledna, epidemie zde ale nedosáhla takových rozměrů, jako například v Itálii nebo ve Španělsku. Země vsadila hlavně na evidenci kontaktů nemocných, karanténu jednotlivců, ale také mohutné testování obyvatel. V současnosti Německo eviduje denní přírůstky nakažených podobné jako v polovině března, vláda tak postupně uvolňuje opatření zavedená kvůli šíření koronavirové infekce.

„Koalice vystupuje velice věcně, je transparentní a opatření – nejen ochranná, ale i ekonomická – začala připravovat velice rychle. Díky tomu zažívá celá koalice své znovuzrození,“ tvrdí Handl a dodává, že díky krizi se vláda v Německu a její důvěryhodnost dostala „do nové fáze“.

Zásluhu na tom má mimo jiné právě kancléřka, jejíž popularita podle ZDF také výrazně narostla. Na stupnici známek od +5 (nejlepší) do -5 (nejhorší) získala 2,6 – to je jeden z nejlepších výsledků od jejího nástupu do čela vlády v roce 2005.

„Zvýšení podpory Angely Merkelové je podle mě spojené s tím, jak ji známe – má velice racionální, vědecké myšlení, střízlivý a klidný způsob chování, kdy zároveň nezastírá problémy. Řekl bych, že nyní se vyslovuje až poměrně brutálně otevřeně, ale vždy klidným způsobem a s dodatkem, co s tím lze dělat. Snaží se přitom integrovat veřejnost a ukazovat, jak mají lidé postupovat,“ vysvětluje odborník **FSV UK**.

Merkelová podle něj sbírá body i díky její politice na úrovni Evropské unie, která posledních několik týdnů řeší možnosti oživení unijních ekonomik ochromených pandemií. Zatímco země jako Španělsko nebo Itálie prosazovaly vypsání společných dluhopisů, Německo společně s Nizozemskem o společném sdílení dluhu nechťejí ani slyšet. Merkelová nicméně prokázala ochotu ke kompromisu, když minulý týden prohlásila, že je Německo připraveno zvýšit svůj příspěvek do unijního rozpočtu.

„To, že nabízí pomoc jinou formou, v německé společnosti zní dobře. Je tedy několik důvodů, proč se změnil pohled na vládu, roli státu a zejména roli Angely Merkelové – je to právě díky jejímu stylu, schopnostem a důvěryhodnosti,“ míní Handl.

Obdiv ze světa

Jak upozorňuje německá televize Deutsche Welle, schopností Angely Merkelové při zvládnání koronavirové krize si všímají také v zahraničí. „Merkelová se dostává do popředí jako lídr, který dokáže přimět lidi, aby danou situaci chápali, a snaží se jim to vysvětlit,“ říká pro DW Amichai Stein, diplomatický korespondent izraelské veřejné televizní stanice KAN.

Podobně vládnutí německé kancléřky komentují také americká média, která případ Německa srovnávají se situací ve Spojených státech.

Prezident Donald Trump by se od Merkelové mohl učit, jak v době mimořádných okolností vést národ, píše například analytik televize CNN Frederik Pleitgen. Obzvláště kancléřčiny rozvážné projevy podle něj kontrastují s Trumpovými ostrými brífinky, které každý den pořádá a které vyvolávají bouřlivé reakce na trzích i obavy zdravotních expertů.

Pleitgen přitom připomíná jeden z nezvykle emotivních projevů kancléřky, který pomohl sjednotit Němce, aby se postavili za postup vlády. „Kolik milovaných ztratíme, jak vysoká cena bude?... Je v našich rukách, jak ovlivníme výsledek této krize. Jsem přesvědčená, že se dokážeme chovat zodpovědně, abychom životy chránili,“ uvedla Merkelová 18. března, kdy krize v Německu vrcholila.

Otázka nástupnictví

Pandemie koronaviru se odráží také na jedné z nejčastějších otázek, které se v Německu v posledních letech řeší – kdo Merkelovou na kancléřském postu v budoucnu nahradí. Jako o možné nastupkyni se ještě začátkem roku hovořilo o dosavadní šéfce CDU Annegret Krampové-Karrenbauerové, která se ale kvůli nedostatku autority ve straně v únoru rozhodla dát své předsednictví k dispozici.

Nové vedení si Křesťanskodemokratická unie měla vybrat na sjezdu plánovaném na 25. dubna, kvůli koronaviru se ale strana rozhodla volbu odložit. Nový termín zatím jasný není, podle Krampové-Karrenbauerové se vzhledem k epidemiologické situaci nepodaří sjezd svolat dřív než začátkem prosince, kdy se uskuteční pravidelný stranický kongres ve Stuttgartu.

S propuknutím koronavirové krize nicméně volba nového vedení CDU ustoupila do pozadí, do centra vnitrostranických debat se naopak dostává otázka, kdo by byl vhodný jako příští německý kancléř, podotýká Handl. Parlamentní volby se mají uskutečnit už příští rok a Merkelová už dala jasně najevo, že o post v čele spolkové vlády znovu usilovat nebude.

„Nedebatuje se tolik o CDU, to není priorita, v kontextu kancléřství se ale hovoří o dvou aktérech,“ říká odborník. Prvním z nich je ministerský předseda Severního Porýní-Vestfálska Armin Laschet, který má podporu ministra zdravotnictví Jense Spahna. Druhý je pak bavorský premiér Markus Söder ze sesterské Křesťanskosociální unie (CSU), která může jako kandidáta na kancléře navrhnout vlastní osobnost.

Právě Söder se přitom těší velké popularitě – průzkum Bayerntrend z počátku dubna ukázal, že jeho práci oceňuje 94 procent tamních obyvatel.

„Je zjevné, že to jsou tito dva, kteří jsou na špici vnitropolitické debaty o kompetenci lidí schopných převzít kancléřství. Jde přitom o dva různé typy. V případě Södera je to typ vůdcovský, který řešení prosazuje velice důrazně a rychle. Laschet je naopak typ konsenzuální, který usiluje o integraci různých názorů,“ popisuje Handl.

Odborník Univerzity Karlovy zároveň dodává, že s propuknutím koronavirové krize došlo také ke značnému poklesu preferencí Zelených. Ti měli ještě na začátku roku podporu kolem 23 procent, podle aktuálního Politbarometru ale spadli na 18. „Debata i dosavadní konstelace se změnila a uvidíme, co to bude znamenat pro další vývoj,“ uzavírá.

URL| https://www.irozhlas.cz/zpravy-svet/nemecko-koronavirus-angela-merkelova-cdu-csu-volby-epidemie_2004280651_eku

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[irozhlas.cz](https://www.irozhlas.cz) (*Zprávy ze světa*)

Pořád jsem ve výcviku

28.4.2020 Týdeník Televize str. 09 Aktuálně

Za 15 let se na ČT24 objevila řada nových tváří. Jednou z nejvýraznějších je Daniel Stach, kterého proslavil pořad Hyde Park Civilizace, kam si zve špičkové vědce.

* Jak jste se dostal do televize?

V roce 2010 jsem se shodou okolností v parku u budovy České televize učil na zkoušku. V tu chvíli mi můj tatík poslal e-mail, že Pavlína Kvapilová, tehdejší moderátorka Hyde Parku, pořádá exkurzi a že se tam uvolnilo jedno místo. A pak už si mě tam nechali.

* Počkejte, byla to exkurze nebo konkurz?

Exkurze, ale během ní Marcela Augustová natáčela reportáž o tom, jak televize zapojuje diváky do vysílání, a já jsem tam vystoupil jako respondent. Lidi z televize zaujalo, jak dokážu reagovat na otázky, a nakonec mi nabídli práci. Nejprve jste natáčel klasické reportáže, později jste začal uvádět Hyde Park Civilizace. Nabídku na moderování jsem nejprve odmítl, mítl, protože jsem si na to nevěřil. Říkal jsem, že je tam potřeba někdo starší, zkušenější. Nakonec jsem ale souhlasil a pustil se do toho naplno. Vysílal jsem takzvaně do zdi a hledal chyby. Z každého vysílání mi dramaturgyně psala šest až osm stran bodových poznámek, co jsem měl udělat jinak nebo co naopak bylo dobré. Jak dlouho váš „výcvik“ trval? Trvá dodneška. (smích)

* Který vědecký obor vás zajímá nejvíc?

Mně se právě líbí ta variabilita. Líbí se mi, že se můžu dozvědět spoustu věcí třeba o chemii, v níž jsem na gymnáziu nijak nevynikal, přestože oba má rodiče jsou vystudovaní chemici. Hodně mě posouvá vpřed, když vidím a slyším, jak naši hosté myslí. Nejde jen o to, co říkají, ale o to, jak uvažují. Vystudoval jste najednou dvě vysoké školy...

* Ano, z rodných Českých Budějovic jsem šel do Prahy studovat Vysokou školu ekonomickou, vedlejší specializaci jsem měl anglo-americká studia. Po prvním roce jsem si přidal ještě mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

* Měřil jste si někdy IQ?

Ano, ale to číslo mi vyšlo tak nesmyslně vysoké, že tomu údaji nevěřím. Prý umíte i japonsky. Umím výrazy, které nemohu publikovat. (smích)

* Proč zrovna japonština?

Brácha je Japonec.

* Prosím?

Když mi bylo dvanáct, jezdil jsem na divoké vodě a patřil do juniorské reprezentace. Jednou jsem přišel na trénink a stáli tam dva Japonci, táta Mitsu a syn Taka. Chtěli na vodu, ale neznali pravidla. Tak jsem jim pomohl. Shodou náhod tam přijel i můj tatík a dal se s nimi do řeči. Když jsem vylezl z vody, tatík mi říká – co

kdyby u nás Taka zůstal bydlet a trénovali jste spolu? Teď už je Taka opět v Japonsku a před časem se mu narodil syn, ale dodnes ho beru jako člena rodiny.

* Máte nějakou další profesní metu? Co třeba moderování Událostí?

Já takhle nefunguji.

Chci dělat věci, které mi přinášejí radost a vidím v nich smysl. A jestli budu třeba za pět let pořád tady v redakci vědy, budu rád. A nebo jestli budu trhat jablka na Novém Zélandu a budu přítom spokojený, tak proč ne?

Foto popis| MILOVNÍK VĚDY, sportu, koček a Hvězdných válek. To je Daniel Stach.

Krajní pravice chce pandemii zneužít ve svůj prospěch. Krize ale zatím nahrává současným vládám

28.4.2020 euractiv.cz str. 00 Aktuálně v EU

Ondrej Plevak

Nezvládnutá koronavirová krize by mohla v evropských zemích posílit krajní pravici či levici. Vše bude záležet na tom, jak dobře se vládoucí strany s jejími dopady vypořádají. Zachovat voličskou podporu jim navíc pomáhá v podstatě exkluzivní mediální prostor.

Jednu ze zásadních otázek ohledně současné pandemie představuje to, jak se kvůli jejím dopadům může změnit politická mapa EU a celé Evropy. Na dveře klepe další ekonomická krize, což pochopitelně vytváří tlak na vládoucí strany, aby před ní co nejlépe svou zemi ochránily. Na scénu se tak mohou dostat partaje, které nabídnou jednoduchá, populistická a radikální řešení.

„Jakákoliv krize, která povede k nárůstu nespokojenosti, podporuje tendence na obou krajích politického spektra, jak u krajní pravice, tak krajní levice,“ poznamenal Michal Pink z Katedry politologie Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity. Dodal, že především v zemích, kde současné elity vládou už druhé či třetí období, bude tlak na jejich obměnu vyšší.

Podle Jana Charváta z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy se zatím zdá, že hlavním tématem krajní pravice je v současnosti frontální útok na EU kvůli tomu, že v krizi „selhala“. „Tento postoj je nejsilnější v Itálii, která pocítila dopad koronaviru nejsilněji. Problém je, že u stran, které jsou relevantní (Liga v Itálii), je ochota skutečně podpořit odchod z Unie spíše slabší, a to z ekonomických důvodů,“ vysvětlil politolog.

<https://euractiv.cz/section/aktualne-v-eu/linksdossier/koronavirus-ohrozuje-evropu-jak-eu-bojuje-s-pandemií/>

Nástup krize je podle Charváta ještě daleko a dá se špatně odhadnout. „Obecně krize posilují krajní politické subjekty, ale je otázka jaké – což bude záviset na příliš mnoha neznámých,“ doplnil.

Snahy českých euroskeptiků

Kritika Evropské unie za selhání přichází také od českých stran tíhnoucích ke krajně pravicovému smýšlení a nacionalismu, tedy od SPD a Trikolóry.

„[Tomio] Okamura vytáhl do boje proti EU s otevřeným požadavkem czexitu, což dříve nedělal, je to evidentně snaha o kapitalizaci krize, a záchranu už tak pošramocené pověsti,“ řekl Charvát s tím, že Trikolóra se pokusila návrhem na zrušení Lisabonské smlouvy o něco podobného, ale ještě s menším úspěchem.

<https://euractiv.cz/section/cr-v-evropske-unii/opinion/vypovedet-lisabon-a-zbavit-se-evropskych-povinnosti-nesmysl/>

Pink doplnil, že podpora těchto stran je obecně v dlouhodobém měřítku stabilní. „Obě uvedené strany mají podobnou cílovou skupinu voličů, kteří se mohou ‚přelévat‘ v rozmezí cca 3–8 %, podle toho, jak zvládnou v

případě voleb kampaň,“ uvedl politolog. Ale ani u jedné, především Trikolóry, podle něj v souvislosti se současnou krizí není patrný větší nárůst voličské přízně.

Klíčový je prostor v médiích

Skutečná změna volebních preferencí se samozřejmě neprokáže okamžitě. „Zatím neproběhly volby, které dodají empirické výsledky. Ty jsou kolikrát důležitější než spousta výzkumů preferencí. Proto bych počkal, jak dopadnou například odložené komunální volby ve Francii a další,“ upozornil Pink.

I tak se však zdá, že postavení vládnoucích stran v mnohých zemích není ohroženo, ba naopak. „Ve skutečnosti vidíme mnohem víc posilování vládních stran, což je v době krize poměrně běžné, protože jsou to právě vládní strany, které jsou v médiích nejčastěji,“ vysvětlil Charvát. Krajně pravicové strany spíše ztrácejí, což je podle něj dobře vidět na Alternativě pro Německo.

Právě v Německu se vládnoucí koalice v čele s kancléřkou Angelou Merkelovou těší rostoucí podpoře [1], podobně je na tom [2] i francouzský prezident Emmanuel Macron. České hnutí ANO dosahuje nejvyšších čísel za posledních šest let (34,5 %), v čemž se podle autorů průzkumu [3] ze společnosti Kantar patrně odráží pozitivní hodnocení kroků přijatých vládou kvůli pandemii.

Jedná se však o čísla aktuální podpory. Skutečné zvládnutí či nezvládnutí krize se naplno projeví až v následujících měsících. Jak popsal EURACTIV.com na příkladu Itálie [4], potenciální růst krajní pravice zde bude záležet na tom, jak Řím zvládne uvolňování karanténních opatření, jak rychle dokáže zajistit likviditu svých strádajících firem, a k jak rozsáhlé finanční solidaritě přesvědčí zbytek EU.

<https://euractiv.cz/section/vnitro-a-spravedlnost/news/ma-eu-problem-s-neofasismem-situace-se-zhorsuje-zakazy-ale-vyzaduji-opatrnost/>

[1] <https://www.dw.com/en/coronavirus-angela-merkels-approval-ratings-up-amid-health-crisis/a-53001405>

[2] <https://www.france24.com/en/20200405-france-s-coronavirus-crisis-throws-lifeline-to-macron-s-troubled-presidency>

[3] <https://echo24.cz/a/Sqnee/koronavirus-pomohl-ano-k-rekordnim-preferencim-volilo-by-jej-nejvic-lidi-za-6-let>

[4] <https://www.euractiv.com/section/future-eu/news/will-italys-coronavirus-epidemic-fuel-the-far-right/>

URL| <https://euractiv.cz/section/aktualne-v-eu/news/krajni-pravice-chce-pandemii-zneuzit-ve-svuj-prospech-krize-ale-zatim-nahrava-soucasnym-vladam/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

euractiv.cz (*Aktuálně v EU*)

Agenti ruské GRU vraždí v Evropě, někdy i s diplomatickým krytím

28.4.2020 seznamzpravy.cz str. 00 Svět, Stalo se

Milan Rokos

Ruské ministerstvo zahraničí v diplomatické nótě odmítlo, že by do Prahy vysílalo agenta tajné služby, o němž informoval týdeník Respekt. Stejně se ale Rusové chovali po vraždách spáchaných GRU v jiných zemích.

České ministerstvo zahraničí se pak dnes ohradilo proti nótě ruského velvyslanectví, jež si stěžovalo na článek týdeníku Respekt. Česká diplomacie považuje ruskou nótu za nepatřičnou snahu o narušování svobody tisku, řekla mluvčí ministerstva zahraničí Zuzana Štichová.

Velká Británie, Německo a Bulharsko. Už tři země Evropské unie zažily vraždy nebo pokusy o ně, které na jejich území spáchali agenti ruské vojenské rozvědky GRU. Právě pracovník této tajné služby měl na začátku dubna podle týdeníku Respekt přijet do Prahy s kufrům obsahujícím smrtící jed ricin.

Pražský případ se od těch předchozích liší hned v několika aspektech. Především v tom, že k vraždě či pokusu o ni naštěstí dosud nedošlo. České Ministerstvo zahraničí navíc dalo podle Deníku N ruské ambasádě najevo, že o akci ví a že pokud se někomu z trojice komunálních politiků něco stane, vyvodí z toho důsledky. Pražský primátor Zdeněk Hřib, starosta šesté pražské části Ondřej Kolář i starosta čtvrti Řeporyje Pavel Novotný žijí nyní nicméně pod policejní ochranou.

Vraždí v zemích, které se snaží o přátelské vztahy s Ruskem Další zásadní rozdíl je v cílech ruské agrese: „Zdá se, že hrozba směřuje poprvé směrem k nám. Pokud Rusové tyto věci dělali, až dosud to vždy bylo směřováno proti bývalým příslušníkům bezpečnostních složek. V tomto případě byla hrozba vůči lidem, kteří nemají a nikdy neměli s Ruskou federací nikdy nic společného,“ upozornil v rozhovoru pro Seznam Zprávy Michael Romancov, politolog zaměřující se na Rusko, který působí na **Fakultě sociálních věd UK**.

Ze zemí, kde v minulosti k vraždám v režii GRU došlo, jmenuje Romancov Velkou Británii a Německo. „Jsou to země, které měly dlouhodobou snahu mít s Ruskem co možná nejpřátelštější vztahy. V obou případech se stalo, že na jejich území ruští agenti zlikvidovali cíle, které považovali za potenciálně nebezpečné nebo nepřátelské vůči Ruské federaci a jejím zájmům.“

Vražda Alexandra Litviněnka a pokus o likvidaci Sergeje Skripala a jeho dcery vyvolaly mezinárodní skandál, ve Skripalově případě dokonce 29 států světa přikročilo k vyhošťování ruských diplomatů - celkem jich své mise muselo opustit 146.

V Berlíně vraždil stejný muž jako v Moskvě Na poslední obdobný případ ale Německo, kde k vražednému útoku došlo, reagovalo podle časopisu Der Spiegel spíše pomalu. Loni v létě byl v Berlíně zavražděn 40letý gruzínský občan Zelimchan Changošvili, jenž dříve bojoval proti Rusům v Čečensku. V parku v centru města ho v srpnu dvěma ranami z pistole zastřelil muž, který přijel na místo činu na kole.

Týdeník Der Spiegel ve spolupráci s investigativním serverem Bellingcat a ruským serverem The Insider odhalil, že jde o stejného muže, který v roce 2013 zavraždil v Moskvě ruského podnikatele Alberta Nazranova. Další nepřímé důkazy svědčily o jeho napojení na ruskou tajnou službu GRU.

Německá vláda ale s odpovědí dlouho váhala. Rusko odpovědnost za smrt Changošvilii odmítalo (ostatně jako vždy v obdobných případech) a Němci váhali s argumentem, že k falešným dokladům na jméno Vadim Sokolov mohl vrah přijít i pomocí úplatků. Loni v prosinci se ale případu ujal německý federální prokurátor a vláda Angely Merkelové přitvrdila. Předvolala si chargé d'affaires z ruské ambasády a oznámila mu, že vyhošťuje dva pracovníky z obranné sekce velvyslanectví. Oba označily německé tajné služby za agenty GRU.

Německé ministerstvo zahraničí tento krok vysvětlilo nedostatečnou spoluprací ruských úřadů. Vyhoštění pak považuje za jasný vzkaz Moskvě, který by ji měl přivést k okamžité spolupráci při odhalování identity pachatele vraždy. Případ později zřejmě řešila i kancléřka Angela Merkelová s ruským lídrem Vladimírem Putinem.

Jako vraha Changošvilii odhalili investigativci 54letého Vadima Krasikova, který byl vlastníkem schengenského víza a v minulých letech se volně pohyboval po Evropě - navštívil Paříž, Varšavu i Berlín. Jak píše server Bellingcat, o život Changošvilimu, jehož pokládali za teroristu, usilovali Rusové zřejmě vícekrát. Předchozí pokusy o atentáty na Ukrajině nebo v Gruzii ale nevyšly.

Bellingcat zároveň ve spolupráci s ruským serverem The Insider odhalil identitu dalšího z operativců GRU, který měl být hlavou tria, jež se v Bulharsku pokoušelo o vraždu obchodníka se zbraněmi Emiliana Gebreva, a možná se podílel i na pokusu o vraždu Sergeje Skripala ve Velké Británii. Je jím jistý Jegor Gordijenko, který pracoval pod diplomatickým krytím u Světové obchodní organizace v Ženevě. V únoru 2014 tento agent přijel z dosud nezjištěných příčin do Prahy. Cestoval ale mnohem více, například do Itálie či Francie.

Co si myslí vláda a prezident? Nevíme Vraťme se však k nynějším pražským aktivitám GRU. Podle mluvčího Kremlu Dmitrije Peskova jsou informace Respektu „kachnou“, s dementi se přidala i ruská ambasáda: „Velvyslanectví Ruské federace v České republice striktně odmítá takové nehorázné a lživé pomluvy,“ píše se v pondělní nótě. Ruskou verzí událostí podporují bez výhrad i čeští komunisté, jak v rozhovoru pro Seznam Zprávy vysvětloval jejich šéf Vojtěch Filip.

Spíše než ruské popírání informací je ale zajímavá reakce českých nejvyšších míst. Zatímco Ministerstvo zahraničí alespoň celou věc probíralo s ruským velvyslancem, premiér Andrej Babiš mlčí stejně jako prezident Miloš Zeman. Senátoři naopak v úterý schválili usnesení požadující plán na vyhoštění ruských diplomatů (a zpravodajců).

„Reakce české strany je bohužel rozpačitá,“ hodnotí ohlasy z Prahy politolog Romancov. Za pozitivní linii v rámci českých reakcí považuje stanovisko Ministerstva zahraničí, které dalo Rusku najevo, že si nepřeje, aby se tímto způsobem v Česku chovalo.

„Tou druhou linií, která je komunikována i z ruských zdrojů, je ochota akceptovat nikoliv nabídku, ale požadavek ruské strany, aby jim byl pomník maršála Koněva dán k dispozici. Navzdory tomu, že z naší strany jasně zpočátku zaznělo, že je to majetek Prahy 6 a ta má právo si s ním dělat, co chce. Najednou se tu objevuje vstřícnost vůči ruským krokům, které byly komunikovány značně nediplomatickým způsobem,“ zaráží Romancova. Ten zároveň upozorňuje, že kromě časové souslednosti výše popsanych událostí zůstává neznámým i názor české vlády.

URL| <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/agenti-ruske-gru-vrazdi-v-evrope-nekdy-i-s-diplomatickym-krytim-102987>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
seznamzpravy.cz (Svět, Stalo se)

Učitelé a ředitelé si zaslouží maximální podporu a péči

28.4.2020 rizeniskoly.cz str. 00

Martin Kozel je spolumeditelem organizace Učitel naživo. Podílel se na přípravách programu pro budoucí učitele Učitel naživo a byl přítomen u celého rozvoje koncepce a kurikula programu Ředitel naživo pro ředitele škol a jejich zástupce. Vystudoval **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy, obor sociologie. Stál u zrodu projektů na podporu učitelů v Nadaci Depositum Bonum, jako například H-mat nebo Elixír do škol. Řediteloval občanskému sdružení Jules a Jim a je vítěz Social Impact Award s projektem Podnikavá škola. Od mala je zapáleným skautem.

Jaké změny ve vzdělávání chcete skrze aktivity Učitele naživo dosáhnout?

V první řadě nám jde o děti, protože věříme, že škola v jejich životě je určující a může jim pomoci stát se lepším člověkem. A těmi neklíčovějšími lidmi, kteří s nimi ve škole pracují, jsou učitelé a ředitelé. To často opakujeme a tam míří naše snahy – aby učitelů, kteří to dokážou, bylo v systému mnohem víc. Také by se nám moc líbilo, aby měli lepší podmínky pro své fungování. V programu Učitel naživo se snažíme přitahovat lidi, kteří se mohou stát učitelem, na kterého pak vzpomínáte, který vás ovlivnil a nasměroval. A aby tito lidé dostali tu nejlepší přípravu, kterou mohou získat, protože si myslíme, že si zaslouží maximální podporu a péči.

Zároveň je důležité, kam pak tito lidé přicházejí a jaké podmínky tam mají. Tady je klíčovou osobou ředitel školy. Tímto směrem jde program Ředitel naživo, který míří na to, aby ředitelé měli velkou podporu v tom, aby se z nich mohli stát pedagogičtí lídři. Pedagogický lídr myslí v první řadě na děti, na to, co se s nimi děje, a zařizuje pro svůj tým takové podmínky, aby všichni učitelé mohli spolupracovat a mohli se ve svých třídách zaměřovat na společný cíl. Učitel naživo kombinuje obě hlavní myšlenky: jak pomoci do škol dostávat skvěle připravené učitele a jak pomáhat ředitelům stávat se pedagogickými lídry, aby mohli pro učitele vytvářet co nejlepší podmínky. Aby dětem škola přinášela do života hodnotu, kterou jim přinášet může.

To je náš hlavní fokus, ale zároveň jsme si vědomi, že aby se situace pro děti zlepšila a aby se zlepšila pro všechny učitele a ředitele, kteří ve školách pracují, věcí, které se musejí změnit, je mnohem víc než příprava a podpora lídrů. Uvědomujeme si, že ne všechny změny jsou v naší moci a že si musíme vybrat – a vybíráme si něco, kde vnímáme, že můžeme mít potenciálně největší dopad. Ale velmi bychom si přáli, aby všichni, kdo na vzdělávání participují, dávali síly dohromady a spolupracovali, aby se spíše synergizovalo, než se soupeřilo.

Hodně věříme na spolupráci. I náš program je na spolupráci z velké části postavený. Když se bavíme o tom, jak se učitelé stávají kvalitními učiteli pro děti, nejlépe toho dosáhnou ve spolupráci, když na škole vytvářejí společnou učící se komunitu a mohou sdílet, co kdo dělá. A také když ve třídě vytvářejí učící se komunitu, kdy se děti učí od sebe navzájem. Stejně tak ředitelský program není jenom pro ředitele, ale pro ředitele a zástupce nebo nějakého dalšího kolegu, kterého si ředitel přivede. Pracujeme s dvojicemi, aby se ve škole rozvíjela spolupráce na úrovni vedení, a stejně tak to děláme v naší organizaci a věříme, že je to podstatný princip i na úrovni systému. Každý aktér může přispět jenom troškou, protože systém je obrovský, a proto je potřeba, abychom dali síly dohromady. I když je náš hlavní fokus na změnu přípravy učitelů a podpory ředitelů, moc bychom si přáli spolupracovat na tom, že se bude dít daleko víc změn ve spolupráci s řadou dalších aktérů.

Jak konkrétně pracujete se školami, učiteli či fakultami připravujícími učitele?

V první řadě pracujeme se studenty, s lidmi, kteří se chtějí stát učiteli, aspiranty na budoucí učitele. Polovinu našeho programu tvoří praxe, takže intenzivně spolupracujeme též se školami, kam naši studenti chodí, konkrétně pak s učiteli, kterým říkáme provázející učitelé, a ti od nás dostávají poměrně masivní podporu. Zatřetí rozvíjíme spolupráci s univerzitami, s fakultami, které připravují budoucí učitele.

Práce se studenty má výcvikovou část, která se koná u nás, a pak část praktickou. Ve výcvikové části studenti vytvoří partu, ve které se mohou učit a cítit se bezpečně, kde mohou sdílet, což extrémně akceleruje jejich učení. Princip jsme nevymysleli my, je to poměrně známá věc, používaná v řadě zemí. Věříme, že jde o model, který se může přenášet do škol, jak na děti, tak i do sborů. Studenti odcházejí nejen s tím, že se něco naučili, ale i se zkušeností, co znamená profesní učení učitelů a jak na něm s kolegy spolupracovat.

Další důležitá věc je reflektivní cyklus, na kterém je celý program postavený. To znamená, že naši studenti jdou k dětem, zkoušejí je něco naučit a narážejí na různé výzvy, které profese přináší. S výzvami se

vracejí do programu, kde své zkušenosti reflektují. Analyzují, co se děti naučily, co to znamená pro jejich práci učitele, jestli musejí něco změnit nebo jestli se potřebují naučit něco nového, aby mohli být konkrétním dětem užiteční. Dozvědí se k tomu nějaké zkušenosti ze strany lektorů, kteří u nás pracují, nebo z odborné literatury a teorií a pak se vrací zase do školy. Takto to funguje v týdenním nebo čtrnáctidenním cyklu po dobu dvou let. To je něco, co zařizuje poměrně rychlé a hluboké učení našich studentů.

Pak je samozřejmě hodně podstatný prvek, kdo do programu vstupuje v roli vzdělavatelů, my jim říkáme průvodci budoucích učitelů. Snažíme se, aby tam byli jak lidé, kteří dobře rozumějí oboru a mají dobrý teoretický background, tak zkušení praktici, to znamená lidé, kteří řadu let učili, byli v tom úspěšní a mohou své zkušenosti přenášet dál. Důležité je, že dokážou vztahovat odborné rámce k tomu, co se skutečně studentům děje, a propojovat obory. Neučíme věci atomizovaně, nejdřív pedagogiku a pak psychologii. Všechny věci se do sebe integrují kolem situací, které naši studenti ve školách zažívají. To je způsob, kterým se dá zařídit, že i teoretické poznání je velice účinné a studenti se s ním naučí pracovat. Tak můžeme popsat základní rámce, které v našem programu využíváme.

Co se týká praxe studentů, je pro nás důležité, že k jednomu provázejícímu učiteli chodí dva studenti a tím vytvářejí učící se minitym. Hodně podporujeme, aby probíhala reflexe a společné plánování, stejně jako všechny učící se procesy, aby se toho studenti na praxi co nejvíce naučili. Zároveň intenzivně podporujeme provázející učitele, kteří dostávají vzdělávací program, mentorskou podporu a stávají se součástí komunity Učitele naživo. To je něco, co i jim obrovsky pomáhá, protože běžný učitel na školách nemá takovou rozsáhlou podporu jako naši provázející učitelé. Sami se učí tím, že sdílejí s našimi studenty své zkušenosti, a zároveň se obohacují vzájemně a dostávají podporu, kterou by měl podle mého názoru dostávat každý učitel.

A jak vypadá vaše spolupráce s fakultami?

Co se týká spolupráce s fakultami, máme teď za sebou poměrně bouřlivou vývojovou fázi, kdy jsme hledali způsob, jak vytvořit program, který dává dohromady myšlenky, které se osvědčily u nás (právě na různých fakultách) i v zahraničí. Zabýváme se tím, jak může vypadat absolvent, o kterého usilujeme, a jak můžeme sledovat, jestli se nám daří rozvíjet kýžené kompetence, nebo ne. Zároveň jsme začali spolupracovat s řadou univerzit a naším cílem je s nimi vytvářet partnerství, kde tyto zkušenosti budeme společně sdílet a budeme hledat způsoby, jak z osvědčených myšlenek udělat systémovější opatření, která se dotknou většího počtu studentů než jen těch, se kterými vše vymýšlíme u nás v laboratoři. Aktuálně s Univerzitou v Pardubicích připravujeme nový magisterský program a s celou řadou dalších fakult se bavíme na různých úrovních, jak můžeme propojovat naše know-how a vytvářet nějaký prostor, aby šlo vizi realizovat. Významný bod naší spolupráce je, jak zařídit, aby v dnešním systému, ve kterém fakulty připravující učitele existují, bylo umožněno uskutečnit takovouto inovaci. Zatím podmínky nejsou nastaveny tak, aby se to mohlo ve velkém dít. Pro nás je tedy zajímavé spolupracovat na tom, jak podmínky posunout, aby lidé, kteří už dnes v systému jsou a dělají skvělé věci, mohli dělat víc a koncepčněji. Tímto způsobem spolupracujeme s univerzitami.

Jak je to u ředitelského programu?

V ředitelském programu je linka jednodušší, protože spolupracujeme s vedením škol. Máme teď v programu 27 zapojených škol. Program je nastaven podobným cyklem jako učitelský program. Účastníci se s námi setkávají a zároveň v mezech něco dělají ve své škole, poté zase přicházejí, reflektujeme jejich zkušenost a opět se vrací do školy, aby tam něco posouvali dál. Zatím máme za sebou jen tři setkání za necelý půlrok, ale jsem překvapený, jak velké posuny ředitelů a zástupců ve svých školách realizují. Mysleli jsme, že to bude mnohem pozvolnější, ale už během prvních tří měsíců řada účastníků nastartovala spoustu nových procesů ve svých školách. To je příjemné pozorovat. Naš ředitelský a učitelský program jsou dvě linky, které mají trochu jiný charakter, ale know-how se v nich překrývá.

Jaké nároky klade váš přístup na učitele?

Myslím si, že práh pro to, aby se člověk cestou Učitele naživo vydal, není moc vysoko, protože první předpoklad je, že učitel jde o děti, že mu na nich záleží. Celý náš program je na děti orientovaný. Když někoho zajímá předmět víc než děti, pak to pro něj moc smysl nedává a tato cesta mu nebude vyhovovat. Ve chvíli, kdy mu jde o děti a předmět vnímá jako prostředek k jejich rozvoji, jako prostor, kde děti mohou růst, splnil první, základní předpoklad. A druhý je, že ten člověk se chce učit. Ve chvíli, kdy má učitel už nějaký svůj způsob, jak učí, a nemá zájem ho měnit, by pro něj program také nefungoval. Ale jakmile jsou tyto dvě podmínky splněny, je vlastně pro každého, neexistuje žádná bariéra.

Na učitele to klade nároky, které spočívají v osobní investici, že jde do procesu s nasazením, se zápallem a zaujetím a že do toho musí dát hodně času, protože naše programy jsou poměrně časově náročné. Věříme, že k hlubokým a kvalitním proměnám musí člověk dozrát, to se neděje jedním odpoledním kurzem, ale zráním, zkoušením, zažíváním, skrze diskuse s kolegy, přes procesy, které musejí trvat. Ve chvíli, kdy jsou

základní procesy splněny, se to učitelům vrací. Říkají to i studenti a provázející učitelé. Ve chvíli, kdy jim opravdu jde o děti a mají chuť profesně růst, dostávají mnoho zpátky. Ve finále zisk převyšuje náklady, což je zajímavé. Dobře to můžeme vidět na skutečnosti, že naše nároky na začátku lidi odrazují, přijdou jim vysoké a bojí se, jestli program zvládnou a jestli si najdou čas. V drtivé většině případů po pár měsících fungování ti samí lidé říkají: „Já to chci, víc mi to dává, nic nezkracuje.“ To se vyplatí.

Jak se váš přístup projevuje při práci učitele ve třídě?

Na to se těžko odpovídá, protože lidé jsou různí. Pro někoho je to úplná samozřejmost, ale jenom neví jak a nemá nástroje – ty u nás může získávat, v zásadě je to ale pro něj něco úplně přirozeného. Pro někoho je celý proces velké objevování. Stejně tak je to i na školách. Drtivá většina učitelů chce být dětem užitečná, chce je něco naučit a chce, aby děti byly spokojené. Možná že někteří přestali věřit, že to jde zařídit, že se děti mohou něco naučit a zároveň být spokojené a chodit do školy rády. Možná jim ta představa přijde utopická nebo nerealistická, ale hezká je. To, co my rozvíjíme, není něco, co by nechtěli. Jenom je někdy překvapivé, jak k cíli dospět. Člověk někdy musí změnit způsob, jak k věci přistupuje, protože když vyrostl v normálním školství, vystudoval na vysoké škole a nastoupil na normální školu, přebírá způsob, jakým se pracovalo vždycky. Stále převládá direktivnější přístup k dětem, které nemají moc velký prostor o něčem rozhodovat. Málo se zabýváme tím, co se děti skutečně naučily. Vykládáme jim látku a pak jsme smutní, že jim učivo opakujeme už potřetí, a ony ho neumějí. To je hrozně frustrující. A když vám někdo ukáže cestu, jak s látkou pracovat, že si ji děti skutečně zapamatují, tak to je svatý grál, to si přeje každý. Ale znamená to, že věci přestanete dělat jako doposud. Musíte začít vytvářet nějaké jiné nástroje, nějaké jiné formy. Záleží na tom, jak má člověk co zažité, jak moc velkou má ochotu zbavit se určitých jistot, protože vždycky jde do nějakého rizika.

My v programu pracujeme s lidmi, kteří se na profesi teprve chystají, což je jiná situace, než když už někdo 20 let učí. Právě proto jsme se zaměřili na začínající učitele, protože oni nemusejí přenastavovat něco, co dlouho dělají. Je pro ně jednodušší osvojovat si nové formy práce, které potom mají větší efektivitu v tom, co se děti naučí, v čem je učení posouvá, a možná jsou dokonce ve škole spokojenější.

Když je nějaký učitel už v profesi dlouho, myslím, že to má o hodně těžší. Dylan Wiliam to přirovnává k metafoře letadla za letu. Letíte a máte na palubě pasažéry. Když zjistíte, že byste mohli letět rychleji, kdybyste měli lepší vrtuli, znamená to, že musíte odmontovat tu, kterou máte. Jenže když odmontujete vrtuli během letu, letadlo spadne. Nemůžete přestat učit a 14 dní si přemýšlet o tom, jak udělat své hodiny jinak. Když už sedíte v letadle, změna se realizuje výrazně hůř – jde to, ale vyžaduje to výraznou podporu na úrovni školy a vše trvá déle. Proto se zaměřujeme na takovou přípravu, kdy si ještě předtím, než děti nasednou do letadla, letadlo můžete postavit, můžete si ho trochu proletět, když vám špatně létá, vrátíte se s ním na letiště, opravíte, co je potřeba, a zkusíte to znovu. Díky tomu je vaše startovací pozice mnohem lepší.

Jaký očekáváte, že to bude mít dopad na učení dětí?

Zatím jsme se bavili s dětmi, k nimž chodí naši studenti na praxi, a ty náš přístup oceňují. Zejména to, že výuka je dynamická, že jsou do ní zapojené. Často reflektují, že se toho víc naučí a že atmosféra ve třídě je bezpečnější, že se nemusejí bát, že udělají chybu. Absolventů máme zatím málo a učí docela krátce, až čas ukáže, jestli jejich děti prospívají lépe a jestli se jim dobře daří i ve smyslu, že se toho více naučí. Alespoň zatím to minimálně vypadá, že se žáci našich absolventů a studentů cítí dobře. Trochu komplikované je, jak účinky metodologicky zjišťovat, protože je velice těžké vyseparovat, jaký vliv má na dítě jeden konkrétní učitel, natož student na praxi, to už je téměř nemožné. I když máte absolventa, který učí děti dějepis na druhém stupni maximálně dvě hodiny týdně, jeho úspěch je nakonec výsledkem fungování celé školy.

To, co nám ale pomáhá, je, že stavíme výcvik na tom, aby rozvíjel u studentů dovednosti, u nichž víme, že na děti dopad mají. Odborný výzkum totiž řeší, kteří učitelé jsou úspěšnější než jiní, co dělají, že mají lepší výsledky a cítí se ve škole lépe. Na tyto kompetence ve výcviku míříme. A snažíme se je nějak sofistikovaně sledovat. Teď vyšla naše evaluační zpráva za druhý běh absolventů a v ní se ukazuje, že naši absolventi jsou v těchto kompetencích dobří. Jedná se o vytváření bezpečného prostředí, rozvíjení kritického myšlení u dětí, základní věci jako stanovování cílů, sledování dopadu na děti, reflexi výuky. Naši studenti jsou v těchto disciplínách docela úspěšní. Snažili jsme se dokonce najít nějaký benchmark pro srovnání, jak si stojí vůči nějaké populaci učitelů. Vycházejí určitě lépe než začínající učitelé v ČR, v něčem jsou na tom dokonce lépe než začínající učitelé ve Finsku. Věříme, že když jsou studenti vybaveni těmito kompetencemi, bude to mít dopad i na děti. To samozřejmě ukáže až čas a uvidíme, jestli se nám podaří účinky nějak zjistit, protože jak jsem říkal, není to metodologicky jednoduché. V ideálním případě se budou děti učit víc a lépe, více v pohodě a smysluplnější obsah. Téma smysluplnosti výuky je dost silné, naši studenti si často kladou otázky, co má smysl a co nemá smysl učit, jak učivo reaguje na potřeby dětí a jak to vztáhnout k požadavkům RVP.

Co pro vás znamená myšlenka úspěchu pro každého žáka? Jak se to ve vaší práci projevuje?

Je to v podstatě ústřední myšlenka celého programu, protože je orientovaný na každé dítě – aby se škola přizpůsobovala dítěti, a ne děti škole, to je náš základní princip. Základní škola je jedno z posledních míst, kde se setkávají lidé z různých bublin, mohou se vzájemně obohatit, naučit se spolu mluvit a nenechat nikoho na chvostu, protože někdo doma nemá ideální podmínky. To je integrální součást celého toho programu.

Když jsme nedávno procházeli akreditačním řízením, jedna paní úřednice nás upozornila na to, že máme v programu málo samostatných předmětů zaměřených na žáky se speciálními vzdělávacími potřebami. Nám to ale nějak nedávalo smysl a přemýšleli jsme proč. Došlo nám, že tato témata řešíme ve všech aspektech programu, nedává smysl z nich dělat samostatný předmět. Jako by to bylo něco speciálního, navíc. My se ale věnujeme všem dětem, každému, jak potřebuje, to je úplně základní pedagogický přístup. Nemá jít o speciální předmět pro pokročilé, to je přece každodenní práce učitele. Potíž pak nastává v praxi, když některým dětem nedokáže být škola užitečná. To vyžaduje poměrně masivní podporu, kterou už učitel nemá ve svých rukou, některé věci prostě sám nezařídí. Můžeme mu to dát klidně do zákona jako povinnost, ale zařídít to nemůže. Od toho jsou ve většině vzdělávacích systémů podpůrné profese, nejen asistenti pedagoga, ale celá podpůrná pracoviště, včetně např. komunitních pracovníků, kteří pracují v terénu s rodinami. To nám tady chybí a pak učitel nemůže svoje pedagogické poslání plně vykonávat. Naši absolventi takto přemýšlejí, ale pak se ocitají v prostředí, kde nemají všechny podmínky, aby mohli své záměry plně realizovat, což je trochu frustrující.

Připadá mi, že úplně nejzásadnější je vytvořit učitelům a ředitelům takové podmínky a takovou podporu, aby mohli ve školách plnit své poslání. Abychom jim přestali házet klacky pod nohy a začali jim fandit a podporovat je. Dostávali je do situací, ve kterých se mohou dobře učit – sem patří zmíněné učící se komunity apod. Na ředitelích je to krásně vidět. U nás nefunguje žádná systémová podpora ředitelů. Máme sice jejich povinné vzdělávání, ale to je z 80 % tvořené právem a hospodařením s budovou a podobně, téměř se nezabývá vytvářením podmínek pro učení učitelů. Žádný další nástroj v tuto chvíli nemáme. Řešíme maturity a spoustu dalších témat, ale na jednoho z klíčových aktérů, na jehož bedrech všechno leží, kašleme. S tím bychom měli něco udělat. Dále s tím hodně souvisí, a už jsem o tom také mluvil, aby ve školách a okolo škol byl dostatek podpůrných profesí. Aby školy dokázaly reagovat na každé dítě, aby se dítěte nemusely zbavovat, protože si s ním neumějí poradit, aby byl někdo, kdo jim pomůže, díky čemuž se podaří děti udržet co nejdéle co nejvíce pohromadě.

Také bych zdůraznil téma vztahu zřizovatelů a ředitelů. Tím, že se setkáváme s řediteli, se ukazuje velká rozmanitost a odkrývá se, jak málo se děje ve prospěch školy. A to mluvíme o školách, které na sobě pracují. S tím bychom měli něco udělat a vymyslet, jak dát školám vedení, které jim bude pomáhat. Aby se víze úspěchu pro každého žáka mohla realizovat, role tzv. středního článku mi přijde hodně významná. Dále bychom se měli celkově shodnout na tom, co od vzdělávání očekáváme, sledovat, jestli se nám to daří, nebo nedaří. Ve veřejném diskurzu řešíme hodně témat, která kvalitu toho, co se děje s dětmi, ovlivňují minimálně, například přijímačky nebo maturity – to nejsou nástroje, díky nimž se s dětmi stane něco hodnotného. Kdybychom stejnou energii, kterou věnujeme těmto aspektům, investovali do podpory ředitelů a učitelů, tak bychom možná byli dál. Já bych fokus mířil sem a přál bych si, aby se sem orientovala celá vzdělávací politika: jak pomoci ředitelům a učitelům, aby každé jejich dítě dosáhlo úspěchu, co k tomu potřebují, co se osvědčilo u nás, co se osvědčilo v zahraničí, protože ty věci už existují.

Zdroj: Pro časopis Řízení školy Mgr. Silvie Pýchová; výkonná ředitelka SKAV a koordinátorka iniciativy Úspěch pro každého žáka

URL| <https://www.rizeniskoly.cz/cz/aktuality/ucitele-a-reditele-si-zaslouzi-maximalni-podporu-a-peci.a-6671.html>

Externí komunikaci Vodafonu povede Ondřej Luštinec

29.4.2020 mediaguru.cz str. 00

Vedoucím externí komunikace Vodafonu se stal Ondřej Luštinec, jeho zástupkyní je Kateřina Šantorová.

Dosavadní zástupce vedoucího externí komunikace Vodafonu Ondřej Luštinec se v dubnu stal vedoucím tohoto oddělení. Ve své nové pozici nahrazuje Marka Steigera. Na pozici seniorního specialisty od května nastupuje Kateřina Šantorová, která zároveň přebírá roli zástupce vedoucího.

Ondřej Luštinec přišel do Vodafonu v září 2018 s více než desetiletou novinářskou zkušeností. Do korporace nastoupil z veřejnoprávního Českého rozhlasu, kde pracoval jako redaktor v ekonomické redakci zpravodajství

především pro stanice Radiožurnál a Plus. Věnoval se zpracování témat například z oblasti informačních technologií nebo e-commerce. Předtím působil v mediálním domě Economia, kde zastával několik funkcí – redaktora domácí rubriky serveru ihned.cz, editora v ekonomické části Hospodářských novin nebo specializovaných magazínů. Vystudoval Žurnalistiku a Mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Ze zájmu o gastronomii se také vyučil kuchařem.

Kateřina Šantorová v oddělení externí komunikace působí od května loňského roku. V minulosti pracovala 13 let ve společnosti O2. Vzhledem k jejím dlouholetým obchodním zkušenostem podporuje komunikaci značky Vodafone Business a produktů pro firemní zákazníky. Před nástupem do Vodafone se věnovala marketingu na sociálních sítích v lifestyleových sférách a organizaci eventů. Je rovněž fotografka.

-stk-

Do čela externí komunikace Vodafone se posouvá Ondřej Luštinec, jeho zástupkyní bude Kateřina Šantorová, zdroj: Vodafone.

URL| <https://www.mediaguru.cz/clanky/2020/04/externi-komunikaci-vodafone-povede-ondrej-lustinec/>

Šéfem externí komunikace Vodafone se stal Luštinec, zastupuje ho Šantorová

29.4.2020 MaM.cz str. 00 Lidé

Externí autor

Dosavadní

zástupce vedoucího externí komunikace Vodafone Ondřej Luštinec se v dubnu stal vedoucím tohoto oddělení firmy. Na pozici seniorního specialisty od května nastupuje Kateřina Šantorová, která zároveň přebírá roli zástupce vedoucího externí komunikace. Luštinec dříve působil v Českém rozhlasu a Hospodářských novinách, Šantorová pracovala mimo jiné 13 let v telekomunikační společnosti O2.

V čele externí komunikace a jako vedoucí tiskového oddělení Vodafone působí od dubna Ondřej Luštinec, který vystřídal na pozici Marka Steigera. Luštinec dosud ve firmě pracoval jako zástupce vedoucího externí komunikace. Jeho práci převzme od května Kateřina Šantorová, která s Vodafone rok intenzivně spolupracovala externě.

Luštinec přišel do Vodafone v září 2018, předtím působil více než deset let jako novinář, redaktor a editor v tištěných, internetových a audiovizuálních médiích. Do korporace nastoupil z veřejnoprávního Českého rozhlasu, kde pracoval jako redaktor v ekonomické redakci zpravodajství především pro stanice Radiožurnál a Plus. Věnoval se zpracování témat například z oblasti informačních technologií nebo e-commerce.

Před rozhlasem pracoval pro mediální dům Economia, kde zastával v průběhu své kariéry několik funkcí, působil jako redaktor domácí rubriky serveru IHNE.D.CZ, editor v ekonomické části Hospodářských novin nebo editor specializovaných magazínů. Vystudoval obory Žurnalistika a Mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Kateřina Šantorová v oddělení externí komunikace působí od května 2019. V minulosti pracovala 13 let ve společnosti O2. Vzhledem k jejím dlouholetým obchodním zkušenostem podporuje komunikaci značky Vodafone Business a produktů pro firemní zákazníky. Před nástupem do Vodafone se věnovala marketingu na sociálních sítích v lifestyleových sférách a organizaci eventů.

URL| <https://mam.cz/zpravy/2020-04/sefem-externi-komunikace-vodafone-se-stal-lustinec-zastupuje-ho-santorova/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
MaM.cz (Lidé)

Je unavená příroda i my, lidé

29.4.2020 Horácké noviny str. 11 Publicistika
Arnošt Pacola

Všechno zlé je k něčemu dobré. Třeba i vliv světové pandemie na ekonomiku. V posledních dnech můžeme číst a slyšet hodně komentářů o tom, jak ten zlořečený koronavirus neblaze ovlivňuje restaurátérství, turismus, leteckou dopravu a... kamionovou dopravu také.

Z úst vzdělaných a osvědčených mužů ale zaznívají myšlenky, o kterých bylo ještě před několika týdny neradno hovořit, psát, či jen dokonce přemýšlet. Tak třeba náš slavný ekonom Tomáš Sedláček, který přednáší na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, a jehož kniha *Ekonomie dobra a zla* z roku 2011 se stala světovým bestsellerem přeloženým do 21 jazyků.

Onen Sedláček nyní říká, že on už dávno volá po jakémsi šábesu pro lidstvo. Že dnes je z té naší strojově jedoucí globální ekonomiky unavená nejen příroda, ale už jsou z ní unavení i lidé. Podle Sedláčka jsme dnes spíš přepracovaná než líná společnost. „Přetáhli jsme přírodu, přetáhli jsme kapitál, přetáhli jsme sebe... Jsme ve společnosti, která si stěžuje na vyhoření, na chronickou únavu,“ řekl doslova Sedláček. Současnou virovou pandemií a všechna vyhlášená omezení pohybu a zákazy vycházení se proto snaží brát pozitivně - jako nabídku k odpočinku, zastavení, k usebrání, k přemýšlení jak dál. A také k práci na sobě samém, tedy k sebevzdělávání. Ostatně, ve všech kulturách dávnějších se takto hromadně odpočívalo. „Římané, jak známo, měli jenom deset měsíců a ty dva zbylé měsíce prostě nepočítali, 61 dní pro ně neexistovalo a jako zimní medvěd uléhali ke spánku. To jenom my v moderní společnosti 365 dní pracujeme úplně stejně a je jedno, jestli je jaro, léto, podzim nebo zima,“ připomíná Sedláček. Podle jeho názoru je proto v současné době potřeba zajistit chod základních funkcí ekonomiky, to znamená aby byly potraviny a fungovala stěžejní infrastruktura. Bez toho ostatního se ale holt musíme a prý i můžeme obejít.

Takové uvažování ovšem není nic nového, praktikoval jsem je už kolem roku 2000, 2005, 2010. To ještě panovaly na Českomoravské vysočině zimy, kdy se náledím pokrýval borovinský kopec v Třebíči. Tehdy nastávaly situace, kdy ho strmou silnicí nemohly vyjet zbožím plně naložené kamiony s polskými řidiči za volantem a se sjetými letními pneumatikami na ráfcích. V takových dnech nám do okresní redakce volal nadřízený krajský šéfredaktor a divil se, proč tvrdě nekritizujeme silničáře, trebičskou radnici či kraj za to, že je ten namrzlý svah nesjídný?!? Jednou jsem mu drze odpověděl, že „na vině nejsou ani tak silničáři nebo starosta, jako spíš naše představa, že ekonomika a její silniční doprava musí za každých okolností frčet stejně rychle a spolehlivě, ať je léto nebo zima, ať je sucho nebo ledovka. Už naši předkové za časů Markéty Lazarové ale věděli, že bezpečnost silnic je v zimě věc ošidná a pohraniční průsmyky bývají sněhem zaváté, tedy neprůjezdné. Je proto potřeba se v měsících námraz a fujavic těšit z úrody pod střechou své stodoly, u rozehřátých kamen opravovat zemědělské nářadí, zpívat si při draní peří a třeba si i vypravovat krvavé příběhy ze života našich dávných předků. A pokud jde o těžké náklady, měly by frčet dlouhými vlaky po železnici a ne huntovat naše silnice, které na takovou zátěž nebyly stavěny!“

Tenkrát tento můj výklad bral onen šéfredaktor jako provokaci a jistě uvažoval o vhodném způsobu mého potrestání. Nicméně, skončilo to jen tím, že mi práskl telefonem. Uplynulo deset, patnáct, dvacet let a něco jako oddych od věčného shonu, tedy šábes, vážně navrhuje i náš přední ekonom – když je zima, když je koronavirus. Inu, bláznivěji se rozsévají nazdařbůh.

Změny v externí komunikaci Vodafonu: do čela se posunul Ondřej Luštinec, jeho zástupcem se stává Kateřina Šantorová

29.4.2020 feedit.cz str. 00

29. dubna 2020 – Dosavadní zástupce vedoucího externí komunikace Vodafonu Ondřej Luštinec se v dubnu stal vedoucím tohoto oddělení firmy.

Na pozici seniorního specialisty od května nastupuje Kateřina Šantorová, která zároveň přebírá roli zástupce vedoucího externí komunikace. Luštinec dříve působil v Českém rozhlasu a Hospodářských novinách, Šantorová pracovala mimo jiné 13 let v telekomunikační společnosti O2.

Nejdůležitějším zdrojem pro obsazování nových pozic ve společnosti Vodafone jsou stávající zaměstnanci a jejich doporučení. Odrážejí to i aktuální změny v komunikačním týmu. V čele externí komunikace a jako vedoucí tiskového oddělení Vodafone působí od dubna Ondřej Luštinec, který vystřídal na pozici Marka Steigera. Luštinec dosud ve firmě pracoval jako zástupce vedoucího externí komunikace. Jeho práci převezme od května Kateřina Šantorová, která s Vodafone rok intenzivně spolupracovala externě.

Ondřej Luštinec přišel do Vodafone v září 2018, předtím působil více než deset let jako novinář, redaktor a editor v tištěných, internetových a audiovizuálních médiích. Do korporace nastoupil z veřejnoprávního Českého rozhlasu, kde pracoval jako redaktor v ekonomické redakci zpravodajství především pro stanice Radiožurnál a Plus. Věnoval se zpracování témat například z oblasti informačních technologií nebo e-commerce.

Před rozhlasem pracoval pro mediální dům Economia, kde zastával v průběhu své kariéry několik funkcí, působil jako redaktor domácí rubriky serveru IHNED.cz, editor v ekonomické části Hospodářských novin nebo editor specializovaných magazínů. Ondřej vystudoval obory Žurnalistika a Mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Ve volném čase se věnuje hudbě, hraje mimo jiné na varhany. Rád běhá a má zálibu v gastronomii, ze zájmu se vyučil kuchařem.

Kateřina Šantorová v oddělení externí komunikace působí od května 2019. V minulosti pracovala 13 let ve společnosti O2. Vzhledem k jejím dlouholetým obchodním zkušenostem podporuje komunikaci značky Vodafone Business a produktů pro firemní zákazníky. Před nástupem do Vodafone se věnovala marketingu na sociálních sítích v lifestyle sférách a organizaci eventů. Kateřina je také fotografka a pomáhá tak Vodafone komunikovat i vizuálně.

O Vodafone Czech Republic

Vodafone Czech Republic je od roku 2005 součástí jedné z největších telekomunikačních skupin na světě Vodafone Group. V České republice poskytuje služby více než 3,9 milionu zákazníků. Od roku 2007 přináší komplexní telekomunikační služby pro firemní zákazníky prostřednictvím řešení Vodafone OneNet a nyní provozuje přes 1,5 milionu firemních SIM karet. Po integraci UPC Česká republika v červenci 2019 se Vodafone rozrostl o 1,5 milionu domácností připojených k síti nové generace, která poskytuje více než půl milionu zákazníků služby vysokorychlostního pevného internetu, půl milionu zákazníků kabelovou televizi a dvě stě tisícům uživatelů pevné telefonní služby. Vodafone už několikrát dostal ocenění Best in Test za kvalitu hlasových služeb a datových přenosů na základě testů provedených společností P3 communications. Aktuálně pokrývá jeho mobilní síť LTE 99% populace ČR. Zároveň Vodafone nabízí pevné připojení k internetu, a to 99% českých domácností. Kromě toho na podzim 2017 pokryl Českou republiku speciální sítí úzkopásmového internetu věcí NB-IoT a v prosinci téhož roku spustil komerční provoz. Vodafone se řídí dlouhodobou strategií udržitelného podnikání, hlásí se ke globálním cílům udržitelného rozvoje (SDGs) a prostřednictvím technologií mění budoucnost k lepšímu. Vodafone chce dál přispívat k digitální společnosti, která bude pestrá a otevřená všem bez rozdílu věku nebo pohlaví, a zavázal se do roku 2025 zlepšit život miliardě lidí. Zaměstnanci firmy věnují ročně dobrovolnickým aktivitám více než 7500 hodin prostřednictvím Nadace Vodafone. Ta se za 14 let od svého založení dostala mezi nejdůležitější podporovatele a investory do technologických sociálních inovací, které zlepšují život společnosti a znevýhodněných skupin. Vodafone přispívá i k ochraně životního prostředí – do pěti let chce snížit environmentální dopad svého podnikání na polovinu. Více informací na www.vodafone.cz.

URL| <https://feedit.cz/2020/04/29/zmeny-v-externi-komunikaci-vodafone-do-cela-se-posunul-ondrej-lustinec-jeho-zastupcem-se-stava-katerina-santorova/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
feedit.cz

Vláda vítá čínské roušky, opozice se obrací k Tchaj-wanu. Obě země tu upevňují pozice

29.4.2020 denikn.cz str. 00 Česko
Jakub Zelenka

Zatímco pro vládu je současná situace kolem koronavirové epidemie spojená především s nákupy v Číně, opoziční politici své úsilí obracejí směrem k Tchaj-wanu. Obě asijské země si takto zároveň snaží vylepšit obraz v Česku a posilují zde svůj vliv.

Napětí mezi Čínou a Tchaj-wanem se po vypuknutí koronavirové krize intenzivněji opět projevilo i na české politické scéně. Zatímco vláda vítala na letišti obří dodávky zdravotnických pomůcek z totalitního Peking, opozice vyzdvihovala pomoc, kterou poskytl Tchaj-wan – demokratická země, kterou Čína považuje za svou součást, ale nemá nad ní žádnou kontrolu.

Tchaj-wan poskytl Česku 800 tisíc roušek, 25 plicních ventilátorů do nemocnic a sto ochranných masek. Za dodávky veřejně poděkovala opozice i významní představitelé Senátu. S respirátory se nechali vyfotit poslanci TOP 09, ODS a Pirátů, poděkování zaslal třeba senátor Pavel Fischer, zdravici natočili senátor Jiří Drahoš a pražský primátor Zdeněk Hřib.

Velmi často přitom politici zdůrazňovali rozdíl mezi Tchaj-wanem a Čínou. „Tchaj-wan boj s nákazou zvládá a je nám velkou inspirací. Od počátku upozorňoval WHO na závažnost této hrozby, zatímco pevninská Čína informace zadržovala a potajmu vykupovala v zahraničí zdravotnický materiál,“ napsal třeba k fotografii o předání pomoci pražský primátor.

Podobně se vyjádřila také šéfka TOP 09 Markéta Pekarová Adamová, podle níž totalitní Čína zdravotnický materiál v Česku nejdříve vykoupila a pak nám ho draze prodala, zatímco ostrovní země nám roušky dodala zdarma.

„Slouží to jako symbol, protože Tchaj-wan je taková demokratická Čína. Peking je u části veřejnosti vnímán jako hrozba,“ vysvětluje situaci politolog Josef Mlejnek. Před vlivem Číny například již několik let po sobě varují výroční zprávy české kontrarozvědky.

Dodávka ochranných pomůcek z Tchaj-wanu obsahovala:

800 tisíc chirurgických masek
25 plicních ventilátorů
100 ochranných masek určených pro zdravotní personál
CPAP pro dodávání kyslíku pacientům a výměnné filtry

Zdroj: Tchajpejská hospodářská a kulturní kancelář v Praze

Mluvčí ministerstva zahraničí Zuzana Štíhová: „Dle našich informací byla tchajwanská pomoc určena pro nemocnice v celé ČR. Bylo dohodnuto, že budou primárně směřovat do pardubické nemocnice.“

„Je to forma sebeidentifikace či sebeutvrzování. Lidé kritičtí k Číně na to rádi upozorňují. Hodně lidí se může těžce smířovat s tím, že zdravotníci jsou závislí na dodávkách z Číny, a pokud to přijde z jiné a sympatičtější země, vyzdvihnou to,“ dodává politolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Podobně to vidí Anna Shavit, vedoucí katedry Mediální komunikace a PR na Univerzitě Karlově. „Je to v současné době možnost, jak se vymezit vůči vládě a alespoň nějakým způsobem kritizovat či nastolovat debatu o nákupu zdravotnického materiálu z Číny a poukázat na to, že nám pomáhají i jiné země,“ vysvětluje.

Darovala i Čína

Ministerstvo zahraničí přitom upozorňuje, že dary přišly i ze samotné Číny. „Své dary zaslaly také některé čínské provincie. Sto tisíc roušek, 20 tisíc respirátorů a 2000 ochranných oděvů pro zdravotníky bylo předáno Ústřední vojenské nemocnici v Praze jako dar provincie Če-t'iang. Z provincie Chaj-nan míří 300 ochranných obleků a 4800 respirátorů do partnerského Jihomoravského kraje,“ sdělilo ministerstvo na začátku dubna v tiskové zprávě.

Tchaj-wan podle sinologů používá stejně jako Čína současnou krizi k posílení diplomatických vztahů. „Tchaj-wan je od nástupu prezidentky Cchaj Jing-wen v roce 2016 v diplomatické izolaci. Od roku 2016 ztratil sedm diplomatických partnerů a dnes mu jich zůstává jenom 15. Vztahy s Prahou tak umožňují Tchaj-wanu tuto izolaci

alespoň z části prolomit. Ukazuje se, že pevné vztahy může budovat nehledě na jejich (ne)oficiální charakter,“ popisuje sinolog a analytik Výzkumného centra Asociace pro mezinárodní otázky (AMO) Filip Šebok.

Česká republika se pak v evropském kontextu řadí mezi země, který mají s Tchaj-wanem bližší kontakty. „Česká republika jako všechny evropské státy s výjimkou Vatikánu neuznává Tchaj-wan jako samostatný stát. Česko ale ve vztahu k Tchaj-wanu patří k těm aktivnějším evropským zemím a má s ním dlouhodobě úzké ekonomické a kulturní vztahy. To není samozřejmost – některé evropské státy, jako třeba Slovinsko, mají s Tchaj-wanem minimální kontakty, Srbsko třeba téměř žádné,“ upozorňuje sinolog.

Přečtěte si také Tchajwanci obvinění z podvodů utekli z Česka. Hrozilo jim vydání do Číny a přísný žalář

Kontakty s Tchaj-wanem – podobně jako s Tibetem – Česko navázalo krátce po revoluci. Ostrov navštívila například první dáma Olga Havlová. Ale protože Praha neuznává Tchaj-wan jako nezávislý stát, neudržují spolu země styk přes oficiální ambasádu.

Roli diplomatů suplují kulturní a obchodní komory. „Na tomto českém přístupu se těžko bude něco měnit, očekávat něco jako diplomatické uznání Tchaj-wanu je nereálné, nehledě na to, jaká politická reprezentace se dostane k moci,“ upozorňuje Šebok.

Tchaj-wan jako reakce na sblížení s Čínou

Po případném navázání diplomatických styků s Tchaj-wanem by se dala očekávat ostrá reakce Pekingem. Tu už mohla Česká republika pocítit ve sporu o text partnerské smlouvy mezi Prahou a Pekingem. Deník N popsal ochladnutí vztahů na základě diplomatických depeší – diplomaté si stěžovali na šikanu a Čína zakazovala vystoupit orchestrum, které měly slovo Praha v názvu.

Že vztahy s Tchaj-wanem nejsou chladné, potvrzuje i ministerstvo zahraničí. „Česká republika s Tchaj-wanem (TW) dlouhodobě udržuje spolupráci v ekonomické, kulturní i vědecké oblasti,“ řekla Deníku N mluvčí Černínského paláce Zuzana Štichová. Tchaj-wan také patří mezi významné investory z Asie. V roce 2017 překonal Čínu dokonce čtrnáctkrát.

Podle analýzy AMO z roku 2017 se Tchaj-wan v tuzemských médiích ve vztahu k domácí politice dříve nevyskytoval tak často jako třeba Tibet. „Tchaj-wan se dříve tak neprobíral. Je to částečně i reakce opozice na sblížení s Čínou,“ upozornil Mlejnek.

Sblížení začalo po restartu česko-čínských vztahů vládou Jiřího Rusnoka na konci roku 2013 a pokračovalo za vlády Bohuslava Sobotky (ČSSD). Utužování vztahů celou dobu zastřešoval prezident Miloš Zeman. Tchaj-wan se pak dostal do povědomí českých voličů především kvůli sporu Prahy s Pekingem od konce 2018.

Na ostrově nákazu zvládli

Ostrovnímu státu navíc v současné situaci pomáhá, že dokázal od začátku podchytit onemocnění covid-19. Ve zhruba 23milionové zemi se nakazilo jen něco přes čtyři sta lidí, šest pak na onemocnění umřelo.

Tchaj-wan navíc od počátku upozorňoval, že pevninská Čína zatajuje informace o skutečném počtu nemocných. Jenže Světová zdravotnická organizace (WHO) poznatky ignorovala, protože Tchaj-wan není jejím členem – a to právě kvůli Číně.

Přečtěte si také Konec linky do Pekingem: drahé letenky, trable dopravce i úbytek pasažérů. Politika ne, aspoň oficiálně

„Je to vlastně unikátní možnost, aby na sebe Tchaj-wan poukázal. Paradoxně tomu pomáhá Světová zdravotnická organizace, která ho velmi okatě ignoruje. Tím se Tchaj-wan dostane víc do povědomí,“ vysvětluje sinolog Šebok.

Vedle českých představitelů tak podporu ostrovu vyjádřilo několik europoslanců, za pomoc pak poděkovala také předsedkyně Evropské komise Ursula von der Leyenová.

Dlouhodobá spolupráce, klidně i ve vládě

Sami politici říkají, že se z jejich strany nejedná o nový příklon k Tchaj-wanu, nýbrž o pokračování dlouhodobé spolupráce.

„Jsem dlouholetý předseda skupiny přátel České republiky a Tchaj-wanu a vždy se věnuji otázkám spojeným se spoluprací s touto krásnou zemí, kterou já osobně pokládám za stát,“ řekl poslanec ODS Marek Benda, jehož otec v roce 1990 navíc pomáhal založit tchajwanské zastoupení v Česku.

Podobně se vyjadřuje třeba Jan Lipavský (Piráti), který „vítá“ krabice s tchajwanskou pomocí na půdě parlamentu. „Podpora demokratického Tchaj-wanu by měla být samozřejmostí pro každého demokratického politika, a to i mimo období pandemie,“ říká.

Primátor Zdeněk Hřib popisuje, že se obecně snaží akcentovat dobré příklady z praxe, tedy kromě Tchaj-wanu i třeba Jižní Koreu. „V mém případě to není dáno tím, že když vláda mává Číně, já budu mávat Tchaj-wanu. Je to zralá úvaha, Tchaj-wan je pro nás zcela racionální partner. Nikdo neříká, ať neobchodujeme s Čínou, ale klidně vynechme jejich propagandu. Není důvod na to naskakovat,“ dodává.

Přečtěte si také Šikana, zastrašování a trestání. Diplomaté popisují, jak se Čína chová k Česku

Právě pražský primátor je tchajwanskými médii často zmiňován jako zářný příklad vzájemné spolupráce. Jeho kroků si všímají nejen novináři z ostrova u čínského pobřeží, ale také světová média.

„Politicky je spolupráce důležitá pro obě strany. Primátor Hřib si našel svoje téma, dostal se kvůli tomu i do zahraničních médií. Takové dobré PR není lehké získat. Česko je jednou ze zemí Evropy s nejvíc negativním pohledem na Čínu a tímto tématem si Hřib může získat podporu,“ dodává sinolog Šebok.

URL| <https://denikn.cz/346929/vlada-vita-cinske-rouscky-opozice-se-obraci-k-tchaj-wanu-obe-zeme-tu-upevnuji-pozice/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denikn.cz (Česko)

Tisková zpráva: Změny v externí komunikaci Vodafonu: do čela se posunul Ondřej Luštinec, jeho zástupcem se stává Kateřina Šantorová

30.4.2020 objevit.cz str. 00

Kristýna Bezděková Zajímá se o tvůrčí psaní a online marketing. Studuje marketingovou komunikaci. Ve volném čase (kterého moc není) spravuje svůj blog

Dosavadní zástupce vedoucího externí komunikace Vodafonu Ondřej Luštinec se v dubnu stal vedoucím tohoto oddělení firmy. Na pozici seniorního specialisty od května nastupuje Kateřina Šantorová, která zároveň přebírá roli zástupce vedoucího externí komunikace. Luštinec dříve působil v Českém rozhlasu a Hospodářských novinách, Šantorová pracovala mimo jiné 13 let v telekomunikační společnosti O2.

Nejdůležitějším zdrojem pro obsazování nových pozic ve společnosti Vodafone jsou stávající zaměstnanci a jejich doporučení. Odrážejí to i aktuální změny v komunikačním týmu. V čele externí komunikace a jako vedoucí tiskového oddělení Vodafonu působí od dubna Ondřej Luštinec, který vystřídal na pozici Marka Steigera. Luštinec dosud ve firmě pracoval jako zástupce vedoucího externí komunikace. Jeho práci převzme od května Kateřina Šantorová, která s Vodafone rok intenzivně spolupracovala externě.

Ondřej Luštinec přišel do Vodafonu v září 2018, předtím působil více než deset let jako novinář, redaktor a editor v tištěných, internetových a audiovizuálních médiích. Do korporace nastoupil z veřejnoprávního Českého rozhlasu, kde pracoval jako redaktor v ekonomické redakci zpravodajství především pro stanice Radiožurnál a Plus. Věnoval se zpracování témat například z oblasti informačních technologií nebo e-commerce.

Před rozhlasem pracoval pro mediální dům *Economia*, kde zastával v průběhu své kariéry několik funkcí, působil jako redaktor domácí rubriky serveru *IHNED.cz*, editor v ekonomické části *Hospodářských novin* nebo editor specializovaných magazínů. Ondřej vystudoval obory *Žurnalistika* a *Mediální studia* na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Ve volném čase se věnuje hudbě, hraje mimo jiné na varhany. Rád běhá a má zálibu v gastronomii, ze zájmu se vyučil kuchařem.

Kateřina Šantorová v oddělení externí komunikace působí od května 2019. V minulosti pracovala 13 let ve společnosti O2. Vzhledem k jejím dlouholetým obchodním zkušenostem podporuje komunikaci značky *Vodafone Business* a produktů pro firemní zákazníky. Před nástupem do *Vodafone* se věnovala marketingu na sociálních sítích v lifestyleových sférách a organizaci eventů. Kateřina je také fotografka a pomáhá tak *Vodafone* komunikovat i vizuálně.

URL| <https://www.objevit.cz/zmeny-v-externi-komunikaci-vodafone-do-cela-se-posunul-ondrej-lustinec-jeho-zastupcem-se-stava-katerina-santorova-t238445>

Zvyšte schodek i podpory, radí členové NERV vládě

30.4.2020 *Hospodářské noviny* str. 04 Události

Ondřej Leinert

Nejdůležitější je teď dostat do ekonomiky peníze a připravit opozici i veřejnost na to, že deficit státního rozpočtu třeba 500 miliard není nijak závažný, říká ekonom Lukáš Kovanda. Popularizátor kryptoměny bitcoin je jedním z šestnácti členů Národní ekonomické rady vlády, která má kabinetu radit během boje s koronavirovou krizí. Tým fungoval už za vlád Mirka Topolánka a Petra Nečase z ODS. Před několika týdny, byť v jiném složení, skupinu známou pod zkratkou NERV obnovila vláda Andreje Babiše (ANO).

Původně se přitom Babišovi do zakládání skupiny nechtělo. Když koncem března přinesl na jednání vlády vicepremiér za ANO Karel Havlíček návrh na zřízení takzvaného hospodářského krizového štábu, odešel s tím, že Babiš nechce zřizovat další štáb.

Mezitím si však svůj ekonomický poradní tým v Ústředním krizovém štábu zřídil vicepremiér Jan Hamáček (ČSSD). Současně už nějakou dobu fungoval neformální think-tank kolem investora Petra Stuchlíka a ekonoma Tomáše Sedláčka nazvaný *KoroNERV-20*, který ministryně financí Alena Schillerová za ANO v nadsázce označila za samizdatovou skupinu.

Babišova vláda se tak nakonec rozhodla, že by měla mít svoji ekonomickou radu také.

„Zatímco poradní tým na Ústředním krizovém štábu je složen především z ekonomů a je orientován analyticky, v NERV jsou také zástupci průmyslu a bank, takže je tam i víc praktické činnosti,“ přibližuje ekonom z Kolumbijské univerzity Jan Švejnar, který je členem obou skupin a té na Ústředním krizovém štábu zároveň šéfuje.

„Jinak se to ale překrývá. Ekonomický poradní tým dodává materiály všem ekonomickým ministrům, i pro NERV. Takže NERV využívá práce a analýz tohoto týmu,“ připouští Švejnar.

Právě v ekonomickém poradním týmu vznikla analýza, že k bezprostřednímu nastartování ekonomiky bude letos třeba navýšit schodek státního rozpočtu na 500 miliard korun. Ministryně Schillerová přitom deficit během epidemie navýšila už dvakrát. Nejdříve na 200 miliard korun, teď mluví o 300 miliardách. Členové NERV ale zastávají názor, že ji přesvědčí, aby ještě přidala.

„Z diskusí s ministryní financí víme, že se nejvíc obává kritiky opozice, že jde o rozhazování peněz. I proto se v NERV bavíme o vydání prohlášení zaštitěného ekonomy a odborníky, že pokud bude takový dluh jednorázový, tak to není žádná katastrofa,“ popisuje Kovanda.

„Pokud firmám nepomůžeme a zkrachují, stejně to bude hradit stát. A kdo bude platit starobní důchody, které se běžně pokrývají z hrubého zisku firem, když ty firmy zkrachují?“ pokládá řečnický dotaz Kovanda s tím, že neví o žádném členovi NERV, který by proti záměru udržet firmy při životě i za cenu pětisetmiliardového deficitu protestoval.

Ministryně financí Schillerová je však k návrhu ekonomické rady rezervovaná. „Nikdo neví, jakou bude mít recese hloubku a jak rychle se podaří ekonomice se z krize zotavit. Co ale jistě vím, že neustálá přetahovaná o to, kdo řekne větší číslo propadu ekonomiky či deficitu státního rozpočtu, reálně nikomu nepomůže,“ řekla HN s tím, že na výsledky spolupráce s NERV si ještě počká.

Právě diskuse o státním rozpočtu je jedním z prvních momentů, na kterých si členové ekonomické rady vlády budou moci otestovat svůj vliv. Peníze by přitom kromě firem a osob samostatně výdělečně činných měly

směřovat i k lidem pracujícím na dohodu nebo nezaměstnaným. „Na první pohled to nemusí dávat ekonomicky smysl, ale řada zemí teď mírně zvyšuje podporu v nezaměstnanosti. Hodně lidí totiž kvůli obavám ze ztráty zaměstnání hodlá víc šetřit, a tak je potřeba ekonomiku podpořit i tím, že stále bude nějaká poptávka,“ přimlouvá se sociolog Daniel Prokop, který je členem jak NERV, tak Hamáčkova týmu na Ústředním krizovém štábu.

Naopak ohledně možného kapitálového vstupu státu do krachujících firem, který nastínil samotný Švejnar už začátkem dubna v rozhovoru pro HN, zatím členové ani jednoho z týmů vládu přesvědčovat nechtějí.

„V USA stát kapitálově vstoupil do firem jako General Motors a AIG s tím, že když se postavily na nohy, zase je prodal. Ale jde skutečně o nejzazší, nejextrémnější opatření,“ upozorňuje Švejnar s tím, že by si netroufal radit, o které podniky by mělo jít. Ministři v uplynulých týdnech naznačili, že by stát mohl odkoupit aerolinky Smartwings nebo některou z firem těžkého průmyslu na severu země. „Nechal bych to spíš na vládě a ministerstvech, které mají více informací. Ale těch opravdu páteřních a zásadních podniků není v ekonomice tolik,“ říká Švejnar.

Jedním z hlavních cílů NERV má být do konce letošního roku vypracovat hospodářskou strategii Česka do roku 2030. O té se však zatím členové ekonomické rady bavili jen v obrysech. A sice, že by stát měl využít současné situace, kdy byly úřady či školy přinuceny pracovat na dálku, i do budoucnosti: k rychlejší digitalizaci a zeštíhlení státní správy nebo podpoře robotizace ve firmách.

200 miliard korun je schválený schodek státního rozpočtu na letošní rok. Ministryně financí Alena Schillerová (ANO) už ale oznámila, že ho chce zvýšit na 300 miliard. Podle Národní ekonomické rady vlády bude ale muset ještě přidat.

O autorovi| Ondřej Leinert, ondrej.leinert@economia.cz

Foto autor| Foto: HN – Matej Slávik, Tomáš Škoda

Foto popis| EKONOMICKÉ PORADNÍ TÝMY

Foto popis| NERV – NÁRODNÍ EKONOMICKÁ RADA VLÁDY Hlavním úkolem rady je hledat možné problémy ekonomiky při koronavirové situaci a tvořit podklady pro strategické dokumenty vlády. Má také hodnotit opatření proti šíření viru a chystat návrhy pro státní rozpočet na rok 2021. Členové se mohou účastnit jednání vlády. Rada působila už v letech 2009 až 2013, kdy řešila zmírnění dopadů finanční krize na Česko.

Foto popis| KORONERV-20 Think-tank, který není formálně propojený s vládou. Mezi iniciátory patří rektorka Mendelovy univerzity Danuše Nerudová či investor a neúspěšný kandidát na pražského primátora Petr Stuchlík. Vznikl už v březnu, kromě ekonomů v něm jsou komunální politici, ekonomičtí novináři, lékaři nebo bezpečnostní analytici. Někteří členové se později stali členy NERV nebo týmu při Ústředním krizovém štábu, jako Nerudová, ekonomové Tomáš Sedláček či Michal Mejstřík.

Foto popis| EKONOMICKÝ TÝM ÚSTŘEDNÍHO KRIZOVÉHO ŠTÁBU Řešení koronavirové krize a jejích následků v Česku jsou základní úkoly týmu. Tvoří jej přední čeští ekonomové v čele s Janem Švejnařem. Jako poradní orgán zřídil tým šéf Ústředního krizového štábu a ministr vnitra Jan Hamáček (ČSSD). Švejnar je zároveň členem NERV. Členy obou týmů jsou také Ilona Švihlíková nebo Štěpán Jurajda.

Foto popis| Ladislav Bartoníček předseda dozorčí rady O2 Czech Republic Vladimír Dlouhý prezident Hospodářské komory ČR Jakub Havrlant generální ředitel Rockaway Capital Petr Jonák ředitel vnějších vztahů, Coca-Cola Jan Juchelka generální ředitel Komerční banky Štěpán Jurajda člen Rady pro výzkum, vývoj a inovace Simona Kijonková zakladatelka Zásilkovny Lukáš Kovanda hlavní ekonom Czech Fundu Daniel Prokop sociolog z **Fakulty sociálních věd** UK Tomáš Salomon generální ředitel České spořitelny

Foto popis| Tomáš Sedláček ekonom ČSOB Miroslav Singer hlavní ekonom Generali CEE Holding, bývalý guvernér ČNB Jan Švejnar ekonom z Kolumbijské univerzity v New Yorku Ilona Švihlíková ekonomka Bohdan Wojnar člen představenstva, Škoda Auto Miroslav Zámečník bývalý zástupce České republiky ve Světové bance

Foto popis| VLADIMÍR DLOUHÝ

Foto popis| DANUŠE NERUDOVÁ

Foto popis| JAN ŠVEJNAR